COLECȚIA

Jubiri de poveste

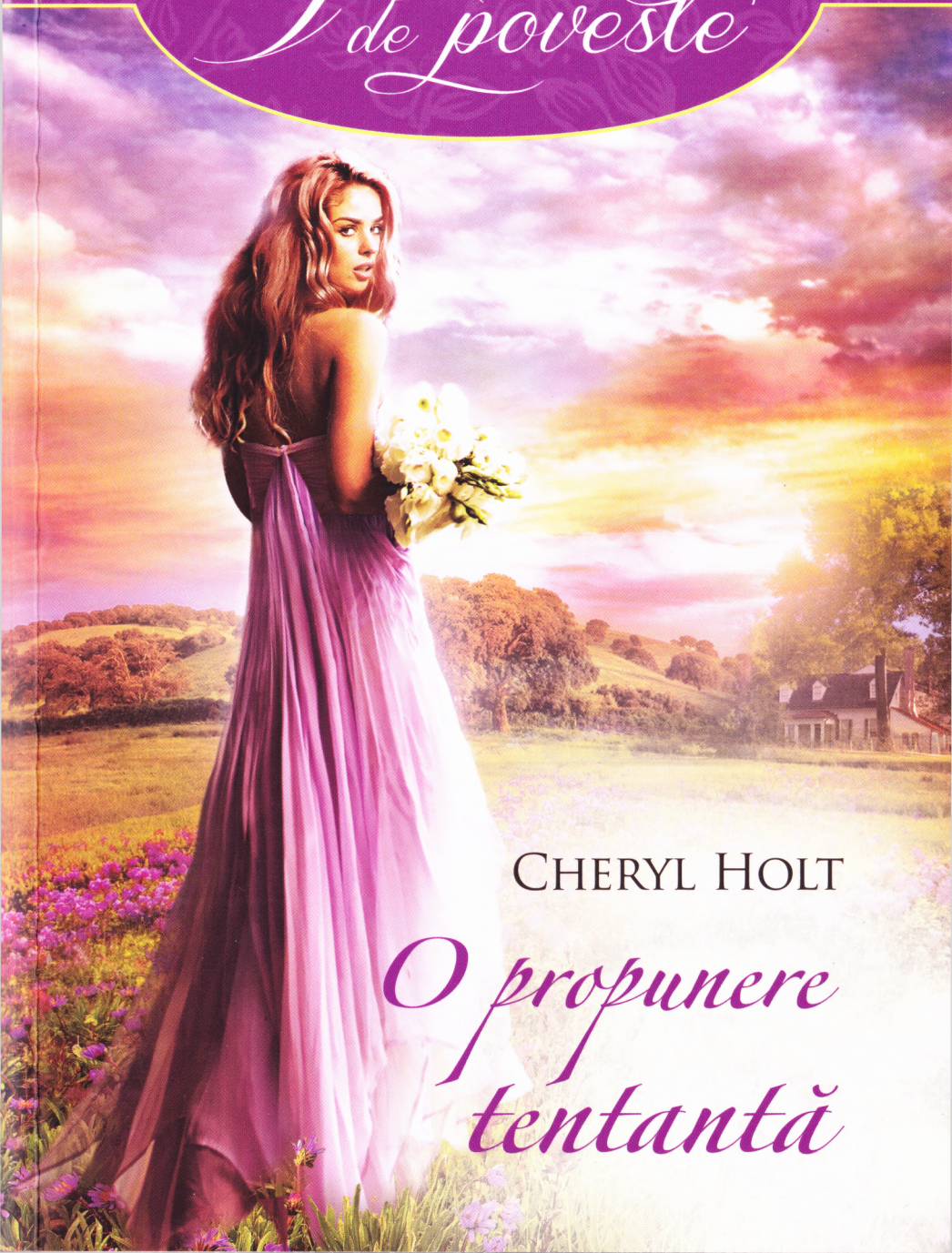

CHERYL HOLT

O propunere tentantă

Nici un târg nu e mai plăcut decât cel pecetluit cu un sărut...

Emma Fitzgerald dă buzna la conacul de la țară la care s-a retras pentru o vreme John Clayton, vicontele Wakefield, mânată de o furie perfect îndreptățită. Însă ajunge să asiste fără voie la o scenă de un dezmăț scandalos, care îi are protagoniști pe viconte și pe ibovnica pe care a adus-o cu el de la Londra, și se simte copleșită de revoltă... dar și de un fior care îi era cu totul străin. Ea venise să ceară condiții mai bune de trai pentru arendașii domeniului, căutând un strop de compasiune și de decență de la acest lord dezmățat a cărui reputație de păcătos nu mai e un secret. Nu încape îndoială că nimeni nu a îndrăznit să-l ia pe John Clayton la rost, și că nici o femeie, cu atât mai puțin una atât de seducătoare ca Emma, nu a rezistat farmecului privirii lui cercetătoare și îndrăznețe. Și totuși, ea reușește să vadă dincolo de aparențe și să descopere că e mai mult decât un crai dezmățat. Dar această fiică de vicar cuviincioasă îl lasă fără cuvinte atunci când îi propune un târg pe măsura reputației lui: ea i se oferă cu totul în schimbul unei vieți mai bune pentru cei pe care îi are în grijă. Hotărât să aibă câștig de cauză, John își propune, în schimb, să o inițieze pe Emma în arta pasiunii. Dar oare și de data asta inima lui va reuși să rămână la fel de nepăsătoare ca întotdeauna?

Cheryl Holt a început să fie atrasă de ideea de a scrie romane la vârsta de 40 de ani și a ajuns să fie considerată una dintre maestrele literaturii romantice. A fost nominalizată la numeroase premii naționale, câștigând o parte dintre acestea, și a fost desemnată „Cea mai bună scriitoare a anului" de revista *Romantic Times Book Reviews*.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0239-8
9 786063 302398
Alma®

CHERYL HOLT

O propunere tentantă

Complete Abandon
Cheryl Holt
Copyright © 2003 Cheryl Holt
Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Press, LLC.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

O propunere tentantă
Cheryl Holt
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOLT, CHERYL
O propunere tentantă / Cheryl Holt.
trad.: Graal Soft. – București: Litera, 2015
ISBN 978-606-33-0239-8
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

CHERYL HOLT

O propunere tentantă

Traducere din limba engleză
Cristina Barbu

Alma

Capitolul 1

Wakefield, Anglia, 1813

Emma Fitzgerald ieși de pe poteca îngrijită care delimita moșia Wakefield. Se ridică pe vârfuri și privi printr-o fereastră deschisă într-unul dintre saloanele luxoase. Și de ce priveliște avu parte! La zece dimineața!

Înăuntru, o femeie se odihnea în mijlocul camerei, stând întinsă într-un mod artistic pe o canapea. Era durdulie, iar părul roșcat și lucios îi era prins în creștetul capului. Îmbrăcată doar într-un halat alb și subțire, care îi era destul de lejer legat în talie, un sân îi era complet expus, cu sfârcul mare și decolorat. Sorbea dintr-un pahar cu vin – atât de devreme, dimineața! – strângând piciorul pocalului împodobit și studiind încăperea.

Când se rostogoli pe o parte, halatul se depărtă și mai tare, lăsând vederii abdomenul curbat, coapsele frumos conturate ale picioarelor ei lungi... și zona intimă. În mod surprinzător, nu avea deloc păr acolo jos, iar zona aceea îi era la fel de netedă ca fundul de bebeluș.

– O, Dumnezeule, șopti Emma, privind scena desfrânată.

Cum – și de ce – și-ar face o femeie așa ceva?

Având în vedere poveștile care circulau despre John Wakefield, vicontele Wakefield, și asociații lui dubioși care se retrăgeau sau se ascundeau pe proprietatea lui, comportamentul extravagantei femei nu mai era atât de surprinzător. Dar să expui o scenă atât de riscantă într-un mod atât de revoltător era reprobabil. Oricine putea trece pe acolo.

Degenerarea părea să fi depășit orice limită, chiar și pentru faimosul aristocrat.

Seducătoarea femeie râse, râsetul ei feminin și opulent răsunând în încăpere, iar Emmei îi plăcu sunetul. Rămase locului

o clipă, curioasă cu privire la ceea ce făcuse ca starea femeii să devină așa jucăușă. După bârfele care vuiau în sat, ea se așteptase ca acel conac să fie locuit de snobi poruncitori și certăreți, așa că izbucnirea de veselie păru stranie.

Emma privi în stânga și în dreapta, dându-și seama că era adăpostită de cotitura pe care o făcea aleea și de tufișuri. Dacă se dădea puțin mai într-o parte, nimeni nu avea să o observe. Riscul de a fi descoperită era redus, și probabil că vreun drăcușor viclean o tot tachina, pentru că Emma continuă să privească, studiind cu atenție fiecare aspect al indecentei expuneri.

Un bărbat apăru în raza ei vizuală. Îmbrăcat doar parțial, nu purta cămașă, dar partea de jos a corpului îi era acoperită de pantaloni deschiși la culoare și era încălțat cu cizme negre de călărie. Stătea cu spatele la ea, și, fascinată, Emma îi studie anatomia.

Era înalt – avea cel puțin un metru optzeci – și lat în umeri, dar avea talia și șoldurile înguste. Brațele îi erau musculoase și bine definite și avea postura unui gentleman care practica scrima sau boxul pentru a se menține într-o condiție adecvată.

Oricare ar fi fost sportul pe care îl practica pentru a se întreține, dădea roade. Avea un fizic uimitor de masculin, care îi conferea un aer elegant.

Merse spre bufet, apropiindu-se de locul unde era ea ascunsă, iar Emma se lăsă și mai jos între tufișuri. Avantajată de umbre și de modul în care cădeau razele soarelui, nu putea fi descoperită. Nu că el s-ar fi uitat într-acolo. Era prea preocupat de băutură, și se întinse după o carafă din cristal, din care își turnă un lichid auriu în pahar, dându-l peste cap dintr-o înghițitură, apoi își mai turnă un pahar și îl bău și pe acesta.

Întorcându-se spre fereastră, privi spre peluză. Postura și apropierea lui îi oferiră Emmei scuza ideală pentru a spiona în continuare, ceea ce și făcu. Era absorbită.

Bărbatul era superb. Nu, mai mult decât superb. Părea coborât din tărâmul zeilor.

Ca și cum o zeitate se ocupase în mod special de formarea lui, trăsăturile îi erau perfect construite, fiecare os și întindere a pielii fiind așezate în mod ideal pentru un efect maxim. Părul îi era lucios, blond, de culoarea grâului copt, probabil făcând orice femeie să își dorească să își plimbe degetele prin el.

Câteva șuvițe rebele se legănau lenețe pe fruntea lui elegantă, și, ca și cum ar fi fost mult prea ocupat ca să îi ceară valetului să-l tundă, căci ar cam fi fost cazul, la spate părul era lung și buclat într-un mod minunat.

Ochii îi erau albaștri și învolburați precum se spunea că erau apele Mării Mediterane. Nu că ea fusese vreodată la Mediterană sau că avea să meargă, dar își închipui că nuanța era exact aceeași.

Un petic atrăgător de păr îi acoperea pieptul masiv. Era o nuanță mai închis decât părul auriu de pe cap și era strâns într-o grămăjoară densă pe pieptul lui, apoi forma o linie subțire ce dispărea dincolo de betelia pantalonii.

Își puse ambele mâini după ceafă și se întinse, iar Emma avu parte de o privire fugară și uimitoare asupra smocurilor de păr de la subsuorile lui și asupra coastelor lui.

Pe măsură ce bărbatul se întindea și se arcuia, pantalonii îi deveniră mai strâmți, scoțându-i în evidență coapsele puternice și splendid lucrate, zona lui intimă fiind în mod explicit expusă. Emma putea distinge fiecare mușchi și contur – și avea destul de multe de văzut.

Bărbatul se întoarse într-o parte, oferindu-i o vedere din profil a lui John Thomas[1] al lui. Acum era mai mare, crescând în lungime probabil din pricina contemplării frumuseții nude din spatele lui. Vizibil incomodat, își împinse erecția cu podul palmei, încercând să o domolească.

„Înfierbântat ca un cal de curse."

Cuvintele îi răsunară în minte, iar Emma se înroși până în vârful degetelor de la picioare.

Ce făcea ea acolo, furișându-se și băgându-și nasul în treburile altora, în timp ce medita asupra dimensiunii mădularului acestui desfrânat? Fără îndoială, se pregătea de o întâlnire amoroasă cu femeia de pe canapea, iar Emma refuza să privească.

Furioasă, își reaminti motivul pentru care venise, misiunea ei justițiară. Nu avea nimic de-a face cu ticălosul viril, iar ea nu avea

[1] Eufemism pentru penis folosit în Anglia (n.tr.)

să se lase distrasă de spectacolul sordid care era pe cale să se desfășoare.

Mânioasă pe sine, făcu un pas în spate, de unde putea vedea deasupra ei obloanele albe și cărămizile cenușii ale conacului maiestuos. Era cocoțat pe un deal, pentru ca ocupanții lui bogați să își poată privi în voie pământurile și pe bieții locuitori de jos. În lumina soarelui de iulie, geamurile ferestrelor lustruite sclipeau asemenea diamantelor.

Emma privi întinderea curții din spate. În ciuda stării jalnice a economiei locale, pământurile proprietății nu arătau deloc rău. Peluzele de un verde crud erau meticulos îngrijite, grădinile la fel, tufișurile și gardurile vii fiind tunse la milimetru, iar straturile cu flori erau aranjate în modele care îți luau ochii.

Expunerea unei asemenea opulențe acum, când oamenii din satele din jur se luptau din răsputeri să subziste, o făcu să fiarbă de furie.

Strânse în pumn înștiințările de evacuare care fuseseră trimise de către viconte cu o zi în urmă câtorva cunoștințe de-ale ei. Scrisorile nemiloase fuseseră destinate văduvelor și celor în vârstă, celor mai nevoiași și, în câteva cazuri periculoase, celor care erau datori pe viață familiei Clayton.

Cei mai mulți dintre destinatarii misivelor nu putură să citească groaznicele vești. Agitați și speriați, se grăbiseră să ajungă la căsuța dărăpănată unde se mutase ea – împreună cu mama ei invalidă și cu sora ei mai mică – după ce tatăl ei murise și veniturile lui se terminaseră.

Implorând-o să le ofere informații și încurajări, veniseră la ea, așa cum făcuseră întotdeauna în trecut, cerșindu-i o asigurare pe care nu le-o putea da.

Căci primise și ea unul dintre nemiloasele ordine de evacuare... După ce tatăl ei se dedicase vreme de aproape o jumătate de secol comitatului Wakefield!

Vicontele nu avea pic de rușine? Nici un simț al loialității?

Ei bine, Emma nu avea să tolereze supusă o asemenea absurditate, îndeosebi când venea din partea unui răsfățat bogat ca John Clayton, care nu știa ce înseamnă facerea de bine. Își mai pierduse o dată acoperișul de deasupra capului fără să protesteze și nu avea de gând să permită să se întâmple și a doua oară. Dacă vicontele

era hotărât să continue procesul, atunci decretele lui nu aveau să fie atât de ușor sau de pașnic puse în aplicare.

Nu și dacă Emma Fitzgerald avea un cuvânt de spus în această privință.

Străbătută de un nou val de furie, încercă să și-l închipuie. Cum o arăta un asemenea bădăran vrednic de dispreț?

„Maiestuos ca un înger pictat pe pereții unei biserici", spusese sora menajerei.

„Un diavol cu limba ascuțită, care l-ar putea păcăli și pe șarpele Edenului", fusese părerea soției grădinarului.

„De obicei, bea lichior tare după-amiaza", venise concluzia grădinarului însuși.

Din câte știa ea, ticălosul fără milă nu își făcuse până atunci apariția pe moșie. În vârstă de treizeci de ani, își asumase titlul toamna trecută, după ce tatăl lui, Douglas Clayton, murise. Fusese viconte timp de aproape un an, iar lepădarea lui totală de orice responsabilitate îl lăsase cu un venit semnificativ și constant, la care se adăugau numeroase modalități prin care își putea risipi averea dând curs țelurilor lui desfrânate.

Conform zvonurilor – și circulau o mulțime –, printre preocupările lui se numărau pariurile nesăbuite, femeile desfrânate și băutura. Era un bărbat de oraș, un libertin chipeș și dezmățat, care se îmbogățea din activități degradante. Povestea lui era un șir lung de depravări, imoralitate și vicii, întreruptă rareori de vreo scăpare etică sau exemplară.

Nu exista escapadă la care să nu marșeze, nici vreo bufonerie prea nerușinată, nici vreo indiscreție prea scandaloasă, nici vreun lucru dezgustător prea rușinos.

Cum îndrăznea să apară acum, cerând mai mult decât puteau oferi arendașii lui credincioși? Doar ca să dea apoi fuga înapoi în Londra și să risipească banii lor munciți cu greu la jocurile de cărți.

Călătorise din Londra la moșie cu un alai, din care făcuseră parte femei frumoase lipsite de însoțitoare și un grup de bărbați obsceni și impertinenți – cuplul la care se uita cu gura căscată era un exemplu relevant pentru grupul desfrânat. Clandestinii se stabiliseră aici, purtându-se grosolan cu servitorii și disprețuindu-i cu cerințele și ordinele lor.

Benchetuiau și chefuiau, stând treji până în zori. Un joc de cărți era în desfășurare continuă, cu pariuri pe mize mari. Beția era desfrânată, așa cum era și expunerea ostentativă a nudității, și existau indicii clare că însoțitorii lui Wakefield erau predispuși la preacurvii libidinoase, angajându-se în mod sistematic în raporturi sexuale cu parteneri diverși.

Vicontele sosise de o săptămână și reușise să transforme liniștitul conac într-un cuib al păcatului și al fărădelegii.

Bietul ei tată, preaiubitul vicar Fitzgerald, se răsucea probabil în mormânt.

Emma era hotărâtă să plece, când femeia de pe canapea vorbi:

– Este o zi plăcută?

Vocea îi era răgușită, ispititoare, iar Emma se întrebă dacă era vocea ei naturală sau un truc exersat.

Bărbatul părea distras, dar răspunse:

– Este destul de plăcut.

– Oare am putea merge să călărim?

– Poate, spuse el cu indiferență.

– Dacă tot te-ai ridicat, dragule, vrei să îmi reumpli paharul?

Din cine știe ce motiv, simpla cerință îl făcu pe bărbat să o privească încruntat peste umăr. Era țâfnos, iritat.

– Nu sunt *dragul* tău și nici blestematul tău de sclav. Umpleți-l singură!

Cearta unor amanți. Câtă indiscreție! Câtă lipsă de maniere să stai să tragi cu urechea! Totuși, Emma nu se putea abține.

Femeia se bosumflă.

– Nu-mi spune că încă mai ești supărat din cauza incidentului cu servitoarea aia insipidă. Merita să fie plesnită.

Emma ridică uimită din sprâncene, gândindu-se care fată ajunsese ținta furiei scorpiei. De-abia aștepta să treacă pe la ea unul dintre vecini și să stea la taclale, să afle toate detaliile.

Bărbatul se încruntă, iar privirea lui aspră o făcu pe femeie să se foiască pe canapea. El dădu să facă o remarcă tăioasă, dar apoi, în secunda următoare, furia lui se stinse, de parcă s-ar fi gândit că acea chestiune nu merita osteneala și cearta.

– Oamenii ăștia sunt niște țărănoi, spuse el.

Era atât de serios, iar Emma se simți jignită, întrebându-se cum de putuse să îl considere atrăgător. Evident, era chipeș doar până în momentul în care deschidea gura și vorbea.

– Ei nu înțeleg conceptul de servicii adecvate, continuă el, și nu gândesc atât de mult încât să înțeleagă unde greșesc. Te-am avertizat înainte să venim aici că va trebui să faci față acestui fapt.

– Ai uitat să menționezi că personalul casnic este compus din barbari neinstruiți.

– Vei supraviețui.

– Da, bine, pufni ea, cu dezordinea care domnește aici, am putea la fel de bine să locuim într-o peșteră.

– Uneori poți să fii tare nesuferită.

El privi pe fereastră, dându-și dezgustat ochii peste cap – sau poate exasperat –, iar Emma rămase cu impresia că femeia îl cam scotea din sărite, dar era mult prea sigură pe sine ca să își dea seama.

– Mă mândresc cu asta, răspunse ea cu îndrăzneală, țuguindu-și buzele. Dar asta iubești la mine.

– Nici pe departe.

Replica bărbatului fu rostită atât de încet, încât doar Emma îl auzi. Ridică un braț, sprijinindu-l de toc, postura lungindu-i silueta înaltă. Emma încremeni. Era atât de aproape de el, încât îi putea distinge fiecare fir de păr de la subsuoară, proeminențele de pe inelul maroniu al sfârcului; putea chiar să jure că îi simțea mirosul pielii.

– Georgina – i se adresă femeii pe nume –, ți-am permis să mă însoțești doar cu gândul la distracție. Dacă nu ești pregătită pentru acest lucru, aș fi mai mult decât fericit să te trimit înapoi în oraș.

Evident, comentariul lui veni ca o amenințare – și avu un rezultat fascinant. Georgina se încruntă la el îngrijorată și speriată, dar mască imediat acest lucru cu o tentativă de zâmbet sincer.

– Hai să nu ne certăm dis-de-dimineață. Vorbind mieros, glasul îi era plin de promisiuni sexuale. Nu am vrut să te supăr, dragu... Se opri înainte să termine detestatul apelativ. Te-ar face să te simți mai bine dacă i-aș cere scuze femeiuștii?

El chicoti.

– Nu ai nici cea mai vagă idee cât de bine.

– Aș putea să o fac. Pentru tine.

El chicoti din nou, iar sentimentul de ușurare al Georginei deveni palpabil – o catastrofă evitată –, deși Emma nu putea înțelege la ce calamitate fusese pe punctul să asiste.

Georgina se ridică de pe canapea, mergând ațâțător spre el și dezlegându-și cordonul halatului pe măsură ce se apropia.

Urmau să își înceapă actul intim. Dezgustată, Emma nu se putea convinge să plece de acolo.

Era țintuită locului, dornică să aibă în sfârșit șansa de a afla secrete la care se gândise neîncetat. Misterele incitante ale comportamentului desfrânat erau pe cale de a-i fi dezvăluite.

Pulsul i se acceleră, respirația îi deveni sacadată, iar palmele o furnicau.

În adâncul sufletului, era o depravată. Cine ar fi ghicit că, sub aparența îngrijită și cuviincioasă a fiicei unui vicar, ea ascundea asemenea tendințe primitive și un caracter depravat? În adâncul sufletului, moralitatea îi era îndoielnică. Cât de înjositor!

Georgina era în spatele lui, și își desfăcu halatul, astfel că ambii sâni îi erau dezgoliți, și se frecă ușor de spatele lui, cuprinzându-i talia cu brațele, mângâindu-i abdomenul și pieptul.

– Ești încordat tot, spuse ea mieros. O să te fac să te relaxezi.

– Pentru asta ești plătită. Era și timpul să îți amintești.

Ibovnica lui! Cât de înjositor. Emma nu mai întâlnise pe nimeni cu o reputație atât de proastă.

Georgina se opri din dezmierdări.

– Nu fi meschin. Am spus că îmi pare rău.

Stăteau, aproape paralizați, la un pas de o ceartă mai aprinsă, dar bărbatul se potoli, luându-i o mână și ghidându-i-o mai jos. Emma nu își putea da seama dacă îi dădea permisiunea sau o obliga, dar Georgina se supuse cu înflăcărare.

Cu o dexteritate incredibilă, femeia îl mângâia, apăsându-i și strângându-i penisul, jucându-se cu materialul care îi acoperea culmea proeminentă. El își mișca ușor șoldurile, iar ea îl tachina și se juca, în timp ce îi descheia leneș nasturii pantalonilor. Trase de ei, expunându-l, astfel că acum îi ținea penisul în mână, pumnul ei formând un cerc strâns, în care el putea să împingă în voie.

Emma privi absorbită, apoi se holbă de-a dreptul. Nu își putea lua ochii de la el.

Era atât de frumos. Atât de masculin.

Ca urmare a responsabilității ei de îngrijire a bolnavilor, Emma nu era străină de nuditate și avusese parte de porția ei de zone masculine private, dar niciodată ca acum. Văzuse organul masculin – de obicei mic și ofilit – la bătrâni pe patul de moarte sau la băieței bolnavi.

Mădularul lui era tare, țâșnind mândru din pantaloni. Părea atât de viril, de potent. Atât de... de... uriaș.

„Pleacă. Pleacă. Pleacă de aici", o certa o voce blândă, dar Emma era incapabilă să se miște, așa cum era incapabilă să mute soarele de pe cer. Rușinată, dar profund excitată, urmărea fiecare secundă din scena desfrânată.

Fără îndoială, Georgina făcuse des dragoste cu el, pentru că știa exact ce și când dorea el. Veni apoi în fața lui, după care își scoase halatul și îl lăsă să cadă pe podea.

Emma o cercetă pe femeie ca și cum ar fi fost un specimen de laborator. Avea sâni voluptuoși și șolduri late, grațioase. În comparație cu ea, Emma se simțea de-a dreptul scheletică. Deși mereu considerase că avea o siluetă armonioasă și plăcută, prin comparație cu această femeie sculpturală și generos proporționată se simțea insuficientă, sfrijită și banală.

În mod uimitor, nu doar părul de pe zona ei intimă lipsea, ci și cel de la subsuori și de pe picioare. Femeia era lucioasă, atrăgătoare, iar pielea îi era peste tot fină. Corpul ei neted îl ațâță pe bărbat, încordarea lui crescând în mod spectaculos.

Punându-și mâinile pe șoldurile ei, o răsuci și o lipi de perete, iar ea fu nevoită să se sprijine cu mâinile de el pentru a se echilibra. El îi depărtă coapsele, o ridică, apoi, fără nici o reținere sau vreo grijă pentru confortul ei, o pătrunse brusc și adânc și începu să împingă într-un ritm lent, oferindu-i Emmei o demonstrație amănunțită și educativă.

Când el o pătrunse, Georgina trase scurt aer în piept, dar, ca și cum ar fi fost obișnuită cu acest tratament dur, nu protestă. Plictisită, se sprijinea de perete, cu privirea ațintită drept înainte. Evident, de-abia aștepta să se termine totul, ceea ce o nedumerea pe Emma.

Cum putea o femeie să fie încălecată de un asemenea ticălos năvalnic și să rămână atât de detașată?

Nu dură mult până când bărbatul ajunse la orgasm. Când își dădu drumul, picioarele îi tremurară pentru câteva clipe, dar, în afară de acel tremur scurt, bărbatul nu avu nici o reacție. Era atât de apatic, de parcă și-ar fi băut ceaiul la micul dejun.

Apoi, fără să schimbe vreun cuvânt, se retrase din ea, își ridică pantalonii și se încheie la nasturi.

Simțindu-se trădată, Emma se încruntă. Deși cu siguranță nu era o expertă în treburile carnale, nu era nici o domnișoară proștuță. Virgină convinsă, nu făcuse sex niciodată, dar adusese sute de copii pe lume în cei douăzeci și opt de ani ai ei și auzise la fel de multe povești despre cum fusese fiecare conceput.

A face dragoste presupunea o pasiune arzătoare, o dăruire profundă plăcerii, și totuși această împreunare fusese atât de lipsită de emoție, încât Emma mai că se simțea dezamăgită pentru că rămăsese să privească marele final.

Cel mai mult o surprinse comportamentul nepăsător al bărbatului. Era un crai desfrânat, energic și viguros în toate felurile care contau. Ea se așteptase să fie un expert. Cu siguranță, știa toate metodele potrivite de a satisface o femeie.

Oare el nu spera la mai mult? Nu căuta mai mult? Nu aspira la mai mult?

Dacă ei i s-ar oferi vreodată ocazia să dezlănțuie instinctele primare ale acestui bărbat, Emma nu ar renunța atât de ușor la acea șansă. Ce n-ar da ca să își plimbe mâinile peste acea anatomie impresionantă. I-ar arăta câte ceva despre ce înseamnă dorința.

Tresărind, Emma observă unde o purtaseră gândurile ridicole. Pe măsură ce timpul trecea, cugetările ei deveneau tot mai exagerate și mai bizare. Condiția de fată mare o înnebunea treptat.

Scuturând din cap la propria absurditate și prostie, se strecură pe furiș de acolo, în timp ce Georgina se întoarse spre bărbat. Prostituata plătită încerca să își adune puterile, să pară satisfăcută și vioaie, nevrând ca el să observe cât de impasibilă fusese.

Bătu ușor, cu impertinență, partea din față a pantalonilor lui, peste proeminența ce confirma dominația ei asupra lui.

– Te simți mai bine?

Indiferent, el ridică din umeri.

– Nu.

– Ești o bestie, Wakefield. Nu știu de ce te suport.

Wakefield! Aristocratul odios în persoană. Ar fi trebuit să își dea seama că el era. Cum de nu intuise asta? Și când te gândești că își pierduse vremea prin tufișuri, admirându-l și spionându-l. Cât de jenant.

Îngrozită și furioasă, se retrase pe dată, fără să privească înapoi, nedorind să mai vadă sau să mai audă ceva dinspre acel cuplu demn de dispreț.

Wakefield și ibovnica lui.

Emma se simțea murdărită de depravarea lor. Ce pereche detestabilă. Cum putuse să se lase fermecată de acea scenă?

Deci așa își petrecea vicontele diminețile. Semna câteva ordine de evacuare pentru văduve și invalizi, apoi trândăvea, bea lichior și făcea sex cu târfe plătite.

O, avea să îi vină și lui rândul!

Bombănind cu voce tare, mergea pe lângă conac, ocolindu-l, și fu ușurată să constate că nu erau oaspeți pe terasa sofisticată, dar apoi se gândi că acei pierde-vară încă dormeau, cel mai probabil.

Mânată de obișnuință, porni spre ușa servitorilor, apoi se opri. Venise aici cu treburi oficiale și nu avea să se înjosească strecurându-se pe ușa din spate, ca un petiționar umil.

Avea să meargă la ușa din față. Dacă vicontele nu era de acord cu asta, n-avea decât.

Un sentiment just de indignare pusese stăpânire pe ea, iar Emma merse apăsat în susul aleii pietruite, urcă scările și ciocăni ferm în ușă de trei ori.

Un majordom sfrijit, purtând un costum negru destul de scump, îi deschise. Nu era vreun localnic pe care să-l fi știut – cel mai probabil, era un angajat adus de Wakefield din Londra.

– Am venit să vorbesc cu vicontele Wakefield, anunță ea, înainte ca servitorul să spună ceva.

Acesta o privi din cap până în picioare cu un aer de superioritate.

– Iar dumneavoastră sunteți...?

– Emma Fitzgerald. Din sat. Nu avea să se lase intimidată de un lacheu pompos. Cu o petiție, continuă ea. Cer o audiență imediată.

– Sunt destul de convins că este prea ocupat să vă primească.

– Când va fi disponibil?

– Nu va fi, zise bărbatul și începu să îi închidă ușa în nas.

Ignorându-l, Emma împinse ușa cu toată puterea, apoi trecu pragul și intră în hol. Aparent, oamenii erau mai politicoși la oraș – sau poate că el avea mai multă autoritate acolo –, pentru că acum părea extrem de uimit de o asemenea încălcare a etichetei. În timp ce se gândea cum să reacționeze, deschise gura, apoi o închise la loc, asemenea unui pește aruncat pe malul unui râu.

Emma se așeză pe un scaun.

– Voi aștepta.

– Cu siguranță nu o veți face. Voi cere lacheilor să fiți condusă afară.

Emma îi aruncă o încruntătură malefică, iar bărbatul tresări.

– Chiar crezi că ar putea?

Majordomul mormăi ceva, apoi spuse:

– Ar putea dura ore până când vicontele se va elibera.

Ridicându-se, Emma îndreptă furioasă un deget spre pieptul lui.

– Spune-i ticălosului ăluia că, dacă nu trimite după mine în cincisprezece minute, merg eu la el. Apoi rânji răutăcios. Și să-l ferească Dumnezeu pe cel care încearcă să mă oprească.

Slujitorul plecă grăbit în căutarea stăpânului său, cu teribila veste a sosirii ei.

Capitolul 2

John Clayton, vicontele Wakefield, stătea în fotoliul lui și se încrunta la Rutherford, majordomul pe care îl adusese cu el din Londra, convins fiind că nici unul dintre membrii personalului din provincie nu era capabil să îi tolereze înclinațiile. Rutherford nu era șocat de obiceiurile lui proaste. Sau, dacă era, o ascundea destul de bine.

– Ai spus că este o femeie din sat aici? Cu o petiție?

– Da, milord.

– Ești convins că ai auzit bine?

– Absolut. Rutherford pufni, jignit. Cere fără întârziere o întrevedere cu dumneavoastră.

– La naiba!

Sprijinindu-și coatele pe birou, își îngropă fața în mâini. După o săptămână întreagă de orgii exagerate, era obosit, mahmur și morocănos. Capul îi bubuia fără milă, durerea trimițându-i un junghi vibrant chiar în spatele ochilor, iar stomacul îl durea, protestând ca urmare a tentativei abandonate de a mânca. Era al naibii de norocos dacă nu leșina din pricina epuizării și a mahmurelii.

Și acum asta. De parcă el ar avea chef de o confruntare cu o... o... femeie. Deja avusese câteva runde cu Georgina, și nu era nici măcar amiază. Nu avea de gând să se enerveze și mai mult, stând la discuții aprinse cu o țărancă băgăreață și hotărâtă.

– Spune-i că nu pot, Rutherford. Trimite-o la plimbare.

– Am încercat, domnule. Nu vrea să plece.

– Cum adică nu vrea să plece?

– Păi, am informat-o că sunteți prea ocupat, dar a dat buzna în casă.

Cât de bizar.

– Pune să fie dată afară cu forța.

Două pete roșietice colorară obrajii servitorului.

– Nu aș recomanda asta, domnule.

– De ce nu? John râse. Este prea grasă? Are vreo armă?

– Nu, răspunse ezitant Rutherford, dar pare destul de îndurerată. Și puțin supărată. Cred că ar fi capabilă să rănească pe cineva dacă ar fi provocată.

Dintr-un colț al camerei, fratele lui vitreg, Ian MacDonald Clayton, râse zgomotos.

– Ei, asta e o femeie pe care aș vrea să o cunosc.

– Taci din gură, Ian, bombăni morocănos John. Un alt junghi de durere îi străpunse capul, atât de puternic, încât John începu să se îngrijoreze ca nu cumva să îi zboare creștetul capului.

– Of, vorbește cu ea, Wakefield, spuse Georgina din celălalt colț. Ar putea fi amuzant. Ne-ar prinde bine ceva distractiv în casa asta tristă.

John se uită încruntat în stânga și în dreapta, la singurul lui frate și la ibovnica lui, întrebându-se dacă exista vreo cale prin care să poată dispărea ca prin magie. Oare ar observa vreunul din ei dacă s-ar face pur și simplu nevăzut? Nu ar fi amuzant să vadă unde ar ajunge?

Oriunde în altă parte numai nu aici ar fi o îmbunătățire remarcabilă.

– Ce crezi că vrea? îl întrebă pe Ian.

Fratele lui avea un mod unic de a înțelege clasele de jos, fiind el însuși membru al acestora, motiv pentru care se distra de multe împroșcând cu noroi în John. De parcă clasele sociale erau un avantaj demn de luat în seamă.

– Ajutorul tău. Ce crezi?

– Știam asta, mormăi el. Dar în ce privință?

– Evident, s-a petrecut o nedreptate pe care ea simte că doar tu – ca lord – o poți remedia.

John se încruntă la auzul cuvântului *lord* subliniat cu sarcasm de Ian. Fratele său adora să îi aducă aminte cu ironie lui John de poziția sa solemnă, poziție care într-o lume mai dreaptă i-ar fi aparținut lui Ian și pe care John nu și-o dorise niciodată. Chestiunea reprezenta un motiv implicit de tensiune între ei, iar Ian putea să fie tare ironic și batjocoritor.

John nu avea puterea să schimbe legile britanice cu privire la moștenire.

Pe parcursul a numeroase certuri, îi spusese lui Ian și nemerniculului lor de tată că, dacă ar fi fost posibil, i-ar fi lăsat totul lui Ian. I-ar fi cedat bucuros toată bătaia aia de cap.

Dacă Ian ar fi deținut titlul, John s-ar fi putut afla acum în Londra, jucând cărți și umblând după femei superbe. În schimb, era captiv în provincie, făcând curățenie în arhivele proprietății după ce fuseseră neglijate ani întregi de către dragul lor tată, și era pe punctul de a fi luat la rost de o femeie isterică și nervoasă.

– Nu cred că va pleca fără să facă o scenă, spuse Ian rațional. Întotdeauna rațional. Întotdeauna rezonabil. Acesta era Ian. Ai putea la fel de bine să o primești.

Pușlamaua afurisită rânjea, nerăbdător să asiste la o ceartă zgomotoasă și la o scenă în care John să își piardă cumpătul, iar

acesta chiar se gândi serios să îl strângă de gât. Ar fi de-ajuns să sară peste birou, să îl înșface de gât și...

– O, haide, Wakefield, adăugă Georgina, tonul ei rugător măcinându-i nervii deja zdrențuiți.

Se încruntă de la unul la altul, oftă adânc, apoi îi spuse lui Rutherford:

– Poftește-o înăuntru. Dar avertizeaz-o că, dacă face o criză, eu personal o iau pe sus și arunc afară, pe peluză.

– Prea bine, domnule, spuse Rutherford, retrăgându-se respectuos.

– Iar tu! John se răsti la Georgina. Taci din gură. Nu vreau să aud nici un cuvânt de la tine.

– Dar asta ne va distruge toată distracția...

– Nici un cuvânt, repetă el cu fermitate.

În scurt timp, pași se auziră răsunând pe coridor, iar Rutherford se opri în ușa bibliotecii, anunțând:

– Milord, v-o prezint pe domnișoara Emma Fitzgerald, fiica recentului decedat vicar Edward Fitzgerald, pastor vreme de mulți ani al parohiei Wakefield.

Fiica unui vicar? John de-abia își putu ascunde nemulțumirea. Se putea ca dimineața asta să devină și mai rea? Oare amiaza nu avea de gând să mai vină odată?

O femeie micuță, care nu putea avea mai mult de un metru șaizeci, trecu pragul ușii, iar el se abținu să nu izbucnească în râs din pricina temerii lui Rutherford față de micuța femeie. Din descrierea servitorului, John se pregătise pentru o amazoană înarmată, gata să se lupte pentru drepturile ei.

În realitate, arăta de parcă un vânt mai puternic o putea lua pe sus.

Era mult prea slabă, ca și cum nu ar fi avut niciodată suficientă mâncare. Lui John nu îi plăceau femeile slabe, le prefera voluptuoase și durdulii, deși fu nevoit să recunoască faptul că sânii ei erau armonioși, rotofei și atractivi, tocmai buni să umple mâna unui flăcău. Talia ei subțire îi scotea în evidență pieptul, făcând-o să pară mai voluptuoasă decât era de fapt.

O făptură drăguță, avea aerul unei fecioare pure de la țară: obraji rozalii, buze rubinii, ochii căprui și luminoși, ten imaculat, dinți albi. Probabil că părul ei era minunat, dar era greu

să îți dai seama. Foarte ondulat și dezordonat, părea brunet, cu șuvițe roșcate, dar ea îl ridicase sus, într-un coc strâns, și prinsese șuvițele rebele cu o panglică.

Rochia nu se străduia îi accentueze drăgălășenia naturală. Neagră și monotonă – haine de doliu? –, îi umbrea licărul din ochi și era închisă cu nasturi până în gât, cu mânecile lungi și încheiate la încheieturile mâinilor, ca și cum nu ar fi îndrăznit să își expună nici un milimetru de piele.

Fiica unui vicar, desigur. Se îmbrăca adecvat. Arăta ca atare. Avea să se dovedească o scorpie evlavioasă? O plângăcioasă?

John ura femeile năzuroase. Erau blestemul existenței lui, Georgina și presupusa lui logodnică, Caroline, fiind două dintre cele mai relevante exemple.

John o analiză mult mai nepoliticos decât era nevoie și, pe măsură ce o făcea, își dădu seama că majordomul lui avea motive întemeiate să fie precaut. Deși era micuță, emana o aroganță de-a dreptul tulburătoare. Postura și încrederea ei o făceau să pară mai înaltă decât era cu adevărat, o femeie etică și cinstită, cu dreptatea și echitatea drept stindard, iar el o detestă pe loc.

– Domnișoară Fitzgerald. John încuviință din cap și se ridică, aruncându-i cel mai fermecător zâmbet, despre care știa că poate topi orice rezistență feminină și care nu eșuase niciodată în a convinge o amantă ezitantă să rămână fără haine.

Spre marea lui uimire, nu avu absolut nici un efect.

– Viconte Wakefield.

Avea o voce seducătoare, care era în dezacord cu silueta ei micuță. Era genul acela de voce care îl făcea pe un bărbat să viseze la așternuturi din mătase și la saltele moi, la dormitoare luminate de lumânări și la relații intime pasionale, dar efectul excitant fu distrus de modul obraznic și superior în care ea îl privea – ca și cum el ar fi fost o insectă scârboasă.

Încercând să recapete controlul, John începu în mod stupid cu replica:

– Cât de drăguț din partea dumitale să mă vizitezi. Cu ce te pot ajuta?

Cu un dispreț mai mult decât evident, ea îl studie, iar intensitatea privirii ei nu era deloc confortabilă. Scrutătoare și perspicace, ea părea să cotrobăie printr-o zonă izolată aproape de centrul

inimii lui, unde caracterul lui imoral și corupt zăcea ferit de ochii lumii.

Femeia văzu mai mult decât ar fi trebuit, ca și cum ar fi fost prevenită de fiecare defect al firii lui, iar el nu putea spune și nu putea face nimic care să o surprindă.

Deodată agitat și simțind nevoia să își ocupe mâinile cu ceva, își ocoli biroul și merse la bufet, turnându-și în pahar trei degete de whisky scoțian, cu care rudele lui Ian erau îndeajuns de amabile să îl aprovizioneze. Ducea paharul la buze când ea vorbi brusc:

– Nu voi discuta despre afaceri cu un bărbat care este atras de băuturile tari în toiul zilei. Insist să aveți mintea limpede.

– Ei bine, eu... eu...

John rămăsese complet fără cuvinte. În toți cei treizeci de ani ai lui, nimeni nu îi spusese să nu bea – nimeni, cu excepția tatălui său, dar el nu conta.

Șocat și confuz, rămase cu paharul în mână, neștiind ce să facă cu el. Deodată, îl simți greoi, ca și cum ar fi cântărit cincizeci de kilograme. Nu avea de gând să abandoneze bine-venita băutură doar pentru că așa îi sugerase ea, dar femeia îl studia într-un mod arogant, care îl făcea incapabil să poată înghiți vreun strop.

Afișând o atitudine indiferentă, merse înapoi la biroul lui și puse paharul într-un colț, ca și cum asta ar fi vrut să facă de la bun început. Ian, nenorocitul, râdea pe înfundate din pricina acuzației ei despotice, cu o mână la gură, pentru a evita să-i scape vreun chicot.

– Domnișoară Fitzgerald! izbucni Georgina. Cum îndrăznești să vorbești așa cu vicontele?! Nu uita care îți e locul!

Domnișoara Fitzgerald nu se deranjă să se uite la Georgina, ci își menținu privirea scrutătoare ațintită asupra lui John, apoi spuse:

– Și nici nu voi accepta compania târfelor dumneavoastră din Londra.

Georgina icni jignită, iar Ian râse isteric. John însăși era uimit și impresionat. Doar o persoană foarte curajoasă – sau foarte proastă – se lua la ceartă cu o tigroaică precum Georgina. Domnișoara Fitzgerald nu era proastă, așa că era probabil făcută din oțel.

– Te-a prins, nu-i așa, Georgie? o înțepă Ian.

Dușmănia lor era legendară, iar el o îmboldea în mod intenționat, folosind porecla pe care ea o ura.

– Taci din gură, șuieră Georgina. Wakefield, nu ai de gând să îi permiți să mă insulte astfel, nu-i așa? Vreau să fie biciuită – apoi dată afară.

Ca și cum nici Georgina, nici Ian nu ar fi spus nimic, domnișoara Fitzgerald proclamă cu modestie:

– Sunt o femeie respectată în această comunitate. Nu ar trebui să fiu obligată să socializez cu nici una dintre târfele Domniei Tale.

– Cât tupeu! Georgina sări în picioare. Ascultă aici, hoașcă pioasă și fățarnică...

John le privi pe cele două combatante – domnișoara Fitzgerald, calmă și liniștită, Georgina, gata să explodeze –, apoi se uită la Ian, care râdea pe înfundate, și își dori să fie într-un salon plin cu bărbați întregi la minte, să se bucure de o țigară de foi și de un joc prietenos de cărți.

Cât de mult detesta scandalurile! Totuși, Georgina era atât de supărată, încât i-ar putea scăpa o palmă, lucru pe care el nu îl putea permite.

– Destul! strigă John. Strigătul lui fu ca un fulger care îi străpunse capul atât de puternic, încât îl orbi preț de o clipă. Se prinse înnebunit cu mâinile de cap, ca și cum l-ar fi putut împiedica să explodeze.

Când vederea îi redeveni limpede, observă ușurat că Georgina îi ascultase ordinul. Ian rămăsese fără cuvinte. John nu ridicase niciodată glasul, pentru că, în mod normal, nu îi păsa suficient cât să e lase deranjat, dar de data asta îi speriase pe amândoi.

– Georgina, decretă el, atenția fiindu-i fixată pe inamic, poți pleca.

Ea se bosumflă, dornică să îi dea o replică, apoi se gândi mai bine și își făcu o ieșire dramatică.

– Și tu, Ian... Când bărbatul nu se mișcă, John se încruntă la el. Pleacă!

– Ai nevoie de mine, spuse Ian, ca să îți pot aminti ce se va discuta.

După acea aluzie subtilă la tendința lui John de a trage la măsea, el încercă să își aducă aminte de ce el și Ian deveniseră prieteni. Idiotul îngâmfat putea fi destul de enervant și de sâcâitor, mai ales în cazurile în care comportamentul nesăbuit al lui John se lovea de sobrietatea supărătoare și de calmul lui Ian.

Ian apăruse întâmplător în calea lui, ca un sfânt, în timp ce John era perceput ca un păcătos.

John îl cunoscuse la frageda vârstă de optsprezece ani și fusese încântat să dea peste un frate neștiut, pentru că presupusese că o relație de prietenie avea să îl exaspereze pe tatăl lor.

Cu doi ani mai mare, Ian era copilul din flori, secretul murdar al ilustrului Douglas Clayton. Drept urmare, Ian fusese o tentație căruia John nu îi putuse rezista. De îndată ce devenise un adult independent – o teroare constantă năvălind prin Londra –, se împrietenise cu bărbatul care avea același tată și același nume ca el – deși o versiune ușor străină a lui.

Legase acea prietenie doar ca să îl înfurie pe tatăl lor, dar, din moment ce atât soția, cât și ibovnica implicate în nașterea celor doi fii muriseră, pe Douglas nu îl deranjase, iar John câștigase singurul prieten adevărat pe care îl avusese vreodată.

Halal răzbunare.

– Bine, lătră el la Ian. Rămâi, dacă ești atât de al dracului de interesat.

– Nu înjurați în prezența mea, îi ordonă domnișoara pioasă.

– Domnișoară Fitzgerald... John se strădui să fie calm. Ai dat buzna în casa mea, mi-ai insultat oaspeții, ești o adevărată pacoste – și nu au trecut nici zece minute de când ești aici. Înjur în casa mea blestemată dacă am chef.

Poftim! Să se învețe minte! Dar cicălitoarea femeie nu era înzestrată cu înțelepciunea de a-și ține gura.

– Dumneavoastră, domnule, sunteți un barbar.

– Așa mi s-a spus. De nenumărate ori.

John încercă să se încrunte la fel ca ea, dar nu putu. Femeia avea o abilitate exasperantă de a se concentra, fapt ce îl făcea să fie agitat ca un infractor. Sub privirea ei austeră, John se simțea ca un băiețel pe cale să fie bătut de tutorele lui – o situație care îi era foarte cunoscută de pe vremea când era copil.

– Nu voi tolera așa ceva, spuse ea ferm. Purtați-vă cuviincios. Chiar acum.

Doamne! Dacă ar fi mânuit o nuia, poate că i-ar fi rupt degetele cu ea.

– Nu-mi spune cum să mă port.

– Cineva ar trebui să o facă. Câți ani aveți? Șapte? Opt? Vă purtați ca un copil. Femeia se întoarse brusc spre Ian. Dumneata cine ești?

– Sunt oaia neagră a familiei, răspunse obraznic Ian.

– Văd asta, răspunse ea, fără să se lase mai prejos. Mama dumitale nu te-a învățat să te ridici atunci când o doamnă intră în încăpere? Unde îți sunt manierele?

Imperturbabilul Ian fu luat prin surprindere de criticile ei aspre, și, în mod uimitor, ocara ei avu efect. Mâhnit, Ian se ridică.

– Se pare că le-am rătăcit pe undeva, domnișoară Fitzgerald. Îmi cer iertare pentru greșeala mea. Merse înaintea ei și făcu o plecăciune, care, în mod normal, le făcea pe femei să leșine la picioarele diavolului cu ochi albaștri și păr negru. Ian Clayton, la dispoziția dumitale.

– Dumneata ești scoțianul, nu-i așa? întrebă ea. Un fel de... frate mai mare?

– Păi... da, confirmă el în cele din urmă, alegând să nu intre în detalii privind legăturile lor întortocheate de familie, căci oricum nu ar fi fost o poveste potrivită pentru urechile ei.

– Cum te aștepți ca acest ticălos – gesticulă spre John – să se comporte cum se cuvine, dacă dumneata nu îi dai un exemplu adecvat?

– Din nou, ai dreptate. Îmi voi da și mai mult silința.

– Aș aprecia dacă ai face asta.

Femeia îi oferi lui Ian un zâmbet luminos, iar John privea uluit cât de încântătoare părea. Dacă ar fi avut o ținută stilată și o coafură pe măsură, ar fi fost de-a dreptul frumoasă.

Păcat ca o asemenea frumusețe să fie irosită, deși, la cât de tăioasă îi era limba, nici o haină din lume nu o putea face mai atrăgătoare.

Ian îi întorcea zâmbetul femeii, iar John știa prea bine cum funcționa mintea prefăcută a fratelui său. Din moment ce orice

intervenție a domnișoarei Fitzgerald îl enerva pe John, Ian se gândea să înceapă o conversație cu ea, ca să îi întârzie plecarea.

Ca nu cumva Ian să aibă ocazia să își activeze robinetul îngrețoșător de șarm, John îi întrerupse:

– Domnișoară Fitzgerald, sunt extrem de ocupat, minți el. De fapt, nu avea nici un plan pentru restul zilei, în afară de a cotrobăi prin registrele proprietății. Ai putea, te rog, să-mi spui ce te supără? De ce ești aici?

– Am venit pentru evacuări.

– Ce evacuări?

– Cele pe care le-ați impus ieri.

Supărată din pricina incapacității lui de a-și aminti, femeia flutură niște hârtii.

– A, acele evacuări.

Situația economică a moșiei era fragilă, iar alungarea acelor bolnavi prefăcuți, care nu plătiseră chirie de secole, părea un punct de pornire potrivit pentru a recăpăta din puterea financiară. Semnase acele ordine fără să stea pe gânduri. În plus, erau doar vreo duzină de arendași. De ce protesta femeia?

– Ce e cu ele? mârâi el țâfnos.

– Cum ai putut să faci așa ceva?

Devotamentul ei față de cauza pe care o susținea era atât de profund, încât ochii îi erau scăldați în lacrimi.

– Ei bine, eu... eu..., se bâlbâi el din nou.

Femeia îl transforma într-un clovn bâlbâit. Încruntându-se spre Ian, îi ceru din priviri ajutorul, dar, cum era de așteptat, nu îl primi.

Nu putea suporta istericalele feminine și nu avea de gând să tolereze o criză de plâns. Ridicându-se, o privi de sus în cel mai arogant mod.

– Nu voi fi interogat – sau criticat – cu privire la deciziile pe care le iau în legătură cu proprietatea. Și în mod sigur nu am de gând să dau socoteală celor ca dumneata.

– Nu sunteți marele și atotputernicul lord?

Femeia îi pronunță titlul cu același dispreț la care apela adesea Ian, insuflându-i atâta batjocură, încât John sfârși prin a se simți ca și cum ar fi comis o crimă îngrozitoare doar prin simplul fapt că exista.

– Asta sunt, domnișoară Fitzgerald. Lord. Și stăpân, ți-aș putea reaminti.

Nu avea de gând să se lase intimidat de zgripțuroaică. Acea decizie de evacuare fusese prima pe care o luase în privința moșiei – o proprietate de care nu voise niciodată să fie legat – și nu avea de gând să accepte să i se ceară socoteală de către un sătean tiranic.

– Ei bine, poate că sunteți lord aici, dar ați încurcat rău treburile. Și de-abia ați ajuns. Pot doar să îmi imaginez ce decizii idioate veți mai lua dacă veți sta aici o lună întreagă.

Cum îndrăznea? Micuța tirană.

– Voi ține cont de părerea dumitale. Sarcastic, John îi arătă ușa, insinuând că timpul ei se terminase, dar ea nu plecă.

Cum putea să fie mai explicit de atât?

– Dar mulți dintre oamenii ăștia v-au servit cu loialitate familia timp de generații întregi. Domnul Gladstone s-a îngrijit de grajduri vreme de șaptezeci și nouă de ani. Nu este vina lui că reumatismul i s-a agravat atât de mult încât nu mai poate continua. Iar doamna Wilson este văduvă. Cu doisprezece copii! Unde vor merge? Ce vor face?

O văduvă? Cu copii? Un bătrân bolnav? Era posibil să fi...?

Nu. Nu avea de gând să o ia pe drumul acela chinuitor, să dea curs acelui gând.

– Problemele lor nu mă privesc, declară el cu aroganță, propriul glas sunându-i chiar și lui mândru și îngâmfat.

– Nu e asta o bună atitudine creștină?

John părăsi siguranța biroului său și păși spre ea, dar nu prea aproape, ca nu cumva ea să se repeadă să-l muște.

– Domnișoară Fitzgerald, am terminat.

– Nu, nu am terminat.

– Nu voi mai asculta alte prostii din partea dumitale.

– Prostii! izbucni ea. Ei bine, de-abia am început, așa că ați face bine să luați loc și să vă faceți comod. Vom purta o discuție lungă.

– Nu discutăm nimic, se văicări el, aproape țipând.

Ignorându-l, femeia scotoci prin documentele ei, ca și cum ar fi căutat o listă de plângeri, iar John privi spre Ian pentru îndrumare, dar fratele lui rânji și ridică din umeri, savurând acea dispută.

John nu știa ce să facă. Deși îi spusese lui Rutherford că avea să o arunce el însuși afară, pe peluză, nu își putea închipui că o ia pe sus și o scoate din birou ca pe un sac cu cartofi. Nici să cheme servitorii să scape de ea nu își putea imagina. La cât de nervoasă părea, era posibil să fie nevoie de mai mulți servitori – și, oricât de enervantă ar fi fost, John nu ar fi suportat să stea și să vadă cum câțiva flăcăi zdraveni se luptă cu ea.

Femeia vorbea, lansându-se într-un discurs înflăcărat despre sat, despre moșie și despre nevoile comunității. Pe măsură ce revărsa un șuvoi de remarci, acestea erau presărate cu mustrări și cu aluzii la inteligența lui, la capacitatea lui de gândire și la abilitățile lui de administrare a moșiei.

Plină de zel, femeia continuă, vorbind despre o familie și despre alta, dând nume, oferindu-i vârste, durata serviciilor, cauza sărăciei, iar el fu impresionat de prezentarea ei. În mediul lui social, partenerii lui dădeau un nou sens termenului „detașare", așa că era revigorant și palpitant să descopere pe cineva cu sentimente atât de intense, căruia îi păsa atât de mult.

Când fusese ultima oară când lui îi păsase atât de mult de ceva?

Nu își putea aduce aminte.

Fascinat, uimit, făcu un pas înapoi, sprijinindu-se de marginea biroului, și fu obligat să recunoască faptul că nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca ea. Femeia nu arăta pic de respect față de poziția lui, nu avea pic de considerație sau de atenție față de poruncile lui.

Ian era singura persoană dintre cunoștințele lui care nu se străduia din răsputeri să îi intre în grații sau să îl lingușească. Oamenii voiau neîncetat dispense: bani, favoruri, sprijin. Erau fermecați de statutul și de bogăția lui. Erau speriați de el, invidioși, fascinați, intimidați.

Dar nu și Emma Fitzgerald. Da, și ea voia lucruri de la el – pretențiile ei fuseseră spuse tare și răspicat –, dar nu cerea nici un favor pentru sine. Fiecare solicitare fusese făcută în beneficiul altcuiva. John nu mai întâlnise pe nimeni care să fie atât de altruist și de dezinteresat.

Firea ei milostivă era uluitoare. Poate că era o persoană cu adevărat drăguță, ceea ce, prin comparație cu bufonii și cu toți

acei pierde-vară care alcătuiau cercul lui de parteneri, era o idee foarte plăcută.

Sau, poate, era doar o neghioabă, insuficient de isteață încât să înțeleagă cât de periculos era să riște să îl jignească. Pocnind din degete sau cu o simplă semnătură, John o putea ruina. Ea fie nu înțelegea acest lucru, fie nu îi păsa.

Cât de ofensator. Cât de minunat. Cât de jignitor.

Oare ea nu avea idee de puterea și de autoritatea lui?

Se părea că nu.

O studie din priviri, gândindu-se că ar fi pus gura aia drăguță la multe sarcini care ar fi fost mai avantajoase decât vorbitul, dar, chiar când acel gând deocheat îi trecu prin minte, John roși, rușinat de faptul că devenise atât de depravat încât avea gânduri lascive despre fiica unui vicar.

Moralitatea ajunsese la un nivel vrednic de dispreț.

Doamne, dar cât își dorea ca ea să plece! Durerea de cap i se înrăutățea cu fiecare secundă care trecea, iar John tânjea după o cameră întunecată, unde putea să bea, să joace cărți și să se cuibărească lângă câteva femei vesele – și tăcute.

Cuvintele îi curgeau Emmei din gură într-un șuvoi necontenit. Cum o putea opri?

Deja se decisese că nu era o idee bună să o alunge cu forța și nu avea de gând să se implice într-un duel verbal, pentru că nu era convins că îl putea câștiga.

Se gândi pentru o secundă să îi dea dreptate, să anuleze ordinele de evacuare și să îi lase pe arendași să rămână, dar alungă imediat acel gând. Nu intenționa să se răzgândească doar pentru că ea îi dădea bătăi de cap.

– Așa că, vedeți dumneavoastră, milord Wakefield, îi întrerupse ea nepoliticos șirul gândurilor, nu puteți continua cu planul acesta mișelesc.

John fu luat prin surprindere. Nici măcar propriul lui tată, tunând și fulgerând, nu îi catalogase vreodată acțiune lui John drept mișelești. Era o acuzație condamnabilă, iar el nu era sigur dacă să râdă, să urle sau să o ardă pe rug pe țărăncuța neobrăzată.

Femeia era prea îndrăzneață.

Lăsându-și capul într-o parte, ea își încrucișă brațele la piept, așteptând răspunsul lui. Mișcarea asta brațelor îi ridica sânii

și îi împingea în afară, iar el, nepoliticos, își rezervă destul timp să îi privească. Furia ei îi accelerase pulsul și o făcuse să respire sacadat, rezultatul fiind că sfârcurile i se întăriseră și i se măriseră. John le putea distinge prin materialul rochiei.

Cum de o crezuse atât de slăbănoagă? Femeia era rotunjoară la piept, iar el ar fi pus pariu că era rotunjoară și la fund. Șoldurile ei se prelungeau din talia aceea delicată cu picioare lungi și zvelte, picioare care se puteau înfășura în jurul taliei unui bărbat și să îl strângă tare atunci când el era...

„Fiica unui vicar! Fiica unui vicar!" Refrenul urla ca un clopot de incendiu, amintindu-i de condiția ei modestă, iar John își îndreptă umerii, de parcă nu se cuvenea să stea aplecat înaintea ei.

– Deci? întrebă ea cu aroganță.

Răspunsul la dilema lui, când îi trecu prin cap, era atât de obraznic – dar atât de ingenios –, încât nu știa de ce nu se gândise mai devreme la asta. Probabil era mai obosit decât credea.

Deși Ian era bastardul din naștere, John era cel care ar fi meritat acel rol. Comportamentul lui era deplorabil; tatăl lui susținuse că se străduise din răsputeri să fie enervant, ceea ce și făcuse. Nouăzeci la sută din timp, era un ticălos căruia nu îi părea rău de nimic.

Știa exact metoda prin care să o sperie și să o facă să plece, și nu ar trebui să îi fie greu să o facă să cedeze. Evident, ea auzise povești despre reputația lui. Dacă John se purta îngrozitor, ea nu avea să fie surprinsă. Comportamentul deplorabil era exact ce aștepta de la el. O propunere indecentă, pe care ea nu o putea accepta nici într-o mie de ani, ar fi transformat-o într-o fecioară pudică și ar fi pus-o pe fugă, îngrozită.

Dacă el era suficient de vulgar, ea avea să se simtă prea ofensată ca să se mai întoarcă vreodată, așa că el nu urma să mai aibă vreodată de înfruntat părerile ei înflăcărate sau dispoziția ei protectoare.

Asta avea să fie simplu. Și amuzant.

Biata domnișoară Fitzgerald. Era pe punctul de a fi zguduită de șoc.

– Ei bine..., spuse John, ducându-și gânditor un deget la buze și privind-o așa cum o pisică ar pândi un canar în colivie.

Un rânjet studiat îi încreți obrajii. Imediat, ea observă transformarea din comportamentul lui și făcu din reflex un pas înapoi, dar John nu avea de gând să o lase să scape. Nu când îi acceptase atât de politicos toate criticile. Se depărtă de birou și se apropie de ea până când fu atât de indecent de aproape, încât vârfurile încălțărilor i se ascunseră sub tivul rochiei ei.

În mod uimitor, ea nu se retrase, stând curajoasă pe loc.

– Aș putea fi convins să mă răzgândesc, spuse el.

– Cum?

Femeia zâmbi ezitant, sperând că argumentele ei avuseseră efect.

El privi în ochii ei căprui, fiind pentru o clipă distras de limpezimea și de profunzimea lor. Pielea ei era fină ca mătasea, obrajii îi erau rozalii și delicați, iar...

„Fiica unui vicar!" Alarma sună din nou, iar el reveni cu picioarele pe pământ pentru a-și duce la bun sfârșit planul meschin.

Era un maestru al nerușinării – avusese toată viața la dispoziție ca să exerseze –, așa că inocenta și onesta domnișoară Fitzgerald nu avu nici o șansă împotriva insolenței lui exersate.

– Decizia mea a fost fiscală, nu personală. Pentru a mă face să mă răzgândesc, va trebui să îmi oferi o recompensă specială.

– La ce vă referiți?

Ea era atât de inocentă și de sinceră... Lui John aproape că îi părea rău să o dezamăgească, dar el era un ticălos incontestabil – și întotdeauna fusese așa.

– Dacă îi las pe prietenii dumitale să rămână, spuse el, ademenind-o în capcană, va trebui să mă răsplătești pentru deranj.

– Cu ce vă deranjează oamenii aceia? întrebă ea pufnind. Sunt bătrâni, bolnavi și măcinați de griji.

– Mi-ar provoca o pierdere financiară dacă ar rămâne. John încercă să pară gânditor, apoi serios. Dar aș putea renunța la venit dacă dumneata ai face ceva care să compenseze pierderea – ca să spunem așa.

– Eu? Nu am nici un ban.

– Ei bine, nu mă refeream la bani.

– Dar la ce? Ea încă nu avea habar la ce se gândea el și încotro o ademenea.

– O despăgubire care ar reuși, fără îndoială, să... John se opri și îi făcu cu ochiul... îmi gâdile orgoliul.

Cu colțul ochiului, îl putea vedea pe Ian foindu-se, simțindu-se inconfortabil cu schimbarea bruscă a direcției conversației, dar îl cunoștea prea bine pe fratele lui. Dacă Ian avea vreo nemulțumire legată de ceea ce făcea John, avea să îi dea glas când rămâneau singuri.

Din nefericire pentru domnișoara Fitzgerald, ea nu cunoștea înclinația lui John spre acest gen de nebunii, nici nu își dăduse seama că indecența era parte din el. Chipul ei era o carte deschisă, pe care John o putea citi cu ușurință: treptat, femeia își dădea seama că el îi făcea avansuri nepotrivite.

Impertinentă ca prințesă, ea întrebă:

– Ce sugerați, mai exact?

– Ai un singur bun de valoare care ar putea fi de folos unui bărbat ca mine.

Fără pic de rușine, John își plimbă privirea libidinoasă peste corpul ei, zăbovind pe fiecare parte încântătoare, apoi ridică ochii, întâlnindu-i pe ai ei.

– Lord Wakefield, îmi faceți o... o... propunere indecentă.

– Firește. Ce altceva ai de oferit?

Așa cum anticipase John, femeia icni.

– Mi-ați răpi virtutea ca să... să... ștergeți datoriile vecinilor mei?

– Ești destul de atrăgătoare, spuse el fără ocolișuri, ca și cum seducerea femeilor neprihănite ar fi fost o pasiune de-a lui, și a trecut ceva timp de când nu am mai avut o femeie de la țară. Îmi închipui că mă voi distra foarte bine.

Teribil de jignită, femeia se încruntă.

– Cred că acesta este cel mai jignitor lucru pe care l-a spus cineva în prezența mea.

– Sunt convins că este. John ridică din umeri, apoi râse. Sunt renumit pentru comportamentul meu nerușinat. Mă tem că am un caracter josnic.

– Sunteți un desfrânat.

– Fără îndoială.

El presupusese că ea avea să se simtă descurajată, furioasă sau uimită, dar indignarea femeii nu se ridica la nivelul la care

se aşteptase John. Această domnişoară Fitzgerald era făcută din material rezistent. Era timpul să crească miza. Să o facă să fugă din încăpere într-un nor de repulsie şi ură.

– Nu ştiu cât eşti de versată în ale flirtului, dar abilităţile mele de amant sunt cunoscute. Îţi pot garanta că vei fi satisfăcută.

Accentuă cât de mult putu cuvântul „satisfăcută", rostindu-l atât de seducător, încât chiar şi cea mai pioasă virgină şi-ar fi dat seama de intenţiile lui.

– Plănuiţi să ne culcăm împreună, cum o fac un soţ şi o soţie?

– Da. Dar nu o singură dată. Va trebui să stabilim multe întâlniri până să fiu pe deplin recompensat. Încruntându-se, John se prefăcu gânditor, meditând asupra unei recompense corespunzătoare. Ce zici de câte o întâlnire pentru fiecare persoană de pe listă? Asta ar trebui să ne facă să fim chit.

– Vreţi să spuneţi că... mă credeţi genul de femeie care ar... Presupuneţi că aş putea să fiu de acord cu...

John zâmbi. Ea era atât de neştiutoare, încât nu avea cuvinte să descrie propunerea lui dezgustătoare. Planul lui mergea mult mai bine decât anticipase. Alte câteva insulte plasate cu iscusinţă şi avea să scape de ea pentru totdeauna.

– Şi, să nu uit, dacă mă satisfaci, continuă el, vei primi ceva în plus. Toate amantele mele îţi pot confirma că sunt generos când sunt mulţumit. Îmi place să ofer îndeosebi bijuterii.

Ultima afirmaţie era cam mult, dar John voia să o înfurie de-a dreptul. Se aşteptă la o palmă puternică peste faţă sau la un ţipăt dezgustat, la un plânset de disperare, dar, spre uimirea lui, ea nu făcu nici unul dintre aceste lucruri.

În schimb, femeia îşi începu propria inspecţie, şi fu mult mai fierbinte şi mai minuţioasă decât turul vizual pe care îl făcuse el anatomiei ei. Privirea îi coborî pe pieptul lui, apoi pe abdomen. Mai jos, spre vintre, unde mădularul lui neascultător avu îndrăzneala să crească sub ochii ei, îndeajuns cât să devină o proeminenţă vizibilă şi să îl facă să îşi simtă pantalonii mai strâmţi.

Curajoasă, zăbovi acolo, analizându-i conturul şi lungimea, apoi privirea ei arzătoare urcă din nou, fixându-se asupra gurii lui, analizând-o cu atâta intensitate, încât John roşi.

Ochii ei îi întâlniră din nou pe ai lui, iar ea afişă, la rândul ei, un zâmbet viclean şi dureros de feminin, care îl făcu să se întrebe îngrijorat ce dezlănţuise.

– De ce nu? fu ea de acord, din senin. Cât de dezgustător poate să fie? Şi, dacă sunteţi măcar pe jumătate priceput precum vă lăudaţi, ar putea fi chiar distractiv.

Capitolul 3

Emma îşi păstră expresia serioasă, încântată că putea să se arate calmă sub o asemenea privire arzătoare. Din moment ce acordul ei era ultimul lucru pe care-l aştepta, Wakefield era confuz şi de-a dreptul uimit, şi se foia agitat – ca şi cum s-ar fi întrebat dacă ea avea de gând să îl ia cu de-a sila.

Precaut, bărbatul îi tot arunca priviri fratelui său, dorindu-şi ca acesta să îl salveze de propria prostie, dar el alese în mod raţional să stea departe de dezastru.

Emma nu ştia cu precizie când anume înţelesese că Wakefield nu vorbea serios în legătură cu propunerea lui, dar nimeni nu putea fi atât de vrednic de dispreţ! La un moment dat, în toiul teatrului său stupid, ea îşi dăduse seama că el încerca să o îngrozească şi să o facă să plece. Spre ghinionul lui, ea nu era tocmai o sfântă şi refuză să plece în linişte.

Dintr-un anume motiv, Emma înţelese mai multe despre el decât s-ar fi cuvenit, iar faptul că îl studiase atât de atent nu avea nici o legătură cu faptul că îl văzuse deja dezbrăcat şi implicat într-un act sexual.

Bărbatul era splendid, extraordinar, ca nici o altă persoană pe care o întâlnise vreodată. Charisma şi eleganţa lui o izbeau asemenea unui val, făcând-o să îşi dorească să stea în prezenţa lui cât de mult avea să permită el.

Surprinzător, nu era diavolul pe care ea şi ceilalţi şi-l închipuiseră a fi, ci un bărbat scandalos de chipeş, de sofisticat şi de fascinant. În mod deplorabil, ura pe care intenţiona să o reverse asupra lui dispăruse, doar pentru a fi înlocuită de curiozitate. Emma era

intrigată și fermecată, discuția lor aprinsă fiind singura conversație de acest fel pe care o purtase în ultima vreme.

Era o legătură stranie între ei. Emma o simțise în momentul în care pusese piciorul în încăpere, iar el își fixase uimitorii ochi albaștri asupra ei. Când îl spionase din afara casei, îi observase ochii, dar nu fusese pregătită pentru cât de fascinanți puteau fi de aproape. Se simțea de parcă ar fi putut privi în acele abisuri azurii și să îi vadă sufletul.

Din păcate, ceea ce descoperise nu era foarte încurajator.

Lui îi plăcea să joace rolul unui ticălos. Îi plăcea ca oamenii să îl creadă un bădăran, un nemernic imoral, ceea ce chiar putea fi, dar își etalase această fațetă atât de frecvent, încât ceilalți presupuseră că era cu adevărat o pușlama.

Deși se lupta din răsputeri să își ascundă orice calitate, în adâncul sufletului era un gentleman cu principii. Etica lui – dacă o puteai numi așa – era oarecum sucită și necesita puțină adaptare. Emma trebuia să înțeleagă ce îl determinase să fie așa pentru a-și da seama cum să îl abordeze. Făcând apel la partea mai onorabilă din el, îl putea convinge să facă ceea ce trebuia făcut.

Relații cordiale de tot felul se legaseră între cei mai diferiți oameni, iar ea era destul de optimistă cât să presupună că exista un scop în faptul că ajunsese să îl întâlnească pe ticălosul depravat. Atât pentru el, cât și pentru ea. Faptul că reușise să intuiască ciudățeniile caracterului lui avea să fie un avantaj, și, având în vedere că el era un bărbat tipic, nu avea să bănuiască niciodată că ea îl folosește pentru a-și atinge propriile țeluri.

Deși el încercase să își mascheze reacția, fusese șocat și consternat când ea menționase starea domnului Gladstone, un indiciu evident că nu era total lipsit de conștiință. Putea oferi un sprijin uriaș comunității dacă era îndrumat cu iscusință în direcția cea bună – dar ea nu putea face presiuni asupra lui dacă nu petrecea ceva timp cu el.

El era iute la mânie și inteligent, dar ușor distras de vicii și depravare, și nu tolera nesupunerea. Nimeni nu îi răspundea, nu îl contrazicea și nu îi respingea părerile absurde. Eram extrem de plin de sine și de poziția lui solemnă și se lăsase afectat de remarcile ei viclene și de observațiile făcute, așa că nu avea să îi mai

accepte compania și cu altă ocazie, doar dacă nu cumva ea lua niște măsuri aparte pentru a ajunge să se cunoască mai bine.

Emma analiză rapid situația: dacă voia ocazii de a socializa, el trebuia convins că ea îi putea ocupa timpul la fel de seducător ca orice altă târfă. Dacă nu îl convingea că legătura lor putea fi amuzantă, el urma să o alunge de pe moșie, iar ea nu ar mai avea cum să își pună șiretlicurile în practică.

Era expertă în a-i determina pe bărbați să facă ceea ce trebuia, să îi facă să își accepte responsabilitățile. Chiar cu o săptămână în urmă, convinsese un băiat din sat să se însoare cu o fată care avea nevoie de un soț. Era adepta manipulării și a trucurilor pentru a-și atinge scopurile caritabile. Învățase trucurile de la tatăl ei, care fusese maestru al constrângerii subtile.

Wakefield nu era diferit de orice alt bărbat. Putea fi ghidat, putea fi împins de la spate, putea fi înghiontit, iar Emma era mai mult decât dispusă să fie cea care îl înghiontește. Făcea orice atâta timp cât, la sfârșit, ea îl convingea să anuleze ordinele de evacuare – și nu îi trecuse prin cap că nu putea să reușească.

Nu avea cum să fi fost fiica unui vicar pentru aproape trei decenii fără să fi reținut câteva dintre învățăturile tatălui ei: de fiecare dată, *binele* era menit să învingă *nedreptatea*.

Dacă era nevoită să accepte aventura, avea să o facă, dar asta nu însemna că trebuia să meargă până la capăt. Scopurile ei erau nobile și întemeiate, și i-ar promite orice – chiar și sex sălbatic – dacă asta i-ar garanta întâlnirile de care avea nevoie ca să îl facă să își schimbe decizia. Avea să flirteze și să îl lase să creadă că era pe punctul de a o seduce, deși asta nu urma să se întâmple – însă el nu trebuia să știe.

Deși de obicei era o persoană cinstită și sinceră, care nu recurgea la minciuni, acum îl privea în ochi și îl mințea fără pic de regret. Din moment ce el nu ar fi trebuit să îi facă acea propunere indecentă, Emma nu avea nici o reținere în a-l induce în eroare.

Și ce dacă era posibil să renunțe mai târziu? Nici unul nu avea să își arate nemulțumirea. El nu ar îndrăzni să spună nimănui ce făcuse, iar ea cu siguranță nu avea să mărturisească. Dacă, printr-o întâmplare sau din pur ghinion, înțelegerea lor avea să devină publică, nu exista nici o persoană care să o mustre pentru

că refuzase să îi cedeze aristocratului laș, deși Emma fu nevoită să admită că nu s-ar plânge prea tare dacă s-ar întâmpla chiar să *cedeze* puțin.

Emma nu avea să considere înțelegerea lor un eșec total dacă reușea să îi fure câteva săruturi înainte ca tranzacția lor să se încheie. Ce femeie s-ar plânge că a fost sărutată de un asemenea crai impertinent?

Nu ea, cu siguranță.

Mai fusese sărutată înainte – cu pasiune, și de multe ori – și îi plăcuse. Prea mult. Atât de mult, încât se speriase de propriile trăiri și nu mai încercase din nou asemenea frivolitate.

Toamna dorințelor, așa îi spunea ea.

Avea șaptesprezece ani când un grup de treierători ambulanți îi ajutaseră să strângă recolta, iar ea se îndrăgostise de unul dintre muncitori. Charlie fusese un tip total nepotrivit, un flăcău voinic, robust, care emana șarm și virilitate, iar Emma nu avusese puterea de a rezista farmecului său.

Timp de o săptămână, se strecurase afară în timpul nopții ca să fie cu el. Fusese un băiat insistent, iar săruturile lui înflăcărate stârniseră o tortură fizică insistentă, din care încă nu era sigură că își revenise.

După acel scurt capriciu, evitase compania masculină, ajutându-și cu devotament tatăl în ale preoției. Făcând asta, se privase pe sine de probabilitatea păcatului trupesc. Castitatea ei autoimpusă era o pedeapsă pentru păcatele pe care le comisese.

Dar noaptea, întinsă în patul ei, își amintea acel episod minunat și cum se simțise ca femeie. Chiar și după toți acei ani, își amintea cu exactitate splendoarea pe care o generase acea pasiune, și, din moment ce își dovedise ei înseși că avea o moralitate îndoielnică, bănuise întotdeauna că ar putea să profite din nou de vreo ocazie, dacă vreun bărbat spilcuit era destul de îndrăzneț cât să manifeste o urmă de interes.

Un bărbat ca Wakefield, de exemplu. Emma nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca el și probabil că nici nu avea să mai întâlnească, așa că nu putea regreta un sărut pătimaș sau două.

Iar dacă el încerca să le transforme în ceva mai mult, ea nu își făcea griji cu privire la abilitatea ei de a-i face față. Nu era o adolescentă care își pierdea controlul din pricina dorinței trupești.

Ea știa cum să îl refuze ferm, și, deși el încerca din răsputeri să pară altfel, Emma intuise onestitatea care se ascundea sub carapacea lui ursuză. El avea să țină seama de orice restricție urma să impună ea comportamentului său.

Bărbatul stătea atât de aproape, încercând să o intimideze, încât Emma putea simți mirosul cămășii lui, al săpunului cu care se spălase. Avea un miros natural, un amestec de aer curat, piele și alte arome masculine, precum de tutun și de cai.

Toate astea treziră acea parte secretă desfrânată a ei, pe care încerca din răsputeri să o înăbușe și care fusese dezvăluită doar de mâna pricepută a unui muncitor.

Acele senzații o făceau să se simtă nestânjenită și imorală, indecentă și rea, o femeie dispusă să se desfete cu orice depravare.

Cu alte cuvinte, o femeie total diferită de ea însăși.

Mutându-se cu un centimetru sau doi mai în față, Emma micșoră distanța dintre ei. Nedumerirea lui Wakefield creștea. Era atât de ușor de citit! El nu putea citi intențiile ei, iar ea exact asta urmărea – sau poate că abordarea lui indecentă îl pusese în încurcătură.

Asta avea să îi aducă atât de multe satisfacții! Și urma să fie profitabil pentru atâția oameni nevoiași.

– Acum, spuse ea pe un ton foarte serios, sunt convinsă că nu mă puteți învinovăți dacă insist să punem pactul nostru pe hârtie.

Emma nu își putea da seama de unde îi venise ideea asta strălucită, dar, dacă avea semnătura lui pe o înțelegere, era convinsă că putea folosi actul scris ca să obțină tot ce voia de la el.

– Pe hârtie, repetă el în mod prostesc.

– Fără supărare, milord, dar cred că îmi înțelegeți punctul de vedere. Aș fi o proastă să îmi dau virginitatea în schimbul unei simple discuții private. Dacă cedez farmecelor dumneavoastră, iar la sfârșit nu vă țineți cuvântul dat, eu la ce aș putea apela ca să vă oblig să vă îndepliniți datoria?

– Nu ai accepta o înțelegere verbală din partea mea?

– De-abia vă cunosc, și ceea ce știu este destul de îngrozitor. De ce m-aș încrede în ceea ce aveți de spus? Emma privi peste umăr la fratele său. Dumneata te-ai baza pe cuvântul lui, domnule Clayton?

– Nu. Absolut deloc.

La auzul răspunsului, Wakefield se înfurie atât de tare, încât Emma se simți și mai mulțumită de înțelepciunea planului ei.

Wakefield se bâlbâia, căutând o replică întemeiată, așa că Emma își îndreptă comentariile către fratele său:

– Domnule Clayton, ai fi atât de amabil încât să transcrii termenii înțelegerii pentru noi? Apoi îi zâmbi lui Wakefield. Ar fi bine să avem un martor, nu crezi?

Wakefield se încruntă la domnul Clayton, și cei doi își vorbiră din priviri, gest pe care Emma își spuse că avea să îl analizeze mai târziu. Evident, cei doi bărbați erau foarte apropiați, iar ea trebuia să îl includă pe Ian Clayton în planurile ei. Dacă cei doi frați erau atât de apropiați pe cât păreau să fie, ar putea să îl folosească pe Ian ca să îl manipuleze pe viconte.

– M-aș bucura să-ți fiu de ajutor, domnișoară Fitzgerald, spuse într-un final Ian Clayton și apoi merse la birou, dar doar după ce Wakefield îi dăduse tacit permisiunea.

Încă un detaliu fascinant pe care să îl analizeze!

Se așeză teatral la birou și cufundă penița în cerneală, iar Emma fu copleșită de gândul că el chiar se bucura de întreaga scenă. Evident, ea îl învinsese pe Wakefield într-un mod cu totul neobișnuit, iar Ian Clayton era de-a dreptul încântat de acest fapt.

– De unde ai vrea să începem? Bărbatul părea inocent și curtenitor – și își tot ferea privirea de Wakefield.

Cât despre viconte, el se îndepărtase de ea, mărind distanța dintre ei, sau poate marcându-și teritoriul. Stătea cu brațele încrucișate la piept și era vizibil furios, cu fruntea brăzdată de o încruntătură.

– Să începem cu un titlu, sugeră Emma. „Înțelegere între părți" sau așa ceva. Apoi scrie numele noastre și datele de identificare.

Penița plutea pe pagină în timp ce Ian Clayton scrise un paragraf introductiv.

– Ce părere ai? o întrebă domnul Clayton, iar Emma merse în spatele biroului și citi peste umărul lui.

– Este excelent. Ridică apoi privirea spre Wakefield, a cărui încruntare nu se îmblânzise. Ai vrea să vedeți ce-a fost scris până acum?

– Nu.

– În regulă, atunci. Să continuăm, zise ea și începu să dicteze: „Vicontele Wakefield stipulează că va anula ordinele de evacuare pentru următorii paisprezece chiriași". Emma puse lista pe birou și o netezi, bifând fiecare nume pe măsură ce domnul Clayton îl transcria. „În schimb, domnișoara Fitzgerald va efectua paisprezece reprize de raporturi sexuale."

La exprimarea ei directă, urechile domnului Clayton se înroșiră, dar continuă să scrie, ca și cum ceea ce spusese ea era perfect normal. Cât despre viconte, acesta înghiți în sec cu un sunet înfundat.

Victima propriei capcane! Minunat! Emma spera ca bărbatul să se sufoce de rușine până aveau să termine documentul.

Cu o naivitate prefăcută, îl întrebă:

– Limbajul acesta este pe înțelesul dumneavoastră?

El se opri, privirea lui fierbinte fixând-o într-un mod senzual, iar vicontele îi spuse domnului Clayton:

– Vreau ca fraza să se încheie astfel: „... raporturi sexuale în orice mod dorește Wakefield".

Rânjind, privirea lui o întâlni pe a ei, iar el păru să spună: „Să te văd acum!"

Domnul Clayton o privi.

– Ești de acord cu această adăugire?

– Da. Acum scrie așa: „Vicontele nu va emite alte ordine de evacuare pe o perioadă de un an. În acest timp, dacă Domnia Sa consideră că situația necesită în continuare asemenea măsuri drastice, nu va iniția evacuările fără să se consulte cu domnișoara Fitzgerald și fără să îi dea șansa să îl facă să se răzgândească în orice mod va cere acesta".

Wakefield încremeni.

– Stai naibii puțin. Nu am de gând să fac o înțelegere în care sunt pe veci legat de capriciile dumitale și...

– Nu înjurați în fața mea.

Wakefield își mușcă buza atât de tare, încât era posibil să-i fi dat sângele.

– Scuzele mele, mormăi el, dar vorbești de parcă aș profita la infinit de dumneata.

– Presupun că o veți face, dar mi-ar plăcea să cred că vă va veni mintea la cap până atunci. Emma încuviință din cap spre domnul Clayton. Notează această ultimă frază. Despre conviețuirea noastră un an de acum înainte – dacă se cere.

Domnul Clayton rânji.

– Ești de acord cu asta, John?

– Splendid! lătră vicontele. Minunat!

– Am omis ceva, domnișoară Fitzgerald? întrebă domnul Clayton.

– Mai sunt două chestiuni, spuse ea, dar nu știu dacă își au locul în contract sau nu, așa că îți voi cere sfatul.

– Care sunt acestea?

– Ei bine, eu nu pot suferi un bețiv...

– Bețiv! izbucni Wakefield.

– ... așa că va trebui să se abțină de la băutură. Ar trebui să includem asta? Sau pot avea încredere că va fi treaz mereu?

– Domnișoară Fitzgerald, spuse nervos vicontele, nu vei interveni în obiceiurile mele cu privire la băutură!

– Domnule, vă dau la schimb privilegiul de a-mi viola în mod regulat corpul, așa că voi ceda mai mult decât Domnia Voastră. Trebuie să îmi oferiți *ceva* drept concesiune.

– Are dreptate, John, îl mustră domnul Clayton. Apoi spuse în mod conspirator: Mai bine am include asta în contract. Poate fi foarte încăpățânat când vine vorba despre viciile lui. Și cealaltă chestiune? întrebă el după ce scrise ultimul paragraf.

– Ușuraticele și toți acei pierde-vară vor trebui să se întoarcă în Londra.

– Poftim?! izbucniră cei doi frați la unison.

Fură de-a dreptul uimiți de cererea ei, stupefiați că avusese îndrăzneala de a aduce chestiunea aceasta în discuție. Fără îndoială, trebuia să aibă un avantaj înaintea perechii de destrăbălați.

– Mă văd nevoită să insist.

Văzu o oportunitate prielnică de a scăpa moșia de pierde-vară risipitori și netrebnici care călătoreau cu vicontele și care înnebuneau personalul de la conac cu cerințele lor mârșave.

Pacea și liniștea ce urmau să se așternă după plecarea lor aveau să fie bine-venite, și, în plus, îl voia pe Wakefield doar pentru ea, fără să fie distras de grupul lui de scandalagii. Izolându-l

de cea companie dezmățată, Emma ar avea șanse mai bune să-i schimbe comportamentul.

– Ești o minunăție, domnișoară Fitzgerald! exclamă vicontele. M-ai insultat pentru aproape toate tendințele mele perverse. Mai există ceva ce ai uitat să adaugi la această listă?

– Nu cred.

– Îl compătimesc pe cel care te va lua de soție. Ești deja expertă în a cicăli. Îl vei face să devină impotent chiar înainte de noaptea nunții!

– Sunt convinsă că aveți dreptate.

Emma râse veselă. De parcă s-ar însura vreun bărbat cu ea! Singurul care arătase un interes sporit față de persoana ei era noul vicar, Harold Martin, iar Emma se cutremură la gândul vieții nefericite pe care ar avea-o alături de el.

Vicontele și fratele său se încruntau unul la altul, Wakefield fiind furios, iar domnul Clayton – uluit de obrăznicia ei. Se întrebau cum de intraseră în situația asta și încercau să își dea seama cum să scape din ea. Totul începuse ca o glumă numai bună să fie spusă tovarășilor de pahar mai târziu.

Nu le trecuse prin cap că femeia avea să fie mai șireată decât ei.

O altă comunicare tacită avu loc între ei, și părură să ridice din umeri la unison. Cu un acord la fel de tacit, deciseră să îi facă pe plac, urmând a se gândi mai târziu la cum să iasă din această înțelegere.

Ce surpriză îi aștepta!

Domnul Clayton cufundă din nou penița în cerneală și adăugă clauza întoarcerii în oraș a vizitatorilor lui Wakefield. Când termină, ridică documentul pentru ca ea să îl poată citi.

– Ce părere ai?

– Este perfect, fu Emma de acord. Haideți să îl semnăm și să devină oficial.

– Da, haide, spuse posomorât Wakefield.

Domnul Clayton trasă trei linii în josul paginii. Una pentru ea, una pentru Wakefield și una pentru el însuși, în calitate de martor. Emma luă condeiul și își scrise caligrafic numele, apoi i-l întinse vicontelui, care se holbă la el ca și cum ar fi fost un șarpe veninos.

– Tu urmezi, îl îmboldi domnul Clayton.

Văzând că nu exista cale de scăpare, Wakefield ocoli biroul și îi smulse tocul din mână. Ca să ajungă la contract, fu nevoit să se înghesuie în spațiul îngust dintre ea și domnul Clayton, și astfel o atinse.

Conștientă de imoralitatea ei, Emma nu se mișcă, ci permise contactul indecent, inhalându-i mirosul dulce, studiindu-i blondul auriu și straniu al părului, iar apoi, în ultima clipă, își luă privirea de la el pentru ca Wakefield să nu știe că îl studia.

Își iscăli numele cu o înfloritură, apoi îi oferi tocul fratelui său. În timp ce domnul Clayton își scria numele, Wakefield îi șopti:

– Diavoliță mică și obraznică.

Emma zâmbi larg, reținându-și un chicot, de-abia reușind să își ascundă veselia.

Domnul Clayton închise călimara cu cerneală, iar Wakefield luă documentul. Cel mai probabil, intenționa să îl ascundă, așa că Emma i-l luă din mână, îl împături și îl puse în corsajul rochiei înainte ca vreunul din bărbați să poată reacționa.

Wakefield era îngrozit.

– Nu îl vei păstra dumneata!

O, cât îi plăcea să fie aproape de el! Nici nu își amintea când se întâmplase ultima oară să stea în preajma unui bărbat atât de chipeș, de elegant și de distins.

El o domina cu prezența lui, căldura și mirosul lui masculin copleșind-o, făcând-o să simtă furnicături pe piele, crescându-i pulsul și readucându-i simțurile la viață. Dar, deși îi plăcea apropierea lui, era prea șireată ca să se lase amăgită de splendoarea sa.

– Nu am de gând să îl las la dumneavoastră, rosti ea apăsat. Sunt destul de convinsă că ar dispărea.

Din privirile tăioase pe care și le aruncară cei doi bărbați, reieși clar că intenționau să distrugă contractul de îndată ce ea pleca, dar gluma lor nu mergea în direcția pe care o prevăzuseră. Presupuseseră că o puteau alunga, lăsând-o să creadă, ca o naivă, că aveau o înțelegere, când ea nu avea nici un mijloc de a dovedi asta sau de a-l face pe Wakefield să se țină de promisiune.

Spre deznădejdea lor, Emma nu procedase așa cum speraseră ei.

– Când ar trebui să începem? îl întrebă ea pe Wakefield.

El ar fi vrut să zică „Niciodată!", dar era prea egoist să o spună cu vocea tare. În schimb, dădu ocol biroului, prefăcându-se generos.

– Când ar fi convenabil pentru dumneata?

– Ce spuneți de... acum?

Spre norocul lui, Wakefield nu avea mâncare în gură, pentru că altfel s-ar fi înecat cu ea.

– Acum? repetă el palid. Prins într-o ambuscadă, își recăpătă imediat controlul. Acest lucru nu este posibil pentru mine. Sunt extrem de ocupat astăzi. Se încruntă spre fratele lui. Nu-i așa, Ian?

– Nu ai nimic în agendă.

Dacă privirile ar fi putut ucide, domnul Clayton ar fi zăcut mort pe podea.

– Sunt convins că ai uitat, spuse ferm Wakefield, că am plănuit să ieșim la călărit cu câțiva dintre oaspeții noștri.

– Da? Domnul Clayton zâmbi. Este prima oară când te aud spunând asta. Wakefield făcu un pas amenințător spre el, iar Clayton ridică mâinile în semn de capitulare. Dar oricum eu nu sunt niciodată la curent cu programul tău.

– Mâine, atunci? interveni ea. Se săturase de nesuferiții ăștia și de orice joc ar fi jucat cei doi. Chiar aș vrea să începem cât mai repede, ca să le pot da cât mai grabnic o asigurare celor care au primit ordinele de evacuare. Mulți oameni își împachetează lucrurile – profund disperați – chiar în timp ce vorbim.

Wakefield își dorea să obiecteze, dar ea aproape că îl încolțise. Avea contractul ascuns între sâni, și, cum ideea de a se lupta cu ea și de a i-l lua ieșea din discuție, nu îl putea lua înapoi. Atât timp cât actul era în posesia ei, domnișoara Fitzgerald avea șansa de a-l face să își revoce decizia; Wakefield nu putea nega asta.

– Mâine este bine.

– La ora unu?

– Da, fu el de acord, destul de nervos.

– Veți fi treaz, iar prietenii dumneavoastră vor fi dispărut de aici?

– Da, domnișoară Fitzgerald! Da! Exasperat, îi făcu semn spre ușă. Asta este tot?

Era atât de nervos, încât Emma fu uimită că nu se aruncase la picioarele ei să o implore să plece, iar ea nu se putu abține să nu-l mai tachineze puțin.

Știa că ar trebui să plece cât încă era în avantaj, dar se simțea atât de bine în compania lui, încât nu se putea convinge să iasă pe ușă.

Aceste câteva minute fuseseră atât de înviorătoare și de însuflețite, un indiciu patetic al vieții pe care o ducea, iar Emma nu se putea convinge să pună capăt acestei prime întâlniri. Îi plăcea ca atenția lui să fie concentrată asupra ei, voia să stea cât mai mult în prezența lui.

– De fapt, ar mai fi un lucru.

– Ce anume? mârâi el.

– Mă gândeam că mi-ați putea da un sărut de rămas-bun. Ca să știu la ce să mă aștept.

– La ce să te *aștepți?* Tocmai ai negociat un contract sexual și nu știi să săruți un bărbat?

– Sigur că știu să *sărut* un bărbat. Pe mine mă îngrijorează ca nu cumva... ei bine... experiența să fie dezgustătoare.

Asta era o minciună sfruntată. Se aștepta să fie ceva extraordinar, dar era atât de amuzant să îl vadă furios.

– Ai auzit, John? interveni domnul Clayton, râzând vesel. Este îngrijorată că ar putea fi dezgustată de sărutul tău!

Wakefield îi tolerase toate jignirile fără să se simtă foarte deranjat, dar această defăimare a abilităților lui masculine era prea mult. Mai ales că îi punea priceperea la îndoială chiar în fața fratelui său. Era evident se mândrea cu reputația pe care o avea în privința femeilor, dar după actul sexual apatic la care fusese martoră, Emma nu putea înțelege de ce îl doreau femeile.

– Vino aici, domnișoară Fitzgerald.

Îi rănise orgoliul și avea să suporte consecințele, dar Emma ardea de nerăbdare să încheie această incursiune inaugurală într-o notă îndrăzneață. Vrând să pară curajoasă, păși ferm în jurul biroului și se apropie de el până când pantofii li se atinseră. El era încordat precum coarda unui arc, iar ea presupuse că avea să o înșface cu brutalitate și să o sfâșie cu un sărut drept pedeapsă.

În mod surprinzător, Wakefield își puse mâinile pe umerii ei cu atâta blândețe, încât abia îi simți atingerea, apoi se aplecă și își lipi buzele de ale ei. Fu cel mai pur și mai prețios moment din viața ei. Răsuflarea lui caldă îi mângâie chipul, iar el avea gust de...

Brusc, se sfârși. El se retrase, punând capăt îmbrățișării înainte ca Emma să aibă ocazia să închidă ochii. Privirile li se întâlniră, iar între ei avu loc cea mai stranie senzație de legătură și de atracție. Și el observase farmecul momentului și era uimit și confuz.

Mascându-și uimirea, el își drese glasul.

– Presupun că nu a fost prea... *dezgustător?*

– Nu, răspunse ea acidă, doar dezamăgitor.

– Dezamăgitor!

– Păreți un bărbat atât de viril. Își lăsă privirea să se plimbe nestingherită pe corpul lui, apoi reveni spre chip. Mă gândeam că va fi puțin mai... *pasional*, presupun.

De ce insista să îl hăituiască? Nu era destul că îl învinsese în toate privințele? Deja obținuse tot ce sperase – și nici măcar nu își începuseră lupta cu adevărat.

Ticălosul o făcea să-și dorească să spună sau să facă orice lucru nebunesc doar ca să vadă ce reacție îi putea stârni. În mod absurd, Emma simți o dorință arzătoare de a provoca un răspuns din partea lui, ca și cum bunul Dumnezeu o trimisese special la el ca să îl trezească dintr-o lungă amorțeală. Totuși, imboldurile ei păreau ghionturi în stomacul unui uriaș adormit.

El o privea încruntat, cu o furie atât de rece și de controlată, încât Emma deveni temătoare. În spatele ei, domnul Clayton râdea isteric, făcând observații voalate și sarcastice despre abilitățile sexuale ale lui Wakefield, dar Emma nu le putea descifra. Forța intimidantă a lui Wakefield o copleși, și se simțea de parcă ar fi fost înghițită de un vârtej.

– Ian, spuse el încet și ferm, fără să se întoarcă spre fratele său. Lasă-ne singuri.

– Chiar nu pot face asta. Domnul Clayton încă râdea. Nu m-am mai distrat așa de o veșnicie.

– Pleacă! îi ordonă blând Wakefield, dar vehemența cu care pronunțase cuvântul era atât de intensă, încât acel ordin răsună în încăpere ca un strigăt.

Camera se cufundă în tăcere, iar domnul Clayton se ridică. Emma nu auzea nimic în afară de ticăitul ceasului de deasupra șemineului și de bubuitul propriului puls în urechi. Domnul Clayton trecu pe lângă ei și se opri, încântat de cota la care ajunsese furia lui Wakefield.

– Dacă ai nevoie de mine, domnișoară Fitzgerald..., spuse amabil domnul Clayton, îngrijorat că o lăsa singură cu aristocratul furios.

– Nu voi avea, răspunse ea încrezătoare. Nu îmi este teamă de vicontele Wakefield. Nu m-ar răni niciodată.

Poate că tuna și fulgera, dar Wakefield nu avea să dezlănțuie altceva în afară de limba sa înțepătoare, iar ea știa acum cât de acid putea să fie: nu foarte.

Domnul Clayton privi de la unul la altul, apoi părăsi încăperea.

Făcură un schimb îndârjit de priviri până când ușa se închise în urma lui, și, în secunda în care se întâmplă asta, Wakefield se năpusti asupra ei, corpul lipindu-i-se de al ei. Piept, stomac, coapse, picioare erau împreunate, iar valul de excitație care erupse din legătura lor fizică fu atât de intens, încât ea tresări, apoi se trezi cu fundul sprijinit pe marginea biroului.

Wakefield se folosi de avantajul câștigat, aplecându-se asupra ei, făcând-o să își piardă echilibrul și să se dea înapoi. Înainte ca ea să se întindă pe birou, el o opri punându-și mâna pe spatele ei, între omoplați. O ținu strâns, studiindu-i trăsăturile și neavând nici cea mai vagă idee cum să procedeze în continuare.

– Ca să nu se spună niciodată – Wakefield veni și mai aproape de ea, mișcându-și cu pricepere coapsele, ajungând între picioarele ei – că John Clayton a lăsat o femeie *dezamăgită*.

Agitată, Emma își linse buza de jos, captându-i imediat atenția.

– Poate că *dezamăgitor* a fost un cuvânt cam exagerat.

– Taci din gură, femeie! Mă scoți din sărite cu pălăvrăgeala ta!

În mod intenționat, doar pentru a o amăgi, o coborî mai jos, până când spatele ei atinse lemnul lăcuit al biroului. El coborî

deasupra ei, întinzându-se, pieptul său lat strivindu-i sânii, părțile lui intime lipindu-se de ale ei.

Se întărise! Erecția lui era greoaie și uriașă, iar Emma trase adânc aer în piept când simți proeminența voluminoasă.

Cu brațele întinse de-o parte și de alta a ei, Emma era captivă, dar nu îi era teamă. Era încinsă, excitată, fascinată. Nu știa care erau intențiile lui și nu îi păsa. I se părea incredibil să îl aibă atât de aproape, așa că își împreună picioarele în jurul lui, încurajându-l.

Excitat de gestul încurajator, el făcu ochii mari și nările i se umflară.

– Orice aș decide să îți fac acum, o meriți. Ești conștientă de asta, nu-i așa, târfă prostuță?

– Nu mă sperii, așa că nu mai încerca. Și nu sunt o *târfă!*

Dar apoi el începu să îi demonstreze că probabil era.

Wakefield mormăi ceva, apoi o sărută. Acțiunea fu grăbită, mânată de instinct. Fără avertisment, limba lui intră în gura ei, iar Emma se încordă, apoi se relaxă, mâinile ei încolăcindu-se în jurul gâtului lui, trăgându-l mai aproape.

Gura lui o acoperea perfect pe a ei, ca și cum singura ei menire fusese să o sărute pe ea și nimic altceva. Emma închise ochii și se lăsă purtată de val.

Așa cum bănuia, era un bărbat pasional atunci când voia. Sub acea aparență pe care o exersa cu atâta grijă, zăcea o pasiune arzătoare. Răceala și detașarea pe care le observase când el făcuse dragoste cu ibovnica lui lipseau.

Arzând de pasiune suprimată, erecția lui era evidentă și lipită de coapsele ei. Fără să se simtă rușinat, Wakefield o lăsă să îi simtă mădularul, atât de pregătit, iar ea zâmbi, sărbătorind mica lor indiscreție.

El avea un gust atât de plăcut, de coniac și de mentă, iar Emma gemu de plăcere. Sunetul îi răscoli toată ființa lui Wakefield, părând să se concentreze în falusul lui, iar el începu să încovoaie și să se împingă în ea, prin materialul rochiei, ritmul mișcărilor lui fiind același cu al limbii sale.

Corpul ei era pregătit, Emma era umedă în miezul ei feminin, atâtată de dorință și tânjind după atingerea lui, dar el o înnebunea,

refuzând să avanseze, nepermițând propriilor mâini să cutreiere, ținându-le ferm pe birou.

Dincolo de orice limită rațională, el continuă, până când penisul său deveni neînduplecat în căutarea eliberării, până când corpul ei deveni rigid, iar Emma își dorea cu disperare ca Wakefield să îi ofere mult mai mult decât acest sărut furtunos, pe care nici unul din ei nu părea dispus să îl întrerupă. Era mult prea delicios și decadent, purtând-o spre un tărâm cu totul nou, care era mai presus de toate posibilitățile pe care și le închipuise ea vreodată.

În sfârșit – în sfârșit! – el se retrase din sărut. Amândoi respirau sacadat, corpurile lor tânjeau să se împreuneze, iar Emmei îi trecu prin cap că, dacă el i-ar fi cerut, ea ar fi comis un act nesăbuit. Nimic din toate prin cele câte trecuse până atunci nu o pregătise pentru acest freamăt arzător care o făcea să își dorească să se lase pradă pierzaniei.

El o privi, cu gurile la distanță de doar câțiva centimetri, iar răsuflarea lui îi inunda chipul, ochii îi erau pătrunzători, iar Emma era în extaz.

Dorința care pusese stăpânire pe ea fusese la fel de puternică și în cazul lui.

– De data asta, crezi că sărutul meu a fost mai mult decât satisfăcător? o întrebă el pe un ton arogant.

– Aș spune că a fost... Ea făcu o pauză pentru un efect maxim. *Adecvat.*

Wakefield slobozi un râset.

– Fetișcană obraznică.

Wakefield se ridică de deasupra ei, dar nu înainte de a-și odihni mâinile pe umerii ei, mângâindu-i agale, trasând conturul claviculei, al sânilor și al coapselor ei. Apoi se îndreptă, aranjându-și hainele și recăpătându-și cumpătul.

– Du-te acasă, domnișoară Fitzgerald, și nu te mai întoarce, o avertiză el. Pentru că, dacă ești atât de nechibzuită încât să provoci și o a doua confruntare, nu îți pot garanta că mă voi opri.

Cu aceste cuvinte, se întoarse și ieși din încăpere, închizând ușa în urma lui. Rămasă singură, Emma zăbovi, întinsă în mod obscen pe biroul din lemn de stejar, privind în tavan. Avea rochia mototolită, picioarele dezgolite și legănându-se peste marginea

biroului, corsajul strâmb și părul desprins și ciufulit. Era o priveliște de nedescris, și trebuia să se ridice și să se aranjeze înainte să dea careva buzna peste ea, dar, în mod dezgustător, genunchii îi erau moi, iar ea alunecă pe podea, cuibărindu-se pe covor într-o învălmășeală de jupe și de fuste.

Bărbatul ăsta era un vrăjitor! Cu un simplu sărut, îi doborâse toate barierele, îi depășise toate limitele, îi distrusese judecata, făcând-o să își dorească să cadă pradă oricărei depravări.

Pentru prima oară de când îl întâlnise, era speriată. Nu de el. Ci de ea însăși, de ceea ce era capabilă să facă la provocarea lui.

Oare ce dezlănțuise?

Se ridică și, fără să întâlnească vreun alt suflet, se strecură afară din conac și se îndreptă spre casă, cu contractul semnat ascuns în sân.

Capitolul 4

– Nu ai de gând să mergi până la capăt?

John se încruntă la Ian peste marginea paharului de whisky.

– Tu ce crezi?

– Având în vedere modul în care te porți, cine ar putea ști?

– Ce naiba vrea să însemne asta?

– *Înseamnă* că ai putea face orice lucru nesăbuit. Ce ți-a venit de ai început o asemenea farsă prostească?

Ah, o întrebare pe care și-o pusese și el de zeci de ori de la întâlnirea din ziua anterioară, cu încăpățânata domnișoară Fitzgerald.

Ce îi venise?

În timpul întâlnirii, avusese un motiv întemeiat pentru șiretlic, deși acum nu și-l mai amintea. Dorise să scape de femeia cicălitoare într-un mod prin care să se asigure că ea nu avea să se mai întoarcă vreodată, dar trucul nu funcționase așa cum intenționase el.

Cum reușise micuța scorpie să inverseze rolurile? Wakefield era al naibii de bucuros că ea nu participa la jocuri de noroc! Era așa vicleană! Șireată! Dacă ar fi pariat unul împotriva celuilalt,

era posibil ca el să fi pierdut tot ce avea. Ea știa cum să zguduie un bărbat, cum să îl împiedice să aleagă drumul cel bun, să îl abată de la acesta.

De fapt, nu ar fi fost surprins să afle că ea fusese inițiată în tainele vrăjitoriei.

Ochii îl înțepau din pricina nenorocitei de insomnii, din cauza fumului de țigară și a cantității exagerate de alcool. Capul îi bubuia, corpul îl durea, iar el își dorea să fi avut suficient discernământ – așa cum avuseseră oaspeții săi – cât să meargă la culcare înainte de ivirea zorilor.

Casa era tăcută, doar el și Ian hoinărind prin camerele pustii și cavernoase, pe care le ura.

– Nu îți face griji, spuse el. M-am ocupat de domnișoara Fitzgerald. Nu se va mai întoarce.

– Ha! pufni Ian. Dacă asta crezi, ești un prost.

– Am speriat-o zdravăn.

– Cum?

– Am sărutat-o până mai aveam puțin și o violam.

Chiar și lui îi sunară stupide propriile acțiuni. Cum, mai exact, se întâmplase ca buzele lui să se unească cu ale ei? Cum de se lăsase provocat în asemenea măsură încât să o întindă pe birou, cu picioarele ei încolăcindu-se în jurul lui, iar el să își lipească mădularul tare și vibrant de coapsele și de vintrea ei?

Această vizită insuportabilă la moșie îl înnebunea! Era singura explicație.

– A, sunt convins că asta a băgat frica de Dumnezeu în ea. Neîncrezător, Ian își dădu ochii peste cap. Pentru un bărbat care pretinde că știe totul despre femei, chiar ești un idiot.

– Crede-mă. Nu-și va mai arăta fața pe aici.

– Nu, *tu* crede-mă. O să fie aici cam în cincisprezece minute.

– De ce cincisprezece?

– Pentru că atunci se va face ora unu.

– Și?

– Ai fost de acord să te întâlnești cu ea la unu.

– Nu am vorbit serios.

– Ei bine, din nefericire, domnișoara Fitzgerald, da.

Ian merse la fereastră și privi întinderea verde din spatele conacului.

Cu fiecare an care trecea, dispoziția fratelui său se schimba tot mai des și era de-a dreptul ipocrit când venea vorba despre renunțarea la vicii și orgii. Cu cât John bea mai mult, cu atât Ian o făcea mai puțin, deși de obicei își păstra pentru sine părerile cu privire la predilecția lui pentru excese. Aparent, cu domnișoara Fitzgerald prin preajmă, Ian simțea că este de datoria lui să se bage pe sub pielea ei, convins că micuța zgripțuroaică avea nevoie de un apărător.

De parcă domnișoara Fitzgerald avea nevoie de vreun ajutor ca să se descurce!

Femeia era o viperă, cu gheare ca ale unui feline pregătite să sară la atac. Refuzând să se supună sau să se înduplece, era ca un câine hămesit înaintea unui os, strângând tare cu dinții de ceea ce își dorea. Se înfioră doar când își aminti cu câtă încăpățânare luptase pentru scopul ei.

Nu avea nevoie de ajutorul lui Ian!

John privi umerii încordați ai lui Ian. În ultima vreme, fusese atât de morocănos, de nemulțumit și de prost dispus... John era curios în privința asta și se pregătea să afle motivele, când Ian începu să râdă, făcându-i părul de la ceafă să se ridice.

– Ce este? întrebă John.

– Nu doar că formidabila noastră domnișoară Fitzgerald este tenace – Ian se întoarse și îi aruncă o privire răutăcioasă, care spunea multe –, dar este și punctuală.

– Glumești.

– Nu, nu glumesc. Traversează curtea chiar în acest moment.

– La dracu'! exclamă John, apoi sări în picioare și merse la fereastră.

Iat-o! Curajoasă și obraznică! Femeia nu avea deloc minte?

Într-o tăcere încordată, o priviră apropiindu-se, iar John avu straniul sentiment că destinul lui se apropia – ca și cum moartea i-ar fi bătut la ușă. Odată ce ea avea să intre în casă, el nu avea să mai fie niciodată la fel – și se întrebă dacă ar trebui să se ascundă, ca ea să nu îl găsească.

– Ți-am spus eu, îi zise Ian.

– Ce naiba e cu ea?

John nu aștepta un răspuns. Ian nu le înțelegea pe reprezentantele sexului slab mai bine decât o făcea John.

– Toate astea contează pentru ea, prostule. Oamenii și locul ăsta. Ian arătă spre împrejurimi. Dar mă îndoiesc că tu poți înțelege asta.

– Du-te să-i ieși în cale. Nu o lăsa să intre.

John dădu ordinul în stilul autoritar obișnuit, uitând momentan că Ian nu se supunea niciodată poruncilor sale –, dar nici John nu îi dădea de obicei ordine fratelui său. Deși statutul prin naștere era diferit, Ian era unul dintre puținii oameni pe care John îi trata ca de la egal la egal, astfel că, în secunda în care cuvintele îi ieșiră din gură pe acel ton poruncitor, le regretă.

Un val de mânie apăru pe chipul lui Ian, dar îl mască rapid.

– Nu. Tu te-ai băgat în problema asta. Tu poți să ieși din ea. Măcar o dată. Porni spre ușă, dar se opri în prag. Să nu o rănești.

– O, pentru numele lui Dumnezeu!

De parcă ar *răni*-o pe afurisita asta nesuferită? Cum se putea gândi Ian că ar face-o?

– Nu este o târfă blazată de la oraș. Este o femeie cinstită, castă.

– Castă! pufni John. Nu e vreo virgină!

O virgină nu putea săruta așa cum o făcuse ea. Folosindu-se de mâini, de limbă și de tot corpul. Testiculele i se tensionară când își aminti cât de pasional și de desfrânat fusese interludiul.

Să o sărute pe Emma Fitzgerald fusese tulburător, incitant. Ea își pusese inima și sufletul în acea îmbrățișare, bucurându-se de acel moment într-un mod în care celelalte iubite ale lui nu o făcuseră niciodată.

De obicei, el se desfăta cu activitățile carnale, dar devenise plictisitor și apatic. Când dispăruseră noutatea și entuziasmul? Când sărutase ultima oară pe cineva – din tot sufletul?

Dat fiind că de cele mai multe ori plătea pentru propria plăcere, preludiul care trebuia să ducă la actul în sine era o pierdere de timp. De ce să amâne plăcerea cu pasiune prefăcută? Amantele lui nu aveau nevoie de satisfacție fizică. Erau interesate doar de banii pe care îi puteau câștiga, așa că de ce să se prefacă vreuna dintre ele că era vorba despre altceva decât o simplă afacere?

– Să nu îndrăznești să respecți contractul ăla stupid pe care l-ai semnat cu ea.

– După toate șicanele ei, ar merita să o fac.

– Este disperată. Vrei să evacuezi niște oameni sărmani!

– Sunt niște prefăcuți și...

– Uneori ești un mare imbecil!

John și Ian se certau rar, iar comentariul acid stârni firea aprinsă a lui John.

Deși furia lui era imatură și irațională, se zbârli când îi fu pusă la îndoială priceperea. Întreaga sa viață fusese nevoit să asculte criticile dure ale tatălui său cum că nu se pricepea la nimic, că nu avea calitățile necesare pentru a fi viconte.

James, fratele lui mai mare care murise, fusese un sfânt, și el ar fi trebuit să moștenească titlul, dar se înecase într-un accident cu barca pe vremea când John era mic, și de atunci acesta din urmă fusese nevoit să audă încontinuu că el nu era în stare să ia locul fratelui său.

După ce i se spusese în mod constant că era un eșec și un imbecil, își petrecuse două decenii coborându-se la nivelul așteptărilor tuturor, până când acest comportament devenise parte din el. Odată cu moartea prematură a tatălui său, cu un an în urmă, preluase și responsabilitățile acestuia, deși nu le dorise.

Cât timp putuse, evitase să își asume răspunderea, dar nu putea să evite asta la nesfârșit. Situația financiară a tuturor proprietăților sale ajunsese deplorabilă, iar el făcuse ceea ce trebuia pentru a îndrepta modul defectuos în care condusese tatăl lor, fiind pregătit să își asume deciziile dificile.

Cine era Ian să îi conteste aptitudinile?

Din moment ce Ian locuise în casa lui John în ultimii doisprezece ani și dusese un stil de viață îmbelșugat, cine era el să se plângă de modul în care John alegea să salveze moșia Wakefield?

– Ce propui? Să anulez ordinele de evacuare doar pentru că ea m-a privit fluturând puțin din genele-i frumoase?

– Nu mă interesează ce faci cu proprietățile tale, spuse acid Ian. Este treaba ta. Tot ce îți spun este să nu te porți nedrept cu ea. Urmă o pauză periculoasă, apoi adăugă: Altfel, presupun că într-un final va trebui să îmi dai socoteală mie.

Despre ce naiba vorbea?

Ian ieși din încăpere înainte ca John să apuce să îl întrebe.

Nervos, înfometat, mahmur, merse la canapea și se așeză, sorbind din băutură și meditând la situația patetică în care ajunsese:

nu avea prieteni adevărați, nu avea bani în cuferele familiei, avea un frate care îl disprețuia, o amantă pe care nu o suporta, o presupusă logodnică care se mințea singură și pretindea că era îndrăgostită de el doar pentru că așa îi cerea tatăl ei tiranic.

Cum de ajunsese într-o situație atât de deplorabilă?

Auzi voci pe coridor, iar John încercă să își dea seama cine putea fi, deși era convins că Ian redevenise la stilul lui șarmant și grațios și o invita personal în casă pe domnișoara Fitzgerald. În scurt timp, pași solitari se îndreptau spre el, iar John oftă resemnat.

Ian alesese să se răzbune dându-i domnișoarei Fitzgerald indicații exacte spre locul unde se afla John, astfel că, în câteva secunde, ea intră în bibliotecă.

Era îmbrăcată la fel cum fusese cu o zi în urmă, aceeași coafură și aceeași rochie șleampătă, iar John se întrebă dacă avea doar una. Cât de trist pentru o persoană atât de fermecătoare să aibă posibilități atât de reduse cu privire la garderoba personală. Dacă ea i-ar fi aparținut lui, ar fi îmbrăcat-o în roșu, ca să îi accentueze culoarea obrajilor, și, de câte ori ar fi fost singuri, i-ar fi cerut să își lase părul desprins și să și-l pieptene, iar el...

– Wakefield, bei!

– Da, beau, domnișoară Fitzgerald.

Într-un mod nepoliticos, el ridică paharul cu whisky în cinstea ei, apoi luă o gură zdravănă.

– Și însoțitorii dumitale sunt tot aici! Ibovnica este și ea aici! Am văzut-o coborând scările.

– Deja s-a trezit? întrebă el fără pic de rușine.

– Ai încălcat fiecare condiție a înțelegerii noastre – și nici măcar nu am început încă!

– Nu există nici o înțelegere.

– O, ba da, există!

Emma merse lângă el, îi smulse paharul din mâna, vărsându-i conținutul în șemineu. John fu atât de uimit, încât nici măcar nu protestă. Ea stătea impunătoare în fața lui, cu mâinile în șolduri, furioasă ca orice altă guvernantă pe care o enervase când era copil.

– Nu am de gând să permit retragerea dumitale din înțelegere!

– Domnișoară Fitzgerald, știu că am o reputație groaznică, dar nu crede cu adevărat că eu aș permite ca dumneata să te cobori la un asemenea nivel încât să te lași sedusă de mine! În ciuda cauzei dumitale nobile! John încercă să pară împăciuitor. Eu doar am glumit.

– Eu nu! Poate că promisiunile dumitale nu au nici o valoare pentru dumneata, dar ale mele sunt sincere și făcute cu toată seriozitatea! Uluindu-l, merse la ușă și răsuci cheia în încuietoare. Mergem înainte! Fie că vrei, fie că nu!

Ce naiba îi propunea ea?

John chiar avu un moment de panică, îngrijorându-se că ea avea de gând să îl forțeze să facă întocmai ce nu voia. Ideea era atât de absurdă, încât el râse zgomotos, așa cum nu o mai făcuse de multă vreme, dar râsul i se stinse când ea merse la fereastră și trase draperiile pentru ca nimeni să nu poată trage cu ochiul înăuntru.

Cu un zâmbet străvechi precum al Evei, Emma se duse spre canapea, și, înainte ca John să poată protesta, ea îl încălecă, așezându-i-se în poală. Își sprijini genunchii pe perne, coapsele lipindu-i-se de ale lui. Își ridică faldurile rochiei și se coborî până când partea ei intimă ajunse în contact cu penisul lui, care se trezi imediat, îmboldindu-i pantalonii, în timp ce ea se freca seducător de el, apoi Emma se aplecă înainte, cu sânii pe pieptul lui și cu buzele la doar câțiva centimetri de ale sale.

– Pot să stau două ore, Wakefield, și avem atâtea de făcut.

Își trecu degetele prin părul lui, plimbându-le printre șuvițele cârlionțate de la spate, apoi se aplecă și îl sărută, gura ei încântătoare unindu-se cu a lui, impactul fiind electrizant și splendid.

Femeia era un mister absolut, iar John încremenise, neștiind cum ar trebui să continue. Încercase să o amuze, să o avertizeze, să o sperie, dar nimic nu avusese succes, iar el nu știa cum să o facă să renunțe și să plece.

Corpul ei minunat era lipit de al lui, aprinzând scântei în toate locurile erotice. Erecția lui era dureros de tare. Acele buze ispititoare ale ei erau perfect modelate pe ale lui, și totuși el stătea ca un prost, inert ca o statuie din marmură, cu mâinile

pe lângă corp, iar refuzul de a participa era un lucru la care nu putea renunța.

Măcar o dată în viața lui mizerabilă, se hotărî să se poarte ca gentlemanul care era prin naștere și educație. Nu avea nici cea mai mică intenție să o încurajeze sau să meargă pe drumul pe care ea părea atât de hotărâtă să pornească.

El avea să o salveze de prostia ei!

Emma îi linse buza de jos.

– Sărută-mă, Wakefield.

– Nu pot.

– Ba da.

– Ceea ce facem e greșit.

Cuvintele acelea ieșiseră din gura lui? Ce se întâmpla? În prezența ei, devenea un adevărat puritan!

– Ai dreptate, dar o să o facem oricum.

Emma îi mângâie umerii, pieptul, trasând cercuri lente.

– Nu face asta, îi ordonă el, dar nu cu prea multă fermitate.

Îi luă mâinile, întrerupând mișcările circulare, dar ea își împreună degetele cu ale lui într-un mod tandru, ca și cum ar fi fost doi adolescenți îndrăgostiți. Precum o pisică mulțumită, Emma se arcui, împingându-și sânii în afară și frecându-i de pieptul lui, sfârcurile ei excitate incitând în John instinctele masculine.

– Închipuie-ți cât de bine ar fi să îmi simți mâinile pe tine, spuse ea dornică, respirând sacadat. Să îmi simți gura pe tine. Ți-ar plăcea, nu-i așa?

Șocat că ea se gândea la acea posibilitate, John încerca să găsească un răspuns potrivit.

Era nebună? Cărui bărbat nu i-ar fi plăcut să aibă buzele alea roșii pe mădular? Ce senzație divină ar fi!

Imaginea pe care o zugrăvise ea, îngenunchind înaintea lui, descheindu-i pantalonii, strecurându-și degetele fine înăuntru, manipulând și tachinând, era mai mult decât putea suporta. Era o ființă umană muritoare, nu îi stătea în fire să își refuze asemenea plăceri.

Să se abțină era stupid! Nu o avertizase cu privire la consecințe dacă ea insista? Și totuși, femeia era destul de nesăbuită cât

să i se ofere, să îi ofere cea mai suculentă desfătare. El nu avea de gând să opună rezistență.

Trezindu-se din amorțeală, preluă controlul asupra sărutului, intensificându-l, iar ea gemu, parcă dându-i o permisiune tacită. Mâinile lui porniră în jos, spre fundul ei, înșfăcându-l și folosindu-l pe post de sprijin pentru a o freca de mădularul lui dureros.

Era atât de pregătit! Atât de repede! Ce îl atrăgea atât de mult la ea? Un sărut scurt, iar John era gata să își verse sămânța în pantaloni, ca un băiețel!

Degetele ei pricepute coborâră la erecția lui. Se jucă cu mădularul lui, strângându-l, lipindu-se de el prin materialul rochiei, până când John începu să se unduiască sub ea, tânjind cu disperare după următorul pas, dorindu-și să fie gol sub privirea ei arzătoare.

Emma îi descheie nasturii cămășii, apoi trasă o urmă fierbinte pe gâtul lui, adăpostindu-și nasul în părul de pe pieptul său. Inhalând și bâjbâind, limba ei îi găsi sfârcul, mușcându-l ușor, apoi sugându-l până când John începu să se agite și să zvârcolească sub ea.

De ce nu coopera și el?

Cu o urgență ivită din senin, el simți nevoia să o întindă și să îi desfacă larg picioarele. Ardea de nerăbdare să intră în ea, așa că o apucă de șolduri ca să o ridice din poala lui și să își domolească pornirile masculine, dar, când făcu mișcarea, Emma se retrase, frumoșii ei ochi căprui privind în ai lui. Exasperarea și groaza îi brăzdau chipul.

– Te-ai culcat cu alta de curând. Îi simt parfumul pe tine.

În mod surprinzător, John se simți rușinat și nu își amintea să fi fost vreodată atât de încurcat încât să nu știe ce să spună. Roși până în vârful degetelor de la picioare, simțindu-se ca și cum ar fi fost prins făcând o greșeală minoră, dar compromițătoare.

Ea era atât de îngrozită – de rănită! – de faptul că el avea o amantă. Văzând expresia tulburată cu care ea îl analiza, John fu foarte copleșit de ridicola impresie că o înșelase, că fusese prins și că trebuia să îi ceară iertare sau să își justifice într-un fel comportamentul.

El nu dădea socoteală! Nimănui! Era vicontele Wakefield. Comportamentul lui nu era un subiect de discuție, iar alții știau că nu era bine să îl mustre sau să îi facă observații. Totuși, domnișoarei Fitzgerald i se păru adecvat să dea glas propriei păreri cu privire la subiectul amoros, chiar în timp ce el stătea acolo, gândindu-se că ar trebui să aibă remușcări.

Era unul dintre cele mai absurde și mai caraghioase momente din viața lui.

– Domnișoară Fitzgerald, nu te poți aștepta ca eu să nu...

John se simțea prea jignit ca să termine propoziția!

– Dar știai că voi veni, spuse ea, sperând să găsească un motiv pentru acel fapt de neînțeles, și totuși nu ai avut decența să te speli măcar mai întâi. Nu ai pic de respect pentru mine? Ca femeie? Ca om?

Durerea ei era reală, insulta era autentică, iar el se simți precum ticălosul care era adesea acuzat a fi. În mod straniu, văzând supărarea ei, se simți rușinat. Era atât de obișnuit cu orgiile și cu beția, încât nu îi trecuse prin cap să se spele – nu că el ar fi crezut vreo secundă că femeia avea să se întoarcă!

Dar totuși, el era obișnuit cu desfrâul și cu băutura, încât uitase cum îi percepeau înclinațiile cei care duceau o viață mai normală. Așa cum îi reamintea cu loialitate Ian, putea fi o persoană dezgustătoare. Uneori comportamentul lui era atât de scandalos, încât devenea jignitor chiar și pentru el însuși!

– Îmi pare rău. Scuza ieși din gura lui înainte să își dea seama că avea de gând să o rostească. Chiar nu am anticipat că vei binevoi să mă vizitezi. Am stat treaz toată noaptea și...

– Nu ai ajuns în patul tău?

– Nu.

– Wakefield! îl mustră ea cu blândețe, iar glasul ei blând provocă o reacție înăuntrul lui, făcându-i inima să crească într-atât încât abia îi mai încăpea în piept. Presupun că nici nu ai mâncat.

– Păi...

– Nu ai făcut decât să petreci și să bei? De ieri?

– Da, recunoscu el.

Comportamentul său, văzut prin ochii ei, îl făcea să se simtă timid și chinuit de remușcări.

– Sincer! Trebuie să ai mai multă grijă! Altfel, cum o să știi pasul cu mine? îl întreba ea, zâmbind obraznic.

Cum, într-adevăr?

Cu un fel de invidie, John privi cum ea îi închise nasturii și îi aranjă cămașa, apoi sări în picioare, sprintenă și vioaie, pregătită să ia lumea în piept și să o transforme întocmai cum credea ea că ar trebui să fie.

Probabil existase o vreme când și el avea un asemenea entuziasm, dar nu își amintea când. Multe activități care îi plăceau înainte își pierduseră farmecul. Rar, reușea să mai practice scrima, dar, în afară de acel mod de relaxare, nimic nu îl mai interesa, cu excepția viciilor lui.

Emma merse la fereastră și trase draperiile. Lumina soarelui inundă încăperea, făcându-i ochii să ardă și capul să îi bubuie.

– Domnișoară Fitzgerald! Te deranjează?

– Câtuși de puțin, răspunse ea cu obrăznicie. Cum îl cheamă pe majordom? Rutherford?

– Da. De ce?

John stătea întins pe canapea, acoperindu-și ochii cu o mână, ferindu-i de atacul luminii zilei, când deodată ea țâșni pe coridor.

– Rutherford, vino imediat! Am nevoie de tine.

– Dumnezeule, domnișoară Fitzgerald. Chiar vrei să trezești morții?

– La cât de leneș e servitorul ăla, s-ar putea.

În cele din urmă, majordomul își făcu apariția. Îl cuprinsese o criză de furie, confundând-o pe domnișoara Fitzgerald cu unul dintre partenerii din Londra ai lui John. Deși Rutherford încerca să își ascundă aversiunea, le ura pe majoritatea cunoștințelor lui John.

Nu știa că persoana care îl strigase era cel mai recent dușman al lui!

– Tu! Fu înspăimântat să descopere că ea se strecurase înăuntru fără știrea sau permisiunea lui. Ce faci aici?

– Nu ți-a spus Lord Wakefield? Voi fi aici în fiecare după-amiază. Pentru cel puțin două săptămâni. Poate mai mult, dacă îmi convine. Se întoarse astfel încât Rutherford să nu o vadă și îi făcu cu ochiul lui John. Îl ajut să evalueze starea financiară a moșiei.

– Doamne sfinte, mormăi John.

Chiar se întrebase cum avea ea să le explice întâlnirile lor celor care o întrebau despre asta. Deci ea *lucra* pentru el, nu-i așa?

John se aplecă și își sprijini bărbia în palme. Femeia era mai îndrăzneață decât orice altă persoană pe care o cunoscuse el vreodată.

– Mă plătește cu o sumă exorbitantă pentru *ajutor,* minți ea cu ușurință. Nu puteam să dau cu piciorul acestei șanse.

Pentru fiica unui vicar, minciunile parcă îi stăteau pe vârful limbii! John nu putea trece cu vederea acel lucru. Era capabilă de tot felul de ipocrizii, iar el trebuia să fie cu ochii în patru dacă nu voia să fie prins în mrejele ei – despre care avea acum convingerea că erau numeroase.

– Nu a făcut prea multe – încă –, Rutherford, ca să demonstreze că merită, spuse el.

– Dar o voi face, interveni ea curajoasă. Voi merita fiecare bănuț.

Lăsa vreodată un bărbat să aibă ultimul cuvânt?

– Acum, continuă ea, Lord Wakefield m-a informat că a chefuit toată noaptea...

– Domnișoară Fitzgerald! strigă John, tulburat de analiza publică a înclinațiilor lui desfrânate, dar ea îl ignoră.

– ... așa că îi este greu acum să treacă la afaceri. Are nevoie de o cană cu ceai. Cât de tare se poate.

– Cafea, corectă John ordinul.

– Și micul dejun, adăugă ea. Orice poate pregăti bucătăreasa acum, dar o farfurie plină.

– Domnia Sa nu ia micul dejun, mormăi Rutherford pe un ton superior.

– O face acum. I-l vei servi în fiecare dimineață, înainte să sosesc eu.

– Vorbești de parcă aș fi un copil! spuse John, pufnind.

– Ei bine, te porți ca unul, replică ea cu indiferență, apoi îl privi pe Rutherford. Și are nevoie de o baie. Chiar acum. Cere să se aducă imediat cada la etaj. Dacă voi petrece timp în compania dumnealui, obiceiurile sale dezordonate trebuie să ia sfârșit.

Rutherford aproape că se înecă și privi confuz spre John, care, evident, era la fel de uimit, dar, după cum John știa deja, cine

putea să nu fie de acord cu decretele domnișoarei Fitzgerald? Era ca și cum ai fi încercat să împiedici vântul să mai bată.

John încuviință din cap.

– Ocupă-te de asta, Rutherford.

– Prea bine, milord.

Majordomul plecă, iar domnișoara Fitzgerald îl strigă din nou.

– Apropo, Rutherford, *toți* prietenii lui Lord Wakefield pleacă spre Londra de dimineață.

– Hei! John se ridică de pe canapea. Ce-ai spus?

– Chiar în acest moment, insistă ea, fratele dumnealui răspândește vestea printre oaspeți, așa că poți informa personalul că vor fi ocupați să facă bagajele.

– Stai naibii puțin!

– Nu înjura, îl mustră ea în timp ce majordomul plecă grăbit, iar John era convins că nemernicul zâmbea.

Rutherford era în slujba lui John de ani buni și știa prea bine că nimeni nu îi spunea stăpânului său ce să facă – și nimeni nu avea să facă asta nici acum!

El nu avea nici un chef să se plictisească la moșie, fără însoțitori și petreceri care să îi alunge oboseala și fără amante care să îi domolească dorințele carnale.

„Dar", medită el răutăcios, „încântătoarea domnișoară Fitzgerald e aici să îi ia locul Georginei".

O dilemă fascinantă.

John se ridică.

– Ți-am tolerat destul de multe, domnișoară Fitzgerald, dar ai mers prea departe.

– Ai fost de acord. Nu îți permit să negi. Femeia merse la ușă și îi făcu semn să meargă în camera lui, iar John o ascultă supus, fără să protesteze.

Cum făcuse asta? De ce îi permisese?

De obicei, John nu asculta de nimeni, dar, când avea de-a face cu domnișoara Fitzgerald, ea era atât de fermă, iar el atât de indiferent, încât cel mai simplu părea să fie să i se supună. În plus, îi plăcea să o asculte și să o privească. Nu își aducea aminte când fusese ultima oară în preajma cuiva care să fie atât de pasionat de fiecare lucru mărunt. Atitudinea ei era extrem de înviorătoare.

– Prietenii mei rămân, decretă el în timp ce trecu pe lângă ea.

Trebuia să îl găsească pe Ian și să revoce ordinul ei! Cum putea nenorocitul să urmeze instrucțiunile scorpiei fără permisiunea lui John?

– Nu rămân.

Ca și cum ar fi fost stăpâna casei, merse țanțoșă spre scări, apoi urcă, iar el o urmă, privind cum rochia i se mula pe fund la fiecare pas pe care îl făcea.

– Reputația ta va fi irevocabil pătată dacă mă însoțești în dormitor.

– Nu intenționez să stau prea mult.

– Atunci, de ce mă însoțești?

– Pentru că nu te scap din ochi până nu mă asigur că ai fost adus la o stare acceptabilă. Nu pot să suport trândăvia ta.

Emma se opri, neștiind încotro să o ia, iar el o îndrumă. Pe măsură ce înaintau, el deveni tot mai nerăbdător. În curând, aveau să fie singuri în dormitorul lui. Poate că ea își imagina că nu făcea decât să-l conducă la etaj, dar nu înțelegea animalul mascul.

De parcă el ar fi lăsat-o să plece odată ce o avea singură în camera lui!

Fără a-și desprinde privirea de la unduirea șoldurilor ei și de la forma apetisantă a fundului său, o urmă. Voia să îi desprindă părul, să vadă dacă era la fel de mătăsos pe cât părea. Voia să o dezbrace, să o aibă goală înaintea lui.

Dorința lui era atât de periculoasă, încât, de îndată ce intrară în cameră, iar el închise ușa în urma lor, erecția lui deveni atât de fermă, încât el se temea că avea să îi rupă pantalonii.

Nelăsându-i nici o șansă să protesteze, se năpusti asupra ei ca un animal sălbatic, lipind-o de ușă și ridicând-o de coapse, aducându-i picioarele în jurul taliei lui. Prinzând-o ca într-o cușcă, ținând-o în echilibru cu șoldurile sale, îi cotropi gura într-un sărut arzător, în timp ce mâinile îi coborâră pe sânii perfecți, strângându-i și jucându-se cu ei.

– Wakefield, trebuie să ne oprim, protestă ea, zvârcolindu-se, astfel că el o mușcă de obraz, apoi de ureche. Rutherford va veni cu baia și cu micul dejun. Ne va vedea.

– Este obișnuit cu promiscuitatea mea. Va închide ochii și nu va spune nimic.

– Wakefield! îl mustră ea, supărarea ei fiind ca o găleată cu apă rece turnată peste dorința lui arzătoare. Să-ți fie rușine!

– Ce? Ce-am spus?

– De câte ori trebuie să subliniez că nu sunt – și nu voi fi niciodată – una dintre târfele tale din Londra?

Îl împinse de lângă ea, apoi deschise ușa, auzind pași greoi pe coridor. Câțiva bărbați aduseră carafe să umple cada. Domnișoara Fitzgerald știa numele tuturor și supraveghe pregătirile de parcă ar fi fost menajera lui sau – piei, gândule! – soția lui.

Servitorii i se supuneau când vorbea – într-un mod în care nu i se supuseseră niciodată lui! – și îi urmau ordinele fără proteste sau ezitări. Nu încăpea îndoială că era foarte respectată, și nimeni părea să considere indecentă prezența ei în dormitorul privat al vicontelui.

– A, și iată micul dejun, spuse ea când două servitoare aduseră tăvi cu mâncare.

Începu să poarte o discuție inocentă cu fetele, strecurând comentarii tăioase cu privire la motivul pentru care se afla în dormitorul lui – și anume, recentele decizii ale vicontelui. Modul în care pronunțase cuvântul „decizii" îl asigură că toată lumea era la curent cu evacuările – și erau cu toții furioși în privința lor.

Toate urechile erau îndreptate spre ea, și, de fiecare dată când domnișoara Fitzgerald se referea la el, angajații aruncau iute priviri furioase în direcția lui, fapt ce îl făcu să se foiască agitat.

Ea aranjă tacâmurile pe o parte a mesei, apoi expedie servitorii, dar nu înainte de a o întreba pe o fată de nou-născutul ei și pe altul de o bunică bolnavă, după care le făcu cu mâna până dispărură după colț.

Când deveni clar că nimeni nu îi mai putea vedea, Emma închise ușa, iar John spera că aveau să reia lucrurile de unde le lăsaseră, dar ea nu arătă nici urmă din pasiunea care aproape îl făcuse să își piardă mințile în bibliotecă. Fusese atât de excitată și îi explorase cu atâta pricepere erecția, iar John voia să o ademenească din nou pe acea culme erotică.

De ce era nevoie pentru a-i reaprinde flacăra pasiunii? El era hotărât să se aleagă cu un strop de satisfacție.

Ea insista că aveau o înțelegere și că trebuiau să o respecte. Fie! Femeia ceruse ca el să respecte condițiile, iar John începea

să mediteze asupra avantajelor. Dacă ea putea pretinde implicarea lui, atunci cu siguranță și el avea dreptul să o solicite pe a ei.

Emma îi oferi soluția perfectă la dilema sa:

– Vrei să faci baie întâi? Sau să iei micul dejun?

– Voi începe cu baia, spuse John, întinzând brațele. Dezbracă-mă, te rog!

Cum putea ea să refuze?

Capitolul 5

Emma îl privea cu gura căscată, încercând să se gândească la un mod de a se opune, dar, în mod lamentabil, nu îi veni nici o idee și îi trecu prin cap că nu putea găsi o scuză pentru că, în adâncul sufletului, era o femeie perversă. I-ar plăcea să îl dezbrace de haine. Ușor. Una câte una. Până când el rămânea gol și la mila ei.

John nu era conștient de indiscreția ei iscoditoare, așa că nu știa că ea deja trăsese cu ochiul la ceea ce se ascundea sub acei pantaloni eleganți. Mai devreme, își pusese pentru puțin timp mâinile pe acel ceva – și ce aventură glorioasă fusese!

Îl excitase atât de tare! Ea însăși! Emma Fitzgerald!

Ticălosul viril fusese provocat excesiv, dar ea își păstrase mândria intactă în timpul rolului pe care îl jucase pentru a-l excita. El era un libertin notoriu, și probabil că s-ar fi trezit cu o erecție și dacă o cățea ar fi trecut pe lângă el! Atât de depravat era – drept dovadă stătea dâra de parfum care îl înconjura.

Slavă cerului că îi simțise mirosul, altfel nu știa în ce situație neplăcută ar fi putut ajunge. Parfumul amărui o adusese fără milă cu picioarele pe pământ. Ea se afla acolo ca să îl convingă să anuleze ordinele de evacuare. Nu să se culce cu el, oricât de tare o implora bietul ei corp să profite de acea ocazie.

De-abia fiind în stare să închidă un ochi, ea rezista cu ajutorul adrenalinei. Sărutul pe care îl împărtășiseră cu o zi în urmă o lăsase irascibilă, stânjenită și plină de dorință în locuri pe care nu le mai băgase în seamă de ani de zile.

Toată noaptea se plimbase agitată și se mustrase, încercând să își domolească emoțiile, străduindu-se să privească în perspectivă ceea ce făcuseră, să reducă impactul și importanța acelui gest, dar fără succes. Cu o bucurie aproape nebunească, trupul ei tânjea după mai mult, în timp ce inima ei...

O, inima ei stupidă!

Fusese întotdeauna pe cont propriu. Mersese prin viață și nu văzuse nimic altceva decât singurătate și suferință. Izolare și deznădejde. Fără bucurii. Fără fericire. Fără vreo satisfacție.

Ca o fată prostuță, lovită de dragoste, se trezise întrebându-se: „De ce nu?" De ce să nu meargă mai departe decât intenționa? De ce să nu profite de moment? De ce să nu îl folosească și ea cu aceeași îndrăzneală cu care intenționa el să se folosească de ea?

În mod sigur, Wakefield putea fi nesuferit și tiranic. Dar putea să fie și atrăgător, abil și inteligent. Era deștept, educat și interesant, într-un mod în care doar un gentleman înstărit putea fi. În plus, era prea chipeș pentru propriul lui bine, iar ea își dorea cu nerușinare să aibă șansa să îl cunoască în sensul biblic. Și nu doar o dată. Ci iar și iar.

Emma știa toate motivele pentru care era bine să stea departe de el, era conștientă de defectele lui. El avea să sfârșească prin a-i distruge viața liniștită dacă ea îi permitea, dar, deși înțelegea pericolele, el stătea cu aroganță înaintea ei, poruncindu-i să îl dezbrace. Nebunește, fără să se gândească la nimic, picioarele ei se târau spre el, întreaga ei ființă fiind dispusă să se supună.

Cum stătuse trează toată noaptea, nu era la fel de ageră ca de obicei – și nici nu se controla la fel de bine –, așa că era riscant să înainteze. Nu exista nici o garanție că avea să își păstreze cumpătul, că putea să își țină rochia pe ea, genunchii apropiați și virginitatea intactă.

Ceea ce oferea el era atât de imoral și de ademenitor, încât Emma nu își putea refuza așa ceva. Mădularul lui viguros împingea să iasă din pantaloni, invitând-o să îl elibereze din închisoare.

„Doar de data asta", încercă Emma să se tocmească cu sine însăși. „Nu se va repeta."

Dezgustată, scuturǎ din cap, dându-și seama cǎ așa pornea fiecare păcătos pe drumul spre pierzanie. Iar ea fusese crescută știind prea bine cu ce era pavat drumul spre iad. Nimic din toate astea nu conta. Înainte să bată de ora trei, când ea trebuia să plece acasă, avea să îl vadă pe John Clayton în toată splendoarea lui, să îl mângâie și să îl dezmierde. Și să îl guste, dacă se ajungea atât de departe.

Emma se apropie, luându-i cu impertinență mâna.

– Aici, spuse ea, conducându-l spre garderobă, iar el o urmă cu pași hotărâți. Era mândru că reușise să o convingă, fiind pe deplin convins că ea avea să se supună dorințelor lui.

Un foc ardea în vatră, deși erau în iulie, iar aerul era cald și înăbușitor. Cada era luxoasă, spațioasă și lată, potrivită pentru trupul masiv al lui Wakefield. Era situată în spatele unui paravan pictat, iar lângă ea era o masă mică, pe care erau haine, prosoape și săpunuri.

Se opriră, se întoarseră unul spre altul, iar întâlnirea deveni incredibil de intimă. Erau doar ei doi, nimeni care să îi întrerupă, și o așteptare plăcută plana asupra lor. Se putea petrece orice lucru extraordinar, orice comportament imoral avea să fie permis.

Wakefield își strecură mâinile în jurul taliei ei și o trase mai aproape. Erecția lui o împungea în stomac, aprinzând scântei și fiori care goniră spre extremitățile ei, spre sfârcuri, spre pântece.

Nu era nimic jenant în intimitatea lor. Se potriveau atât de bine încât, în mod bizar, ea se simțea de parcă ar mai fi fost de mii de ori în dormitorul lui, ajutându-l adesea să facă baie.

Sentimentul o sperie de moarte!

– Mă exciți atât de tare, recunoscu el, apoi se aplecă și îi dădu un sărut care se dovedi atât de dulce, încât ea oftă de plăcere.

– Ticălosule!

– Ajută-mă să-mi scot cămașa.

Emma știa că nu ar trebui să o facă, dar se supuse oricum, descheindu-i butonii de la manșete și punându-i pe măsuța de toaletă. Apoi, îi descheie nasturii până când pieptul îi rămase dezgolit, iar părul său o invita să îl mângâie. El trase de mâneci și își dădu jos cămașa, rămânând gol de la mijloc în sus.

– Atinge-mă din nou, o imploră el. Îmi place senzația mâinilor tale pe mine.

Ademenită dincolo de propriile limite, Emma încercă să invoce în minte imaginea lui alături de ibovnica sa, aducându-și aminte cum îi văzuse în chinul pasiunii lor plictisite, suprimate, amintindu-și mirosul parfumului exotic și închipuindu-și ce ar fi putut face cei doi din moment ce parfumul îi rămăsese impregnat în piele.

– Nu până nu te speli, nu pot.

– Bineînțeles, răspunse el curtenitor. Ești atât de fermecătoare, mă faci să uit de mine.

O, era un lingușitor fără scrupule, care știa cum să înăbușe impulsurile raționale și dispoziția unei femei. În starea oropsită în care se afla, era o combinație riscantă. El zâmbi, un rânjet drăcesc care îi aduse două gropițe în obraji, iar Emma chiar și-l putea închipui ca pe un băiețel năzdrăvan, care îi făcea tot felul de probleme dădacei lui.

Precauția era absolut necesară!

– De ce nu intri în cadă? Voi fi afară.

– Promite-mi că nu vei pleca.

Vorbea serios! Chiar își dorea ca ea să mai fie acolo când avea să termine! Revelația făcu inima Emmei să bată nebunește.

– Nu voi pleca.

Emma ieși din încăpere, nerăbdătoare ca atenția să îi fie distrasă de altceva, dar prezența lui era prea ostentativă. Una dintre hainele lui era aruncată peste tăblia patului, o pereche de cizme de călărie erau așezate într-un colț, trusa lui de bărbierit și câțiva butoni erau împrăștiați pe o măsuță. Apropierea de accesoriile folosite de el era palpitantă, iar Emma tremura de emoție, nerăbdătoare să tragă cu ochiul în garderoba lui.

În schimb, merse la masa unde servitoarele lăsaseră tăvile cu micul dejun. Într-un timp scurt, bucătăreasa pregătise un ospăț nemaipomenit, suficient pentru o armată, iar Emma mirosi omleta și turtele de ovăz. Aromele îi făcură stomacul să chiorăie și gura să saliveze.

Deși nu era politicos să se atingă de ospățul lui Wakefield, îi era foame. Mesele ei erau atât de sărăcăcioase, încât, uneori, se întreba de unde avea să facă rost de mâncare pentru

următoarea masă. Fiindcă nu mai avea siguranța slujbei tatălui ei, ultimele șase luni fuseseră un adevărat coșmar, Emma agitându-se și măcinându-se pentru soarta familiei ei lovite de sărăcie și de foamete.

Noul vicar, Harold Martin, se mutase în casa parohială în care Emma se născuse și crescuse. Nu se putuse opune preluării îndreptățite a proprietății, așa că ea își făcuse bagaje și plecase în tăcere, abandonându-și supusă casa, fără să protesteze. Din acea zi îngrozitoare, fusese obligată să îndure umilința de a locui într-o cocioabă, lipsită de posibilitatea de a-și ajuta mama și sora, care depindeau de ea, fără a avea prea multe de-ale gurii.

Oamenii erau conștienți de situația strâmtorată a familiei Fitzgerald, dar nimeni nu putea face nimic în privința asta. Condițiile economice erau extreme pentru toată lumea.

Când trăia tatăl ei, enoriașii răsplăteau faptele lui bune donând provizii casei parohiale, așa că ea continuase să se îngrijească de ei, văzând asta ca pe o slujbă, din care putea face rost de provizii. Moșea copii, îi îngrijea pe bolnavi, se ruga pentru cei muribunzi, dar, cum toată lumea era strâmtorată acum, puțini aveau cu ce să o răsplătească, așa că foamea era o problemă constantă.

Luă o afină, o ținu pe vârful limbii ca să îi simtă savureze aciditatea. Acreala ei avu menirea de-a o trezi la realitate, amintindu-i de condiția ei mizerabilă.

Se răsuci pe călcâie, dându-și seama că putea trage cu ochiul în garderobă prin deschizătura ușii. Wakefield se dezbrăca, își scosese deja pantofii, iar acum își dădea jos pantalonii. Cu gura uscată, Emma îl studie în timp ce își dezvălui spatele gol și nu se putu abține să nu se holbeze la mușchii lui și la fesele rotunjite. Coapsele îi erau acoperite cu același păr blond care îi acoperea și pieptul, iar Emma fu cuprinsă de o dorință arzătoare de a se dezbrăca și de a-și lipi corpul de al lui.

Îngrozită, închise ochii și îl putu auzi intrând în apă și răsuflând ușurat când se cufundă în vana aburindă.

În mod absurd, era geloasă pe luxul în care trăia el. Ea nu mai făcuse baie într-o cadă de când se mutaseră din casa parohială și pierduseră soba care încălzea atât de ușor apa. A face baie însemna acum că se ștergea rapid cu o cârpă udă, iar faptul că îl invidia

pentru un lucru atât de minor nu făcea decât să sublinieze – mai mult decât regimul ei alimentar demn de milă – nivelul deplorabil la care ajunsese viața ei.

– Domnișoară Fitzgerald, o strigă el, vino aici. Am nevoie de tine.

– Pentru ce?

– Ca să mă speli pe spate. Urmă o pauză, apoi un chicot plin de înțelesuri. Și pe față.

„O, Doamne, dă-mi putere!"

Emma își mușcă obrazul pe interior, încleștându-și degetele pe materialul rochiei. Gândul o făcea să se înmoaie, dar, în ciuda îndoielilor ei, se supuse. Era o metodă prin care putea experimenta puțin din ceea ce își dorea cu înfocare, fără să depășească limita.

La urma urmei, ce se putea întâmpla când bărbatul era cufundat într-o cadă plină cu apă?

Ca să fie în siguranță, luă cu ea o farfurie cu mâncare. În caz că mâinile aveau să îi rămână fără sarcini de îndeplinit, îl putea hrăni. Cu fruntea sus și curajoasă, intră în încăpere, merse lângă paravan și privi pe după el.

Cufundat în apă, Wakefield stătea sprijinit cu coatele și genunchii pe margine. Înfierbântat, ud și alunecos, se cufundase cu totul, iar acum apa i se prelingea din păr pe frunte.

Prefăcându-se curajoasă, Emma se apropie și îngenunche lângă el, aducând un scaun lângă cadă și punând farfuria pe el.

– Haide să mănânci ceva. Te vei simți mai bine.

– Deja mă simt al naibii de bine.

– Nu înju...

– Știu, știu. Wakefield râse și îi opri protestul. Nu înjur.

– Ai început să înveți.

Emma luă puțină omletă, întinzând-o spre el ca și cum ar fi fost un bebeluș. Wakefield o privi gânditor, apoi zâmbi și, fără să protesteze, luă înghițitura, apoi încă una și încă una, până când aproape că termină toată omleta.

Când Emma ajunse la ultima lingură, Wakefield o prinse de încheietură, luă lingura și o puse pe farfurie, apoi îi linse degetele.

– Îți place să ai mereu grijă de oameni, nu-i așa?

Dintr-un anume motiv, Emma roși.

– Încerc să fiu de ajutor.

– Este mai mult decât atât. E un talent. Te-ai născut înzestrată cu el.

– Poate.

Wakefield se aplecă și o sărută în felul acela tandru pe care ea ajunsese să îl aștepte cu nerăbdare. Era întotdeauna dulce, întotdeauna o surpriză.

– Îți mulțumesc că ai grijă de *mine*.

– Cu plăcere.

El o prinse de ceafă și o trase spre el până când obrajii i se atinseră, până când își îngropă chipul în părul ei și... o adulmecă!

– Îmi place cum miroși, recunoscu el. Ea nu se putu gândi la nici o replică și se străduia să găsească una, când el adăugă: Vreau să îți spun Emma.

– Nu.

El râse, un sunet seducător și fermecător care îi răscoli măruntaiele.

– Femeie! Ești singură cu mine. În garderoba mea. Sunt gol. Îți spun Emma.

– Este prea familiar. Dacă renunțau la orice urmă de cuviință, fie ea și aparentă, unde avea să ajungă ea? O asemenea libertate era cel mai rău lucru care se putea întâmpla. Cum avea să mențină distanțarea emoțională dacă el continua să îi șoptească numele? Nu vreau să știe nimeni că avem o relație neprotocolară, continuă ea.

Pentru moment, el fu uimit, apoi râse din nou.

– Ți-ar fi rușine dacă oamenii ar ști că suntem prieteni?

– Păi... da.

– Dumnezeule, dar tu ești fatală pentru mândria mea. Nu înțeleg de ce te suport și îți accept toanele.

– Pentru că mă placi? îndrăzni ea să presupună.

– Da, cred că da. O studie meticulos, apoi se lăsă din nou pe spate, cufundându-se în apă. Vom face un compromis. Îți voi spune Emma doar când nu mai este nimeni prin preajmă. Iar tu poți să îmi spui John. El îi făcu șmecherește cu ochiul. În felul ăsta, atunci când eu sunt în tine, iar tu vei striga de plăcere, nu voi fi nevoit să te ascult strigând „milord Wakefield". Nu cred că mândria mea ar suporta asta.

Ticălosul era așa sigur de bărbăția lui! Emma îl văzuse făcând sex și nu fusese impresionată, așa că nu își putea da seama cum ar putea să o facă să țipe – de plăcere sau din alte motive. În plus, ea nu plănuia să își desfacă picioarele pentru el, dar nu credea că era cel mai bun moment să o recunoască.

– Nu mă vei convinge niciodată să îți spun pe nume.

– Vom vedea, spuse Wakefield. O trase mai aproape și îi șopti la ureche: Dă-ți jos hainele. Intră în apă cu mine.

Emma uită să mai respire. Oare bărbații și femeile chiar se purtau atât de decadent?

Cât de extraordinar ar fi, amândoi goi și frecându-se unul de altul! Imaginația ei înflăcărată fu asaltată de toate posibilitățile pe care nu ar îndrăzni să le încerce. Emma nu concepea să se preumble prin fața lui, dezbrăcându-se în timp ce el o privea, și apoi să intre în apă lângă el.

– Nu pot – el o sărută pe obraz, apoi pe gură –, nu pot.

– Te vreau aici, cu mine.

El o trase spre el, astfel că ea era aplecată deasupra căzii, cu sânii lipiți de pieptul lui umed, dar nu se temea că putea să cadă în apă. El avea brațe puternice și o ținea ca și cum ar fi fost specială.

– Este prea devreme. Îmi ceri prea mult.

– Uit mereu, meditează el.

– Ce anume?

– Că nu ești ca restul femeilor pe care le cunosc.

– Nu, nu sunt, și aș vrea să nu le mai menționezi. Comparația mă face să mă simt ieftină și comună.

– Draga mea Emma, spuse el, nimic nu este *comun* la tine.

Wakefield o privi, neștiind cum să se poarte cu ea sau ce să înțeleagă din legătura stranie care se formase între ei. Emma se gândea la același lucru. Unde avea să ducă această situație? Cum avea să se sfârșească?

El se întinse și luă o bucată de pânză, o înmuie în apă, o stoarse, apoi i-o oferi ei, încurajând-o să se abandoneze în voia dorinței și a comportamentului neadecvat.

Părea un păcat atât de ușor de iertat... să îi spele trupul cu pânza. Cum putea să reziste?

Nepăsătoare, o luă, luă și săpunul și făcu spumă. Începând de la gât, îi spălă umerii, brațele, spatele și pieptul. În cercuri

amăgitoare, Emma coborî din ce în ce mai jos, până ajunse cu mâna sub apă, apropiindu-se de provocarea care o aștepta, dar nefiind destul de curajoasă să meargă până la capăt.

Se mulțumi să îi clătească resturile de săpun, iar el mirosea atât de bine, încât Emma de-abia se abținea să nu îi adulmece pielea.

Când termină și era gata să pună bucata de pânză deoparte, Wakefield îi ghidă mâna sub apă și o conduse spre erecția sa. Îi strânse degetele în jurul ei, apoi împinse ușor, pielea fină întinzându-se, apoi revenind la normal, când el se retrase. Erecția lui era imensă, mâna ei abia reușind să îi cuprindă circumferința, și un fior îi străbătu părțile feminine intime.

El își luă mâna de pe a ei, lăsând-o să continue singură, dar în clipa aia Emma își retrase și ea mâna, așa că Wakefield i-o prinse din nou și nu îi mai dădu drumul.

– Ajută-mă să termin, Emma, îi porunci el blând.

Îndemnul fățiș o incită, stârnindu-i un amestec de senzații, iar ea fu copleșită de o combinație de poftă trupească și reținere autoimpusă ce aproape o paralizează. Se întoarse spre el, lipindu-și fața de pieptul lui.

În adâncul ei să dădea o adevărată luptă.

– Poți să o faci, Em, încercă el să o convingă. Doar pentru mine.

Dând dovadă de nerușinare, se ridică în genunchi, expunându-și coapsele, iar ea privi în jos, bucurându-se de șansa de a-l studia. Penisul lui era impunător, pulsând cu furie, cerându-i atenție. Emma își trecu degetul mare peste capul excitat, făcându-l pe Wakefield să tremure și să își încordeze mușchii abdomenului.

– Ești atât de frumos, reuși ea să spună, înainte ca gurile lor să se unească într-un sărut fierbinte, și, din proprie voință, mâinile ei coborâră, masându-i părțile intime cu bucata de pânză – mădularul, testiculele, fundul.

Materialul aspru îl excită până la apogeu, dar, în cele din urmă, el fu cel care puse capăt acestui moment. O prinse de încheietura mâinii, ferind-o cu câteva secunde înainte să își piardă controlul și să ejaculeze în apă.

Emma nu știa de ce el ezitase în acel moment de apogeu. Nu o putea pune pe seama timidității sau a modestiei și, în mod cert,

nu pe seama vreunei decizii subite de a încetini ritmul în care avansau lucrurile.

Prăbușindu-se în apă, se sprijini de pereții căzii și își recăpătă rapid controlul, apoi o studie, încercând să își dea seama cum ajunseseră atât de repede în acea poziție erotică. Camera era cufundată în liniște, iar el o privea cu atâta intensitate, că ea nu reuși să-i susțină privirea. Stânjenită, Emma privi apa, umilința făcându-i obrajii să ardă.

– Am crezut că pot face asta, îi explică ea. Vreau. Chiar vreau, dar...

„Dar ce?" strigă o voce în capul ei.

Acum, că știa cât de bine se simțea când el era în preajma ei, Emma tânjea să stea întinsă lângă el, în patul lui. Ar fi atât de minunat să se cufunde în salteaua moale și să îi simtă corpul greu peste ea. Voia să strige de plăcere, până când avea să ardă în flăcările unui păcat de la care nu exista nici o mântuire.

– Vreau să îți desprinzi părul și să te dezbraci. Deși o îndemna să comită un păcat după altul, Wakefield era blând, înțelegător. Vreau să te întinzi lângă mine.

– O, Doamne... Emma își îngropă chipul în mâini, simțindu-se ca și cum era posibil să izbucnească din clipă în clipă în lacrimi.

Ar fi atât de simplu. Patul era la doar câțiva metri distanță. El era de-a dreptul excitat, iar ea nu era într-o stare mai bună. Putea accepta, dar astfel i-ar fi dat cea mai prețioasă parte din ea acestui crai, acestui străin, iar faptul că se gândea la asta, că își dorea atât de mult... era înspăimântător.

Ce se întâmpla cu ea? Poată că înclinația lui spre desfrâu era contagioasă – ca o boală!

La început, Emma intenționase să se joace cu el, să flirteze ca să obțină ceea ce își dorea pentru vecinii ei, dar planul ei era prostesc. Viața ei era un abis, iar el îl umplea cu o vitalitate uimitoare. Emma își dorea să poată lua puțin din farmecul lui într-o sticlă, ca să se poată înveseli și când avea să se întoarcă în cocioaba ei jalnică.

El era ca un tonic revigorant și fortifiant, o stea strălucitoare în universul ei monoton.

Simțindu-i durerea, Wakefield se ridică și o îmbrățișă, adăpostind-o la pieptul său, sărutându-i părul. Trecuse ceva vreme

de când cineva o îmbrățișase și o mângâiase. Consolarea era bine-venită, ca un fel de dar neașteptat într-o zi ploioasă, iar Emma își puse brațele în jurul lui și îi răspunse la îmbrățișare, permițându-și să se afunde în mireasma lui.

În mod uimitor, și el păru să prețuiască momentul la fel de mult ca ea, și Emmei îi trecu prin cap că era posibil ca lumea lui de bogății să fie tot un loc trist. Poate că nici el nu avea pe nimeni care să îl consoleze sau să îi dea o îmbrățișare atunci când simțea nevoia.

Erau un cuplu jalnic!

Un ceas din încăpere bătu ora trei. Ea oftă, căci nu se bucura deloc că venise vremea să plece, dar se simți ușurată că ora târzie avea să o împiedice să ia decizii greșite. Acasă, la distanță de el, își putea recăpăta controlul și se putea gândi la o cale de a fi în compania lui fără să se înjosească sau să cedeze.

Când era cu el, vicontele o reducea la o persoană banală, ale cărei dorințe trupești erau nestăvilite, iar Emma trebuia să găsească un mod prin care să își poată controla comportamentul.

„Poți să o faci!" se mustră ea.

– Trebuie să plec.

Se desprinse din siguranța brațelor lui. Corsajul îi era umed din pricină că stătuse lipit de el. Aerul umed îi făcuse părul mai ondulat decât de obicei. Șuvițe rebele îi evadaseră din coafură, gâdilându-i obrajii și gâtul, iar el răsuci o șuviță în jurul degetului.

– Este de-abia ora trei.

Era cu adevărat trist că ea voia să plece, iar conștientizarea acestui fapt era periculoasă și minunată.

– Am alte treburi.

Cea mai importantă era să facă rost de mâncare pentru cina familiei ei. În casă nu mai rămăsese nici o firimitură.

– Anulează-le, îi spuse el autoritar, iar Emma zâmbi, gândindu-se cât de bine era să fii bogat și leneș.

– Nu pot.

– Dar nu sunt încă pregătit să te las să pleci.

El fu uimit că ea avea să plece, deși el îi ceruse să mai stea. Era atât de egoist, fusese mereu cocoloșit, iar oamenii se supuneau de fiecare dată când pocnea din degete. Slugărnicia totală a celor

din jurul lui era, probabil, motivul pentru care el devenise atât de insuportabil.

– Ei bine, Wakefield, nu poți avea tot ce îți dorești.

– Ba da, pot, zise el și zâmbi, ochii licărindu-i veseli. Sunt viconte, ai uitat?

O, da, cum putea să uite?! El făcea parte din nobilime, lua cina cu regi și regine și era atât de mult peste statutul ei, încât era absurd ca ea să viseze la el, la ceva ce nu se putea întâmpla niciodată.

– Da, ești – și ești teribil de răsfățat.

– Voi fi sfâșiat dacă nu lași lucrurile să iasă după voia mea.

– Vei trece peste asta.

– Ba nu. El se bosumflă, făcând-o să chicotească, apoi redeveni serios, sărutând-o, încercând să îi alunge reținerile. Vreau neapărat să rămâi, ca să fac dragoste cu tine. Toată după-amiaza. Toată noaptea.

– Nici măcar tu nu ai putea da dovadă de o asemenea rezistență.

– Ai vrea să punem pariu?

O, era incorigibil! Invitația lui era atât de ispititoare, iar Emma fu uimită de propria prostie.

– Mă înnebunești, ca să fac lucruri pe care nu ar trebui să le fac.

– Ai fost de acord că le vei face. În scris!

Ticălosul avea îndrăzneala să îi scoată ochii cu înțelegerea lor!

– Da, așa este. Ești un bădăran pentru că îmi amintești asta.

– Să fiu un bădăran este doar unul dintre obiceiurile mele detestabile. El rânji, fără să regrete vreun cuvânt. Nu așa m-ai catalogat, Emma Fitzgerald?

– Ba da, mormăi ea.

Tachinarea luă sfârșit, iar el redeveni serios, răsucindu-se astfel încât cotul i se sprijinea pe marginea căzii, brațele lor atingându-se.

– Vreau să fim iubiți.

– Știu că vrei.

– La început ai fost dispusă, dar acum ești speriată. De ce?

„Pentru că ești tot ce mi-am dorit vreodată! Tot ce am visat vreodată!"

Emma înghiți în sec și răspunse:

– Este mult mai intens decât mi-am închipuit că va fi.

– Această legătură dintre noi – el gesticulă înainte și înapoi, incapabil să explice ceea ce simțeau amândoi – este puternică.

– Da. Nu am mai simțit niciodată așa ceva.

– Nici eu, susținu el, iar Emma se întrebă dacă era adevărat sau era doar o lingușeală la care apela ca să ajungă sub rochiile femeilor ezitante.

Wakefield își plimbă degetul mare peste buza de jos a Emmei.

– Te-am luat prea repede. Data viitoare o vom lua-o mai încet.

– Nu din pricina *vitezei* ar trebui să ne facem griji. Este vorba despre...

Emma tăcu, nefiind capabilă să își explice temerile.

– Cât de departe am putea merge? completă el.

Ea încuviință din cap, iar el o sărută – un sărut dulce și scurt pe buze.

– Va fi minunat. Îți promit.

De asta se temea și ea.

În dormitor, ușa se deschise – în mod stupid, nici unul din ei nu se gândise să o încuie! – și o voce inconfundabilă și înfierbântată de femeie întrebă:

– Wakefield, ești aici?

Când ibovnica lui intră cu elan în încăpere, realitatea o lovi pe Emma asemenea unei trăsuri în viteză. Ce căuta ea în camera asta? Cu bărbatul acesta?

Grăbită, ea dădu să fugă, dar el îi ținea strâns mâna, refuzând să o elibereze. Ochii lui îi căutau pe ai ei, dezvăluind ceva ce ea nu putea defini, iar obrajii lui se înroșiră, ca și cum ar fi fost rușinat, dar nu făcu nici un comentariu. Probabil nu putea.

La urma urmei, ce ar fi fost de spus?

– Dă-mi drumul, îl imploră ea șoptit, dar Wakefield doar înteți strânsoarea, astfel că Emma își smuci mâna și se eliberă.

Exista o singură ieșire, așa că nu putea evita întâlnirea cu ibovnica lui, dar Emma nu voia ca frumoasa prostituată să intre peste ei în timp ce ea era aplecată peste cadă, iar Wakefield – gol ca un bebeluș.

Emma își aranjă părul și încercă în zadar să își așeze și hainele umede. Era o priveliște de nedescris, dar nu putea face nimic în privința asta, așa că, disperată să pară calmă, se depărtă de el.

– Mâine la unu, Emma, spuse blând Wakefield în urma ei. Te voi aștepta.

Ea simți o strângere de stomac. Îndrăznea să mai vină a doua zi?

Nu! Nu avea să mai vină, categoric!

Intră în dormitor, iar curtezana impunătoare – Wakefield se referise la ea cu numele de Georgina? – fu atât de uimită, încât își arcui până la linia părului sprâncenele migălos pensate. Șocul i se transpuse pe dată într-o privire încruntată, apoi în ostilitate pură.

Întâlnirea ar fi putu fi amuzantă dacă Emma nu ar fi fost atât de îngrozită. Ea și femeia de moravuri ușoare se priviră intens – și nu aveau nevoie de pistoale ca situația să poată fi catalogată drept duel. Deși Emma își ascunse destul de bine tulburarea, se simți învinsă. Prea scundă, prea slabă, prea săracă și, evident, prea generoasă cu favorurile ei. Rochia ei ponosită era udă în câteva locuri în care nu ar fi trebuit să fie, iar Georgina observă fiecare semn incriminator.

Când o văzuse pe Georgina pe scări cu două ore în urmă, era îmbrăcată într-o rochie imaculată, dar între timp se schimbase într-un halat aproape transparent. Avea părul desprins, picioarele goale și era evident că venise pregătită pentru viconte.

Cordonul halatului era slab legat în talie, astfel că o parte din trunchi îi era vizibilă. Emma îi putea vedea sfârcurile mari și părțile intime toaletate.

– Ce cauți *tu* aici? mârâi Georgina.

Tonul ei arogant era înfiorător și ar fi făcut orice femeie normală să tremure. Prin urmare, Emma își simțea picioarele slăbite.

O ura pe această femeie pentru tot ce era, pentru tot ce reprezenta, dar, cel mai mult, o ura pentru că avea dreptul să intre în camera cealaltă și să termine ce începuse ea. Wakefield avea să își petreacă seara întreținând relații sexuale, așa cum îi propusese Emmei, numai că urma să aibă o altă parteneră.

Îngrozită și confuză, Emma recunoscu sentimentul care o măcina ca fiind gelozie. O furie oarbă o copleși la gândul că Georgina avea să se culce cu Wakefield, pe când Emma nu putea.

– Wakefield m-a rugat să îl ajut. Emma fu în mod intenționat vagă și insinuantă, vrând ca Georgina să fumege și să se înfurie gândindu-se la ce ar fi putut face. Am fost... *ocupați*.

– Dispari, târfuliță!

Georgina clocotea, batjocoritoare ca orice fandosită, și trecu pe lângă Emma ca și cum ar fi fost invizibilă. Emma parcă prinsese rădăcini în podea și tresări când, în spatele ei, Georgina spuse:

– John, unde ai fost? Te-am căutat peste tot.

– Închide ușa, îi ceru el cu vocea aspră, acum că Georgina dăduse buzna peste el aproape dezgolită.

– Bineînțeles, spuse ea pe un ton lingușitor.

Ușa fu închisă cu putere, iar Emma își plecă ușor capul, încercând să tragă cu urechea, dar nu putu auzi nimic, ceea ce era de-a dreptul o tortură. Se întoarse pe călcâie, hotărâtă să plece înainte ca sunete amoroase să răsune din încăpere. Wakefield era excitat, așa că nu avea să dureze mult să fie ademenit în jocuri sexuale, iar Emma nu putea suporta sa se gândească la numeroasele moduri în care putea obține satisfacție.

Oare putea el – avea el – să înlocuiască o amantă pentru alta cât ai clipi?

Întorcându-se spre ușă, observă masa cu mâncare ce fusese aranjată pentru Wakefield. Erau coșuri cu pâine, produse de patiserie, brânzeturi, fructe, mai mult decât putea mânca o persoană într-o săptămână. Ea îl îndopase cu mâncare, așa că oare ce avea să se întâmple cu resturile?

Stomacul ei protestă zgomotos, iar Emma fu tentată de cât de delicios mirosea totul, de cât de fabulos ar fi putut fi gustul mâncării, de ce ospăț ar fi putut avea parte sora ei mai mică, Jane. Fără să se oprească, pentru a nu avea ocazia să se răzgândească, luă fața de masă, încropi un fel de traistă și puse mâncarea în ea. Apoi, o aruncă peste umăr și ieși pe coridor, coborând în grabă scările, ca și cum ar fi fost stăpâna casei ăleia blestemate.

Dacă era văzută, se îndoia că avea să atragă atenția cuiva. Prietenii lui Wakefield aveau să o ignore, iar ea îi cunoștea pe majoritatea servitorilor. Ei nu ar fi întrebat-o de ce pleca grăbită cu lucrurile vicontelui.

„Deci, Emma, mereu ai fost o depravată. Ar trebui să adăugăm hoția și lăcomia pe lista ta de păcate?"

Mustrarea aspră răsună în adâncul ei, ca și cum însuși Dumnezeu ar fi certat-o, dar ea alungă gândul, refuzând să asculte reproșul.

„Mâine voi aduce înapoi fața de masă", promise ea. „Jur."

Chiar în timp ce își zicea asta, își dădu seama că era un pretext pentru a-l vizita din nou pe Wakefield.

Capitolul 6

Emma se apropie de ceea ce era casa ei, o cocioabă minusculă și dărăpănată pe care administratorul moșiei o găsise pentru ele după moartea tatălui ei. Deși aceasta le asigura ei, surorii ei și mamei lor un acoperiș deasupra capului, era o scuză jalnică pentru o locuință de familie. Mai ales prin comparație cu casa confortabilă în care își petrecuse ultimii douăzeci și opt de ani din viață. Dar nu voia să se plângă; lipsită de opțiuni, cu finanțele epuizate, fusese pregătită să accepte orice.

Bordeiul era la jumătate de oră de mers de conac, la altă jumătate de oră de sat, astfel că era izolat și liniștit, iar viața lor era complet diferită de cum era atunci când locuiau lângă biserica parohiei, unde aveau mulți vizitatori.

Acum, dacă nu se aventurau în sat, rar mai vedeau pe cineva, ceea ce pe Emma nu o deranja prea tare. Situația lor era atât de jalnică, încât se bucura că erau departe de ochii comunității, unde ar fi trebuit să facă zi de zi față milei celorlalți.

Ieșind din pădure, fu din nou demoralizată de aspectul jalnic al colibei. Nu reușise să se obișnuiască nici până acum cu starea ei deplorabilă. Mai mică decât o baracă, avea două camere minuscule și un porumbar. Acoperișul era înclinat și, de fiecare dată când ploua, apa se scurgea în casă, iar ele așezau oale pe jos ca să o strângă. Cele două ferestre fuseseră sparte și apoi prinse cu stinghii. Cu excepția micului răzor de flori pe care reușise să îl planteze lângă ușă, grădina era năpădită de buruieni înalte.

Aveau o plită care de obicei reușea să încălzească interiorul umed și rece, dar în câteva luni avea să vină iarna, iar Emma era profund îngrijorată în privința asta.

Realitatea veni ca un duș rece, monotonia și implacabilitatea vieții ei apăsând-o cu o intensitate zdrobitoare. Era sătulă să facă pe curajoasa, să se lupte cu necazurile.

Nu sărise îndeajuns în folosul celor din jur? Nu acceptase mereu mai multe chinuri și nenorociri decât ar fi trebuit?

În ultima vreme, slăbise atât de mult, încât începuse să se simtă invizibilă, ca și cum nu mai exista Emma Fitzgerald, ci doar carapacea goală a unei femei care se afunda mereu în necazurile altora, al cărei blestem era să vindece iar și iar suferințele celorlalți.

În mod surprinzător, se gândi la vizitatoarele de la conac și se trezi întrebându-se cum ar fi să fie una dintre acele curtezane seducătoare, bogate – imorale! – care îl însoțiseră pe Wakefield la moșie.

Se gândi că ar fi atât de minunat să trăiască într-un mediu așa lipsit de restricții. Dacă ar putea face schimb de locuri cu una dintre ele! Pentru o săptămână – sau măcar pentru o zi. Nu ar avea nici o responsabilitate, nu s-ar simți vinovată din pricina eșecurilor ei, nu ar avea pe cine să îngrijească sau față de cine să își asume obligații. Ar lenevi și ar pierde vremea, flirtând și distrându-se.

Pentru un moment frivol, permise fanteziei să prindă aripi și să ia avânt, iar Emma decise că o viață de odihnă și recreere i s-ar potrivi. S-ar pricepe de minune la asta. S-ar adapta rapid.

Ar purta doar cele mai scumpe rochii, și-ar angaja o servitoare personală care să îi facă toate poftele. O coafeză franțuzoaică i-ar aranja părul. S-ar împodobi cu cele mai scumpe bijuterii, s-ar desfăta cu cele mai minunate mâncăruri, ar bea cele mai rare vinuri în timp ce ar fi curtată de zeci de domni culți și educați.

Ce aventură extraordinară ar fi! O vacanță revigorantă! O mare distracție!

De când era mic copil, tânjise să fie cineva diferit. În copilărie, se enerva foarte tare din pricina lucrurilor care nu puteau fi schimbate, ajungând chiar să se întrebe dacă nu fusese comisă

vreo greșeală divină, dacă nu cumva barza o adusese în casa greșită. Ea era atât de diferită de părinții ei modești și umili. Aceștia fuseseră oameni decenți și onești, care se mulțumeau cu ceea ce aveau, în timp ce ea se închipuia mereu într-o lume mai mare, a eleganței și a distracțiilor.

Drept urmare, ea nu se adaptase și nu aparținuse niciodată acestei lumi și, evident, nu învățase nici o lecție din contradicțiile pe care le simțea. Tatăl ei o povățuia adesea cu privire la pericolele poftelor excesive, dar ea continuase să se agațe de iluzii zadarnice.

Viața palpitantă și exuberantă dusă de Wakefield și de prietenii lui nu era pentru ea. Existența ei liniștită și plictisitoare îi era menită și nu avea să existe nici o schimbare. Nici azi, nici în altă zi, iar visatul cu ochii deschiși nu avea să îi aducă nimic bun, doar să îi alimenteze nemulțumirea.

Fericirea vine din interior, așa cum obișnuia să spună tatăl ei. Emma aprecia înțelepciunea zicalei, dar totuși, din când în când...

Jane stătea pe prispă. Se ridică și, cu un zâmbet minunat, se grăbi s-o întâmpine. Avea aproape unsprezece ani și era frumușică, cu ochii căprui ca ai Emmei și cu o siluetă zveltă, dar părul ei nu era atât de cârlionțat sau de greu de stăpânit și avea o nuanță mai deschisă, un castaniu cu șuvițe blonde. Era un copil vesel și blând, zveltă și subțirică precum un mânz – și cu siguranță avea să devină o femeie încântătoare.

Emma o adorase din momentul în care se născuse, când le asistase pe moașele din sat la nașterea ei. Deși de atunci ajutase sute de mame să nască, prima ei experiență cu nașterea fusese când o văzuse pe Jane ieșind din corpul mamei lor. Momentul le apropiase foarte mult pe cele două surori. Emma avea atunci șaisprezece ani, iar mama lor era destul de bolnavă, așa că ea se ocupase de creșterea lui Jane, astfel că se simțea mai mult mama fetei decât sora sa.

– L-ai întâlnit pe vicontele Wakefield?

Jane era de-a dreptul entuziasmată. Cu o seară înainte, când Emma îi spusese că urma să aibă mai multe întâlniri cu Wakefield, Jane fusese încântată și fascinată.

– Da.

Tresărind la amintirea întâlnirii, Emma nu se putu abține să nu se gândească la cât de minunat fusese să stea cu el, dar cât de înspăimântătoare i se păruse întâlnirea cu ibovnica lui și momentul când închisese ușa în urma ei, rămânând singură cu vicontele.

Pe drumul singuratic spre casă, fusese copleșită de gânduri legate de ceea ce ar fi putut face vicontele și Georgina. Sute de viziuni grotești i se perindaseră prin minte, fără a le putea alunga.

Și-o imaginase pe Georgina îmbrățișându-l sau poate permițându-i să o posede pe la spate, așa cum făcuse când Emma îi spionase.

Tristă și bătută de soartă, tremurând, Emma mersese prin pădure, luptându-se să reziste invidiei și geloziei pe care le simțea. Se simțea ca și cum Wakefield ar fi înșelat-o făcând sex cu ibovnica lui! O idee absurdă! Dar ea nu și-o putea scoate din cap.

Asemenea vicii erau distructive pentru el – îi răneau corpul și sufletul –, iar Emma, în mod inexplicabil, își făcea griji pentru amândouă, deși era un mister motivul pentru care ajunsese să îi pese de acel nenorocit.

– Povestește-mi tot, o imploră Jane. Este foarte impunător și impresionant?

Copila dezvoltase o pasiune adolescentină pentru John Clayton, care o făcu pe Emma să conștientizeze cât de repede creștea micuța.

– Da.

Emma zâmbi, mulțumită că nu era nevoită să mintă în acea privință.

– Ai spune că este frumos ca un prinț?

– Categoric.

– Cu ce era îmbrăcat?

„La final, cu nimic!"

Emma roși la gândul acelor momente. Dumnezeule, dar nu era el un ticălos periculos și ispititor?

– Cu o cămașă albă și pantaloni gălbui, făcuți dintr-un material foarte scump. Și cizme elegante, negre, care îi veneau până sub genunchi.

– Era foarte elegant, nu-i așa?

– Da, ai dreptate.

– Și este blând și amabil? Nu aș suporta dacă nu ar fi, adăugă ea, luată de un val de romantism.

– Este foarte amabil, răspunse Emma. Uite ce ne-a dat. Desfă-cu fața de masa pentru ca Jane să poată trage cu ochiul la festinul pe care îl furase Emma.

– Turte! Jane rosti cuvântul ca și cum ar fi fost un dar prețios din aur sau nestemate. Își împreună mâinile și le duse la piept. I-ai spus că îmi plac turtele?

– Da... „Preacurvie, furt și acum minciună!" Emma se transforma într-un infractor fără prea multe eforturi! Și s-a dus și i-a spus bucătăresei să pregătească un pachet mare, ca să ai tot ce poftești.

– Le-a trimis pentru mine?

– Da.

Jane țopăi pe lângă Emma, încântată de ideea că Wakefield fusese interesat de ea. În viața ei scurtă, puțini oameni o făcuseră. Tatăl lor fusese prea preocupat cu îndatoririle sale, iar mama lor, prea bolnavă ca să îi dea atenție. Jane era o fetiță încântătoare, dar singură, fiind prea retrasă din pricina stării tot mai proaste a mamei lor.

Ca să câștige bani sau mâncare, Emma era nevoită să plece de acasă cu orele sau chiar cu zilele. Când era chemată de vecini, Jane trebuia să rămână ca să o vegheze pe mama lor, Margaret.

Starea fizică a lui Margaret fusese mereu instabilă, dar de curând începuse să o părăsească și agerimea minții. Dezorientată, neatentă, se putea rătăci dacă rămânea singură, așa că cineva trebuia să fie cu ea în fiecare secundă.

Era o povară prea grea pe umerii lui Jane, iar Emma își făcea neîncetat griji din această pricină, însă nu avea ce face în această privință, iar sarcina asta ce cădea în seama surori ei era un lucru în plus pentru care să se simtă vinovată.

– Cum se simte mama? Întrebarea era dureroasă. Cu mult timp în urmă, acceptase gândul că Margaret nu avea să se mai facă bine vreodată. Se stingea treptat – chiar și trupul i se împuțina – și arăta de parcă în curând avea să dispară cu totul.

– A avut o după-amiază bună, spuse Jane, dar ea mereu susținea că mama lor era bine – ăsta era modul ei de a se împăca cu acea situație iremediabilă. S-a legănat în scaunul ei.

Mișcarea legănată o liniștea pe mama lor, și, de fiecare dată când era supărată sau abătută, fetele o așezau în balansoar și îl legănau ușor. Emma se simți ușurată că nu se întâmplase nimic deosebit în lipsa ei.

– Hai înăuntru, să despachetăm bunătățile astea.

Jane o luă grăbită înainte, iar Emma o urmă. Când ajunseră la ușă, sunetul roților scârțâind pe aleea îngustă le făcu să se oprească în prag. Se întoarseră și îl văzură pe noul vicar, Harold Martin, apropiindu-se. Era extrem de mândru că își putea permite o trăsură și mereu venea în vizită cu ea.

În modul lui straniu, pretindea că o curta pe Emma, ba chiar o ceruse de nevastă. Din moment ce el se lupta să pună mâna pe casa parohială și să îi ia locuința atunci când oferta fusese înaintată, ea nu avusese nici o dorință de a accepta. El era prea bucuros că obținuse proprietatea și nu se sinchisise de fete și de văduva bolnavă a cărei casă fusese confiscată.

Bărbatul primise postul datorită unei legături îndepărtate cu familia Clayton, și din când în când făcea aluzii la această asociere. De când adunase suficiente venituri din postul de vicar, se hotărâse să se însoare, lucru pe care fusese nevoit să îl amâne pe când era un burlac lipsit de venituri.

Emma era singura femeie din împrejurimi pe care o considera demnă de statutul lui superior, dar ea nu se putuse imagina drept soția lui, deși, dezgustată, nu renunțase complet la acea posibilitate. Precaută, simțea că nu ajunsese încă la pragul cel mai de jos și trebuia să își păstreze o alternativă valabilă în caz că situația ei avea să se înrăutățească.

Trăsura se opri, și, când vicarul mânui frâiele, Jane se foi agitată, amintindu-i Emmei de un alt motiv pentru care nu îi era deloc pe plac. Faptul că lui nu îi plăceau copiii era evident, iar Jane simțea asta.

– De ce nu duci mâncarea în casă, cât timp stau eu de vorbă cu vicarul Martin?

Jane se ridică pe vârfuri și șopti:

– Te-ai supăra dacă aș ascunde-o, ca să nu fim nevoite să o împărțim? Emma fu șocată de întrebare, dar Jane adăugă rapid: Sau nu ar fi un gest creștin din partea mea?

Emma se gândi la cererea ei, studiind trăsura lui Harold, hainele lui dichisite, pantofii lustruiți, și îi făcu cu ochiul lui Jane.

– Ascunde-o pe toată.

Jane intră în casă, bucuroasă că nu trebuia să stea în preajma vicarului. Ușurarea lui era împărtășită și de ea.

– Emma, începu el apropiindu-se, afișând un zâmbet puțin cam trist, este o după-amiază așa plăcută. Mă gândeam că ai vrea să mă însoțești la o plimbare.

Deși nu îi plăcea prea mult compania lui – putea fi de-a dreptul bădăran –, ea îl însoțea adesea, bucurându-se de scuza plimbării ca să mai umble prin împrejurimi, să facă un lucru amuzant și lipsit de importanță. Vicarul era un bărbat chipeș, de statură și greutate medie, cu ochi albaștri și părul blond, destul de rar. În câțiva ani avea să fie chel, dar deocamdată era bine îmbrăcat și spilcuit.

Era genul de domn în prezența căruia o femeie ar trebui să se simtă bine. Își pierduse mințile, de îl respingea? În situația disperată în care se afla, ce spera oare să obțină?

Emma oftă. Nu era o zi în care să îi poată suporta trăncăneala prefăcută. Nu după ce mângâiase corpul gol și viril al nimănui altuia decât al vicontelui Wakefield, cu doar o oră în urmă.

– Nu pot, Harold. De-abia am ajuns acasă. Nici măcar nu am salutat-o pe mama încă.

Mama ei era o altă barieră în calea unui viitor împreună. Vicarul detesta senilitatea accentuată a lui Margaret și se ferea de ea de parcă ar fi fost contagioasă.

Auzind că fusese plecată, bărbatul ridică din sprâncene. De obicei, era uimit să afle că ea avea o viață dincolo cocioaba aceea, și era hotărât să o îndrume în treburile ei private. Cum Emma fusese mereu o femeie independentă, îngâmfarea lui o scotea din minți.

– Ce ai făcut?

– Am fost în vizită la vicontele Wakefield.

– Te-a primit pe *tine*?

– Da.

– De ce ar face-o?

– Pentru că i-am cerut.

– Dar eu am încercat să obțin o întâlnire cu el de săptămâna trecută!

– Adevărat? Emma făcu pe inocenta. Nu îmi pot închipui de ce nu ai reușit. Nu părea să fie foarte ocupat.

Vicarul deveni serios și încercă să nu se arate jignit, să nu lase să se vadă că se gândea că fusese în mod intenționat evitat de viconte.

– Nu ardeam de nerăbdare să-l întâlnesc. Voiam doar să trec pe acolo și să îi prezint omagiile mele, dar cu toate bârfele...

Lăsă aluzia să se stingă treptat.

– În legătură cu ce?

– Cu vicontele și... *amicii* lui. Din câte am aflat, se întâmplă destule nebunii la conac. Bărbatul tăcu pentru a accentua efectul teatral, își aranjă ceasul, apoi vesta. Dacă înțelegi ce vreau să zic.

– Nu, nu înțeleg, minți ea. Ce se întâmplă?

– Să spunem doar că nu s-ar cuveni ca un om al clerului să îl viziteze, și mă văd nevoit să îți ordon și ție să nu te mai duci acolo.

Emma se întrebă dacă Harold ar suferi un atac de apoplexie dacă i-ar mărturisi ce văzuse și făcuse – de bunăvoie!

– Îmi pare rău, dar nu pot fi de acord cu tine.

– Emma, trebuie să îmi urmezi sfatul în această chestiune. Nu s-ar cuveni ca logodnica mea să fie văzută pe acea proprietate.

– Nu suntem logodiți, Harold.

El îi ignoră negația.

– Nu se cuvine ca tu să cunoști un individ precum vicontele.

– Ei bine, Wakefield poate fi puțin cam...

– Îi spui *Wakefield?* observă supărat vicarul. Nu sunteți cumva tovarăși la cataramă?!

– Sper ca într-un final să fim prieteni. Asta mi-ar spori șansele de reușită.

Vicarul mormăi și își dădu ochii peste cap.

– Nu-mi spune că l-ai acostat cu petiția ta stupidă!

– Bineînțeles că am făcut-o.

– Dar ești conștientă de motivul pentru care am protestat.

– Da, sunt, Harold.

El fusese destul de ferm când îi spusese să nu se amestece.

– Emma, trebuie să încetezi cu aceste misiuni inutile. Te lupți cu morile de vânt.

– Nu mă poți convinge să nu încerc, Harold. Pesimismul lui era cel mai mare obstacol dintre ei. Ea vedea oportunități nesfârșite acolo unde el era convins că nu există nici una. În plus, îl voi convinge pas cu pas. Se va răzgândi cât ai zice pește.

Emma pocni din degete, încrederea ei în propria reușită fiind atât de impresionantă, încât aproape că își dădu ea însăși crezare.

– Un bărbat atât de rafinat nu vrea să fie deranjat cu plângeri mărunte. El o privi, dornic parcă să îi arate că era evident că ea nu avea nimic de valoare cu care îl putea convinge pe aristocratul cu reputație proastă. Uiți că îi știu bine pe cei din familia Clayton. Lord Wakefield nu îți va face pe plac.

– Vom vedea. Din fericire, fu salvată de sora ei, care o striga din casă. Probabil că Jane are nevoie de ajutor cu mama.

– Și cum rămâne cu plimbarea noastră?

– Invită-mă săptămâna viitoare.

Emma se întoarse și intră în colibă, închizând ușa în urma ei, și îl privi printre crăpăturile dintre scânduri. În timp ce trăsura lui se îndepărta, ea se scutură dezgustată.

Dacă situația urma să se înrăutățească și ea avea să se vadă obligată să-l ia de soț pe nătângul ăsta?

Mai degrabă devenea o ușuratică. Cu normă întreagă.

Ian Clayton stătea întins în patul lui, pe o grămadă de perne, privind flacăra unei lumânări pâlpâind și stingându-se. O briză caldă de vară legăna draperiile și o boare revigorantă pătrunse în cameră, mirosind a pământ umed și a ploaie. În depărtare, tunetele bubuiau și fulgerele luminau cerul.

În partea cealaltă a încăperii, o mișcare îi atrase atenția. În mod surprinzător, ușa camerei lui se deschidea și cineva se strecura înăuntru, iar el nu știa cine ar putea fi. Înainte să plece din Londra, luase decizia să stea departe de femeile care îi însoțeau și fusese destul de categoric în refuzul lui, pentru ca nici una dintre ele să nu îl interpreteze greșit. În timp ce John se bucura de înclinațiile lor spre lucruri imorale și simțea că meritau osteneala, Ian nu le putea tolera. Erau prea libertine cu favorurile lor și nu aveau firi prea plăcute.

Poate că era un ciudat, dar, când făcea sex cu o femeie, îi plăcea să presupună că el era singurul iubit din viața ei. John nu era nici pe departe la fel de discriminator, motiv pentru care companioanele lui nu erau de obicei genul de femei cu care Ian să își dorească plăceri carnale.

În timp ce intrusa păși cu precauție, el o studie, încercând să îi intuiască identitatea, dar parfumul ei seducător fu cel care o dădu de gol.

– La naiba, bombăni el, dându-și seama că ibovnica fratelui său ea cea care venea spre el în vârful picioarelor.

Ce naiba voia? Ian o ura și își exprimase în repetate rânduri aversiunea față de ea.

Femeia se apropie de pat, iar el observă că purta doar un halat transparent. Nu era legat la mijloc cu cordonul, astfel că halatul flutura în urma ei, dezvăluindu-i corpul.

Evident, voia să îl seducă, deși el nu își putea imagina de ce. Ian nu îi dăduse nici cel mai slab indiciu că ar fi interesat de ea. Femeia era o scorpie, o manipulatoare care mânuia oamenii și faptele astfel încât să obțină întotdeauna ce își dorea, o femeie-dragon care mânca bărbații de vii.

Chiar dacă ar fi fost o femeie liberă, Ian nu ar fi fost atras de ea, și oricum era ibovnica fratelui său de mai bine de doi ani.

Ian nu avea prea multe scrupule în relația cu John și comisese multe păcate de neiertat, dar nu avea de gând să facă din fratele lui un încornorat. Aici trăgea linie. În stilul lui denaturat, John fusese un prieten de încredere și un frate bun, așa că să se încurce cu ibovnica lui părea dincolo de orice limită.

În plus, deși John negase că ținea la ea, era posibil să fi ajuns să simtă totuși ceva pentru vulpea vicleană. Continuase relația cu ea mai mult decât ar fi trebuit, în ciuda avertismentelor lui Ian de a fi precaut, astfel că probabil simțea o oarecare simpatie – deși nimeni nu putea ști cu siguranță ce gândea John.

Poate că fratele lui continuase să o întrețină doar pentru că puține femei o puteau întrece în frumusețe. Sau poate datorită priceperii ei în dormitor, căci era faimoasă pentru că îndeplinea orice act obscen. Era ceva demn de menționat pentru o femeie care nu avea nici o jenă cu privire la ceea ce făcea cu corpul ei.

Privind-o, îi trecură multe gânduri imorale prin cap și, deși nu o putea suporta, mădularul i se agită în pantaloni.

– Ian, spuse ea seducător, sunând exact precum târfa scumpă care era. Ești treaz?

– Da, Georgina, sunt treaz.

Femeia ajunse lângă pat și avu îndrăzneala să se așeze pe el.

– Trebuie să vorbim.

Măi să fie, asta era interesant! Oare ce punea la cale destrăbălata? Georgina își puse mâna pe coapsa lui, și, involuntar, corpul lui excitat răspunse atingerii. Ian ridică genunchiul, nevrând ca ea să descopere că i umflase membrul.

– Despre ce?

– Am nevoie de ajutorul tău cu John.

Nu îi mai ceruse ajutorul înainte – nu ar fi îndrăznit –, iar el își ascunse un zâmbet. Georgina era cea mai pricepută vrăjitoare pe care o cunoscuse vreodată, iar dacă John îi pricinuise vreo supărare, trebuia să aibă legătură cu banii. Sau cu teama ei subită că el ar putea înceta să o mai plătească. Era singurul imbold care o putea determina să se înjosească și să îi ceară ajutorul.

Ce se întâmplase? Oare, în sfârșit, îl scosese din sărite pe John? Îi ceruse prea mult? Se văicărise prea tare?

– Cum te-aș putea ajuta?

Pe Ian nu îl interesa ce anume o mâhnise, dar era curios să vadă cât de departe putea merge cu rugămintea ei.

– Mi-a spus că... trebuie să mă întorc la Londra. Femeia se aplecă spre el, sânii ei mari legănându-se, cu sfârcurile la vedere – și, așa cum ea sperase ca el să procedeze, Ian îi privi cu nesaț.

O, ce plăcere ar fi să sugă unul din vârfurile acelea alungite!

– Toată lumea se întoarce la Londra.

– Dar nu mă poate include și pe mine, nu poate vorbi serios.

– Instrucțiunile lui au fost foarte precise.

De fapt, John fusese de-a dreptul enervat că Ian spusese întregului grup să plece dis-de-dimineață, dar Ian îi ignorase nemulțumirea. Îi plăcea cum Emma Fitzgerald îl punea la punct și îi plăcea să le vadă confruntările. În plus, zburdalnica domnișoară Fitzgerald era utilă scopurilor lui Ian.

Când femeia insistase ca toți acei pierde-vară să fie alungați, el fusese de acord fără nici o ezitare, știind că John avea să se enerveze, dar nepăsându-i nici cât negru sub unghie.

Din ziua în care începuseră să facă planuri de călătorie, Ian îi spusese lui John că era o idee proastă să îi ia cu el pe acei paraziți, dar nu reușise să îl convingă să renunțe la idee. Adunătura aia de gălăgioși era o distracție care îl împiedica pe John să se ocupe de afaceri, ca să poată încheia mai repede treburile la moșie și să plece. Ian ura proprietatea și faptul că era nevoit să vadă de aproape ceea ce ar fi putut fi al lui dacă părinții săi s-ar fi căsătorit și nu voia să stea nici un minut mai mult decât era necesar.

Dacă avea alte scopuri – mai necurate – pentru care voia să plece degrabă, încerca să nu se gândească la motivele lui personale.

Deși John se străduia din răsputeri să își ascundă aptitudinile, avea o minte ageră când venea vorba despre calculele financiare, așa că nu era prea înțelept să-l facă să își vâre mai atent nasul în registrele contabile. Nu avea de unde să știe ce ar decide John dacă ar sta mai mult timp treaz și ar face mai mult decât o simplă analiză matematică.

O plecare rapidă era cea indicată pentru toată lumea.

– Dar mă gândeam... Mâna Georginei alunecă în sus, zăbovind pe locul unde el își dorise să ajungă – și, fermecat, o privi înaintând. ... că ai putea vorbi cu el pentru mine.

– De ce-aș vrea să fac asta?

– Pentru că ții la el, la fel ca mine. Cu o mișcare exersată, femeia își umezi buzele. Vreau să rămân.

Cât de ridicol din partea ei să pretindă că *ținea* la John! La averea lui, poate. Și la statutul lui și la poziția pe care i-o oferea ei în lumea femeilor ușoare.

– Urăști locul ăsta.

– Voi face sacrificiul ăsta. Pentru el.

Ea nu avea pic de bunăvoință. Ce se întâmpla?

– John nu are nevoie de tine.

– Dar cum rămâne cu apucăturile lui... masculine?

– S-ar regula cu oricine, Georgie, spuse el cu cruzime. Dacă acesta e motivul pentru care vrei să mă faci să cred că ar trebui să rămâi, nu te descurci prea bine.

– Dar cine l-ar putea satisface așa cum o fac eu?

Ca să îi demonstreze cât de importantă era, îi mângâie erecția, apoi urcă spre pieptul lui, unde se jucă alene cu un sfârc.

– Își va găsi o țărăncuță de pe aici. Sunt destule dispuse să se tăvălească puțin cu un viconte.

Comentariile lui căutau să o întărâte, iar ea de-abia se abținu să nu îi dea niște replici usturătoare, dar își controlă furia, încercând să îl convingă să formeze o alianță.

– Deja a găsit una! De parcă ar trebui să se înjosească tăvălindu-se cu *fiica* unui vicar!

Ian rânji. Era geloasă! Pe Emma Fitzgerald! Cât de amuzant!

Când Ian îl văzuse pe John în bibliotecă cu domnișoara Fitzgerald, simțise o legătură foarte puternică între ei – pe care, evident, o simțise și Georgina. John era îndrăgostit, dar, la urma urmei, el era fermecat de tot ce avea sâni și picioare. John avea multe defecte, dar, în ciuda reputației și a comportamentului său, nu era atât de idiot cât să o compromită pe agera femeie. Știa bine că nu trebuia să o facă; știa care era locul lui și care era al ei.

Totuși, descoperirea că Georgie se simțea amenințată de o țărăncuță era de-a dreptul minunată. Cum putea acum să folosească informația în detrimentul ei?

– Este extraordinar de drăguță, spuse el. Am observat că John părea fascinat.

– Nu o putem lăsa să își pună în practică tertipurile. Avem amândoi de pierdut dacă John cade victimă farmecelor ei.

Ian se enervă la auzul insinuării. Asemenea celorlalți, Georgina avea o părere greșită despre relația lui cu John: că Ian își păstra statutul datorită milei lui John.

Nimeni nu se gândea că Ian ar putea avea propriile venituri și că locuia cu John pentru că așa voia. Înțelegerea era avantajoasă, dar nu avea de gând să îi dea explicații Georginei Howard.

În mod evident, ea presupuse că el era aliatul ei.

– Ce ai vrea să fac?

– Convinge-l să mă lase să rămân. Știu că poți. Te respectă, va face ce spui tu.

– Și care este câștigul meu?

– Ai fi surprins.

Ridică dintr-o sprânceană în semn de invitație.

Cât de disperată era? Cât de departe ar merge în încercarea ei de a pune mâna pe John?

– Presupun că ai putea încerca să mă convingi.

Georgina zâmbi cu aroganță, încrezătoare că îl putea supune cu talentele ei sexuale, dar nu își dădu seama că Ian îi putea vedea expresia în umbră.

Ce vrăjitoare!

Femeia se aplecă, îi linse și îi supse sfârcul, apoi trasă o dâră de săruturi pe abdomenul lui, zăbovind la buric, ca în cele din urmă să dea pătura la o parte, astfel că erecția lui apăru în întâmpinarea buzelor ei. Cu o detașare caracteristică, el o privi și fu nevoit să recunoască faptul că era extrem de pricepută, folosindu-și limba și dinții în mii de feluri, care îl incitau peste măsură.

Nu era de mirare că John o ținuse prin preajmă. Era extenuant de pricepută.

În timp ce ea îl luă adânc în gură, părul ei castaniu mătăsos îi mângâia abdomenul și coapsele, degetele ei îi masau testiculele, fundul, iar Ian se desfăta cu senzații nemaiîntâlnite. Șoldurile lui începură să împingă mădularul erect în gura ei.

Infidelitatea nu era așa rea, la urma urmei! În mod sigur, John avea să îl ierte dacă afla despre indiscreția lui. Trecuse ceva vreme de când nu mai fusese cu o femeie, așa că ușurarea avea să fie bine-venită și nu era nevoie de prea mult efort ca să își dea drumul.

Pentru câteva minute, își exersă autocontrolul, în timp ce medită serios asupra avantajelor și dezavantajelor ejaculării, apoi îi veni mintea la cap. O ura pe Georgina și cu siguranță putea găsi locuri mai bune pentru sămânța lui decât gura ei mincinoasă și vicleană.

Ian se calmă imediat, stăpânindu-și emoțiile – un artificiu la care era expert –, apoi o îndepărtă, de parcă nu ar fi avut nici un efect asupra lui.

– Ce s-a întâmplat, dragule? întrebă ea mieros.

– Nu am chef.

Amanții ei nu o respingeau niciodată, iar Georgina nu știa cum să reacționeze. Încruntându-se, se întinse din nou spre penisul lui, pregătită să o ia de la capăt.

– Lasă-mă să încerc să...

– Georgie, ai putea să faci asta tot restul vieții, dar tot nu mă vei convinge să îl trădez pe John, zise el și chicoti răutăcios. Era perfect capabil și de unul singur să-l prostească pe fratele lui. Nu avea nevoie de ajutorul ei.

Femeia îi observă atitudinea distantă și înțelese că fusese păcălită.

– Nici nu ți-a trecut prin cap să mă ajuți.

– Nu.

– M-ai folosit!

– Ești o mare târfă.

– Bastardule!

– Hei, hei, o mustră el, ai grijă ce aluzii faci despre mama mea.

Georgina încercă să îl pălmuiască, dar Ian o apucă de încheietura mâinii, împiedicând-o să îl lovească. El însuși furios, o trase violent lângă el, pentru ca Georgina să vadă cât de mult o disprețuia.

– Eu nu sunt John, o avertiză el. Dacă mă lovești, te lovesc înapoi. O împinse atât de tare, încât femeia aproape căzu din pat, dar rămase totuși în picioare. Ieși din camera mea și nu mă mai deranja cu prostiile tale.

Furioasă, Georgina reuși într-un final să îl amenințe:

– Îi voi spune lui John ce-am făcut noi doi. Îi voi spune că tu m-ai provocat.

– Te rog, fă-o, zise el indiferent. Va fi încântat să afle de disponibilitatea ta de-a te culca cu oricine – în timp ce el plătește cu vârf și îndesat pentru compania ta exclusivă.

Georgina păli și icni, căci nu se gândise că Ian nu ar avea nici o jenă să îi povestească lui John despre incident.

– Te urăsc. Ieși furtunos din cameră, atât de furioasă, încât Ian se întrebă când și în ce fel avea să fie nevoit să îndure răzbunarea ei.

Cu ușa închisă, Ian se ghemui sub pătură, dar erecția lui cerea alinare. Își luă mădularul în mână, fiind convins că avea să obțină mai multă plăcere de unul singur decât din partea oricărei femei pe care-o cunoștea.

*

John stătea lângă fereastră, privind peluza întinsă, spre copacii dintre care Emma ieșise cu o zi înainte, abătându-se asupra lui ca mânia lui Dumnezeu. După sosirea ei, John nu știa exact ce se întâmplase între ei. Nu putea descrie evenimentele sau plăcerea pe care o simțise plănuind următoarea lor întâlnire.

Când ea dăduse buzna în bibliotecă, îl găsise mahmur și obosit și îi spusese pe față care erau defectele lui, certându-l și mustrându-l așa cum nu o făcuse nimeni niciodată. Îl făcuse să se simtă groaznic, ca ticălosul care era de obicei, și John chiar își dorea să se revanșeze față de ea.

Emma avea ceva care îl obliga să se poarte cu decență. Poate că de vină era refuzul ei de a accepta înclinația lui spre indolență și vicii sau cutezanța cu care îi atrăgea atenția că se comporta ca un bădăran. Era amuzant să o privească și să o asculte, să fie martor la înflăcărarea care clocotea în ea.

Era un vulcan veritabil de sentimente amețitoare. În toate privințele.

Și era atât de sexy. Ceea ce era o nebunie. Ce bărbat în toate mințile se simțea atras de asemenea neobrăzare și impertinență?

Aproape făcuseră dragoste în bibliotecă, dar, înainte să ajungă acolo, ea îl târâse în camera lui să ia micul dejun și să se spele. Acolo, fusese din nou pe punctul de a o avea, dar ea avusese un atac de panică, și asta îi împiedicase să ajungă la deznodământul așteptat.

Drept urmare, el era năzuros și morocănos. Era teribil de popular printre femei și nu își putea aminti ca vreuna să îi fi refuzat avansurile – și totuși, Emma o făcuse. De două ori!

O copleșise, și trebuia să o ia mai încet, să o facă să se simtă confortabil cu faptul că deveneau iubiți. Dacă ar face presiuni asupra ei, cu siguranță ea și-ar onora înțelegerea scrisă, dar el nu voia ca ea să facă asta doar pentru că se simțea obligată de contractul lor idiot.

Se săturase de amante plătite și de partenere nepăsătoare.

Pentru prima oară, voia să fie cu o femeie doar de dragul de a fi cu ea, pentru bucuria și plăcerea pe care aveau să le aducă stării lui deplorabile. Trecuse multă vreme de când nu mai întâlnise pe cineva căruia să îi pese de el. Emmei îi păsa. Era conștientă

de defectele lui, dar îl plăcea oricum, iar stima ei era ca o gură de aer proaspăt.

Trebuia să o aibă. Se cufundase în decadență pentru totdeauna, dar, din cine știe ce motiv straniu, simțea că bunătatea ei s-ar putea răsfrânge asupra lui dacă reușea să aibă câteva întâlniri intime cu ea.

Privind peste umăr la ceasul de deasupra șemineului, se enervă când își dădu seama că ea întârziase cincisprezece minute. Dacă nu venea? Gândul că era posibil ca ea să nu apară îl făcu să se panicheze. Era furioasă pe el? Rănită? Jignită?

Înainte de intrarea inoportună a Georginei în dormitorul lui, între ei doi se formase o legătură emoțională, împărtășiseră un moment incredibil, iar John își putea închipui ce îi trecuse Emmei prin cap în timp ce stătea dincolo de ușă, pe când el și Georgina erau închiși înăuntru. Foarte probabil, ea îl credea o bestie care trecea de la o femeie la alta cât ai clipi.

Deși era cunoscut pentru că dăduse un nou sens desfrâului cu obiceiurile lui rușinoase, nu s-ar fi putut culca cu Georgina nici pentru tot aurul din banca Angliei. În mod straniu, s-ar fi simțit ca și cum ar fi înșelat-o pe Emma!

Fără îndoială, Emma bănuia ce era mai rău, dar el îi ceruse Georginei să închidă ușa doar pentru că ibovnica lui avea limba ascuțită și nu voia ca Emma să audă orice comentariu răutăcios pe care l-ar fi putut face aceasta.

Situația fusese de-a dreptul jenantă, iar el nu fusese în stare să găsească rapid o soluție, așa că făcuse ceea ce i se păruse cel mai potrivit în acel moment, dar, privind în retrospectivă, fusese groaznic de crud. O rănise pe Emma cu lipsa lui de respect și își dorea să știe ce trebuie să facă pentru a-și repara greșeala.

Ei bine, dacă ea nu apărea în scurt timp, John se vedea nevoit să o caute până în pânzele albe. Vreunul dintre servitori trebuia să știe unde locuia. Avea să îi dea timp până la unu și jumătate, apoi urma să plece în căutarea ei.

Casa era cufundată în liniște, însoțitorii lui zgomotoși plecând de dimineață spre Londra. Se plânseseră, dar Ian fusese de neclintit în decizia sa, așa că în cele din urmă plecaseră.

Deși John nu ar fi recunoscut niciodată, se simțea ușurat de plecarea lor, dar ura să se știe singur. Conacul era prea liniștit, iar

saloanele spațioase răsunau de ecoul amintirilor unor replici vechi de la tatăl lui. Își dorea să încalece pe calul lui și să își prindă tovarășii din urmă, dar erau prea multe de făcut, prea multe schimbări de pus în practică înainte să poată pleca.

Chiar în acel moment, Emma apăru dintre copaci și porni spre conac, dârzenia fiindu-i evidentă din mersul hotărât. Plouase în timpul nopții, iar temperatura mai scăzuse. Era acoperită de o pelerină maronie ponosită și de o pălărie din paie.

Pe măsură ce se apropia, John o urmări cu privirea, un zâmbet întipărindu-i-se pe chip – și, deodată, vizita lui la țară nu mai părea atât de insuportabilă. Fu copleșit de un sentiment special de fericire – ca și cum ar fi zâmbit și pe dinăuntru –, și de-abia aștepta să se bucure din nou de prezența ei. Emma trecu de colțul casei și ieși din raza lui vizuală, iar John aștepta nerăbdător ca ea să bată la ușă, să fie invitată în casă și ca Rutherford să o conducă pe coridor.

Ea intră în încăpere, iar el stătea la pândă după ușă, încruntându-se și prefăcându-se iritat de întârzierea ei.

– Domnișoară Fitzgerald, ai întârziat.

– Nu voiam să vin deloc. Avea o dispoziție veselă, refuzând să acorde atenției supărării lui prefăcute. Ești treaz?

– Ca un judecător, domnișoară Fitzgerald.

– Facem progrese?

– Cine zice asta?

– Rutherford mi-a spus că ți-ai trimis prietenii la Londra.

John îi aruncă o privire încruntată servitorului care era ocupat studiind tavanul, apoi bărbatul ieși grăbit din cameră, închizând ușa în urma lui.

În secunda în care ușa fu închisă, John străbătu distanța care îi despărțea, își puse brațele în jurul ei și o cuprinse într-o îmbrățișare înfocată și prelungă. Când buzele lor se despărțiră, John deja era excitat, tânjind după ea și după ceea ce urma. Deja amânase de câteva ori momentul în care urma să o facă a lui și nu mai accepta altă întârziere.

– Nu mă mai lăsa niciodată să aștept, șopti el. Urăsc să aștept.

– Ești răsfățat.

– Absolut.

– Mereu trebuie să fie cum vrei tu?

– Da.

O luă de mână și încercă să o conducă spre canapea, ca să își poată începe după-amiaza de dragoste, dar ea nu se clinti din loc.

– Nu atât de repede. Înainte ca el să priceapă la ce se referea Emma, ea deschise din nou ușa, și acolo era Rutherford, cu paltonul lui.

– Poftim haina, zise ea autoritar. Mergem în vizită.

– Nu vreau să merg în vizită.

– Păcat, pentru că asta facem.

– Unde?

– La unul dintre chiriașii pe care îi evacuezi.

– Hei, stai naibii puțin!

– Nu înjura în fața mea.

– Nu am de gând să merg să mă întâlnesc cu vreun țăran sărac...

Ignorându-i protestele, ceea ce îl exaspera peste măsură, Emma ieși pe coridor și porni neabătută spre scări. Dacă el voia să petreacă un timp în compania ei, era nevoit să o urmeze.

Rutherford îi întinse haina și pălăria, și, scrâșnind din dinți, John le luă furios, apoi o urmă supus.

Capitolul 7

– Cât timp ai spus că a lucrat domnul Gladstone pentru familia mea?

Emma zâmbi. Wakefield mergea în urma ei, așa că nu o putea vedea.

– Douăzeci și nouă de ani. A început să lucreze la grajduri când era doar un băiețel de șase ani.

– Hmm...

Vicontele nu mai spuse nimic, iar Emma înaintă pe poteca șerpuitoare din pădure, care ducea spre conac.

Nu plănuise să îl viziteze din nou pe John Clayton. După întâlnirea lor fantastică și dezastruoasă din timpul băii, Emma

meditase îndelung și ajunsese la concluzia că pericolele erau mai multe decât beneficiile.

Simțeau amândoi o atracție fizică riscantă – și una emoțională, de asemenea – care o făcea să comită nepăsătoare acte de neglijență, iar Emma se convinsese pe sine că nu putea porni pe acel drum. Dar, pe măsură ce se crăpase de ziuă, pe măsură ce dimineața trecuse, când se apropiase ora unu, intențiile ei onorabile se duseseră pe apa sâmbetei.

Gândul de a nu fi cu el era prea deprimant ca să zăbovească prea mult asupra lui. Nu putea să se abțină, dar nici nu îndrăznea să îi permită să o sechestreze într-un salon privat și intim. Wakefield era atât de iscusit în a-i trezi pornirile desfrânate, încât ar putea-o avea goală în brațele lui în câteva secunde. Când venea vorba despre el, Emma nu avea pic de voință. Nu îl putea refuza.

Nu știa cum sau când îi venise minunata idee de a merge în vizită la domnul Gladstone, ceea ce îi permitea să stea în compania lui Wakefield, dar nu-i oferea ocazia altor momente de flirt inadecvat. Fusese soluția perfectă la dilema ei.

Wakefield protestase furios, plângându-se de caracterul ei tiranic la fiecare pas, dar în cele din urmă se supusese.

După standardele ei, întâlnirea fusese un succes. Domnul Gladstone, la cei optzeci de ani ai lui, aproape orb și infirm, fusese trecut pe lista evacuărilor mărșave ale lui Wakefield. Deși de-abia se putea îngriji de sine, bătrânul refuza să abandoneze coliba pe care bunicul lui Wakefield i-o oferise cu trei decenii în urmă, drept recompensă pentru serviciile lui loiale.

În ciuda infirmităților lui, bătrânul avea mintea brici. Era un om agil, care nu se lăsase intimidat de aristocrat. Sporovăise amiabil cu vicontele și, într-o revelație surprinzătoare, menționase că el îi învățase să călărească pe bunicul lui Wakefield, pe tatăl lui și pe fratele lui mai mare.

Emma fusese șocată să afle de existența unui frate mai *mare*. Mereu crezuse că Wakefield era cel mai mare și nu știuse că moștenise totul pe când era adolescent.

Ce influență avusese moartea fratelui său în modelarea lui ca adultul dezmățat și pus pe rele care ajunsese să fie?

Intrigată și fermecată, ea ascultase discretă dintr-un colț discuția lor, în tot acest timp cercetându-l amănunțit pe Wakefield, care devenise brusc subiectul ei preferat din întreaga lume. Nu putuse anticipa reacția lui situația dificilă a bătrânului, dar o impresionase peste măsură.

Avea capacitatea extraordinară de a se adapta, de a se modela în funcție de mediul în care se afla, astfel că nu păru a se simți stânjenit sau incomodat. Își stăpânise aroganța exagerată, fusese diplomat, bine-crescut și respectuos. Era o perspectivă nouă, care îl făcea să pară și mai fascinant.

– Bine! mormăi el, oprindu-se din mers. Sunt de acord.

Emma se întoarse spre bărbat.

– Poftim?

– Poate să rămână.

– Domnul Gladstone?

– Da.

– Nu trebuie să mă culc cu tine mai întâi?

– Nu.

El era atât de iritat de propria decizie, încât Emma zâmbi larg.

– Vorbești serios?

– Bineînțeles că vorbesc serios. Ce crezi? Că vorbesc doar de dragul de a-mi simți buzele mișcându-se?

Emma chicoti, iar el izbucni:

– De ce râzi de mine?

– Pentru că ai făcut lucrul corect și ești furios din pricina asta.

– Nu sunt furios. Făcu o pauză. Ei bine... poate puțin.

Sub fanfaronada intimidantă, era cel mai încântător bărbat – așa cum simțise ea de la început. O bucurie pură o copleși, pornindu-i din inimă și înaintând în tot trupul.

– Mulțumesc, spuse ea încet.

– Cu plăcere. Își plecă ușor capul, apoi se îndreptă, încrucișându-și brațele la piept, afișând din nou atitudinea de bărbat dominator. Dar el este singurul. Mă auzi, Emma?

– Da. Acum, despre ceilalți...

– Nu mă enerva!

– Am stabilit câte un interviu în fiecare după-amiază. Mâine vom merge la doamna Wilson, ca să îi cunoști copiii.

– Nu am de gând să stau la taclale cu copiii vreunei femei necunoscute!

– Îți va plăcea de ei – mai ales de micuța Rose. Este o scumpă.

Emma își văzu de drum, turuind întruna despre sărăcia familiei Wilson, despre tatăl care pierise în urma unui accident, pe când strângeau fânul.

El se încruntă la ea, apoi încruntarea i se domoli și o privi uimit.

– Ce este? întrebă Emma, observându-i expresia curioasă.

– Ești cea mai neobrăzată ființă pe care am întâlnit-o vreodată.

– De ce spui asta? Pentru că încerc să îmi ajut vecinii?

– Nu-u-u. Wakefield lungi cuvântul de parcă se pregătea să îi explice ceva unui om greu de cap. Pentru că eu îți dau pământul, iar tu îmi ceri și luna, și stelele!

– Dacă nu voi cere, nu voi primi niciodată, nu-i așa?

– *Tu*, domnișoară Fitzgerald, ești o mercenară! Am noroc că nu stăm față în față la masa negocierilor, spuse el, apoi se aplecă mai aproape de ea. Sau într-un duel cu pistoale!

– Nu mă poți face să mă simt vinovată. Nu ar fi trebuit să semnezi acele ordine de evacuare. Ești conștient de asta.

– Nu sunt deloc conștient de așa ceva.

– E de ajuns să anulezi chiriile.

– Chiriile!

– Da!

– Domnișoară Fitzgerald – John era de-a dreptul exasperat –, eu sunt vicontele Wakefield. Presupun că ești conștientă de poziția mea în comunitate, nu?

– Da, sunt.

– Sunt aici, la moșie, din pricina situației financiare dificile în care se află. Trebuie să repar o situație catastrofală. Dar cum, mai exact, pot face asta? Nervos, aruncă mâinile în aer. Nu am voie să evacuez arendași! Nu am voie să strâng chirii! Ce-ai vrea tu să fac?

– Am multe idei bune.

– Nu suspend nici o plată a chiriilor! Wakefield îi aruncă o privire nimicitoare. Și cu asta, basta!

– Vor fi anulate timp de un an, continuă ea cu calm, de parcă nici nu l-ar fi auzit strigând la ea. Apoi, după ce le vei reintroduce,

le vei face mai mici, pentru ca oamenii să aibă șansa să se repună pe picioare. Este și secetă, înțelegi, și prețul grâului a scăzut, și a mai fost și...

Wakefield o apucă de brațe, se aplecă sub borul pălăriei ei și o sărută, întrerupând-o. Dură doar o secundă pentru ca ea să se dezmeticească, apoi se relaxă în brațele lui, lipindu-și corpul de al lui, astfel încât erau în contact de la piept și până în vârful degetelor de la picioare. John avu dintr-odată o erecție uimitoare, împungând-o cu mădularul în stomac, dându-i fiori în zonele ei intime.

Când buzele li se despărțiră, ochii lui licăreau de plăcere. Soarele îl încălzea, frunzele foșneau în copaci, iar o adiere caldă îi mângâia pe amândoi. Era o după-amiază liniștită, un pârâu susura în depărtare, iar păsările se întreceau în triluri și ciripeli. Pe lângă toate astea, se mai auzeau răsuflarea lui uniformă și bubuitul furios al pulsului ei.

Era un moment magic, doar ei doi înconjurați de pădurea deasă, iar el o învăluia cu o duioșie amețitoare. Emmei mai că îi venea să plângă pentru cât de valoroasă o făcea să se simtă.

– Vorbești prea mult, spuse el.

– Așa mi s-a spus toată viața.

– Mi-ai împuiat capul cu vorbăria ta.

– Ar trebui să mă asculți.

– Îmi placi mai mult când ai gura ocupată.

– Făcând ce? întrebă ea cu impertinență.

– Distrându-mă pe mine. Wakefield îi acoperi din nou buzele cu ale sale, și, când puse capăt sărutului, ea oftă de plăcere. Îmi place cum mă săruți, spuse el. Ca și cum ai vrea cu adevărat asta.

Era un comentariu straniu, iar Emma își jură că nu avea să mediteze asupra lui mai târziu. În plus, el o săruta din nou, cerându-i toată atenția, iar ea își puse brațele în jurul lui și se lăsă în voia îmbrățișării. Limbile lor se uniră într-un ritm amețitor, care îi făcu pântecele să freamete, iar roiuri de fluturi îi invadară stomacul.

Pălăria ei îi stătea în cale, așa că Wakefield îi dezlegă funda de sub bărbie și o aruncă în iarbă, apoi îi cuprinse fundul cu palmele și o răsuci, sprijinind-o de un copac. Își făcu loc între picioarele ei,

mădularul lui împingându-se în ea, astfel că, dacă se mișca chiar și un milimetru, se freca de părțile ei intime.

Într-o clipă, Emma se umezi de dorință, corpul fiindu-i cuprins de flăcări. Voia să îi simtă mâinile pe ea, să o mângâie și să o dezmierde.

Dorința lui era direct proporțională cu a ei, iar el se împingea în ea cu înflăcărare, apoi, brusc, se opri, respirând sacadat, părând epuizat.

Domolind pasiunea dintre ei, John își trecu buzele de-a lungul obrazului ei, pe gât, mușcând-o ușor, făcând-o să freamete. Sfârcurile ei deveniseră dureros de tari, împungându-i rochia, implorând să fie eliberate. Era atât de excitată, încât probabil o simplă privire din partea lui ar fi putut-o determina să-i accepte orice propunere.

– Vreau să fac dragoste cu tine, zise el cu voce ademenitoare, îndemnând-o să facă exact ce trebuia să evite.

– Nu, ar putea să vină cineva. Cineva ne-ar putea vedea.

– Pădurea asta este părăsită, pustie. Nu ne-am întâlnit cu nimeni toată după-amiaza. Va fi în regulă.

În regulă? Era nebun? Nu puteau să o facă în pădure, ca niște animale sălbatice. Sau puteau?

Emma privi în jur. Erau atât de izolați. Puteau să se îndepărteze mai mult de cărare. Puteau...

Nu! De ce stătea pe gânduri? Nu puteau!

El îi dădu drumul, ghidând-o cât să ajungă în fața lui, studiindu-i fiecare centimetru îmbietor din corp. Unindu-și degetele cu ale ei, o conduse mai departe de cărare, ca pe un copil, iar ea nu opuse pic de rezistență, urmându-l cu nerăbdare.

Într-o poiană izolată, se întoarse spre ea, desprinzându-i mantia și apoi întinzând-o pe iarbă. Gânditoare, ea privi, fără să îl ajute sau să îl împiedice, fără să o ia la fugă, așa cum știa că ar fi trebuit să facă. El îngenunche și netezi mantia pe pământ, transformând-o într-un pat moale și ademenitor, unde își puteau face de cap.

Apoi, el se așeză și întinse mâna spre ea. Emma era atât precaută, dar totodată profund excitată, încât rămăsese aproape paralizată, incapabilă să se apropie de el sau să se tragă deoparte. Din punct de vedere fizic, ar fi fost de acord cu tot ce i-ar fi propus

el, și, dacă i se alătura, nu avea să își poată stăpâni impulsurile primitive.

– Vino la mine, Emma. Ochii lui tulburători o chemau, o ademenea cu zâmbetul lui, împingând-o spre pierzanie.

– Mi-e teamă.

– Știu că îți este. Îi luă mâna într-a lui, trasând cercuri blânde cu degetul mare în palma ei. Nu te voi răni.

– Nu mi-am închipuit că ai face-o.

Ușor, o cuprinse de talie, iar genunchii începură să îi tremure, după care Emma se lăsă pe mantie. Se ghemui în fața lui, neștiind ce să facă în continuare. Dacă el o atingea, ea risca să se destrame în mii de bucăți. Dacă nu, era îngrijorată că avea să se întâmple același lucru.

– Vreau să îți desprinzi părul.

– Dacă scot acele, nu îl mai pot aranja.

– Te voi ajuta eu.

De parcă ar fi fost o marionetă, Emma îi permise să o răsucească și să o tragă mai aproape de el, până când ajunse cu fundul lipit de coapsele lui. Cu câteva mișcări agile, care îi amintiră Emmei de experiența lui cu alte iubite, îi scoase agrafele, iar buclele cafenii i se revărsară pe umeri.

Îmbrățișând-o, Wakefield își afundă nasul în părul ei, mângâindu-l, apoi se întinse pe mantie, trăgând-o ușor spre el, astfel că erau întinși unul lângă altul pe pământ. Își puse piciorul peste picioarele ei, aducând-o mai aproape de el, până când trupurile lor se unire, apoi o privi cu atenție în timp ce ea trasa cercuri lenește pe pieptul lui.

Era ceva extraordinar ca el să o privească atât de cercetător. O făcea atât de des, ca și cum nu ar fi știut ce să creadă despre ea. Nimeni nu o nai studiase atât de meticulos, iar Emmei îi plăcea cum privirea lui îi cutreiera corpul, căutându-i esența.

– De ce mă privești așa?

– Ești un mister teribil pentru mine.

O enigmă! Cât de palpitant!

– De ce?

– În aparență, ești atât de cuminte și de cuviincioasă, dar, în interior, clocotești de sexualitate. Natura ta carnală iese la suprafață, dar tu o strunești. De fiecare dată. El o tachina, dar totuși

vorbea serios. Ești mereu atât de directă cu bărbații pe care îi întâlnești?

– Doar cu tine. Tu îmi copleșești judecata.

– Mă bucur.

– Ticălosule! Emma chicoti, la fel și el, apoi veselia lor se stinse, iar interludiul deveni mai intim, și Emma simți că îi putea destăinui orice secret. Cred că sunt îngrozită de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă mă las în voia simțurilor.

– Și eu sunt îngrozit. Wakefield se întinse și o mângâie pe păr, pe umăr, mâna coborându-i pe unul din sânii ei și mângâindu-i sfârcul prin materialul rochiei. Îmi faci ceva. Când sunt în preajma ta mă simt...

Tăcu, incapabil de o explicație plauzibilă.

– Minunat? Nefericit? Extaziat? Panicat?

– Toate la un loc. Și mai mult. Îi cuprinse sfârcul între degete, strângându-l ușor, făcând-o să se înfierbânte. Ce vrei de la mine, Em? Vreau să îmi spui.

Îi putea da zeci de posibile răspunsuri, de la simple la dificile, de la superficiale la serioase. El o plăcea și o putea ajuta în nenumărate feluri. Emma spera ca el să îi mai ușureze din greutățile pe care le ducea pe umeri, să îi aline suferințele. Să anuleze ordinul de evacuare pentru cocioaba ei, să îi salveze familia de la ruină, să o ajute cu bani, mâncare și protecție.

Dar nu făcu decât să spună:

– Vreau să mă atingi. Peste tot. Cu mâinile și cu gura.

El o privi din nou cu seriozitate, apoi încuviință din cap.

– O vom lua ușor.

– Bine.

– Dacă te sperii, spune-mi, și mă voi opri.

– Nu îți voi cere să te oprești. De asta îmi este teamă.

– Ai încredere în mine, Em. Voi avea grijă de tine.

O sărută, lăsând-o ușor pe spate, apoi se aplecă peste ea, fără să își lase toată greutatea pe corpul ei. Șoldurile lui se potriviră perfect pe pelvisul ei, iar mădularul lui apăsa tare și insistent pe piciorul ei.

Cu limba, îi tachină buzele, iar Emma îl primi, simțindu-i gustul, mirosul, reținând fiecare detaliu minunat.

Gura lui zăbovi pe buzele ei, în timp mâinile lui curioase cercetau și îi cutreierau corpul. În cele din urmă, îi desfăcu nasturii rochiei. Emma nu făcu nimic pentru a-l împiedica, ci doar își afundă mâinile în părul lui, ca să nu îl oprească în mod stupid să ajungă acolo unde ea îl voia cu disperare.

Corsajul se slăbi, căzu, iar el îi coborî mânecile în josul brațelor, sânii rămânându-i acoperiți doar de cămășuță. Degetele lui se strecurară spre sfârcul ei, iar impactul fu atât de puternic, încât Emma își arcui spatele – însă el o ținu la pământ, coborându-i bretelele cămășuței, astfel încât mâinile îi erau captive pe lângă corp și sânii dezgoliți. Briza suflă peste pielea ei goală, sfârcurile întărindu-i-se și mai mult, până ce deveniră boboci dureroși.

– Vai, vai, Emma. El îi privi sânii, apreciindu-le dimensiunile. Atât de frumoși. Și numai ai mei.

Se întinse din nou peste ea, mângâindu-i sfârcurile, ciupindu-le până când Emma intră în agonie, apoi o sărută pe gât și, în cele din urmă, ajunse – slavă Domnului! – la decolteul ei. Coborând la baza sânilor ei, îi linse și îi tachină.

– Mă dorești, Emma?

– Știi că da, ticălosule! rosti ea printre dinții încleștați.

– Să te sărut aici?

Dinții lui o mușcau ușor de sfârc.

– Da, da, gemu ea. Wakefield, te rog...

– Îmi place când mă implori, spuse el și supse sfârcul cu pasiune.

– Doamne..., gemu Emma.

El o tortură până când sfârcul se înroși și se umflă, apoi trecu la celălalt, jucându-se cu el, trecând de limita plăcerii, dar Emma nu se putea sătura.

Îl incită cu nerușinare, împingându-și sânii în gura lui, contribuind ea însăși la plăcerea lui decadentă. El primi ceea ce îi oferi ea – și chiar mai mult –, provocând-o să îi dea totul, fără nici o reținere.

Coapsele ei erau umede și înfierbântate, excitate dincolo de limita suportabilului. Lupta lor pasională îi făcuse rochia să se ridice, formând o pernă ademenitoare pe care el să se poată sprijini, afundându-se amândoi și mai adânc în inevitabilul păcat, iar

Emma devenea atât de fierbinte încât se temea că avea să izbucnească în flăcări.

Mâna lui coborî și se strecură sub rochie. Emma nu purta nimic pe dedesubt, ceva care să îi ascundă părțile intime de degetele lui curioase, așa că încercă să se îmbărbăteze în timp ce el se apropia de cea mai sensibilă zonă a ei.

Se jucă cu cârlionții ei, înaintând pentru a explora. Mușchii ei vaginali se încordară, ținându-l strâns, dar nu era de-ajuns.

Emma nu era străină de orgasm, provocându-și singură plăcerea depravată din când în când, dar nu știuse că era mult mai intens și mai satisfăcător când se întâmpla sub atingerea altcuiva.

El o tachină în mod voit.

– Dumnezeule, ești atât de pregătită pentru mine.

Zâmbindu-i, ochii lui fermecători licăreau cu viclenie, și o șuviță blondă îi căzu pe frunte. Aplecat peste sânii ei, Wakefield era frumos, periculos, jucăuș, de neclintit.

– Fă-o! îl imploră ea.

– Acum?

Wakefield întrerupse mișcarea erotică a degetului.

– Nu mai pot aștepta. Mă omori.

– Nu putem lăsa să se întâmple asta, nu-i așa?

Emma crezuse că el avea să continue cu mâna, dar Wakefield o surprinse, coborând între picioarele ei, ridicându-i mai sus rochia și dezgolindu-i miezul.

Ea știa care erau intențiile lui și, într-un mod pervers, era încântată că el voia să încerce așa ceva, dar ideea o făcu să se simtă teribil de inconfortabil, de expusă, și nu voia să fie în asemenea măsură la mila lui. Își dorea să își apropie picioarele, să se ascundă de privirea lui stăruitoare, dar el era prea greu și nu îl putea urni.

Wakefield îi despărți feminitatea, ca să o poată studia, iar Emma își puse o mână peste ochi, în încercarea de-a se ascunde de situația stânjenitoare.

– Wakefield, nu. Nu îmi place.

– Îți va plăcea.

– Este prea... prea... Emma nu putea spune cum se simțea. Ruinată. Rușinată. Excitată dincolo de limite. Lipsită de orice control.

– Șșștt..., o liniști el, de parcă ar fi fost un cal sperios care avea nevoie de alinare. Va fi bine. Relaxează-te.

Să se relaxeze! De parcă ar fi putut, cu o asemenea pușlamaua virilă între picioarele ei.

Wakefield îi ridică fundul și o gustă, despărțindu-i buzele cu limba, plimbându-și-o peste clitoris, apoi avântându-se înăuntru.

– Te rog, îl imploră ea din nou, nefiind sigură dacă îl ruga să se oprească sau să continue.

– Ai un gust atât de bun. Parcă ai fost creată special pentru mine.

Se jucă cu sfârcurile ei, iar limba lui o tachină până când ea era gata să explodeze. Senzațiile erau în creștere, iar corpul ei se încorda odată cu apropierea punctului culminant, și, cu o pasiune nebunească, Emma tânjea după apogeu.

– John, gemu ea.

Nu avusese intenția de a-i folosi prenumele, dar depășise limita în care se mai putea abține să îl rostească. Era o capitulare, și, arogant cum era ticălosul, râse.

– Dă-ți drumul pentru mine, Emma. Fă-o acum.

În starea aceea, nu îl putu refuza. El continuă cu pasiune, iar ea alergă spre marginea prăpăstiei și sări sus, din ce în ce mai sus, până ajunse deasupra universului.

Vag, își dădu seama că țipase – tare –, dar nu se putuse abține. Plonjă în forța voluminoasă a orgasmului, desfătându-se cu fiecare secundă a zenitului care nu cunoștea limite. În cele din urmă, flacăra începu să se domolească, iar ea coborî înapoi pe pământ, doar pentru a se trezi ghemuită în brațele lui Wakefield.

Fără ca ea să își dea seama, el o strânsese în brațe ca să poată fi părtaș la tumultul ei. Îi săruta părul, ochii, obrajii, șoptindu-i cuvinte blânde, pe care Emma nu le înțelegea. Păreau a fi în franceză, sau poate în italiană, iar ea își imagină că erau vorbe pline de dragoste, ceea ce ar fi putut foarte bine să fie, dacă te luai după cadența și după ritmul lor magic.

– Ce desfătare ești, îi șopti el apropiindu-și gura de a ei, cu aroma sexului ei pe buzele lui.

El credea că ea este o *desfătare!* Ce afirmație emoționantă! Ca un copil prostuț, Emma izbucni în lacrimi, iar el îi luă bărbia în palmă și i le șterse.

– Adorabila mea Emma, spuse el plin de duioșie, ce s-a întâmplat?

– A fost atât de... de minunat.

– Da, fu el de acord, a fost.

– Nu am crezut că poate fi așa.

– Nici eu.

– Și... și... Emma sughiță, de-abia fiind în stare să vorbească. Vreau din nou. Deja!

El râse din toată inima și o strânse la piept, pentru ca ea să poată plânge în voie. Era un loc minunat, iar ea plânse așa cum nu mai plânsese de secole. Vărsând lacrimi cât să umple un ocean, Emma plânse pentru tatăl ei, pentru mama și sora sa, pentru sine și pentru necazurile ei, pentru toate visurile care nu aveau să devină vreodată realitate.

El se descurcă bine, de parcă ar consola femei isterice în fiecare zi – dar Emma știa că era puțin probabil. Erecția lui era evidentă, trupul lui nelăsându-se intimidat de tristețea care o învăluise.

Emma se gândea că ar trebui să se ocupe de el, dar nu prea putea îmbunătăți situația pentru el – nu știa prea bine cum! El însă nu părea îngrijorat.

În mod egoist, ea se agăță de toată consolarea pe care el era dispus să i-o ofere, absorbind-o, lăsându-l să o aline cu trupul și cu vorbele. Murmurul vocii lui îi răsuna până în măduva oaselor, liniștind-o. Plânsetul ei încetă, iar pleoapele i se închiseră obosite.

Era atât de epuizată! Căscă, un gest destul de nepotrivit pentru o domnișoară, și, înainte să își dea seama, adormi.

Când se trezi, mai târziu, nu știa cât timp trecuse de când stătea întinsă acolo. Se simțise atât de satisfăcută și în siguranță, încât se lăsase furată de somn, pentru ca apoi să se trezească în brațele lui.

El era întins pe spate, strângând-o la pieptul lui, ca și cum nu ar fi avut nici o grijă, contemplând alene pădurea de deasupra capetelor lor.

Când ea se mișcă, el se întoarse pe o parte și o sărută pe nas.

– Bună, somnoroaso.

– Bună.

Emma era atât de fericită; fiecare por din corpul ei părea să zâmbească.

– Nu credeam că ai să te trezești curând.

Privind în jur, Emma observă că umbrele cădeau pe iarbă mai alungite decât atunci când adormise.

– Cât este ceasul?

– Aproape cinci.

– Cinci!

Speriată, se ridică în capul oaselor. Era încă goală până la talie, și, într-un mod posesiv, Wakefield îi mângâie un sân dezgolit.

– Încetează! îi porunci ea, dându-i peste mână.

– Ai cei mai frumoși sâni, spuse el.

– Taci din gură!

Grăbită, Emma se depărtă de el și își aranjă hainele, trăgând de ele în timp ce el încerca să îi zădărnicească eforturile.

Wakefield stătea întins pe mantia ei, privind-o cum se agită, dar fără să o ajute și fără să dea vreun semn că s-ar grăbi.

– Hai să mergem la conac, spuse el, și să luăm cina. Apoi vom face dragoste toată noaptea în patul meu.

– Wakefield!

– John! insistă el. Așa îmi spui când gemi de plăcere.

– Ei bine, nu intenționez să fac un obicei din asta. Emma își căută agrafele, dar găsi doar două dintre cele șase de care avea nevoie. Ajută-mă să îmi aranjez părul, spuse ea, întinzându-le spre el.

– Nu, îmi placi cu el desprins.

Exasperată, Emma se încruntă la el, dar Wakefield era indiferent și decis să nu o ajute. Emma se gândi că avea să poarte gluga mantiei și să se strecoare în casă, rugându-se să nu se întâlnească cu nimeni, sperând ca Jane cea curioasă să nu o întrebe nimic în legătura cu părul ei ciufulit.

– Ridică-te! Emma trase de mantie, dar el nu avea de gând să se clintească.

– De ce te grăbești atât de tare?

– Pentru că, spre deosebire de tine, eu am o viață și trebuie să revin la ea.

– Anulează orice e atât de urgent. Te vreau cu mine.

– Nu pot să pocnesc din degete și să fac responsabilitățile să dispară. Îl privi încruntată. Așa cum fac *unii* oameni pe care îi cunosc.

Cu o smucitură, Emma reuși să tragă mantia de sub el. Și-o aranjă peste umeri, dar mâinile îi tremurau prea tare ca să o poată închide. Nu își putea aminti unde își lăsase pălăria, așa că avea să se întoarcă în altă zi după ea, când nu avea să mai fie atât de agitată și de tulburată.

– Poți găsi singur drumul spre conac? îl întrebă Emma.

– Bineînțeles. Se pare că Wakefield înțelesese că ea chiar pleca și că, în ciuda aerului său autoritar, nu o putea convinge să rămână. Tulburat, se ridică, îi luă mâna într-a lui și o îmbrățișă. Rămâi cu mine.

– Nu pot!

– Spune-mi ce ai de făcut, și voi pune pe cineva să se ocupe de treburile tale.

Deprimată și obosită, Emma ridică privirea spre el. Wakefield nu putea înțelege poverile ei, iar ea nici măcar nu avea să încerce să îi explice. Pentru un bărbat cu situația și averea lui, problemele ei păreau mărunte.

– Nimeni nu poate face treburile în locul meu.

– Ai fi surprinsă câte pot realiza dacă îmi pun mintea la contribuție.

– Deci nu ești un leneș și un trântor, cum presupun defăimătorii tăi?

– Și tu ce presupui?

– Eu *cred* că pretinzi că ești un bădăran insuportabil, dar nu îmi pot da seama de ce te străduiești atât de mult să atragi dezaprobarea celorlalți.

El o privi de parcă ea făcuse o remarcă extrem de profundă, apoi spuse încet:

– Nu vreau să fiu singur în conac.

Era o recunoaștere șocantă. Emma nu știa ce să înțeleagă din asta și nu putu să se gândească la nici un răspuns potrivit.

– Rămâi cu mine, șopti el din nou și o sărută, încercând să o convingă.

– Nu pot, repetă ea și se îndepărtă de el înainte să-i lase ocazia de-a o face să fie de acord.

Cu el, Emma era mereu pe punctul de a face ceea ce nu se cuvenea, și nici nu ar fi fost necesar să depună prea mari eforturi ca să o convingă. Dar trebuia să ajungă acasă.

Probabil că Jane era speriată și îngrijorată de absența ei prelungită, iar Emmei nu îi venea să creadă că fusese atât de lacomă fusese, de egoistă, doar ca să se poată bucura de o întâlnire interzisă.

Busola ei morală era stricată!

– Trebuie să plec.

Se răsuci și porni spre cărare.

– Emma!

În vocea lui se simțea o suferință reală, care o făcu să se oprească.

– Nu îmi cere asta, îl imploră ea, alarmată de posibila ei reacție la orice rugăminte a lui.

După o pauză, el spuse:

– Atunci, pe mâine. La unu.

– La unu.

Emma plecă grăbită, fără să privească înapoi. El nu o urmă, așa că ea se simți ușurată.

Capitolul 8

Harold Martin își îndesă pălăria pe cap și își aduse umerii înainte, stând cocoșat pe calul său, ca să arate ca o persoană nu prea ușor de recunoscut – un călător neinteresant, îmbrăcat cu haine comune. Cum se apropia noaptea, nu se cuvenea să se iște zvonuri cum că noul vicar din Wakefield fusese văzut hoinărind pe drumul din provincie.

Oamenii ar vorbi. În această zonă rurală uitată de Dumnezeu, nu aveau altceva de făcut decât să bârfească despre superiorii lor, și, deși el avea să nege până la moarte că făcuse acea călătorie clandestină în provincie, zvonurile erau greu de stăvilit. Dacă avea să fie vreodată întrebat, lucru de care se îndoia, din moment

ce reputația lui era impecabilă, avea să jure că luase cina în casa parohială, citise la lumina focului și se culcase devreme.

În câteva minute, urma să ajungă la destinație, iar fiorul anticipației era palpitant. Făcea acel drum de două ori pe lună și își dorea să treacă pe acolo mai des, dar circumstanțele și distanța făceau imposibil acest lucru. În plus, vicarul refuza să se supună chemărilor lui vulgare prea frecvent, căci nu dorea să recunoască faptul că era condus de înclinațiile lui dezgustătoare.

Îi veni în minte imaginea Emmei, dar scutură din cap, furios că gândul îi zbura la acea femeie chiar și acum, când era pe cale să păcătuiască.

Era jignitor să se gândească la ea – viitoarea lui mireasă – când era atât de aproape de comiterea unor păcate atât de îngrozitoare. Nu putea suporta gândul că i-ar putea mânji imaginea prin ceea ce urma să facă. În mintea lui, ea trebuia să fie pură și neatinsă.

Emma era inocentă, serioasă și sfioasă – exact cum își dorea el să fie o soție. Propriile lui înclinații erau atât de deviante, încât trebuia să se însoare cu o femeie complet diferită de el, cu cineva ca Emma, care avea să aducă modestia și castitatea în patul lor matrimonial. Puritatea ei avea să îl oblige să își înfrâneze poftele, ca să nu o dezguste cu pasiunea lui arzătoare.

El spera ca decența ei neclintită să se mai atenueze, astfel încât nevoia lui constantă de distracții degradante să dispară. Era doar o chestiune de caracter, de voință. Vicarul era hotărât să își învingă firea depravată.

Nu își putea aminti când devenise atât de atras de decadență. Când intrase la universitate, fusese virgin, un flăcău decent cu standarde etice ridicate. Colegul lui de cameră, Adrian, fusese catalizatorul care îl abătuse de la drumul lui drept și cinstit. Adrian avea o slăbiciune pentru plăcerile depravate, iar el avea un talent straniu de a da peste acele suflete chinuite care erau predispuse pieirii.

Fusese o decădere lentă pentru Harold. Se luptase din răsputeri să reziste încercărilor lui Adrian de a-l ademeni, dar în cele din urmă cedase, prinzând gustul dietei carnale pe care o urma Adrian, savurând din ce în ce mai mult din acel festin depravat, până când își dezvoltase propriul apetit insațiabil pentru desfrânare.

Ajunsese atât de jos, încât existaseră chiar și acele momente strașnice în care el și Adrian...

Ei bine, nu avea rost acum să se gândească la asta. Retrăirea acelui interludiu odios era o risipă de energie. Pătrunsese rapid în lumea lui Adrian, dar reușise să scape și nu mai cedase nici unei fascinații masculine după acea relație mizerabilă.

Și totuși, nu se putea abține în totalitate. Poftele lui reprimate erau atât de greu de îndurat, încât ajunsese la concluzia că îi puteau face rău, că nu era un lucru prudent să acumuleze asemenea impulsuri tumultuoase.

Era burlac de mai mult timp decât era înțelept, iar dacă Emma continua să amâne stabilirea datei nunții, ce putea el să facă? Dorința lui față de ea creștea atât de repede, încât de-abia îndrăznea să petreacă timp în compania ei, ca nu cumva bestia care se agita înăuntrul lui să iasă la suprafață și să o devoreze cu pasiunea ei arzătoare. Ea era atât de neștiutoare, încât ar fi fost speriată și șocată, probabil chiar dezgustată, dacă ar fi avut habar de poftele deviante care mocneau într-un bărbat, așa că nu putea permite ca ea să înțeleagă cât de mult o dorea.

Din fericire, aflase de localul Back Door, iar informația îi fusese oferită mai degrabă din greșeală de un alt preot, cu care se întâlnise la o congregație vecină. Pastorul își fermecase enoriașii cu cele mai rele păcate ale turmei, și, când ajunsese la păcatele trupului, Harold fusese foarte atent, punând cap la cap toate detaliile, și astfel reușise să-și dea seama unde se afla acel loc rău famat.

După ce făcuse descoperirea, meditase câteva săptămâni bune, întrebându-se dacă avea curajul să meargă acolo, până când, în cele din urmă, pornise într-o misiune de recunoaștere, spunându-și în sinea lui că avea să fie o singură călătorie, nimic mai mult. Din nefericire – sau din fericire, în funcție de cum privești situația –, locul era exact așa cum îl descrisese celălalt vicar, proprietara fiind dispusă să îndeplinească orice fantezie dezgustătoare dacă prețul era îndestulător.

Harold avea destui bani, datorită veniturilor pe care le obținea din slujba sa, și descoperise rapid că matroana intuia foarte bine ce i-ar plăcea lui să încerce.

Se gândi la perversiunile de care putea avea parte, iar gândurile acestea depravate îi făcură părțile masculine să se umfle. Pantalonii îl strângeau, și, cu fiecare pas săltat al calului, vintrele se frecau de șa, făcându-l să aștepte cu nerăbdare plăcerile destrăbălate cu care avea să se desfete.

La ultima întâlnire, avusese o fată, de unsprezece sau doisprezece ani, credea el – atât de tânără, încât nu avea nici sâni, nici păr pubian. Fundul îi era moale și fin, iar vaginul – dureros de strâmt. Din păcate, nu fusese virgină. Dar la ce te puteai aștepta într-un bordel?

Nu mai fusese cu o copilă până atunci, iar actul în sine i se păruse splendid. Ea se văicărise și se plânsese de cât de mare era el, iar Harold fusese nevoit să o imobilizeze, să o forțeze să accepte actul mizerabil – și, Doamne, cât de imoral fusese! O siluise toată seara, mădularul lui fiind încontinuu excitat de imoralitate.

Nu știa că avea o obsesie atât de sinistră, iar acum, că îi simțise gustul, nu se putea abține să nu se gândească la acele momente și spera ca stăpâna să i-o ofere din nou pe fată – sau o alta la fel ca ea. Posibilitatea îl atrăgea într-un mod sinistru, care depășea ceea ce încercase sau visase să încerce.

Îl făcuse să o privească pe Jane Fitzgerald într-o cu totul altă lumină. La început, crezuse că o ura, dar acum nu mai era așa sigur. După ce avea să se însoare cu Emma, iar familia ei urma să se mute în casa parohială, Jane avea să fie sub controlul lui, să depindă în întregime de el. În mod sigur, avea să fie nevoită să asculte de el, iar el avea să o poată forța să...

Înspăimântat, alungă acel gând, considerându-l atât de îngrozitor, încât se simțea incapabil să îl urmeze. Nu putea să aibă fantezii cu Jane Fitzgerald!

Era un mizerabil! O brută! Un monstru! Cum putea să îi treacă prin cap o asemenea ticăloșie? Unde dispăruseră corectitudinea și moralitatea lui? Pofta lui libidinoasă devenise de necontrolat, îl împingea spre limite pe care nu le putea stăpâni.

Dădu ghes calului și în câteva minute ajunse. Un băiat ieși din grajduri pentru a prelua animalul și îi oferi lui Harold o lampă cu gaz, ca să lumineze aleea întunecată, printre gardurile vii netunse, spre veranda și ușa roșie care erau adăpostite de tufișuri.

După ce bătu în ușă cu un semnal prestabilit, fu primit și de îndată condus la etaj, într-o cameră privată, care îi plăcea foarte mult. Nu exista riscul să întâlnească alți clienți. Anonimatul lui era asigurat.

Din moment ce era un client valoros, însăși proprietara era cea care îl primea. Nu era nevoit să se confrunte cu servitoarele ei, un alt lucru pentru care se simțea recunoscător.

– Ce să fie acum, iubitule? îl întrebă ea, fundul ei uriaș legănându-se sub materialul rochiei, sfârcurile împungându-i corsajul.

– O să încerc o fată tânără. Cea mai tânără pe care o ai în casă.

Îi întinse un teanc de monede, pe care ea le luă grăbită și le puse într-un săculeț pe care îl avea prins în talie.

Georgina Howard stătea întinsă pe canapeaua din salonul de primire din minunata casă de la oraș pe care i-o asigurase John Clayton. Gânditoare, studie împrejurimile elegante, amintindu-și de numeroșii oaspeți care o vizitaseră în camera ei confortabilă și primitoare. Ambianța era tipică întregii ei locuințe.

Wakefield era un bărbat generos, iar când ea se lipise cu șiretenie de el, bărbatul nu se uitase la bani când venise vorba să îi asigure un stil de viață care avea să îi susțină rangul superior. Casa ei era un exemplu de stil și design, dar și o mărturie vizuală pentru lăcomia ei.

Îi luase aproape trei ani să obțină sprijinul lui Wakefield, și, în timp ce ceilalți credeau că relația lor fusese decizia lui John, asocierea dintre ei nu fusese întâmplătoare. Ea plănuise totul cu meticulozitate, astfel încât manevrele ei să dea roade, și, după toată munca depusă, nu avea de gând să îl lase să îi scape printre degete.

Sorbind dintr-un pahar cu vin, privi cu superioritate pe fereastră, spre grădina unde grădinarul tundea tufele de trandafiri. Avea doisprezece angajați – doisprezece! Era un număr foarte mare pentru o femeie singură, cu trecutul ei umil. Era o confirmare a faptului că ajunsese departe, că planurile ei fuseseră încununate de succes.

Datorită generozității lui Wakefield, servitorii ei erau răsplătiți pe măsură. Își cunoșteau interesul, iar asta îi făcea să fie excesiv de curtenitori și de serviabili, răsfățând-o, tratând-o

ca pe o persoană importantă, așa că ea avea grijă să le ascundă faptul că soarta lor depindea de Wakefield și de capacitatea ei de a-i păstra interesul viu – și știa din vasta ei experiență că nu era lucru ușor.

Când era mică, Georgina nu se gândise că ar putea ajunge așa sus. Tatăl ei deținuse o tavernă, iar ea presupusese că avea să trăiască pentru totdeauna în satul în care se născuse. Dar tatăl ei murise când ea avea unsprezece ani, iar mama ei se recăsătorise. Georgina devenise mai matură și căpătase forme voluptuoase, iar tatăl ei vitreg fusese atras de schimbări.

Timp de luni de zile, îi evitase și îi refuzase avansurile, până când bărbatul o prinsese singură în camera ei. O legase de pat, îi pusese un prosop la gură, apoi o violase.

Violul fusese brutal, păgân și o lăsase sfâșiată și înnebunită, îngrozită și confuză, și, înainte ca ea să plece la oraș, bărbatul mai profitase de ea cu alte patru ocazii.

O verișoară îndepărtată, o actriță blazată care era cu zece ani mai mare decât ea, îi oferise la început Georginei un loc unde să stea și mâncare, chiar o însoțise la soția bărbierului, ca să poată să scape de copilul cu care o lăsase însărcinată tatăl ei vitreg, dar Georgina se văzuse nevoită să își dezvolte propriile căi pentru a-și croi un drum în viață.

Sub îndrumarea verișoarei ei, își perfecționase singura marfă cu valoare comercială – aceasta fiind frumusețea și corpul ei –, astfel că, până la vârsta de paisprezece ani, reușise să își asigure primul protector. Era bătrân și extrem de răbdător în actele lor fizice, fiind mai excitat de faptul că avea o adolescentă atrăgătoare sub control decât de orice altceva, așa că Georgina reușise să își ignore repulsia față de relația lor fizică.

Treptat, ajunse să învețe cum să seducă și să farmece, cum să facă sex în orice fel dorea un bărbat – și să o facă cu zâmbetul pe buze, indiferent de cât de dezgustătoare i se păreau unele cerințe.

După moartea protectorului ei, făcuse mișcări calculate una după alta, luptându-se pentru o poziție în cercul scandalos de femei la fel de nenorocite ca ea.

Ea își ațintise tot timpul ochii pe premiul suprem – un nobil cu resursele necesare să îi asigure un trai rafinat.

Wakefield fusese alegerea ei, și, fiind cel mai chipeș și mai viril dintre indivizii cu care socializase, se gândise că actele sexuale cu el nu aveau să fie atât de dezgustătoare.

Treptat, se infiltrase în lumea lui, curtându-i prietenii. Îl studiase, dusese lingușirea și cochetăria la un nivel de-a dreptul scârbos, până când reușise să îl atragă în aranjamentul ei.

Când era fericit, el devenea generos, iar locuința ei era un trofeu pentru modul în cate își făcuse Georgina treaba. Își cheltuia cu chibzuință banii primiți de la el, vrând ca prietenii lui să vadă cât de inspirată fusese alegerea lui, vrând ca *el* să fie satisfăcut de fiecare dată când venea să se relaxeze.

Nostalgică, privi în jur, analizând totul, amintindu-și de toată distracția pe care o provocase, de nopțile de beție și jocuri pe care le găzduise, și se întrebă pentru cât timp urma să mai aibă șansa de a găzdui oaspeții care se îmbulzeau la petrecerile ei datorită legăturii sale cu faimosul viconte.

Nu avea dubii în legătură cu motivul pentru care era atât de bine văzută în lumea femeilor ușoare. Poate că Wakefield era un libertin și o pușlama, dar era bogat. Oamenii erau atrași spre el, îi căutau favorurile, iar cea mai simplă metodă de a-l răsplăti era să o câștige de partea lor pe ibovnica lui.

Deși el pretindea că era un ticălos și un trântor, de fapt, era inteligent și isteț. Moștenind în cele din urmă titlul și averea, avea să întreacă așteptările tuturor, iar Georgina plănuia să fie lângă el la fiecare pas al ascensiunii sale spre măreție.

Deși John nega în mod repetat inevitabilul, urma să se căsătorească într-un final cu acea neroadă de Caroline Foster, o netoată pe care Georgina nu o putea suporta. Dacă nu era Lady Caroline, avea să fie o altă femeie ștearsă și monotonă, așa că el avea nevoie de o femeie puternică în spate, inteligentă și descurcăreață, care să poată citi oamenii și să îi manipuleze în beneficiul lui.

Georgina intenționa să fie acea femeie.

Nu își permitea să piardă influența asupra lui. Existența și viitorul ei – chiar viața ei! – depindeau de iscusința sa de a persevera alături de el, și nu avea de gând să renunțe la ceea ce obținuse cu atâtea eforturi. De aceea era atât de îngrijorată în privința fetei de vicar care era cu John la conacul Wakefield.

Georgina se putea descurca cu logodnica lui. Domnișoara Fitzgerald era o cu totul altă poveste. John simțea o atracție puternică față de ea, ceea ce o înspăimânta pe Georgina teribil, acesta fiind motivul pentru care se umilise încercând să se apropie de Ian Clayton.

Fusese atât de convinsă că Ian intuise pericolele create de domnișoara Fitzgerald, deși, în cazul lui, motivațiile îi erau greu de descifrat. În ceea ce privește loialitatea lui, Georgina se înșelase amarnic și se făcuse de râs, dar nu avea de gând să regrete greșeala. În această situație, era bine de știu cine îi erau aliații – și cine nu. În plus, avea probleme mai mari pentru care să își facă griji.

În timpul în care fusese consoarta lui Wakefield, el avusese multe escapade. O dansatoare de operă, o văduvă cicălitoare. Georgina avea spioni pretutindeni și nu îl scăpa niciodată din ochi. Nici una dintre aventurile lui nu durase mai mult decât timpul cât îi lua să își dea jos pantalonii. Mereu se întorcea acasă la Georgina, mulțumit de alianța lor. Și totuși, când Georgina își aminti de felul în care John o privea pe domnișoara Fitzgerald, un fior de panică îi străbătu șira spinării.

Domnișoara Fitzgerald era o luptătoare dură, tenace, o învingătoare. Era genul de femeie care se concentra pe un scop și nu se oprea până nu îl atingea, exact cum făcea și Georgina, deși folosea mijloace diferite.

Dacă punea ochii pe Wakefield? Pioasa mironosiță nu avea nici după ce să bea apă. Dacă ajungea la concluzia că își putea îmbunătăți viața aliindu-se cu bogatul viconte, ce avea să se întâmple cu Georgina?

Îi văzuse împreună în ziua aceea în biblioteca de la conac. Între ei existase o scânteie pe care Georgina refuzase să o recunoască. Și mai ciudată fusese acea după-amiază când ea încălcase regulile și mersese cu îndrăzneală în camera lui John – neinvitată –, în speranța de a-l convinge să o lase să rămână.

Sfioasa domnișoară Fitzgerald fusese în camera lui, și era evident că îl ajutase să se spele. Deși ea fusese cu totul îmbrăcată, Georgina observase destule detalii cât să își facă griji. Micuța vrăjitoare îi provocase o erecție furioasă, iar John refuzase

ca ea să se ocupe de el. Apoi, insistase că Georgina să plece degrabă spre Londra.

Nu îndrăznise să îi sfideze ordinul direct și să rămână la conac, dar acum își făcea griji pentru ce se putea întâmpla în absența ei. Nu putea să stea cu mâinile în sân, ignorându-și propriul destin, fără să acționeze pentru a schimba cursul evenimentelor.

– Ce e de făcut? mormăi ea în salonul pustiu.

Cineva trebuia să intervină, cineva care să îi poată reaminti subtil domnișoarei Fitzgerald – ferm și hotărât – că locul ei nu era lângă Wakefield. Ian nu îi era de folos. Cine altcineva ar putea să o ajute?

Era nevoie de măsuri disperate, și, prin urmare, o idee vicleană i se strecură în minte. Înainte să își pună planul în aplicare, meditată o veșnicie asupra avantajelor și dezavantajelor.

Ridicându-se de pe canapea, merse la birou, luă o foaie albă de hârtie și cufundă peniță în cerneală, cântărindu-și cuvintele.

„Dragă Lady Caroline...", începu ea, apoi se opri. Salutul formal nu era prea potrivit. Mototoli hârtia și o luă de la capăt. „Draga mea Caro..."

Voia ca logodnica lui Wakefield să creadă că scrisoarea – care avea să fie succintă, explicită și anonimă – fusese trimisă de un prieten îngrijorat. Se gândi și medită, apoi înmuie din nou peniță.

... M-am tot gândit dacă ar trebui să îți scriu și în cele din urmă mi-am dat seama că nu pot păstra tăcerea. Tu știi atât de mult la John, și mi-am spus că ai vrea să știi. Sunt extrem de îngrijorat cu privire la ce se întâmplă în timpul vizitei lui prelungite la conacul Wakefield...

Citi rândurile introductive, le reciti, apoi zâmbi răutăcios.

– Perfect, spuse ea, apoi continuă.

Ian lenevea pe canapeaua din bibliotecă, agitând whisky-ul din pahar și uitându-se încruntat spre fratele lui vitreg, care stătea cu spatele, dar privirea intensă nu îl putea convinge pe cel din urmă să se întoarcă spre el. John stătea lângă fereastră și privea concentrat peluza, parcă intrigat de ceea ce vedea acolo.

În ultima vreme se schimbase. Era trecut de ora prânzului, iar el era treaz, nebăut. Plictiseala care îl chinuia de obicei dispăruse, demonii lui personali fuseseră alungați. Însoțitorii lor se întorseseră la Londra, dar John nu se plânsese de liniștea care se așternuse peste conac de îndată ce plecaseră.

Ian nu își putea da seama de ce, dar nu avea de gând să întrebe. Sau să se plângă. Existau atât de puține lucruri care îl făceau fericit pe fratele său, iar Ian primea cu brațele deschise orice împrejurare care îl înveselea pe John.

– Georgina a trecut prin dormitorul meu înainte să plece.

Ian murea de nerăbdare să mărturisească, doar pentru a vedea ce reacție urma să aibă fratele lui.

– Pentru ce?

– Ca să îmi dea un sărut franțuzesc.

Indiferent, John privi peste umăr.

– Ce voia de la tine?

– Ce te face să crezi că nu era atrasă pur și simplu de anatomia mea extraordinară?

– Ha! Te urăște! John râse la acel gând, ceea ce era hilar, având în vedere faptul că sentimentul era reciproc. O cunosc prea bine. Nu face niciodată nimic fără să aștepte ceva în schimb.

Prea adevărat. De aceea o ura Ian. Era o oportunistă și o materialistă.

– Voia să te conving să o lași să rămână aici.

– A spus și de ce?

– Se teme că, dacă veți sta despărțiți prea mult timp, îți vei da seama că nu îi duci dorul și o să te descotorosești de ea.

– Nu aș face-o, din simplul motiv că ar fi prea greu de înlocuit. John ridică din umeri. În plus, este extrem de talentată cu gura aia a ei. Nu aș vrea să renunț la acea plăcere.

– Da, chiar se pricepe.

– Ți-a plăcut?

– Nu am lăsat-o să termine.

– De ce nu?

– Pentru că nu aveam nici un interes să complotez împotriva ta.

Nu cu ea, oricum.

– Ai fi putut să o faci fără să îmi spui.

– Mi-a trecut prin cap, dar nu mi s-a părut corect.

– Cui îi pasă de ce e *corect* când o femeie îi oferă așa ceva?

– O să îmi amintesc asta data viitoare.

Zâmbiră amândoi larg, cu aceleași gropițe în obraji.

Apoi, pierdut printre gânduri, John se întoarse pentru a cerceta din nou curtea, iar Ian îl privi sprijinindu-se de rama ferestrei. Liniștea era prietenoasă, și Ian se bucură că adusese în discuție povestea cu Georgina, simțindu-se ușurat că John nu se înfuriase. I se părea totuși trist că John nu avea sentimente loiale față de ea.

Dumnezeule, era ibovnica lui de mai bine de doi ani. Ce risipă de bani și de efort!

Când Ian începu să creadă că aceea fusese toată discuția dintre ei, John îl întrebă un lucru straniu:

– Ce crezi că a văzut mama ta la tatăl nostru?

– În afară de faptul că era frumos, bogat și putea fermeca pe oricine?

– Da. În afară de toate astea.

John râse, iar Ian își dădu ochii peste cap, gândindu-se cât de ticălos putea să fie fratele său.

Mama lui Ian avusese o aventură de trei luni cu fermecătorul Douglas Clayton, când acesta călătorise în Scoția la o partidă de vânătoare. Conform poveștilor spuse de membrii acelui grup, ea era tânără și naivă și foarte îndrăgostită de charismaticul străin, iar Ian nu o condamnase pentru comportamentul ei, deși nu i-o spusese niciodată. Murise la nașterea lui.

– Bani și poziție socială, declară el curajos. Ce crezi ca a văzut a ta la el?

– *Touché*, răspunse John.

Mama lui John se căsătorise cu Douglas pentru că așa îi poruncise familia ei, legătura lor fiind decisă încă din copilărie, dar motivele fundamentale erau aceleași. În cazul bărbaților influenți, erau mereu aceleași.

Apoi John îi puse o întrebare ridicolă:

– Mama ta a fost fericită cu el?

– A fost o distracție de nouăzeci de zile.

John tresări.

– Îmi pare rău.

– Știi cum era el.

– Da. Un ticălos și un măgar.

– Și astea erau cele mai bune caracteristici ale lui. Ian sorbi din whisky. De fapt, dacă ai citi mai atent în arhivele proprietăților pe care le deținea, ai găsi oare costuri pentru mai mulți dintre copiii lui?

– Crezi că are și alții?

John fu îngrozit de acea posibilitate.

– Păi, a mers în Scoția în fiecare toamnă. Timp de zeci de ani. Unchiul meu mi-a spus că era un afemeiat.

– O, Dumnezeule! John își frecă fața cu o mână. Deci crezi că ar putea fi mai mulți de Ian micuți alergând pe dealurile Scoției?

– Dacă nu ești atent – Ian zâmbi răutăcios –, te-ai putea trezi adăpostind o casă întreagă de oameni exact la mine.

– Mai întâi m-aș împușca.

Îi aruncă o strâmbătură amuzantă lui Ian, prefăcându-se supărat, dar, deși se purta ca un ticălos și fugea uneori de responsabilități, nu le evita pe cele importante.

– Nu te-aș lăsa să o faci, glumi Ian, pentru că nu aș putea suporta să aflu cine ar urma la moștenire după tine. Probabil ar trebui să încep să fiu politicos cu cineva mult mai ticălos decât tine, și nu cred că aș putea fi prea slugarnic. Nu îmi stă în fire.

– Moștenitorul este vărul meu de-al doilea, Henry. Sau cel puțin așa am fost înștiințat.

– Imbecilul ăla? Ian se cutremură. Nu ar trebui să te apuci? De făcut moștenitori.

John se crispă.

– Doamne, ai vorbit exact ca tata – sculat din mormânt – când ai spus asta.

– Ei, cum ar fi să te bântuie?! fu Ian de acord. Dar știi că avea dreptate.

– Cu cine naiba să mă însor? întrebă John. Rectific: Cine naiba s-ar mărita cu *mine*?

– Oricine. Ai de unde alege, așa că nu mai fi atât de năzuros.

– Nu glumesc, spuse John. Chiar am nevoie de sfatul tău. Cu o ultimă privire spre peluză, plecă de la fereastră și se așeză înaintea lui Ian, pe cealaltă canapea. Dintre toate femeile corespunzătoare pe care le cunoaștem, pe cine mi-ai sugera?

– Păi, ce spui de Caroline? Este înnebunită după tine – deși nu îmi pot închipui de ce –, iar tatăl ei insistă că logodna este aranjată.

Tatăl lui Lady Caroline, contele de Derby, negociase logodna cu Douglas când ea era mică. Soțul lui Caroline trebuia să fie fratele mai mare al lui John, James, dar, când el murise, cei doi bărbați consideraseră de cuviință să îl oblige pe John – fără să îi ceară părerea –, însă acesta nu fusese tentat să onoreze logodna lui James. Reacția lui fusese cauza unor certuri interminabile între tată și fiu.

– Vrei să mă asculți? *Nu* mă însor cu Caroline – și cu asta, basta.

– De ce nu? Este frumoasă și educată. Ce nu ți-ar plăcea la ea?

– O cunosc de când mă știu, Ian, se posomorî John. M-aș simți ca și cum i-aș trage-o soră-mii.

– Ah, spuse Ian gânditor, deci asta este problema.

– Întocmai. Te poți imagina cerându-i să își folosească gura... și altfel? Ar fi îngrozită.

De fapt, Ian chiar își putea închipui scena. În opinia lui, Caroline era o fată bătrână dornică, care de-abia aștepta să fie dezvirginată, dar nu avea șanse să îl convingă pe John.

– Te-ar putea surprinde.

– Mă îndoiesc. Adică, sincer – se ridică din nou, pășind agitat, mergând să privească iarăși pe fereastră –, tu te vezi plimbându-te cu ea prin pădure, lipind-o de un copac, tăvălind-o în iarbă? Părul i s-ar murdări și ciufuli, și ar face o criză.

– Am crezut că oamenii ca tine caută o soție pură, decentă.

– Oamenii ca mine? Ian, de unde scoți prostiile astea?

– Vorbesc serios, spuse Ian. De ce ar conta lipsa ei de spontaneitate sexuală? Te-ai putea culca cu ea de câteva ori pe ani, ți-ar face fiii pe care îi vrei și ai avea-o în continuare pe Georgina – sau pe cineva ca ea – pentru a-ți îndeplini orice fantezie bolnavă.

– Ar trebui să strâng din dinți și să mă arunc cu capul înainte chiar dacă și eu, și Caroline am fi nefericiți?

– Cu siguranță.

Deși era un mister cum un bărbat putea anticipa că sexul cu Caroline avea să fie o corvoadă. Dacă ea s-ar coborî într-atât încât să privească în direcția lui, Ian ar profita de șansa de a o avea, dar

asta nu avea să se întâmple vreodată. Femeia era o snoabă, și se prefăcea că el era invizibil.

–Atunci nu ar mai trebui să stai să meditezi asupra unei alegeri, continuă Ian. Familia lui Caroline ar înceta să te mai bată la cap, iar tu ai putea să îți vezi de treburi liniștit. Ai avea totul.

–Ar fi un început strașnic, nu crezi? Să mă însor cu cine nu vreau, doar ca să îmi iau de-o grijă?

Ian îl studie cu discreție. Oare John era un romantic în adâncul sufletului? Căuta iubire și devotament la o soție? Dacă da, nu avea să le găsească în adunătura aia de vipere în mijlocul cărora se trezise aruncat după moartea tatălui lor.

–Sper să te însori din dragoste? îl întrebă precaut Ian. Ăsta este planul tău?

–Nu, pufni John. Doar că nu vreau să mă trezesc într-o relație ca aceea pe care au avut-o părinții mei. Tata avea câte o amantă așteptându-l după fiecare ușă, iar mama suferea groaznic din pricina asta.

–Serios? Ian nu îl auzise niciodată pe John intrând în detalii, nu bănuise că așa vedea John situația părinților lui.

–Din multe puncte de vedere, mama ta a fost norocoasă că tata nu a rămas lângă ea.

–Poate. Ian nu se gândise la acea posibilitate. Cum ar fi fost dacă Douglas ar fi rămas lângă ea? Era o dilemă fascinantă.

–Vreau să fiu fericit. John devenise mai țâfnos decât la începutul discuției. Toată seriozitatea asta îl epuiza. Cer prea mult?

–Nu. Dar dorința de a fi fericit nu poate să stea în calea căsătoriei tale și a conceperii unui moștenitor.

–Cât este ceasul? întrebă John, schimbând brusc subiectul.

–Unu și zece minute. De ce?

–Cred că o să merg să mă plimb pe afară.

–Să te plimbi? întrebă Ian, nevenindu-i să creadă.

–Da.

–Te simți bine?

–Minunat. Nu mai poate omul să iasă la o nenorocită de plimbare fără să comenteze toată lumea? adăugă John, observând scepticismul lui Ian.

–Și cine comentează? Du-te! Nu îmi pasă ce faci.

John ieși furios din încăpere, în timp ce Ian se întreba dacă tocmai se certaseră și din ce pricină.

Se străduí să asculte pașii care îl asigurau că John se îndepărta, apoi merse pe vârfuri lângă ușă și o încuie. Așteptă, ținându-și răsuflarea, după care se îndreptă spre birou și se așeză pe fotoliu.

Scoase o cheie mică din buzunar și deschise sertarul. După cum se aștepta, registrele contabile ale proprietății erau înăuntru, iar el le scoase. Nerăbdător, îl găsi pe cel care conținea cele mai recente date și trecu cu privirea peste șirurile de numere.

Capitolul 9

În secunda în care ușa bibliotecii se închise în urma lor, John o îmbrățișă pe Emma și o lipi de ușă. Nu avea de gând să o lase să fluture din genele ei drăguțe și să îl convingă să plece într-o altă misiune, pentru a-și cunoaște chiriașii. Deși nu își putea da seama cum de se întâmpla așa ceva, nu îi putea refuza nimic, așa că, atunci când ea îi cerea să o însoțească, el nu îi putea spune nu.

Ei bine, se săturase. Nu mergeau nicăieri, decât în capătul opus al camerei, a să se așeze pe canapea.

O prinse de șolduri și o ridică, săltându-i fusta și depărtându-i coapsele, pentru ca ea să își poată împreuna picioarele în jurul taliei lui.

Emma purta pălăria ei din paie, iar el se aplecă sub borul ei și îi cuprinse buzele într-un sărut pasional, în timp ce încerca să îi dezlege funda ca să îi dea jos pălăria. Nenorocita aia de pălărie îl enerva, adăpostindu-i zâmbetul când îl privea, iar John aproape că o rupse în bucăți în graba lui de a scăpa de ea.

Avea părul desfăcut, buclele fiindu-i prinse doar cu o panglică, ca și cum Emma s-ar fi resemnat cu gândul că el avea să își treacă oricum degetele prin părul ei, așa că nu mai avea rost să se chinuiască să îl prindă cu agrafe înainte să plece. Panglica fu cu ușurință înlăturată, astfel că părul i se revărsa acum peste umeri.

Trecându-și degetele prin șuvițele moi, Wakefield aprecie gestul ei, care însemna de fapt un compromis, o recunoaștere a faptului că ceea ce se aprinsese între ei nu putea fi ignorat sau evitat. Era ceva prea puternic, și era inutil să încerce să i se împotrivească.

El știa, pentru că încercase din răsputeri să se opună chinuitoarei tentații, dar, când nu era cu ea, nu se putea concentra la nimic, iar timpul trecea mult prea greu și mintea îi zbura doar la momentul când avea ea să sosească pentru a fi împreună.

În acele zile în care Emma nu ajungea la ora unu, el era înnebunit de grijă, iar când o vedea ieșind dintre copaci și îndreptându-se spre conac, exalta de bucurie. De obicei, nici nu îl mai deranja când ea îl târa după el să se întâlnească cu arendașii lui. O urma entuziasmat, fermecat și nerăbdător să fie în compania ei în orice mod posibil.

Vizitele inofensive prin împrejurimile proprietății erau deprimante. Emma era binevoitoare și curtenitoare, nefăcând nimic care să sugereze că ar putea fi sedusă sau că se gândea și la altceva în afară de misiunea în care porniseră, în timp ce el nu se gândea decât la cum să rămână cât mai repede singuri și la ceea ce intenționa să îi facă de îndată ce găseau un loc izolat în pădure.

În prezența celorlalți, el juca rolul aristocratului rece și distant, pretinzând că legătura dintre el și Emma era strict una de afaceri. Ea îl tachina fără milă, privindu-l cu naivitate sau strecurându-și mâna peste brațul lui în timp ce mergeau.

Atingerea ei bruscă îl înnebunea, iar John nu reușise să-și dea seama dacă o făcea intenționat sau era doar predispusă la contact fizic excesiv, însă, oricare ar fi fost motivele ei, îl aduceau în pragul nebuniei.

După ce ultima întâlnire de la coliba unui arendaș se încheiase – cu el revocând și în acest caz ordinul de evacuare și Emma sărutându-l dulce pe obraz și spunându-i că nu avusese nici o îndoială în această privință –, fusese atât de excitat, încât se întrebase dacă era posibil ca un bărbat să își rupă pantalonii cu erecția. Se simțise atât de... pregătit. Dar, când se adânciseră în pădure, ea îi spusese că avea treburi importante de făcut și nu putea pierde vremea, așa cum sperase Wakefield.

După un schimb rapid de săruturi periculoase, Emma se făcuse nevăzută, pornind grăbită spre responsabilitățile care o împiedicau să se ocupe de pasiunea lui crescândă.

Wakefield era iritat că ea refuza să îi facă pe plac, că ea simțea că treburile ei personale erau mai importante decât ale lui. În lumea lui, el le cerea oamenilor să sară, iar ei întrebau cât de sus. Niciodată nu protestau și nici nu spuneau că erau prea ocupați.

În același timp, era uimit că ea era suficient de dârză încât să îi refuze cererile. Cu excepția lui Ian, nimeni nu îndrăznea să îl contrazică. Era un dictator într-un univers în care alții înțelegeau că menirea lor era să îl facă pe el fericit, să îi îndeplinească cu grijă și supunere ordinele.

Ea nu înțelegea acest principiu, sau, dacă o făcea, alesese să nu îl urmeze. Când el încercase să îi explice care era rangul lui, ea râsese și îl informase că nu putea fi mereu ca el – și el chiar nu pricepea de ce nu – și îi reproșase că era teribil de răsfățat. Ceea ce era adevărat, dar asta nu însemna că ea trebuia să își etaleze cu atâta trufie independența.

Dintr-un motiv bizar, pe care el încă se chinuia să îl descifreze, Wakefield voia ca ea să se bazeze pe el, să îi fie recunoscătoare, să fie dependentă de el fără cale de scăpare, dar, cu cât încerca mai mult să o constrângă, cu atât ea mărea distanța dintre ei. În loc să se ajungă la partide autentice de sex – așa cum s-ar fi așteptat orice bărbat întreg la cap după episodul indecent din pădure –, întâlnirile lor deveniseră din ce în ce mai inocente, până când Wakefield fu convins că avea să explodeze dacă nu lua măsuri pentru a schimba direcția în care se îndreptau lucrurile.

În fiecare zi se întâlneau în bibliotecă, dar, înainte ca el să aibă ocazia să o îmbrățișeze măcar, ea îl manipula și îl târa după ea, ca să îl poată prezenta vreunui alt vecin năpăstuit de soartă. Deși se văzu nevoit să recunoască faptul că ajunsese să se bucure de plimbările lor lungi, de aerul proaspăt și cald al verii, că era fascinat să vadă moșia și dificultățile arendașilor prin ochii ei, nu avea de gând să continue cu prietenia lor castă.

Era sătul de eschivările și de subterfugiile ei. Emma se pricepea să îl amăgească, să îl facă să creadă că avea să urmeze o partidă de amor, ca apoi să se facă nevăzută înainte ca el să se poată lăsa

pradă pasiunii. El nu era reticent din fire, dar intrase în jocul ei – și se cam săturase. Wakefield voia ceea ce ea îi promitea cu fiecare zâmbet viclean, cu fiecare legănare seducătoare a șoldurilor.

În mod amăgitor, o făcuse să creadă că îl putea duce în ce direcție voia ea, dar Emma era pe punctul să descopere un lucru pe care puțini îl știau despre el: putea fi bătut la cap și mânat de la spate numai când rezultatul final nu avea importanță pentru el. Alții îl credeau leneș și un indiferent la ceea ce se întâmpla în jurul lui, dar, de fapt, putea fi de-a dreptul înfocat dacă rezultatul avea însemnătate. Dilema lui era că nu existau multe probleme pentru care să fie tentat să depună mari eforturi.

Aparent – deși nu putea să explice motivul –, Emma Fitzgerald devenise unul dintre acele subiecte de care îi păsa foarte mult, așa că avea să lase scrupulele deoparte pentru a obține ceea ce voia de la ea. Acceptarea lui tăcută luase sfârșit, iar întâlnirile lor aveau să decurgă de-acum după voia lui. Nu a ei.

Nu avea să îi permită să plece fără să profite de șansa de a face dragoste cu ea. Nu voia să mai amâne nici o secundă.

Cum de îl vrăjise în asemenea hal? De ce cedase acelei pasiuni nebune? Unde avea să ajungă?

– Deschide-te pentru mine. Limba lui se juca cu buzele ei, cerând să intre, iar ea se supuse, punându-și brațele în jurul lui și trăgându-l mai aproape.

Mai jos, mădularul lui era tare ca piatra, testiculele îi erau încordate și îl dureau, și, incapabil să îndure suspansul, Wakefield se gândi cum să ajungă mai repede înăuntrul ei și cât de minunat avea să se simtă în acel loc strâmt, întrebându-se dacă, după ce urma să o aibă o dată sau de două ori, pornirile lui arzătoare s-ar putea diminua.

Era al naibii de intrigat de cum ar fi să facă sex cu ea. De ce era atât de disperat să afle?

Îi masă sânii și începu să îi descheie nasturii rochiei, dar, după cum bănuia deja, ea încercă să îl oprească.

– Wakefield, nu. Emma se trase de lângă el, ridicând capul, așa că el o sărută pe obraz și coborî pe gât. Unul dintre vecinii mei ne așteaptă.

– Nu ieșim nicăieri astăzi.

Ridicând-o, o dezechilibră, iar ea țipă și îl lovi cu palmele peste umeri.

– Pune-mă jos, bestie.

– Nu.

Nu era mai grea decât un fulg, așa că era ușor să o care până la canapea, să se întindă pe spate și să o tragă peste el. Genunchii îi erau așezați de-o parte și de alta a șoldurilor lui, rochia îi era ridicată, iar coapsele li se atingeau. Penisul lui pulsa, așteptând ca Emma să se coboare deasupra lui, astfel încât părțile ei intime să îl atingă.

Din experiența anterioară, John știa că ea nu purta lenjerie, așa că o putea simți goală, fierbinte și alunecoasă pe pantalonii lui, iar el nu mai putea îndura să stea deoparte. Totuși, ea nu făcu nici o mișcare pentru a grăbi contopirea lor, așa că o apucă de șolduri și o aplecă spre el.

Când îi simți vintrea atingându-se de mădularul lui, în el se aprinse un foc arzător care distruse orice rămășiță de cavalerism. Își dorea să îi smulgă hainele de pe ea, să o imobilizeze și să se acupleze într-un mod desfrânat. Emma îl înnebunea și îl făcea să o dorească cu disperare, fără să îi pese de consecințe.

Mâna ei era sprijinită de brațul canapelei, iar ea îl privi încruntată, cu o expresie exasperată, care ar fi trebuit să îl enerveze, dar nu o făcu. Chipul ei era atât de expresiv, iar el nu se sătura niciodată să studieze emoțiile care i se întipăreau pe față. Fu amuzat de seriozitatea ei și excitat, în mod straniu, de faptul că ea era pe cale să enumere toate motivele pentru care el era un ticălos și un pierde-vară.

De-a lungul vieții lui, i se spusese cât de dezgustătoare îi erau obiceiurile, i se reproșase că nu fusese în stare să suplinească absența fratelui său. Mesajul devenise atât de insuportabil, încât încetase să îl mai asculte.

În mod surprinzător, nu era supărat din pricina plângerilor ei. Ea avea talentul de a-și transmite nemulțumirile într-un mod care îl făcea să îi acorde atenție, să vrea să devină un om mai bun pentru ca Emma să se bucure de schimbarea din comportamentul lui. Își dorea să o mulțumească, să o vadă zâmbind și să știe că era bucuroasă datorită a ceva ce el făcuse pentru ea.

Recunoștința și bucuria ei față de cele mai mărunte lucruri erau atât de pure și de naturale, încât Wakefield își închipui că puțini oameni se purtaseră frumos cu ea. Era lăudată pentru că îi ajuta pe ceilalți, dar favorurile nu păreau să-i fi fost răsplătite.

John era încântat că avea resursele necesare pentru a o răsfăța așa cum merita și își dorea să o ajute mult mai mult. Ea trezea în el o bunăvoință care nu îl caracteriza.

– Ce faci? îl mustră ea în timp ce el se juca cu sfârcurile ei.

– Vreau să fac dragoste cu tine.

– Dar am planuri pentru noi, am...

El își puse un deget peste buzele ei, întrerupând-o.

– Nu.

Emma îl studie, iar Wakefield putu citi fiecare gând agonizant trecând prin capul ei frumos în timp ce încerca să își dea seama cum îl putea convinge să iasă din casă, pentru ca interacțiunea fizică să devină imposibilă. În dățile anterioare, complotul ei avusese succes, dar el ajunsese la limita răbdării. Devenise atât de excitat, încât pur și simplu nu mai putea fi de acord să meargă oriunde voia ea.

– Nu vreau să fac asta, recunoscu ea în cele din urmă.

– Nu îmi pasă.

Emma se bosumflă.

– Ești un tiran, Wakefield. Nu știu de ce continui să îmi petrec timpul cu tine.

– Pentru că ești nebună după mine.

– Nu te flata singur.

El o îmbrățișă în continuare, ghemuindu-se la pieptul ei. Îi tachina sfârcurile, strângându-le ușor, iar ea gemea, deși se străduia din răsputeri ca el să nu o audă.

Interacțiunea lor căpătase o rutină. Ea flirta și îl tachina în timp ce se străduia să păstreze distanța. O barieră greu de definit o împiedica, iar el nu putea înțelege de ce. Era o femeie extraordinar de pasională, vitalitatea ei lascivă fiind atât de ostentativă, încât – lui, cel puțin – i se părea că strălucește în jurul ei. Nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca ea și era obsedat, fascinat și incapabil să-și țină în frâu pornirile păcătoase.

– Va fi minunat, Em, știi că va fi.

– Nu am susținut niciodată opusul.

El îi luă un sfârc între dinți, mușcându-l ușor prin materialul rochiei. Ea își arcui spatele și gemu.

– De ce te temi?

– Nu mă tem.

– Mincinoaso! Trecu la celălalt sân, mușcându-l și tachinând-o. Dacă nu știu ce este în neregulă, nu pot îndrepta lucrurile.

– Nimic nu este în *neregulă*.

Wakefield o așeză lângă el. Era atât de sinceră, iar el începea să o cunoască tot mai bine. Dacă o privea în ochi, Emma nu îl putea minți.

– Nu sunt atât de nepriceput în distracțiile erotice.

– Nu îmi aminti, urăsc când o faci.

– Nu poți ascunde cât de mult mă dorești.

– Nu te doresc, spuse ea.

Wakefield îi ignoră negarea.

– Așa că hai să continuăm.

– M-ai forța să o fac?

– Nu cred că va fi nevoie de *forță*.

Demonstrând că avea dreptate, Wakefield își strecură o mână sub rochia ei, îi mângâie clitorisul, apoi o pătrunse cu două degete. Ea era nerușinat de udă, iar descoperirea îl excită și mai tare.

– Ești atât de udă și de pregătită pentru mine.

Emma roși, obrajii devenindu-i de-a dreptul sângerii.

– Nu joci corect.

– Nu, nu joc corect.

– Nu vreau asta, pretinse ea tristă. Nu te vreau pe *tine*.

Era atât de tristă, încât el o strânse la piept, lipindu-i sânii de el. Nu suporta să o vadă atât de supărată, ca și cum gândul de a se implica într-un act sexual cu el era dureros, iar el o consolă, de parcă ar fi fost un copil.

Deși înfrânarea era o tortură pentru el, Wakefield o lăsă mai moale, încetini ritmul și se liniști. După ce se calmă, putu să se concentreze asupra a ceea ce se întâmpla, să își amintească faptul că îi făcea plăcere și doar să o aibă în brațe.

Nu mai stătuse niciodată lângă o femeie doar de dragul de a o ține în brațe. De la început, când se culcase prima oară cu o

hangiță, la vârsta de paisprezece ani, pornirile lui carnale fuseseră provocate de un singur scop: alinarea trupească. Nici un alt țel nu îl motivase vreodată mai puternic. De ce să piardă timpul cu preludiul sau cu curtarea cuiva? Partenerele lui erau bine-venite în patul său atât timp cât îl satisfăceau. Și o făceau, fără îndoială.

Cu Emma, regulile erau diferite. Îi plăcea să o țină în brațe, să o protejeze. În după-amiaza aceea în pădure, după ce ea avusese un orgasm mistuitor, adormise în brațele lui, iar el o ținuse așa vreme de două ore.

De-a lungul timpului, avusese amante care adormeau după consumarea pasiunii, dar nu rămăsese lângă ele în timp ce dormeau. Fără vreo excepție, se strecura din pat și pleca. Totuși, în cazul Emmei nici măcar nu se gândise să plece, și astfel învățase o lecție despre plăcerile simple: nu e nevoie să te grăbești spre un sfârșit. În drumul alene către destinație poți găsi multe plăceri.

– La cine te grăbești să ajungi când pleci de lângă mine?

Deși, de obicei, era un bărbat egoist, căruia rar îi păsa de situația amantelor sale, era în mod special curios în legătura cu ea.

– La familia mea. La mama și la sora mea mai mică, Jane. Mama este bolnavă, iar una din noi trebuie să stea cu ea mereu. Când eu sunt plecată, Jane rămâne singură, și are doar unsprezece ani.

Își aminti că administratorul moșiei îi vorbise despre moartea tatălui ei, despre situația lor nefericită de după aceea, dar, după cum îi stătea în fire, nu îi acordase prea multă atenție.

– Sunteți doar voi trei.

– Da.

– Cum te descurci?

– Muncesc, prostuțule. Cum crezi?

– Ce muncești?

Ridicându-se, îl privi ca și cum ar fi fost un imbecil.

– Diverse treburi. Am grijă de cei bolnavi, îi veghez pe cei muribunzi, moșesc *copii*...

– Moșești copii?

Era atât de pricepută. Wakefield și-o putea închipui.

Emma ridică din sprâncene.

– Am multe talente.

– Cu siguranță.

Wakefield își plimbă degetul peste palmele ei. Erau dure, aspre – mâinile unei femei care muncea din greu –, complet diferite de mâinile moi și fine ale domnițelor de viță nobilă în preajma cărora el se afla de obicei.

– Urăsc că muncești atât de mult.

– De ce? Puțină sudoare și muncă nu au ucis niciodată pe nimeni. Ridică mândră bărbia. Ar trebui să încerci și tu o dată.

– Foarte amuzant.

– În plus, ce-am mânca dacă nu aș munci?

Ea rosti comentariul cu indiferență, ca și cum strădaniile ei de a aduce ceva de mâncare erau ceva banal, dar Wakefield fu teribil de deranjat de acea remarcă. Multe replici periculoase ajunseră brusc pe vârful limbii lui. Replici legate de faptul că i-ar fi plăcut să o ajute, să o protejeze, să aibă grijă de ea.

Era la un pas de a-i face o ofertă impulsivă de ajutor financiar, dar fu nevoit să se abțină, ca nu cumva să își ia un angajament pe care nu era pregătit să îl onoreze.

Dorința subită era aproape tangibilă, iar el fu îngrozit și tulburat de intensitatea ei. Avea deja o amantă dificilă, nu-i mai trebuia încă una. Așa că la ce se gândea, mai exact? Deși voia multe lucruri de la ea – compania ei prietenoasă, discuții pline de viață, sex pasional –, toate erau chestiuni temporare. Nu avea de gând să se atașeze emoțional, ceea ce însemna că nu era pregătit să își ia un angajament.

Erau la începutul unei aventuri scurte, amuzante, dar, după ce aceasta avea să se încheie, el urma să revină la viața lui minunată, în Londra. Emma nu avea, acum sau vreodată, un loc lângă el la oraș. Pentru numele lui Dumnezeu, erau o țărăncuță binevoitoare, care își câștiga pâinea făcând pe infirmiera pentru cei bolnavi, ca apărătoare a celor asupriți. Nu o putea lua cu el la Londra; prietenii lui aroganți și plini de vicii aveau să o devoreze.

Alungându-și gândurile nebunești din minte, îi luă mâinile și le puse pe pieptul său.

– Atinge-mă, Emma. Îi ghidă mâna în cercuri lenețe. Atinge-mă peste tot.

Pentru prima oară, ea nu protestă. Cu degetele lungi și seducătoare, îi descheie nasturii cămășii, coborând apoi spre betelia pantalonilor, desfăcându-i ca să îl poată mângâia. Senzația de piele pe piele fu atât de intensă, încât Wakefield se simți de parcă ar fi fost străfulgerat.

Emma ezită, apoi se aplecă și își îngropă nasul în smocul de păr.

– Îmi place pieptul tău, spuse ea.

– Ești liberă să faci ce vrei.

Emma scoase un râset imoral, apoi îl adulmecă, plimbându-și limba pe sfârcul lui, lingându-l, făcându-i mușchii stomacului să se încordeze, mădularul să zvâcnească, dar continuă neabătută să îl tachineze ușor cu dinții.

El o trase mai aproape, îndemnând-o cu șoapte întretăiate să continue, iar ea se conformă, până când Wakefield de-abia mai putea suporta excitarea. Emma se obișnuise repede cu el și cu corpul lui. Se retrase, părând șireată și înțeleaptă, ca și cum ar fi înțeles toate secretele pe care bărbații încercau – în zadar – să le ascundă de femei.

– Mă vrei, Wakefield?

Ce tactică! Părea atât de castă, de inocentă, dar avea un aer desfrânat care îl scotea din minți de fiecare dată când era norocos și reușea să aducă la suprafață acea fațetă a ei.

– Știi că da.

Ea se juca cu sfârcurile lui, făcându-l să se foiască.

– Dă-ți jos rochia, îi ceru el.

– Nu.

Îl refuzase, dar el îi descheia oricum nasturii, desfăcându-i corsajul. Îi coborî apoi cămășuța în jurul taliei, lăsându-i sânii dezgoliți.

– Oh, da! spuse el admirativ. Uită-te la tine!

Ca o virgină timidă, ea își acoperi pieptul cu brațele. Observându-i modestia – de-a dreptul nepotrivită după toate câte făcuseră până atunci! –, Wakefield râse și îi dădu mâinile la o parte ca să se poată bucura de privelițte.

– Nu te holba așa la mine.

– Emma, ești atât de drăguță.

Roșind și mai tare, Emma încercă să îi distragă atenția ca să se poată acoperi, dar el nu o lăsă, așa că, după o scurtă luptă, se dădu bătută.

Până acum, Wakefield își închipuise că îi plăceau femeile voluptuoase, cu sâni mari și greoi, care puteau fi o pernă moale după sex, dar se înșelase.

Îi plăceau sânii mici, cât să îi umple palma. Ai Emmei erau perfecți, deschiși la culoare, delicați și perfect rotunzi. Sfârcurile trandafirii erau excitate, alungite, iar el își trecu degetele peste ele, făcând-o să se miște și să se frece de mădularul lui, așa cum el își dorea ca ea să facă.

O trase spre el, iar pieptul ei se lipi de al lui pentru prima dată, fără haine care să le stea în cale. Prinzând-o din nou de șolduri, o mișcă astfel încât sânii ei se odihneau pe pieptul lui, iar părul de pe piept îi gâdila sfârcurile. Se întinse după unul, tachinându-l, simțind cum tensiunea creștea în corpul Emmei.

Se ducea o luptă în interiorul ei. Psihic, ea nu voia să facă asta cu el, dar fizic nu putea rezista. Corpul ei tânjea după ce avea el de oferit, iar fizicul ieșea în câștig. Nu se putea abține.

Mâna lui se strecură între ei, coborând spre părțile ei feminine. Era atât de excitată, încât el nu mai pierdu timpul cu alte finețuri. Trecu direct la clitorisul ei și o scoase din minți.

– John..., gemu ea.

– Sunt aici, o asigură el, ținând-o în brațe în timp ce ea zbura până la cer și dincolo de el.

Orgasmul ei fu mai intens decât cel din pădure – dacă era posibil. Corpul îi era rigid, străbătut de plăcerea arzătoare, și un geamăt disperat ieși din gâtul ei. Wakefield îi puse mâna la gură, ca nu cumva vreun servitor să o audă și să intuiască ce făceau în spatele ușilor încuiate.

Când Emma coborî de pe norișorul ei, mușchii i se relaxară, devenind greoi, și se lăsă peste el, într-o uniune perfectă. Emma avea înălțimea perfectă, capul ei se culcușea sub bărbia lui, și avea curbe unduitoare acolo unde corpul lui era plat, mușchi peste carne suplă, zone curbate peste porțiuni drepte. Era ca și cum ea fusese creată pentru el. O potrivire perfectă. Perechea ideală...

Ce alegere greșită a cuvintelor! Agitându-se neliniștit, John se gândi de ce îl năpădeau asemenea sentimente absurde când se afla în prezența ei.

Dacă el căuta o *parteneră*, era doar pentru nevoile trupești. În ciuda faptului că oamenii bârfeau și chiar făceau pariuri, el nu căuta o mireasă. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi însurat cu Caroline.

Iar când avea să se hotărască și să ia o decizie, femeia pe care urma să o aleagă avea să fie complet diferită de Emma Fitzgerald. Avea să aleagă o soție care să fie pregătită pentru rolul ei, una care să nu îi tot sublinieze defectele, care să pretindă în mod politicos că obiceiurile lui erau proaste și care să nu se grăbească să îl transforme într-un om mai bun.

Nu avea de gând să se lege de o femeie care îl certa constant, scoțându-i ochii pentru defectele și greșelile lui. Oricine ar putea să o ia razna dacă ar încerca să se ridice la nivelul așteptărilor Emmei.

Când sărutul lor arzător se încheie, obrajii ei erau roșii, iar inima îi bătea furioasă la baza gâtului.

– Cum îmi faci asta?

Era sincer uimită de cât de priceput era Wakefield în a-i oferi un orgasm. El însuși fu uimit de cât de supusă se predase Emma.

– E ușor cu tine, glumi el, dar, în secunda în care rosti cuvintele, le regretă.

Ea încremeni, o combinație de groază și tristețe citindu-se pe chipul ei.

Adesea, părea extrem de experimentată în treburile sexuale, dar apoi expresia i se schimba brusc și părea o virgină confuză. Tachinarea erotică nu îi era ceva familiar ei... Dar de ce nu ar fi? La cât de pricepută era, reticența ei era ridicolă.

Era o enigmă, iar Wakefield nu putea rezolva ghicitoarea care îi învăluia întreaga ființă. Cine era Emma cea adevărată?

– Nu este intenția mea să fiu ușuratică. Serios, nu este. Era îngrozită de pornirile ei lascive și, aparent, credea că el o denigra subliniindu-i-le. Încerc să mă controlez și...

– Șșștt, o liniști el. Glumeam.

– Nu crezi că sunt o depravată?

„Păi, ba da", dar nu era chiar așa. Nu considera neapărat că un strop de depravare la o femeie era o trăsătură negativă, iar lui

îi plăcea fiecare bucățică imorală și destrăbălată din corpul ei. De fapt, dacă ar fi putut găsi o cale să o împingă dincolo de depravare, să o facă să se abandoneze complet simțurilor, Wakefield ar fi fost în culmea extazului.

– Există o atracție între noi, Em. Dar ăsta este un lucru bun. Nu îți face griji.

Ea încuviință din cap.

– Ce o provoacă?

– Nu știu. Este unul dintre marele mistere ale vieții. Suntem compatibili – într-un mod fizic –, dar nu există o explicație pentru asta.

– Este un blestem.

– Sau o binecuvântare, depinde de unde privești.

– Un blestem, repetă ea. Clar, un blestem.

El zâmbi larg, complet în dezacord cu ea, și își mișcă șoldurile, mădularul lui umflat transmițându-i Emmei că ea era singura care se eliberase.

În mod remarcabil, pentru prima oară, ea nu se grăbi să își aranjeze hainele și părul și să fugă pe ușă, așa cum o făcuse în trecut.

Îl privi cu atenție, arătând de parcă ar fi trecut un pod emoțional. Ochii îi licăreau, și un zâmbet viclean îi lumină chipul, ca și cum ea ar fi știut ceva și el nu.

– Vreau să îl iau în mână, zise Emma, apucând betelia pantalonilor lui. Și în gură.

– O, Doamne.

– Ți-ar plăcea dacă aș face-o?

Studiindu-i degetele subțiri și buzele roșii, Wakefield își aminti fiecare detaliu senzual din acea după-amiază din camera lui de garderobă, când o ademenise lângă el în timp ce era gol în cadă. Îl spălase cu grijă, trecând cu pânza peste părțile lui intime înfierbântate de dorință.

Fără să se străduiască prea tare, îl excitase până la apogeu. Și atunci nu fuseseră implicate decât mâinile ei. Wakefield nu știa cum avea să supraviețuiască dacă Emma îi oferea plăcere cu gura aceea sexy și obraznică a ei.

– M-ai omorî dacă ți-ai pune gura pe mine.

–Adevărat? Râzând, Emma își linse buzele. Hai să vedem dacă așa este.

Îi descheie primul nasture de la pantaloni și se coborî încet într-acolo.

Capitolul 10

Emma nu se opri, pentru că nu voia să se gândească prea mult la ceea ce era pe punctul să facă. Când începuse șarada asta prostească, avusese intenții atât de nobile, fusese atât de sigură că avea să obțină ce voia de la viconte doar jucând jocuri și amăgindu-l, dar strategia ei se dovedise un eșec total. Nu mai putea rezista avansurilor lui, așa cum nu putea împiedica soarele să răsară.

Ce proastă fusese! Avusese o aventură romantică, trecătoare, cu un băiat pe când avea șaptesprezece ani și, din cauza asta, se convinsese pe sine că avea maturitatea și experiența de care avea nevoie ca să facă față unui crai ca John Clayton.

Atracția pe care o simțise pentru adolescentul Charlie în urmă cu toți acei ani fusese atât de șterșarsă, încât nu o putea numi excitare. Prin comparație, sentimentele ei pentru Wakefield erau complet diferite, atât de puternice și de copleșitoare, încât nu înțelegea cum se putuse aștepta să le controleze și îi trecu prin cap că acesta era motivul pentru care tinerele domnișoare erau păzite și aveau însoțitoare cu care să se sfătuiască.

Altele știau, dar ea nu, că o persoană putea simți o atracție atât de intensă, încât nu exista cale să i se opună, că dorința putea fi devoratoare, nu ținea cont de nimic, putea distruge orice urmă de înțelepciune, precauție și discreție.

Mai bine decât orice virgină din Anglia, înțelegea rezultatul actului sexual. Fusese prezentă la nașterea multor copii nedoriți și știa prea bine cum fuseseră concepuți. Totuși, în ciuda vastelor ei cunoștințe, în acest moment, cu Wakefield pe jumătate dezbrăcat, iar ea singură cu el, fără să știe cineva ce urmau să facă, era

pregătită să se îndrepte către orice deznodământ necugetat fără să îi pese de consecințe.

Nu era de mirare că femeile intrau adesea în belele!

Din acea după-amiază din pădure, Emma nu mai fusese în stare să se concentreze pe altceva decât pe el și pe cât de tare își dorea să se lase din nou în voia lui.

Nu putea mânca, nu putea dormi, încercând necontenit să găsească metode de a-l evita. Dar, deși se mustra pe sine, nu putea sta departe de el. Wakefield era un astru luminos în universul ei monoton, un soare strălucitor al lumii ei întunecate. Prezența lui la conacul Wakefield adusese entuziasm și bucurie acolo unde nu era nimic altceva în afară de durere și disperare, așa că Emma nu își putea interzice să îl viziteze.

Încercase din răsputeri să îl țină la distanță, să își controleze propriile porniri depravate. Și de data asta plănuise să fie puternică, dar, când el o ademenise în bibliotecă și încuiase ușa în urma lor, firea ei imorală ieșise la suprafață cu o asemenea forță, încât nu o putuse împiedica.

Wakefield îi spusese că ceea ce făceau nu era greșit, că nu era o depravată, iar Emma fusese extrem de ușurată să îl audă scuzându-i pornirile imorale. Setea ei de depravare mocnea în adâncul ei, ademenind-o spre vicii, iar Emma era pregătită să scape de toate reținerile care o înlănțuiau.

Orgasmul pe care i-l oferise el fusese atât de intens, încât Emma aproape izbucnise în lacrimi, și voia să îi ofere și ea același lucru. Până acum, reușise să se eschiveze de la cerințele lui carnale, iar el fusese blând și răbdător cu ea, dar Emma nu îl mai voia calm și cumpătat. Voia să îl vadă mânios, înfierbântat, pe marginea prăpastiei, gata să sară.

Coborând ușor, trasă o urmă fierbinte cu degetele pe abdomenul lui, stăruind pe buric, apoi continuă, ajungând la baza pantalonilor, unde erecția lui se manifesta într-un mod atât de delicios. Înghiontindu-i mădularul cu nasul prin material, îl mângâie și îl mușcă, apoi descheie primul nasture. Trecu apoi la următorii, până când îi descheie pe toți, și tot ce îi rămase de făcut era să îi dea la o parte și să îl aibă gol în mână, în gură.

Putea să o facă?

Știa că femeile prestau indecenta procedură, la fel cum știa că bărbaților le plăcea mai presus de orice, așa că Wakefield sigur ar fi încântat de lipsa ei de inhibiții. Voia să îl savureze, să îl atingă și să îl miroasă, își dorea cu disperare să îl facă fericit.

Ce însemna asta? Când devenise satisfacerea lui atât de importantă?

Până în acel moment, ea văzuse relația lor ca pe o glumă, o distracție exotică în existența ei monotonă, dar deodată plăcerea lui deveni esențială, iar capacitatea ei de a-i aduce lui satisfacție și liniște era supremă.

Era dragoste?

Ideea însăși i se părea terifiantă.

Cum nu avea obiceiul să facă lucrurile doar pe jumătate, dacă Emma se îndrăgostea de un asemenea crai, avea să fie o decădere completă, deplorabilă. După cum îi era firea, urma să îi dea totul unui bărbat cu care nu avea nimic în comun, de rang superior, bogat, care urma să plece înapoi la Londra de îndată ce avea să-și încheie treburile în provincie.

Nu avea să îl mai vadă vreodată, să mai primească vreo veste de la el. Avea să fie lăsată în urmă, uitată și nefericită, devastată de faptul că trebuia să își continue viața fără el.

Dacă își pierdea inima, cum putea să mai trăiască?

Riscul de a ceda era cumplit. Trebuia să aibă prioritățile clar stabilite, să se concentreze asupra a ceea ce putea îndeplini și să își aducă aminte ce nu putea realiza. Aranjamentul ei cu Wakefield fusese făcut doar în scopul de a-și ajuta vecinii. Orice se întâmpla în privat pe parcurs era trecător și nu avea legătură cu scopurile ei nobile.

Sperase să se bucure de atenția lui, iar el îi oferise ocazia perfectă de care să profite, dar Emma nu putea uita că era doar o aventură scurtă și nu avea să fie vreodată mai mult de atât. Nimeni nu avea să știe vreodată ce fusese între ei – cu excepția sa – și cu ce amintire savuroasă avea să rămână după plecarea lui!

Strecurându-și degetele pe sub materialul pantalonilor, îi trase în jos, iar mădularul lui țâșni afară, spre ea. Roșu și vibrând, cu sângele gonind prin venele groase, părea furios, viu, cu o voință proprie, și cerea atenție.

Emma își trecu degetele prin părul țepos de la baza mădularului. Era mai aspru și mai închis la culoare decât părul blond de pe cap, iar Emma își îngropă nasul în el, mângâindu-i abdomenul cu obrazul. Fiecare mișcare îl făcea pe Wakefield să tresară, iar mușchii abdomenului i se încordau, în timp ce el îndura agitat explorarea ei. Însă Emma nu îl mângâia acolo unde își dorea cel mai tare.

În cele din urmă, se îndură și îl luă în mână, masându-i capul sensibil cu degetul mare, iar Wakefield rămase cu răsuflarea tăiată. Strângându-l, începu să îl maseze, dar mișcările ei erau stinghere, neavând spațiul necesar să se ocupe de el așa cum voia.

Îi trase pantalonii de pe șolduri ca să se poată bucura de toată lungimea mădularului său, de cele două punguțe care se legănau sub el, iar Emma îl cuprinse într-o palmă, apoi se aplecă. Lingându-l, porni de la baza membrului lui umflat, avansând spre vârf.

Din moment ce nu o mai făcuse vreodată, nu știa prea bine cum să continue, dar își dădea toată silința, lăsându-l pe Wakefield să o ghideze. Judecând după reacțiile lui, Emma putea intui ce îi place mai mult și, cu fiecare minut care trecea, corpul lui devenea mai tensionat, iar mădularul – mai rigid și mai tare.

Ce putere avea asupra lui! Wakefield era la mila ei. Cât de minunat era să îl domine și să îl supună pe ticălos.

Ajungând la vârf, îi linse sucul sexual. Avea un gust atât de bun, excitând-o și făcând-o să îl dorească cu disperare. Sfârcurile i se întăriseră și aveau nevoie de atenție, iar locul sensibil dintre picioarele ei era umed și zvâcnea. Voia să îi ia toată erecția în gură, apoi să o simtă în ea, să se contopească cu el pentru totdeauna.

Ridică privirea spre Wakefield, iar el o privi cu un foc arzător în ochi care o fermeca și o provoca. Erau doar el, camera tăcută și anticiparea minunată a ceea ce era pe punctul de a se întâmpla.

– Vreau să știu că îți place ce îți fac, spuse ea.

– Ești sigură, iubito?

Alintul îi dezmierdă urechile, și, pentru că era atât de periculos, Emma încercă să pretindă că nu îl auzise. Cuvântul îi stârnise un roi de fluturi în stomac, tulburând-o.

Mii de întrebări frenetice alergau prin mintea ei: De ce îi spusese așa? Ce însemna? Era un apelativ pe care îl folosea cu fiecare femeie cu care se culca? Sau – cel mai incredibil gând! – o spusese pentru că avea sentimente profunde pentru ea?

Ideea era atât de absurdă și atât de greu de imaginat, încât nu voia să o ia în seamă. Afecțiunea din partea lui era imposibilă, de neconceput, și totuși ideea i se părea extraordinară și se putea închipui pe sine abandonându-se în voia acelui cuvânt, dorindu-și să fie adevărat, înnebunind de dorință.

Ignorând gravitatea acelui cuvânt, refuză să îi atribuie vreo semnificație. Era un singur lucru pe care el îl voia de la ea, un singur lucru interesant pe care ea îl avea de oferit: corpul ei. Emma ardea de nerăbdare să îl împartă cu el. Uniunea sexuală era singurul motiv din spatele interacțiunii lor, și trebuia să fie precaută, ca nu cumva inima ei singuratică să se aventureze unde nu îi era permis.

– Da, sunt sigură, răspunse ea.

– Te doresc atât de mult. Nu știu dacă mă pot calma sau abține.

– Să nu ai rețineri din cauza mea. Emma intenționa să se lase în voia fiecărui aspect decadent și depravat al procedurii. Vreau să fie minunat pentru tine.

– Crede-mă, fetițo, o să fie. Se așeză pe perne. Indiferent de cum decurg lucrurile, adăugă apoi.

Noua poziție aduse mădularul lui chiar sub gura ei, iar ea linse vârful, apoi deschise gura și îl primi înăuntru. Imediat, el începu să împingă, fără să îi dea timp să se obișnuiască. Evident, era familiar cu procedura și cu violența ei și nu își dădea seama că ea nu o mai făcuse niciodată.

Wakefield nu își stăpâni pornirile, dar Emma nu îl putea învinui. Din momentul în care se întâlniseră, se purtase ca o ușuratică și nu făcuse nimic altceva decât să se laude cu caracterul ei.

În mod absurd, se așteptase la o reacție calmă și politicoasă. Dar, după întâlnirile ei cu Wakefield, era surprinsă de cât diferită era realitatea față de fanteziile ei. Escapada era contrariul a ceea ce își închipuise ea: mai obscenă, mai tulburătoare și mai riscantă.

Prea rușinată ca să recunoască, personalitatea ei avea multe fațete deocheate, iar această indecență le întrecea pe toate. Era uimită de modul în care situația lor fusese redusă la cele mai simple elemente: gura ei, mădularul lui.

Wakefield se rostogoli pe o parte, iar ea se supuse, ghemuindu-se în spațiul dintre corpul lui și canapea. Legănându-i capul, puse un picior peste ea, ținând-o aproape, ca să poată obține plăcerea maximă. Pe măsură ce se apropia de apogeu, Wakefield era pregătit să își dea drumul, iar Emma se încurajă pe sine, întrebându-se cum avea să vină sfârșitul, cum avea să se simtă și cum era gustul sămânței lui.

Cum avea să supraviețuiască faptei!

Nu știa ce ar trebui să facă mai departe – și nu era ca și cum s-ar fi putut opri ca să întrebe. Din moment ce își jucase rolul extraordinar de bine, probabil că el credea că ea știa deja urmarea.

În acea ultimă secundă, el se retrase din gura ei, încercând să o ridice la pieptul lui, iar ea nu avea habar ce i se propunea, dar bănuia că presupunea renunțarea absolută la virginitate.

Împotrivindu-se, își folosi greutatea și poziția ca să îl împiedice să o mute astfel încât să își dea drumul într-un mod pe care ea nu era pregătită să îl încerce.

– Trebuie să îmi dau drumul, Emma. Acum.

– În gura mea, John.

– Mă tem că te voi răni.

– Nu mă vei răni.

Se încruntară unul la altul, rezultatul fiind o luptă din priviri. Ea era disperată să îl satisfacă, să afle cum era sfârșitul, și începu să îl lingă, făcându-l să geamă.

– Em... El încercă să o îndepărteze, dar fără prea multă convingere. Oprește-te.

– Lasă-mă să fac asta pentru tine. Ezitant, Emma zâmbi, cu ochii căprui aproape rugători. Te rog?

– O, Dumnezeule... Cum mă privești...

Se sprijini de perne, iar Emma văzu mișcarea ca pe o acceptare, își coborî din nou gura spre el, în timp ce el mormăi ceva.

– Voiam ca prima oară să fie diferit, îngăimă Wakefield, dar probabil că deja delira.

Fu rapid copleșit de dorință și se cutremură, dându-și drumul cu violență. Un geamăt răsună din pieptul lui în întreaga încăpere. Își vărsă sămânța, fierbinte și sărată până în străfundurile gâtului ei, iar ea primi bucuroasă tot ce îi oferea el, recunoscătoare că îi dăduse acea șansă, că o lăsase să o facă.

Păru a trece o eternitate până ce orgasmul se domoli. Corpul lui se relaxă, și se retrase din gura ei.

Pentru o vreme, Emma zăcu nemișcată, bucurându-se de rezultat, gândindu-se la ce avea să se întâmple în continuare, la ce aveau să își spună și cum aveau să se poarte. În cele din urmă, el se întinse spre ea și o mângâie pe păr.

– Vino aici, îi ceru el blând.

Fără să ezite, ea se supuse, întinzându-se peste el. Își încleștă pumnii și își sprijini bărbia în ei, privindu-l în timp ce el o studia gânditor.

Arăta teribil de tânăr și de inocent, cinismul și aroganța lui dispărând pentru moment, și părea de-a dreptul uimit de atracția dintre ei, neștiind cum să explice puterea legăturii lor. Wakefield căuta răspunsuri de la ea, ca și cum Emma ar fi fost un mister pe care încerca să îl dezlege. Sau poate că voia să comenteze ceva despre ceea ce tocmai făcuseră, dar nu putea da glas impresiilor sale.

Nici ea nu putea. Momentul fusese uimitor, incredibil, mai sublim decât orice ar fi visat vreodată înainte să înceapă acest joc, dar o asemenea recunoaștere avea să o facă să pară chiar mai mult târfa care el credea că era. Nu putea nici să spună, fără să pară complet imorală, că de-abia aștepta să repete experiența.

Amândoi pierduți în gânduri, se priveau unul pe altul, buzele lor la doar câțiva centimetri distanță, corpurile lor unite, inimile bătând ca una singură.

– Ești bine? o întrebă el în cele din urmă.

– Da. Tu?

– Încă sunt viu, o tachină el, referindu-se la comentariul pe care îl făcuse înainte să înceapă, legat la efectul pe care ea l-ar putea avea asupra mortalității lui.

– Nu te-am omorât? glumi ea.

– Am supraviețuit destul de bine.

– Mă bucur că ești un bărbat atât de rezistent. Nu aș fi știut cum să justific în fața lui Rutherford moartea ta subită.

Rânjetul ei se întindea la o ureche la alta, iar Wakefield zâmbi la rândul lui, voios și vesel. Apucând-o de fund, o împinse spre el, sărutând-o blând. Apoi intensifică sărutul, strecurându-și limba înăuntru și gemând de plăcere.

– Ador gustul sexului meu în gura ta. Este ca și cum ai fi fost făcută pentru mine.

– Mi-a plăcut ce am făcut, mărturisi ea cu timiditate.

– Și mie.

El ridică sugestiv din sprâncene.

– Hai să încercăm din nou, spuse ea pe negândite, înainte să împiedice cuvintele să iasă.

– Lasă-mă un minut, târfuliță mică. Wakefield o plesni vesel peste fund. Trebuie să îmi trag sufletul.

– Nu vreau să aștept.

– Ei bine, o vei face.

O răsuci astfel încât el stătea cu spatele la canapea, iar ea se ghemuise lângă el, cu spatele la el. Degetele lui îndrăznețe zăboviră pe talia ei, apoi se strecurară pe un sân. Deși Emma fu uimită de propria reacție, fu excitată, chiar și în dorința ei de a-i provoca un alt orgasm.

Sfârcurile ei erau ferme și pregătită de dezmierdare, iar ea se foi și se agită, nerăbdătoare ca el să facă pașii care aveau să îi trimită din nou pe drumul pasiunii, dar el voia să se odihnească.

De-abia aveau loc amândoi pe canapea, iar Emma veni și mai aproape de el, meditând asupra modului în care se potriveau, pielea ei caldă lipită de a lui, pieptul lui ridicându-se și coborând sacadat.

– Vreau să mă vizitezi seara, spuse el, ca să poți rămâne peste noapte cu mine. În patul meu, la etaj.

– Nu aș putea face asta.

Dar, chiar în vreme ce respingea invitația, mintea ei vuia plină de scenarii lascive legate de cum și-ar putea ascunde prezența la conac, cum ar putea să nu i se simtă lipsa acasă.

– Fă-o pentru mine.

Emma oftă.

– Mă tentezi dincolo de limite.

– Foarte bine.

O liniște prietenoasă se lăsă asupra lor, apoi Wakefield o sparse zicând:

– Urăsc rochiile tale.

– Ești un mare lingușitor, John. Emma îl înghionti în coaste cu cotul. Pun pariu că doamnele din Londra nu pot rezista limbii tale ascuțite.

– Vreau să îți cumpăr câteva haine noi.

– Nu, categoric.

– Mi-ar plăcea să te văd în roșu. Sau poate într-o nuanță deschisă de albastru, spuse el, mângâindu-i părul, brațul. Lasă-mă să o fac.

– Unde aș putea purta eu o rochie elegantă? În plus – Emma îl privi peste umăr –, dacă ai începe să îmi cumperi haine, ar părea ca și cum m-ai plăti pentru că petrec timp cu tine. Ar face ca relația noastră să devină bătătoare la ochi.

– O, Em, nu la asta m-am referit.

– Dar așa aș percepe-o eu.

Studiind-o, Wakefield se strădui să îi înțeleagă punctul de vedere. Fără îndoială, era complet diferit de al lui. El oferise multe daruri scumpe multor femei la viața lui și fusese refuzat de foarte puține. În cele din urmă, o îmbrățișă și o sărută pe păr.

– Presupun, mormăi el, că, dacă ți-aș cumpăra o rochie, m-ai face să mă simt vinovat pentru că am resursele necesare ca să mi-o permit.

– Da, probabil că aș face asta. Emma râse. Ajungi să mă cunoști destul de bine.

John râse și el, apoi căscă.

– Mă faci fericit.

Inima ei tresări. Ce sentiment divin, periculos! Existau zeci de răspunsuri dulci pe care ea i le putea da, dar le alungă, prea speriată să le dea glas. El nu ar vrea să audă nici o aiureală răsuflată, la care nu putea să răspundă la fel.

Și apoi, dacă Emma simțea o emoție neadecvată, el ar putea deveni îngrijorat din pricina afecțiunii ei, ar putea refuza să se mai întâlnească iar cu ea. Emma ajunsese să considere întâlnirile lor singurul lucru care o ajutau să facă față întunericului nopții, când disperarea amenința să o copleșească. Aventura lor avea

să se sfârșească în curând, iar ea nu voia să grăbească despărțirea lor cu o declarație prostească și insipidă.

Închise ochii și alungă ideile, memorând tonul pe care el îi vorbise, ca să nu îl uite niciodată, și se ghemui în brațele lui, prețuindu-i căldura și felul în care se simțea protejată în brațele sale.

Respirația lui se domoli și încetini, iar în curând începu să sforăie ușor. Emma mai stătu câteva minute, apoi se strecură din îmbrățișare. În tăcere, își încheie nasturii rochiei, își prinse părul și își puse pălăria. Pe un scaun de lângă șemineu zări o pătură tricotată și îl înveli cu ea, dar el nu se mișcă.

Studiind fiecare detaliu, Emma îl privi cu atenție; părea atât de liniștit. Își dorea să se aplece și să îl sărute de rămas-bun, dar se temea că l-ar putea trezi, iar el nu ar lăsa-o să plece, deși, ca să fie sinceră, nu s-ar putea împotrivi prea tare dacă el voia să o convingă să rămână. I-ar fi plăcut să se întindă lângă el pentru totdeauna, să se bucure alături de el de existența lui prosperă și bogată.

Scuturând din cap și alungând ideea absurdă, ieși în vârful picioarelor din încăpere.

Chiar când era pe punctul de a ieși pe ușa din față, fratele lui apăru ca din neant. Cu excepția acelei prime după-amiezi îngrozitoare, când el fusese martorul contractului semnat de ea și John, abia de îl mai zărise. Emma nu îl întrebase pe John despre domnul Clayton sau despre relația lor și nu știa ce să creadă.

Bărbatul o privea de parcă ar fi prins-o făcând ceva necuviincios – ceea ce cu siguranță făcuse! –, iar Emma își dorea să poată dispărea ca prin magie.

– Bună ziua, domnișoară Fitzgerald, o întâmpină el cu cordialitate. Nu știam că ai sosit. Ce te aduce pe la conac?

– Am lucrat cu Wakefield la rapoartele financiare ale moșiei.

Era o mincinoasă îngrozitoare, iar obrajii i se înroșiră.

– Adevărat? După tonul întrebării lui, își dădu seama că nu o credea. Nu am fost informat că ar fi avut nevoie de ajutorul dumitale.

– Este adevărat, susținu ea, puțin cam prea înflăcărat. Am discutat despre soluții mai puțin dramatice decât evacuarea.

– Nu ați pus în aplicare – din întâmplare – înțelegerea aia ridicolă pe care m-ați pus să o scriu, nu-i așa?

– Nu, zise ea râzând. Nu.

– Pentru că i-am spus că, dacă o face, va trebui să îmi dea socoteală mie.

Emma înghiți în sec.

– Așa ai făcut?

– Da.

– Ei bine – se strădui să rămână calmă –, am râs serios pe seama contractului, dar apoi am trecut la afaceri.

El își puse o mână reconfortantă pe brațul ei și spuse:

– Te poți baza pe mine dacă ai nevoie de ajutor.

Nenumărate gânduri frenetice îi trecură prin minte. Ce știa ea cu adevărat despre John Clayton? Dacă propriul lui frate îl credea capabil de un comportament vicios, poate că simțul ei ascuțit al intuiției o lăsase de izbeliște, și de fapt ea nu îl cunoștea chiar deloc.

– Nu am nevoie de ajutor, spuse ea. Suntem prieteni.

– Prieteni. Hmm... El medită asupra cuvântului ca și cum ar fi fost o aromă nouă, pe care nu o mai încercase niciodată. Nu știam că John are *prietene*.

– Ei bine, există un început pentru toate, nu-i așa?

– El unde este?

– El... aa... A adormit în bibliotecă.

– A adormit?

Fusese stupid din partea ei să recunoască faptul că el adormise, și se mustră în gând. Dacă ea și Wakefield ar fi avut o întâlnire de afaceri, așa cum pretinsese, de ce ar fi adormit în toiul ei? Bărbatul avea multe defecte, dar nici măcar *el* nu era atât de nepoliticos.

– Era foarte obosit, inventă ea o scuză patetică.

– Cu siguranță trebuie să fi fost.

Prostia ei reușea doar să agraveze lucrurile, iar Emma trebuia să scape de acolo înainte să spună ceva și mai stupid.

– Îmi pare rău, dar am întârziat la o altă întâlnire. Trebuie să plec.

– Bineînțeles, fu el de acord, mergând spre ușă și deschizând-o pentru ea. Nu mă lăsa să te rețin.

Ieșind grăbită pe ușă, își impuse să facă pași calmi, măsurați, dar, tăioasă precum lama unui pumnal, privirea lui o înjunghia în spate.

Ajunse la colțul casei și apoi ieși din raza lui vizuală, grăbindu-se spre pădure și spre siguranța casei sale.

Capitolul 11

Lady Caroline Foster aruncă o privire pe fereastra trăsurii în timp ce aceasta coti pe drumul spre conacul Wakefield. Din moment ce nu mai vizitase vreodată acea proprietate, studia cu ochi critic grădinile, memorând fiecare aspect, astfel încât, atunci când avea să revină în Londra, să-și aducă aminte de ceea ce văzuse.

Știa tot ce se putea ști despre proprietățile Wakefield, întrucât reținuse dinainte toate informațiile disponibile, însă, chiar dacă citise despre zonă, simpla examinare a documentelor nu îi putu oferi genul de detalii esențiale pe care le puteai afla printr-o inspecție vizuală.

Îi făcea plăcere să povestească despre suprafața, numărul de angajați, venitul anual de la arendași, cantitatea de grâu, orz și alte recolte. Când avea să se mărite cu John și să devină vicontesă, această moșie întinsă urma să fie una dintre multele pe care avea să le stăpânească, așa că avusese grijă să-i prevină înainte să sosească ziua sorocită.

Rolul ei iminent era descurajator, și își dorea să-l facă pe John mândru de ea. Timp de atâția ani, așteptase credincioasă ca el să se decidă că era pregătit să-și pună pirostriile, și când, în sfârșit, avea să accepte și aveau să se căsătorească, spera ca el să accepte fericit inevitabilul.

Urma să fie cea mai bună vicontesă!

În viitorul ei fusese dintotdeauna inclusă căsătoria cu moștenitorul conacului Wakefield. Bunicii și părinții își doriseră această alianță, tot așa cum și-o dorise și răposatul viconte, Douglas

Clayton. Planurile lor fuseseră stabilite încă de când Caroline era un prunc.

Inițial, fusese destinată fratelui mai mare al lui John, James, însă acesta murise, și, ca urmare a acestui fapt, ea dobândise un nou logodnic, schimbare care nu o afectase prea tare. Era pe atunci atât de tânără, iar ideea de a avea un soț i se părea atât de îndepărtată, încât nu conta cu cine avea să se căsătorească.

Se întâmplase cu o veșnicie în urmă, și abia își amintea de James, așa că era ca și cum fusese pregătită să se mărite cu John, doar cu John, și că nu existase vreodată un alt moștenitor al conacului Wakefield în afară de el.

El nu spusese prea multe, însă ea avea o bănuială supărătoare că lui nu îi plăcea ideea că inițial fusese sortită fratelui său. Nu discutaseră despre asta – nu era atât de netoată încât să aducă în discuție acest subiect –, însă o bântuia senzația că el simțea că nu fusese prima ei alegere și că o câștigase doar pentru că nu mai avea cine altcineva să o ia.

Se întreba adesea dacă nu cumva asta îl împiedica să o ceară de soție. John încerca din răsputeri să se țină la distanță de imaginea lui James și era jignit de orice aluzie cum că ar trebui să acționeze așa cum ar fi făcut James. Dacă era cineva suficient de idiot încât să-l îndemne cum să se poarte ca să-i semene lui James, el făcea fix opusul față de ce i se sugera.

Putea fi extrem de îndărătnic, așa că ea se prefăcea a crede că reticența lui față de căsătorie era pur și simplu rezultatul firii lui încăpățânate și nu – Doamne ferește! – a ceea ce simțea în privința ei.

Având moșia tatălui ei chiar în vecinătatea uneia dintre proprietățile Wakefield, crescuse împreună cu John, văzându-l ca pe un frate mai mare și mai nepărtinitor. Deși era cu șase ani mai mare, socializau adesea. Chiar și când el se mărise și se stabilise în Londra, se întâlneau la diverse evenimente.

Erau atât de apropiați, încât stătuseră pe același rând de strane la biserică la înmormântarea lui James!

Ea îi cunoștea punctele forte și slăbiciunile, înclinațiile și defectele și era convinsă că purtarea ei pașnică avea să echilibreze și să completeze predilecția lui de a trăi și de a cheltui necugetat. Erau prieteni și, așa cum susținea mama ei, timpul îndelungat

de când se cunoscuseră avea să stea la baza unui parteneriat stabil – asta dacă John putea să treacă peste reținerile care îl împiedicau să ia o decizie.

Alții o credeau nebună că încă încerca – în fond, tocmai împlinise douăzeci și patru de ani! –, însă ea își acceptase datoria și n-avea de gând să se eschiveze de la responsabilități, chiar dacă în sinea ei era conștientă că o irita lipsa lui de inițiativă. Renunțase la multe pentru a-i deveni soție. Pe măsură ce trecuseră sezoanele fără vreo oferă importantă, îndurase comentarii derizorii și fusese ținta ridiculizărilor – și, deși încerca în mod curajos să ignore aluziile răutăcioase, batjocura o durea.

Oamenii râdeau de ea pe la spate, făcând-o proastă, un bufon, spunând că își distrusese orice șansă când se aliase cu John. Nu știa cum avea să reacționeze dacă în final el urma să refuze să se căsătorească cu ea. Era nemăritată doar pentru că își unise soarta cu a lui. Fără nici o îndoială – așa cum insistaseră încontinuu părinții ei –, el urma să se potolească și să facă ceea ce se cuvenea. Dacă el chiar continua să se împotrivească, avea să o distrugă.

În ciuda sfaturilor mamei sale, era sigură că îl putea schimba, că putea să îi potolească tendințele exagerate și să-l transforme într-un om mai bun. Putea fi un soț corespunzător, chiar dacă nu era tânărul elegant și romantic la care visase când era copilă.

Cu siguranță îl plăcea destul de mult, netinând seama de numeroasele sale ciudățenii și de apetitul pentru necazuri. Era binevoitor și politicos, familiar, ca o pereche confortabilă de cizme de călărie.

Deși își dorea uneori ca el să-i facă inima să bată puternic, să îi arunce priviri înfierbântate de dorință masculină, să o poarte către o viață plină de pasiune și de entuziasm, își alungă aceste gânduri din minte. Urmau să aibă o căsnicie solidă, bazată pe vechile principii ale datoriei față de familie și față de țară, și era imprudent să râvnească la ceva ce nu fusese niciodată menit a se întâmpla.

Caleașca dădu colțul și ieși huruind din pădure, iar ea reuși să vadă pentru un moment reședința. Era frumoasă, ridicată pe un deal, cu ferestrele strălucind în soarele după-amiezii. Un fior de nerăbdare și de grijă îi străbătu șira spinării.

Nu-i scrisese lui John pentru a-l anunța de sosirea ei, așa că avea să fie uimit. Ea nu făcea niciodată ceva imprevizibil, nu încălca niciodată nici o regulă și nu se purta impetuos, așa că nu-și putea da seama ce anume o motiva.

Desigur, exista nevoia de a-l face pe John să o creadă spontană – el o tachina adesea că era prea reținută, însă mesajul anonim pe care îl primise avusese de asemenea de-a face cu decizia ei de a merge la Wakefield.

John avea o afinitate pentru femeile depravate, o slăbiciune pe care mama ei i-o explicase îndelung, și ea nu-și făcea nici o iluzie privind genul de căsnicie pe care urma să-l aibă: cu John drept soț, trebuia să se prefacă neștiutoare în timp ce el se înhăita cu toate destrăbălatele.

Caroline nu pricepuse detaliile dezgustătoare, însă mama ei îi dăduse de înțeles că femeile claselor inferioare urmau să-i ofere lui John genul de distracții pe care ea – ca fiică de conte – n-ar trebui să le furnizeze. Deși acest punct de vedere imposibil de înțeles i se părea dezagreabil, ea presupusese că se obișnuise deja cu asta, însă, aflând de amărâta cu care umbla el, fusese cuprinsă de frustrare.

Târfulița urma să-i ofere un pretext în plus să evite căsnicia, și, deși ea se străduia să-și ascundă ciuda, nu mai putea răbda.

Când tatăl lui murise, părinții ei îi promiseseră că – acum, că titlul atârna greu pe umerii băiatului – John urma să își îndeplinească obligația, însă ea aștepta o cerere în căsătorie de luni întregi! Scrisoarea nesemnată o forțase să acționeze, și ea n-avea de gând să piardă timpul prin Londra în vreme ce destinul îi era, din nou, amânat.

Avea s-o trimită pe târfulița la plimbare, urmând să-l aibă pe John numai pentru ea pentru toată săptămâna! O astfel de companie restrânsă trebuia să aibă un efect miraculos asupra relației lor!

Părinții ei erau în Scoția, iar absența lor îi oferise ocazia perfectă pentru a face această călătorie pe furiș, neștiută de nimeni. Avea să folosească fiecare secundă pentru a-i aminti lui John de ce le-ar sta așa bine împreună. Amânarea lui era pe cale să se încheie!

Caleașca se opri cu un huruit la intrarea în conac, iar ea continuă să privească pe furiș afară, în timp ce vizitiii își îndeplineau sarcinile. În cele din urmă, ușa se deschise, cu treptele coborâte, iar ea ieși. Cu stomacul strâns de emoție, își netezi urmele lăsate de griji pe frunte și afișă un zâmbet calm.

John avea să fie atât de încântat să o vadă! Cu siguranță avea să fie!

Rutherford era acolo să o primească, iar ea îl privi, așteptând cu nerăbdare să îi fie anunțată prezența, moment în care își observă reflexia într-o oglindă. În afară de câteva încrețituri ale fustei, se simți ușurată să vadă că arăta impecabil.

Părul ei blond era prins într-un coc elegant, ochii albaștri și buzele ademenitoare îi erau accentuate de un strat delicat de machiaj. Purta o rochie crem, cu umerii dezgoliți, care îi sublinia nuanța deschisă și delicată a pielii. Suplă, armonioasă, prosperă, o nobilă privilegiată care urma să-și întâmpine logodnicul, înaintă grațios în casă de parcă aceasta deja îi aparținea.

Nejustificat de mulțumită, intră și se întoarse doar ca să se trezească față în față cu Ian Clayton.

Când părăsise orașul într-o grabă nesocotită, nu se gândise că și domnul Clayton avea să fie la țară, deși ar fi trebuit să știe asta. El și John erau nedezlipiți, și unde mergea unul venea și celălalt. Era o realitate care o obosea și o irita.

Frații își erau exagerat de credincioși unul altuia, iar John probabil l-ar fi vrut pe domnul Clayton la nuntă. I-ar fi putut cere chiar să fie cavaler de onoare! Cum putea ea să-l refuze?

După căsătorie, cei doi aveau să-și vadă împreună de treburile bărbătești, ceea ce presupunea ca domnul Clayton să umble liber prin casa ei. Nu ținuse cont de faptul că el trăise în aceeași casă în ultimii zece ani. Urma să fie o soție căreia ar trebui să i se permită să aleagă pe cine primea sub propriul acoperiș. Dar cum putea o soție să-i pomenească o asemenea doleanță partenerului ei? Cum putea să-i mărturisească faptul că fratele lui vitreg o scotea din minți?

Când era în preajma domnului Clayton, nu știa ce să facă sau ce să spună. Părând exagerat de masiv, o intimida, ceea ce era prostesc. Era de aceeași înălțime ca John, dar, din cauza modului trufaș în care mergea, părea mai mare. Semănau suficient cât

să fie, ei bine... frați, însă, în timp ce trăsăturile lui John erau angelice și frumoase, ale celuilalt erau necioplite și neîmblânzite.

– Măi să fie, spuse el sarcastic, dacă nu e chiar *Lady* Caroline.

Îi accentuă titlul într-un mod menit să o mânie, și, fără să spună nimic, ea îl privi încruntată. Deși avea grijă să-l evite, erau unele momente – ca acum – când confruntarea devenea inevitabilă. O făcea să se simtă absurdă, neimportantă, de parcă era îngâmfată și înfumurată, iar atitudinea lui tăioasă o înfuria.

Era o persoană foarte amabilă – cu cei demni de politețea ei. Ceea ce domnul Clayton cu siguranță nu era! Nu merita nici un pic de atenție, atât din pricina statutului avut prin naștere, cât și a modului său de a se purta.

– L-ai înștiințat pe John cu privire la planurile tale?

Se aplecă spre ea, încercând să o agite prin apropierea lui, ceea ce îi și reușea. Pulsul i se acceleră, nările i se măriră, mușchii stomacului se încleștară.

Dintr-un motiv sau altul, când el era aproape, simțurile îi erau deosebit de ascuțite. Putea să simtă mirosul săpunului cu care se spălase, aroma tutunului ieșindu-i din jachetă, putea să simtă căldura emanată de trupul său lung și suplu. Nu-și putea da seama ce anume o deranja, dar n-avea de gând să stea prea mult cugetând la sensibilitatea ei stranie.

Ignorându-l, se întoarse către majordom, desfăcându-și paltonul și întinzându-l.

– Deci e o vizită pe neașteptate, așa e? o luă el la rost când ea nu îi răspunse. Ei, John o să fie cu siguranță *surprins*.

N-avea de gând să încerce să interpreteze accentul pus pe cuvântul „surprins". Putea să aibă orice înțeles; n-avea de gând să încerce să-l descifreze.

O urmări cu acei ochi albaștri și vicleni ai săi, iar ea încercă să-și suprime un fior, nevrând să-l lase să-și dea seama cât de mult o tulbura. În timp ce el o evalua în mod nepotrivit, cu o impertinență de nesuportat, ea își feri privirea, refuzând să-i acorde vreun pic de atenție.

– Ce va spune tati când va afla că ai plecat așa singură la plimbare?

– Rutherford – îi spuse însoțitorului –, condu-mă în salon. O să-l aștept pe John acolo. Nu vreau să port această conversație în hol.

– O, spuse domnul Clayton batjocoritor, o lovitură în plin, doamnă. Plin de dramatism, își duse o mână în dreptul inimii de parcă îl rănise, ceea ce n-ar fi fost posibil. Era făcut din gheață și oțel. Apoi își reveni deodată, afișând o amabilitate vizibil falsă. O conduc eu, Rutherford. Comandă ceva de băut, apoi întoarce-te la treburile tale.

Majordomul se aplecă crispat, recunoscând evidenta autoritate a domnului Clayton – în locul autorității ei – și se îndepărtă încet, lăsând-o singură cu bădăranul dominant și mai furioasă ca oricând.

În liniștea ce îi învălui se studiară reciproc, ca niște adversari într-un război nedeclarat. Privirea lui sfredelitoare și concentrată rătăcea asupra ei, croindu-și drum în interiorul ei, dându-i impresia că privea până în adâncul sufletului ei, așa că ea se foi stânjenită, având o senzație cumplită, de parcă îi dezvăluise cumva toate secretele ei mărunte.

– Pot să găsesc și singură salonul, mulțumesc, spuse ea spulberând liniștea tensionată.

– Nu mai fi așa snoabă, spuse el mânios.

– Eu? zise ea, înspăimântată de remarca lui necivilizată, apoi îl puse la punct cu aroganță. Vreau să știi că sunt considerată o persoană chiar prietenoasă – atunci când am parte de o companie *prietenoasă*.

– Nu, o contră el, ești o snoabă și jumătate. Și te străduiești din răsputeri să fii o că...

Se controlă înainte să spună cum anume o considera.

– O ce? întrebă ea țâfnoasă.

– Nu contează, răspunse arogant, făcând-o să fumege din nou.

Ura când bărbații o tratau ca pe o ființă inferioară, ca pe o făptură drăgălașă și fragilă sau – mai rău! – proastă.

– Nu am să-ți tolerez comportamentul grosolan. Acum, dacă nu te superi...

El părea întotdeauna hotărât să iște o dispută, însă n-avea de gând să-i facă pe plac. Încercă să plece, dar cumva el se mișcă rapid și îi blocă eficient retragerea.

Ea se mânie. Deși nu-și putea închipui de ce, părea hotărât să o chinuiască. Da, îl insultase cândva într-un moment teribil, dar asta se întâmplase cu mulți ani în urmă, când îi adresase în mod impulsiv și imatur o remarcă mizerabilă privind originile lui și adusese în discuție închipuitele și necinstitele motive financiare care îl făcuseră să împartă casa cu John.

În timp ce își exprimase aluziile calomnioase într-un mod mult prea zgomotos, un servitor auzise și îl înștiințase pe John, așa că fusese nevoită să-și ceară scuze, ca nu cumva să o creadă total lipsită de bun-simț.

Încă simțea gustul amar al acelei ispășiri și, deși domnul Clayton îi acceptase scuzele, rămăsese cu părerea că acesta n-o iertase cu adevărat.

El veni mai aproape, cu vârfurile cizmelor pătrunzând sub tivul rochiei ei.

– John nu se va bucura să te vadă.

Cum îndrăznea el să facă un asemenea comentariu?!

– Nu înțeleg de ce consideri că sosirea mea te privește în vreun fel.

– Tot ce se întâmplă în viața lui John este treaba mea, spuse privind-o de parcă era o neghioabă. Nu trebuia să vii. O să se supere.

– Îmi asum riscul, rosti ea printre dinți. Nu avea de gând să îi dea explicații, nu când fusese atât de entuziasmată să pornească într-o aventură. Nu avea de gând să-l lase pe domnul Clayton să strice asta!

– De ce insiști? întrebă el deodată, serios.

– Să ce?

– Să alergi după fratele meu? Nu merită, și el nu te merită.

Avea mai multe replici înțepătoare pregătite și își dorea din răsputeri să izbucnească, pentru ca el să simtă măsura furiei ei. Măcar o dată, i-ar fi plăcut să-și piardă controlul. Ar savura perspectiva de a-l ocărî pe țopârlanul cel impertinent, de a-și lăsa firea atent stăpânită și vorbele de duh să iasă la iveală.

Dar, din fericire, apariția oportună a lui John în capătul holului o opri din a face o scenă. Imediat se calmă, adoptând atitudinea senină pentru care era vestită, iar domnul Clayton – ticălosul

de el – observă cât de repede se controlă ca nu cumva să-i observe John furia.

În timp ce ea clocotea, el chicoti, iar ea îl ignoră sfidătoare – o tactică la care se pricepea de minune –, concentrându-se în schimb asupra lui John și dându-și seama de îndată că anonimul care trimisese scrisoarea avusese dreptate.

Lângă el se afla o femeie subțirică și cam ștearsă. Era îmbrăcată într-o rochie neagră ponosită și comună, o bonetă din paie și o mantie banală. Se plimbau braț la braț de parcă erau prieteni buni, iar el îi zâmbea într-un mod niciodată perceptibil atunci când era împreună cu Caroline. Deși se convinsese singură că dragostea și afecțiunea nu urmau să fie dobândite prin căsătorie, faptul că el oferea acest lucru altcuiva era un atac dureros la respectul ei de sine și îi aduse la suprafață instinctele competitive latente.

Se apropiară, nedându-și seama de prezența ei, iar Caroline putu să-și analizeze inamicul, recunoscând că femeia putea fi drăguță dacă ar avea o îmbrăcăminte sau o coafură mai stilate. Era hilar de diferită față de John, mai puțin în privința unui anumit detaliu: emanau o energie sau o chimie atât de puternică, încât până și Caroline o putea sesiza fără mari eforturi.

Se crispă, gata de luptă, și, spre oroarea și dezamăgirea ei, domnul Clayton o examina în timp ce ea evalua cuplul. Ridică dintr-o sprânceană de parcă ar fi întrebat-o: „Ce părere ai de asta?"

Își dăduse seama cu ușurință că ea se grăbise să vină tocmai pentru a se confrunta cu această situație. De ce îi citea atât de ușor intențiile? Cât de stânjenitor pentru ea!

John privi uimit în lungul holului și o văzu. Atitudinea lui, de obicei relaxată, se schimbă brusc, și el aproape că se poticni. Pentru o clipă, păru teribil de vinovat, de parcă făcea ceva greșit și ea îl prinsese în momentul nepotrivit. Bun! Lasă-l să fiarbă! Era și timpul să înceapă să fie tratată mai bine de către ceilalți!

Apoi zâmbi – acel zâmbet anost și binevoitor pe care îl păstra doar pentru ea –, și ea își simți inima zdrobită. De ce nu o putea privi în modul drăgăstos în care se uita la noua lui prietenă?

– Caro? spuse el, folosindu-i numele de alint. Chiar tu ești?

– Da, John dragă.

Neafectată, calmă, păși înainte, cu ambele brațe întinse către el, iar el nu o dezamăgi. Se îndepărtă de cealaltă femeie de parcă devenise invizibilă.

– Ce cauți aici?

– Mă simțeam atât de singură în Londra fără tine, spuse ridicându-se pe vârfuri pentru a-și primi obișnuitul sărut pe obraz. N-o sărutase niciodată pe buze, dar, oh, cât și-ar fi dorit s-o facă. Și m-am decis să-ți fac o vizită.

– Înțeleg. Tatăl tău știe că ai venit? întrebă el încruntat, fără nici o urmă din adorația înflăcărată cu care o cocoloșise pe însoțitoarea lui.

– Nu, spuse ea flirtând și zâmbind, deși în sinea ei se înfiorase.

Cum se întâmplase de ajunsese la douăzeci și patru de ani, și totuși nimeni nu putea să creadă că era capabilă să ia o gură de aer fără permisiunea tatălui ei?

– El și mama sunt în Scoția, zise apropiindu-se, sperând să o deranjeze pe însoțitoarea lui prin familiaritatea lor. Am plecat singură.

Și cu servitoarea, desigur. N-ar fi fost atât de nesăbuită încât să ignore cu totul cerințele decenței.

– Și dacă află cineva? o dojeni el ușor.

– N-o să afle nimeni, insistă încrezător, deși n-ar fi avut de ce să-și facă griji dacă s-ar fi răspândit vestea.

Poate că pătarea reputației ei ar fi dus la o cerere în căsătorie.

– Caro, trebuie să-ți spun că...

N-avea de gând să îi asculte predicile. Dacă era nemulțumit de purtarea ei nerușinată, după cum insistase domnul Clayton, jignirea ar fi putut s-o omoare.

– Lasă-mă să-ți povestesc despre călătoria mea, îl întrerupse. Am avut o călătorie minunată.

Îi apucă brațul cu îndrăzneală și îl îndemnă spre ceea ce spera că era salonul de primire. Eficient și abrupt, îl aduse departe de cea mai recentă tentație a lui. Oftă și se urni cu greu, însă ea îl trase mai departe, iar el o însoți, fiind prea bine educat ca s-o oprească atunci când era știa atât de bine încotro trebuiau să se îndrepte.

Trecând peste prag, privi cu superioritate peste umăr către însoțitoarea lui. Caroline putea să-și dea seama de toate emoțiile

care o invadau pe femeia nevinovată. Era îngrozită, lovită de trăsnet și rănită, iar Caroline îți făcu și ea curaj, refuzând să simtă vreo remușcare pentru faptele ei. John îi aparținea, și așa fusese dintotdeauna!

Obosise să-l tot împartă cu fiece fetișcană care se perinda în jurul lui! Ca un gând care sosi prea târziu, porunci:

– Tu, de-acolo! Du bagajele sus și desfă-le. După aceea, spune-i menajerei mele că vreau să fac baie. În jumătate de oră, cam așa.

John se crispă, înfuriat de fapta ei, însă ea închise ușa pentru a nu auzi nimeni dacă el avea să riposteze.

Ian clătină din cap, întrebându-se de ce John se ținuse după Lady Caroline fără să crâcnească și de ce nici măcar nu aruncase o privire de rămas-bun în direcția domnișoarei Fitzgerald.

Cum era și normal, orice tânăr confruntat de logodnica lui, în vreme ce se prostea cu ibovnica, ar fi trebuit să se simtă jenat, așa că Ian nu prea putea să-i aducă reproșuri. Cu atitudinea lui afectată când venea vorba despre femei și despre sentimentele lor, nu avea curajul necesar pentru a străbate o asemenea mlaștină dezastruoasă.

Fără îndoială, vitejia lui se manifestase prin fugă. Ce întâlnire cumplită! Pentru toată lumea!

Apariția lui Lady Caroline nu fusese impetuoasă, nici nepotrivită. Venise din cauza domnișoarei Fitzgerald, dând dovadă măcar o dată de caracter – chiar și într-un moment așa nepotrivit ca acum.

Cât de mult detesta Ian faptul că ea depunea atât de mult efort în favoarea lui John!

Pe măsură ce gândul acesta se înfiripa, îl respinse, refuzând să mediteze la acest lucru. De ce îi permitea să-l tulbure? Nu-i păsa câtuși de puțin dacă se târa singură în dizgrație, an după an, visând la un bărbat care nu o băga în seamă.

N-avea nici o fărâmă de orgoliu? Pic de rațiune?

Da, ticălosul de taică-său îi aranjase căsătoria încă de când era copilă, dar altfel și-ar fi dat ea seama că aranjamentul fusese o greșeală, că John n-avea să-și onoreze înțelegerea? Caroline nu mai era o fetiță proastă și nu avea de ce să respecte fiece ordin al tatălui. De ce era nevoie ca ea să-și dea seama că opinia ei conta?

N-avea deloc coloană vertebrală? N-avea să capete niciodată curajul să spună când se întrecea măsura și să meargă mai departe?

El nu-și făcea iluzii în privința motivului pentru care era obsedat de ea, cu atâta intensitate: era profund atras de ea, iar fascinația lui era alimentată de o combinație complexă de resentimente și gelozie. Ea era o întrupare a tot ce își dorise el vreodată, tot ce i-ar fi aparținut dacă viața ar fi fost corectă. Însă ea îi era atât de inaccesibilă, că i se părea ridicol chiar și doar să se gândească la ea, iar faptul că era de neatins o făcea să fie și mai dezirabilă. Și-apoi, îi aparținea lui John, era de mult sortită lui, iar asta o făcea și mai irezistibilă tocmai pentru că era ceva ce nu putea avea, iar obsesia lui devenea tot mai absurdă și mai ilogică.

Nu avea să-i aparțină vreodată, însă se gândea în mod constant la această posibilitate. Ce bărbat nu și-ar fi dorit-o alături în pat?

John își închipuia că era o persoană rece, însă Ian observa în ea o vitalitate și o energie care erau ținute cu grijă în frâu. Era pasiunea care clocotea fără să iasă la suprafață, și tocmai de aceea el încerca să o atâțe. Voia să fie acolo când toată acea pasiune înăbușită avea să țâșnească. Ce priveliște ar fi fost!

Își concentră atenția asupra domnișoarei Fitzgerald, care părea să se fi preschimbat în stană de piatră. Și ea fixa încruntată cu privirea ușa închisă, de parcă ar fi încercat să străpungă lemnul ca să vadă ce se întâmpla de cealaltă parte.

Dacă ar fi fost dispus, Ian ar fi putut să clarifice acest lucru: John era cordial și sociabil, în vreme ce îi explica lui Lady Caroline – de parcă ar fi fost o fetiță – că pornise într-o călătorie mult prea imprudentă. Apoi, fără să se îngrijească de sensibilitățile ei, intenționa să o trimită acasă cât mai rapid posibil, ca ea să ajungă în Londra înainte ca lumea să-și dea seama de ceea ce făcuse.

Priceput la vorbă cum era, John urma să o convingă că făcea asta spre binele ei și, asemenea unui copil ascultător cum fusese ea de la început, Caroline avea să facă întocmai fără să obiecteze.

Din păcate pentru domnișoara Fitzgerald, aceasta nu știa nimic despre dansul misterios în care se prindeau de regulă John și Caro. Ea era amorezată și deznădăjduită în dragoste, iar el detesta

să o necăjească și mai mult, dar nu avea încotro. Cel mai probabil, ea trăia o fantezie: fiica vicarului și vicontele bogat între care se înfiripa o poveste de dragoste în secret. Era jalnic de înduioșător. Ea și John erau izolați la țară, așa că era ușor să uite de statutul lor, iar sosirea lui Caroline reprezenta pentru ei o trezire bruscă la realitatea dureroasă.

Ajunsese s-o placă pe Emma Fitzgerald. Deși inițial fusese neliniștit din cauza motivațiilor ei și a capacității ei de a-și apăra opiniile, își alungase îndoielile. După cum o dovedise în repetate rânduri, nu era o neroadă. Putea să țină piept unora precum John Clayton, deși ocazional pe Ian îl rodea curiozitatea în privința a ceea ce se întâmpla în timpul întâlnirilor celor doi. Afinitatea dintre ei era puternică și atât de evidentă, că, după acea după-amiază misterioasă în care ea îl lăsase pe John *să doarmă* în bibliotecă, Ian bănuia că era posibil să fi păsit pe un teritoriu primejdios.

În vreme ce zăbovea acolo în holul liniștit, cu suferința întipărită pe chip, el își dădu seama că bănuielile fuseseră adevărate: domnișoara Fitzgerald se atașase în mod riscant de John – poate chiar era îndrăgostită de el –, ceea ce era nesăbuit și dezastruos.

Era esențial ca el să intervină. Ea avea nevoie de cineva care să o scoată din starea aceea prostească, iar el avea să declanșeze alarma, binevoitor. Emma Fitzgerald nu avea ce căuta în viața lui John – acum și niciodată –, motiv pentru care trebuia să se găsească cineva care să-i amintească acest detaliu sâcâitor.

– N-o lua în seamă, spuse Ian, referindu-se la Caroline. Intenția ei nu este să fie nepoliticoasă, doar că niciodată n-a avut nevoie să se poarte altfel.

Domnișoara Fitzgerald clipea și clipea, de parcă ar fi ieșit brusc dintr-o cameră întunecată și ar fi păsit în lumină.

– Cine este?

– Lady Caroline Foster. Tatăl ei este contele de Derby. Este logodnica lui John.

Spusese o mică minciună, însă una importantă și, mai ales, oportună.

– Sunt logodiți?

– Încă din copilărie, minți el din nou.

Veștile o uluiră peste așteptări, astfel că el aproape că nu mai putu continua cu vicleșugul, însă ea trebuia să fie convinsă să renunțe la ideea ei absurdă.

– Mai demult, John nu se grăbea să se însoare, zise el lipsit de convingere. Însă datorită faptului că va primi titlul...

Lăsă să se subînțeleagă restul, iar ei îi dădu de înțeles că nunta era inevitabilă.

– Au stabilit data nunții?

– Curând. Cu un aer gânditor, el încuviință, însă nu oferi detalii, pentru ca ea să înțeleagă ce era mai rău.

– Doam...

După o pauză destul de lungă, privi cu atenție către camera în care John se închisese cu Caroline. Orice persoană care nu cunoștea relația complexă și ciudată pe care o aveau cei doi și-ar fi închipuit că se sărutau acum cu patimă. Ca doi îndrăgostiți care s-au reîntâlnit.

Ți se rupea inima să îi vezi suferința, iar când ea se răsuci, Ian observă că avea lacrimi în ochi.

– Habar nu aveam, insistă ea. Nu mi-a zis.

– O femeie înțeleaptă, o sfătui el cu blândețe, s-ar gândi cât de inutil e să insiste într-o direcție plină de primejdii.

– Da, încuviință ea încet, așa ar face o femeie înțeleaptă.

– John se va întoarce în curând în Londra.

– Nici nu mi-am închipuit altceva.

– Îl cunosc de mulți ani, domnișoară Fitzgerald. Dumnezeule, se simțea de parcă lovea într-un biet cățeluș nevinovat. N-ar fi prudent să îți faci speranțe că s-ar ține de o promisiune sau că s-ar putea produce o schimbare în atitudinea lui.

Privirea ei o căută pe a lui. Era atât de pură, de sinceră, iar afecțiunea pentru John era limpede. Ce idee deprimantă! Fusese atât de încântată, că uitase cu totul de divergențele lor din trecut, însă era inteligentă și înțelese ce trebuia făcut. Pentru John. Pentru ea însăși.

Agitată, își trecu limba peste buza de jos. Atât de fermecătoare. Atât de înviorătoare. Atât de nechibzuită în chestiunile sentimentale.

– Îi poți transmite vicontelui un mesaj pentru mine?

– Desigur.

– Vrei să-i spui că eu... că eu... Fu nevoită să înghită de două ori înainte să termine fraza. Cât de mult avea să regrete despărțirea! Că eu mi-am neglijat alte îndatoriri ca să pot face un tur al proprietății cu el, dar că nu voi mai fi disponibilă să-l ajut de acum încolo.

– Am să-i transmit.

– Și poți... Înghiți din nou, iar lacrimile păreau să o podidească iarăși. Poți să te asiguri că va ține seama de decizia mea? S-ar putea să nu vrea să o respecte.

Prea adevărat. Domnișoara Fitzgerald îl cunoștea bine pe John. Dacă el nu voia să-și încalce o promisiune, era extrem de dificil de convins să o facă.

– Am să mă ocup de asta.

– Mulțumesc.

– Nu ai pentru ce.

Îl cercetă cu meticulozitate, de parcă urma să adauge ceva, iar el fu ușurat când ea nu mai spuse nimic. Nu avea nici un rost să prelungească inevitabilul. Și-apoi, el nu voia să aibă și mai multe motive să o placă.

Era extrem de perspicace, și, dacă ar fi vorbit despre John într-un fel anume, dacă ea începea o discuție despre defectele lui sau despre temerile pe care le avea în privința lui, Ian ar fi participat și el la discuție și ar fi sfârșit prin a căuta modalități prin care cei doi iubiți predestinați să fie împreună, când nu exista de fapt nici o scuză pentru încurajarea nebuniei lor.

– La revedere, spuse ea. Mi-aș dori...

– Ce anume?

– Ca noi doi să fi apucat să ne cunoaștem. Amândoi ne facem griji în privința lui John – deci era John, nu-i așa? –, și cred că ne-am fi putut împrieteni.

– Și eu cred că ne-am fi putut împrieteni, admise el.

– Să ai grijă de el pentru mine.

Cât de ciudat era că în sfârșit renunțase la orice prefăcătorie cum că ar fi fost mai mult decât simple cunoștințe.

– Așa o să fac.

Încuviință și ea din cap, după care se înfioră, iar trupul îi fu străbătut de un spasm, ca și cum s-ar fi dezbărat de o povară grea. Fără să rostească un cuvânt, plecă, alegând să iasă pe ușa din spate,

folosită de servitori, nu pe cea din față, pe care o folosea când venea în vizită.

Preț de câteva minute, el zăbovi, uitându-se țintă la locul în care stătuse ea și simțindu-se ordinar și ticălos cum nu se mai simțise de multă vreme.

Capitolul 12

John își îndemnă calul la trap până la marginea pădurii, apoi trase de frâie, întinzându-și picioarele în scara de la șa în vreme ce cuprinse cu privirea scena jalnică de dinaintea lui. Administratorul proprietății fusese explicit când oferise indicații, așa că nu exista nici o îndoială că ajunsese unde trebuia.

Oare Emma lui cea fascinantă și fermecătoare locuia acolo? Cum de era posibil?

Deși știa că se putea ajunge pe *jos* acasă la ea de la conac, în detașarea care-l caracteriza, nu fusese atent la condițiile ei de trai. Pentru că nu petrecea mult timp cu oamenii de rând, cu atât mai puțin cu cei foarte săraci, nu se gândise că o persoană cu care se cunoștea atât de bine putea trăi într-o asemenea mizerie cumplită.

Mâhnirea îl purtase la ușa ei, deși nu era din cauza poveștii cu Caroline. Jena lui se datora faptului că observase în final că ea se afla pe lista lui inițială de persoane care urmau a fi evacuate.

De ce nu spusese nimic? De ce nu remarcase el mai devreme?

Stătuse la birou în biblioteca lui, prea distras pentru a se gândi la muncă. Registrele erau împrăștiate în fața lui, însă el continuase să se uite la canapea, visând cu ochii deschiși la felul în care Emma făcuse dragoste cu el acolo.

Printre fanteziile lui erotice, se gândise la Caro, la hotărârea ei de a veni, la refuzul ei de a pleca. De obicei era atât de maleabilă, că nu reuși să înțeleagă ce anume se întâmplase de o făcuse să devină atât de neînduplecată în privința ședерii ei. Era atât de binevoitoare, că nu putuse niciodată să ia măsuri prea drastice

în privința ei și să se și țină de ele. Dacă ar fi știut cum să fie sever, ea nu ar mai fi stat atâta după el, convinsă că aveau să se căsătorească.

Printre gândurile sale meditative, aruncase o privire peste numele celor stabiliți pentru evacuare, iar numele de familie Fitzgerald îi sărise în ochi. În urma câtorva întrebări rapide puse administratorului moșiei, se convinsese de adevărul devastator: Emma, mama ei, și sora ei se numărau printre așa-zisele persoane ticăloase pe care intenționa să le lase fără adăpost.

În orele lungi și plăcute pe care le petrecuseră împreună, ea nu pomenise nimic despre asta! Nu făcuse nici o aluzie la situația ei dificilă, nici nu se apărase. Era exact stilul ei. Se îngrijea mereu de nevoile celorlalți întâi de toate, refuzând să se frământe din cauza condiției ei mizere.

Dacă nu ar fi fost atât de îngrijorat în privința ei, s-ar fi înfuriat. Nu-și dădea seama că, dintr-un condei, problemele ei s-ar fi putut rezolva? Din clipa în care se întâlniseră, ea îl învățase să săvârșească niște afurisite de *fapte bune*, însă îl putea lăsa să ofere și pentru ea o fărâmă din generozitatea lui? Nu, sigur că nu!

Cine o merita mai mult ca ea? Emma îl făcea să zâmbească, îi aducea bucurie, îi oferea din belșug motive să fie un om mai bun. Îl forța să găsească un scop viabil pentru responsabilitățile detestabile pe care i le aduseseră titlul și moștenirea.

Dumnezeule, dar ea îi oferea un imbold să se țină departe de băutură! Ceea ce nu era puțin lucru!

Cel mai important era însă că era prietena lui. Cu excepția lui Ian, cine putea pretinde că deținea această distincție îndoielnică? Îl plăcea, gustând cu plăcere părțile bune și făcând mare caz de cele rele. Era optimistă, iar când se afla în compania lui, ea făcea ca necazurile lui să pară mărunte și neînsemnate.

Ar fi fost atât de rău să se încreadă în el? Chiar și un pic? Era prea dură. Nu-i spusese nimeni că era permis să ceară ajutorul prietenilor când se afla la ananghie? Nu putea lăsa garda jos – măcar o dată! – , ca el să poată fi cel tare în locul ei? John avea umeri lați – se putea sprijini pe ei, iar el i-ar fi purtat cu mândrie poverile.

Lumea venea des la el cu rugăminți, însă el era înconjurat de nemernici și de oameni mârșavi, și puțini erau demni de sprijinul

lui, așa că foarte rar îl oferea. Însă, de data aceasta, când el se arăta atât de dornic, nu putea să o facă să recunoască faptul că avea nevoie de un pic de ajutor.

Nu o mai văzuse de două zile. Două zile!

Vulpița atrăgătoare se vârâse bine de tot pe sub pielea lui, îl făcuse să spere, să devină atât de nerăbdător în privința sosirii ei, că în fiecare zi la ora unu el zăbovea ca un idiot în spatele casei.

După care, *paf!* Nu mai era nici o Emma.

Cum avea el să facă față unei asemenea posibilități? Femeia aceea afurisită nu înțelesese că devenise importantă pentru fericirea lui? Cum îndrăznea să dispară?!

Cel mai probabil, încerca să-i dea o lecție din cauza situației cu Caro. Tipic pentru o femeie, să dea vina pe bărbat pentru cel mai neînsemnat lucru care se întâmpla! Nu era ca și cum o invitase pe Caro la Wakefield! În toți anii de când o cunoștea, femeia nu reacționase niciodată impulsiv, și el nu avea de gând să speculeze în privința motivului pentru care o făcuse acum. Indiferent de iluziile care o motivau, n-avea de gând să dezlege misterul.

În plus, ce legătură avea prezența lui Caro cu Emma? Cele două femei, împreună cu perioadele din viața lui care le corespundeau, erau perfect separate.

Isprava lui Carol îl dezorientase atât de mult, că nu știuse cum să se comporte la întâlnirea dintre ei, dar să fie față în față cu această așa-zisă logodnică și cu actuala lui iubită... În aceeași clipă! Nimeni nu avusese de câștigat din acea situație.

O abandonase în mod grosolan pe Emma în hol, lăsând-o pe Caro să se poarte cu ea de parcă ar fi fost o servitoare. După aceea, o văzuse pe Caro plângând în salon, după ce îi vorbise cu severitate, cum nu se mai întâmplase până atunci, de teamă să nu-i provoace vreo suferință, la cât era de sensibilă. Când terminase cu ea și era liber să o caute pe Emma, aceasta plecase.

Ian o condusese, iar nemernicul mărturisise că o mințise și îi spusese că, de fapt, Caro era logodnica lui John! O îndepărtase în mod intenționat pentru a-l împiedica pe John să facă o greșeală teribilă.

Ca și cum John îi ceruse lui Ian să se îngrijească de problemele lui amoroase! Ian nu era mai priceput decât John să facă față

răbufnirilor feminine. Era de necrezut că Ian o rănise pe Emma în mod deliberat. Nu era de mirare că ea se supărase și nu-l mai vizitase de-atunci.

Dispoziția ei sufletească era în dezacord cu a lui. Ținând seama de ticăloșii cu care se înhăitase, nu fusese niciodată nevoit să aspire la un comportament moral sau civilizat. Nu i se părea nimic greșit în a avea o amantă, diverse aventuri trecătoare și o logodnică.

Însă Emma nu părea să vadă lucrurile astfel. Deși acceptase flirtul lor în ciuda faptului că avea o amantă de proastă reputație, etica o împiedica să vadă la fel lucrurile când era vorba despre o logodnică, ceea ce era ridicol. El rămânea la moșia Wakefield pentru puțin timp, așa că aveau la dispoziție o perioadă relativ scurtă în care să exploreze limitele relației lor ciudate. La ce îi folosea faptul că se îndepărta singură?

Își îndemnă calul să iasă în luminiș, fiind din ce în ce mai îngrozit pe măsură ce se apropia de locuința ei. Căsuța era de fapt o cocioabă, prea jalnică pentru se putea numi casă, și nu îi venea să creadă că niște oameni ar putea locui într-o asemenea locuință mizeră. Odată ce urma să o mute într-o casă potrivită, avea să dărâme această colibă, ca nimeni să nu mai aibă nenorocul de a locui în ea vreodată.

Nu-l observă nimeni venind, însă, la cât de retrasă părea cocioaba, bănuia că nu prea veneau vizitatori, așa că chiriașii colibei nu aveau de ce să aștepte oaspeți. Își legă calul de un tufiș din apropiere și merse către ușă, bătând energic.

Ușa fu deschisă de o fată, probabil sora Emmei. Era drăguță, tânără, cu părul ondulat ca al Emmei și cu ochi căprui frumoși, o copie exactă a Emmei când era copil. Înaltă, slabă și deșirată – precum un mânz care învață să stea în picioare –, era o femeie în devenire. Avea să devină o frumusețe, asemenea surorii ei mai mari. Cât de trist că era atât de lipsită de perspective!

– Numele meu este John Clayton, vicontele de Wakefield, anunță în vreme ce ea se uita prostește, uluită.

– Ce faceți? răspunse ea politicos. Numele meu este Jane Fitzgerald.

–Bună ziua, domnișoară Jane. Zâmbi șarmant. Mă aflu aici pentru a o vedea pe sora ta, Emma. Este acasă?

– Da. Nu vreți să intrați?

Deschise ușa, iar el dădu să intre când Emma apăru, blocându-i intrarea.

– Ce cauți aici? spuse ea arțăgoasă.

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– Nu ți-a transmis fratele tău mesajul meu?

– Bineînțeles că mi l-a transmis, dar nu l-am ascultat. Zâmbi din nou, doar pentru ea. Niciodată nu ascult de alții. Este un cusur de-al meu, știi doar.

Anticipase că autocritica lui avea să aducă un zâmbet pe chipul ei, însă, tristă și resemnată, ea doar îl cercetă cu o curiozitate intensă.

În locuința cea șubredă, părea atât de schimbată, atât de deprimată și de descurajată, și oftă dureros, zdrobită sub povara lumii în care trăia, iar el se simți deodată rușinat. Rușinat de cine era. Rușinat de ceea ce era.

Îl mustrase fără încetare pentru că nu aprecia ceea ce deținea, că refuza să recunoască binecuvântarea poziției pe care o avea, iar el alungase râzând mustrările ei, însă acum nu mai putea să o facă. Nu-și imaginase niciodată ce se alegea de o femeie în clipa în care bărbatul care fusese singurul ei sprijin murea, așa că era extrem de tulburat de această soartă cruntă.

Era atât de uluitoare, iar descoperirea circumstanțelor în care trăia i se părea lui John șocantă și dezolantă. Cum se putea folosi de poziția lui superioară și de bogăția lui pentru a-i fi de folos? Dacă nu-și putea folosi averea ca să o ajute să ducă o viață mai bună, la ce îi folosea această avere?

– Ar trebui să pleci, spuse ea tăios, în timp ce Jane o întrerupse:

– Eram pe punctul de a ne așeza la masă. Vreți să vă alăturați?

Îngrozită de invitație, Emma zise:

– Vicontele este mult prea ocupat.

– Nu, nu sunt, spuse el și se întoarse către Jane, pe care o privea acum ca pe un aliat de preț. Mi-ar plăcea foarte mult să rămân.

Emma era furioasă, iar el o atinse ușor când se strecură pe lângă ea, moment în care ea trânti ușa. În treacăt, o mângâie ușor pe talie, sperând ca ea să înțeleagă că el avea să se îngrijească de tot.

Încercând să se adapteze la lumina slabă, cercetă priveliștea jalnică. Erau o cameră principală, un dormitor în spate și un pod deasupra. Înghesuite în spațiul neîncăpător, erau câteva piese de mobilă, ceea ce demonstra că familia fusese cândva prosperă. O masă cu scaune din stejar, un dulăpior asortat, o canapea, milieuri, toate împrăștiate pe o podea de lut.

Emma înțelese greșit privirea lui cercetătoare și se simți nevoită să explice:

– Nu am luat cu noi de la parohie nici o piesă de mobilier care nu ne aparținea.

– Niciodată n-am crezut c-ați făcut asta.

– Toate astea erau parte din zestrea mamei mele.

Își feri privirea, incapabilă să se uite la el, iar John se strădui cu intensitatea privirii lui să o facă să se întoarcă, să-l privească, însă ea nu voia, așa că el cercetă apoi ceea ce se afla dincolo de ea, în colț. Lângă un geam bătut în scânduri, era mama lor – o femeie în vârstă, liniștită, foarte slabă –, care se legăna întruna în balansoar, privind orbește printre crăpături, nevăzând deloc peisajul de vară.

Jane șopti:

– Ea este mama. A avut o zi proastă.

John se simțea stingherit, de asemenea, de resursele lor limitate, dar se strădui să ascundă acest lucru sporovăind agitat, încercând în mod limpede să reducă tensiunea dintre el și Emma. Ea trase un alt scaun lângă masă, îl desfăcu și se așeză.

Erau două porții de supă, servite în boluri de porțelan, cu linguri de argint așezate pe masă – vestigii ale unei perioade îmbelșugate. Jane umplu un alt bol și îl așeză înaintea lui, după care se așeză.

Fără să se miște, Emma rămase în cealaltă parte a camerei, până când Jane spuse:

– Emma, vino. Se va răci supa.

Emma ezită, vrând să refuze, însă nu o lăsă inima să o dezamăgească pe Jane. Se strecură de cealaltă parte și se așeză și ea, fără să-l privească însă.

Se lăsă o liniște stânjenitoare, însă John era hotărât să rămână vesel și să umple golul creat de ei doi.

– Domnule Wakefield, mulțumesc pentru dulciurile pe care mi le-ați trimis.

– La care dulciuri te referi, domnișoară Jane?

– Amintiți-vă: biscuiții și alte produse de patiserie. Emma v-a spus că îmi plac foarte mult biscuiții, iar dumneavoastră ați insistat ca eu să primesc acele provizii.

Era atât de serioasă și de convinsă că el avea să-și aducă aminte de propria generozitate, încât el se purtă de parcă știa exact la ceea ce se referea ea.

– A, da. *Acele* dulciuri.

Fără să comenteze în vreun fel, Emma roși, iar Jane fu suficient de inspirată cât să facă o glumă:

– Am spălat fața de masă, iar Emma a dus-o înapoi. E ca nouă, nu-i așa, Em?

Emma amestecă în bolul cu supă.

– Domnul viconte nu vrea să audă de asta, Jane.

– Ba da, vreau, răspunse el. Sunt absolut captivat. Voia să primească o reacție din partea ei, însă nu-și dădea seama cum ar putea face asta – poate doar s-o înțepe cu un băț ascuțit.

– Data viitoare când îți va fi poftă de dulciuri, Jane, spune-i Emmei să îmi transmită, iar eu îți voi trimite coșuri întregi.

Jane îl privi serioasă, după care izbucni:

– Știam că sunteți un om bun. I-am spus Emmei că n-aș putea suporta dacă nu ați fi așa bun.

Ce fată drăguță! Ce trist să o lase să trăiască așa. Liniștea se lăsă din nou, iar el aștepta, atent, în vreme ce comesenele lui începură să mănânce, după care își înmuie lingura, doar ca să descopere că fiertura cea jalnică era de fapt o supă fără gust. Nici măcar o ceapă nu se vedea plutind în ea.

Mai și flămânzeau, pe lângă problemele pe care le aveau? Emma era foarte zveltă, dar crezuse că așa era constituția ei. Nu bănuise niciodată că greutatea ei era o consecință a foamei. Gândul îl îngrozi. Oare n-ar fi îndrăznit să-i spună de o asemenea situație dificilă?

Crezuse că erau prieteni!

Exasperat, remarcă:

– În afară de morcovi și apă, supa nu conține nimic.

– Da, spuse Jane cu optimism, însă ne prefacem că este o tocană delicioasă, plină de legume gustoase. După aceea, nu mai pare atât de rea. Se opri și zâmbi către sora ei, fără să-și dea seama că oferise o mulțime de informații. Ce să ne imaginăm că ar conține supa astăzi, Em?

Emma aproape înlemnise și se mulțumi să mormăie:

– Vrei să mă scuzi, te rog?

Cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji, se împletici și se grăbi afară. John oftă din greu, neștiind cum ar trebui să reacționeze.

Emma era mândră și se simțise umilită pentru că el descoperise situația dificilă în care se afla. Vru să se ducă după ea, însă se îndoia că ea ar fi acceptat vreo consolare.

Razele soarelui intrate pe ușa deschisă o derutară pe doamna Fitzgerald, care se ridică și privi cu uimire în jur, ca și cum se pregătea și ea să plece. Jane înaintă către ea și o așeză cu blândețe în balansoar, după care se întoarse la masă de parcă nu se întâmplase nimic.

– Ai pe cineva care să o vegheze pe mama ta?

– Nu. Cine ar avea?

– Una din voi trebuie să-i fie întotdeauna alături?

– Nu poate fi lăsată singură. Se rătăcește.

Vizibil afectat de veste, John încuviință din cap, amintindu-și ocaziile în care insistase ca Emma să mai stea cu el. Ea făcuse în mod repetat aluzii la obligațiile ei, însă el era un aristocrat care pocnea din degete făcându-i pe ceilalți să se supună, așa că treburile ei istovitoare păreau neclare și nesemnificative.

– Mai ai și altceva de mâncare în casă?

Nici nu ar fi trebuit să întrebe. Dintr-o singură privire, își dădu seama că rafturile erau goale.

– Nu.

– De ce nu?

– Păi, Emma a ajutat la nașterea unui bebeluș acum câteva zile, îl lămuri Jane, iar tatăl a promis să aducă niște provizii drept răsplată, însă nu a făcut-o, iar Emmei nu-i place să bată oamenii la cap privind datoriile pe care le au față de ea. Spune că oamenii dau ce pot, când pot și că nu trebuie să fim lacomi.

– Înțeleg.

Și chiar înțelegea. Mai degrabă ar fi flămânzit decât să ceară ajutor! Ce femeie necugetată! El spumega, însă nu o lăsă pe Jane să vadă asta.

– Emma e supărată; probabil ar trebui să-i vorbesc.

– Spuneți-i să nu fie tristă, îl imploră Jane. Nu-mi place să o văd tristă.

– Am să-i spun, promise el cu blândețe.

Din pragul ușii, o zări pentru o clipă plimbându-se agitată pe cărarea care pornea dinspre casă. Se grăbi să o ajungă din urmă, ceea ce nu fu greu, și într-o clipă ajunse în spatele ei. Ea îi remarcă prezența, însă nu încetini.

– Emma...

– Pleacă!

– Nu.

– De ce nu ești la conac, conversând cu logodnica ta? întrebă ea cu amărăciune.

– Nu sunt logodit.

– Nu ești *logodit*, sigur că nu! exclamă ea batjocoritor.

– Este adevărat. Caroline ar vrea să fim, dar nu se va întâmpla.

– Te poftesc să taci! Se uită urât la el. Mai departe o să susții că nu te înțelege.

– Chiar nu mă înțelege.

Ea își dădu ochii peste cap și continuă să meargă.

– Te pui într-o situație stânjenitoare. Și pe mine. Încetează!

Păși către ea și își petrecu brațele în jurul taliei ei, nepermițându-i să înainteze, iar ea îl recompensă lovindu-l tare cu cotul în coaste, însă el nu îi dădu drumul.

– Nu te mai mișca, obrăznicătură ce ești.

– Lasă-mă!

Se chinui să scape din strânsoare, însă nu se agită prea mult, căci nu mai avea forță. De parcă oasele i se topiră, se lăsă moale lângă trupul lui.

O ținu în brațe îndelung, sărutându-i obrazul, părul, în vreme ce sunetele pădurii se ridicau în jurul lor. Ea plângea, însă nu încerca să-și ascundă lacrimile sau să le șteargă, iar el o îmbrățișă și mai strâns.

– De ce nu ai avut încredere în mine?

– În legătură cu ce anume?

– Nu mi-ai spus că erați pe lista celor care urmau să fie evacuați.

Își legănă capul pe umărul lui.

– La ce bun să-ți fi spus?

– Credeai că nu am să mă răzgândesc?

– Nu, nu credeam, recunoscu ea cu sinceritate. Și-apoi, nu am nevoie de ajutorul tău.

– Emma Fitzgerald cea mare și puternică! o admonestă el, însă cu blândețe. N-are nevoie de nimeni!

– Sigur nu de tine. Privi în sus către cer, scoțând un oftat disperat. Îți dorești vreodată să poți fi altcineva? Să te trezești într-o dimineață și totul să fie diferit?

– Da, tot timpul îmi doresc asta.

– Și eu, spuse ea înecându-se. Apoi, deodată, mărturisi: Am furat blestemații ăia de biscuiți. Era în după-amiaza aceea când ai făcut tu baie, iar ibovnica ta era cu tine. Eram furioasă, și era atât de multă mâncare – mai multă decât ai fi putut mânca vreodată! –, și eu eram geloasă. Așa că le-am pus pe toate într-o față de masă și le-am furat pentru Jane și am mințit, spunându-i că era un dar de la tine. Atât de jalnică este viața mea! Am început să fur resturile din casele oamenilor bogați!

Lacrimile începură din nou să-i curgă, iar el simți nevoia să-i astupe gura cu mâna ca să nu mai trebuiască să asculte. Fiecare cuvânt rostit de ea era ca un cuțit ajuns la os.

Cu glas aspru, spuse:

– Nu dau doi bani pe un coș de biscuiți!

– Ei bine, eu dau.

Deși se împotrivi, el o întoarse către el, strângând-o la pieptul lui în timp ce ea continuă să plângă. Îi plăcea să o consoleze când era mâhnită și bănuia că ea nu se dezlănțuia prea des. Nu îi lăsa pe ceilalți să asiste la durerea ei, iar el se simți privilegiat pentru că alesese să-i împărtășească acest lucru.

În cele din urmă, potopul de lacrimi încetă; Emma se simțea istovită și frântă, iar el se întrebă cum putea să reziste, zi după zi.

– De îndată ce voi găsi o locuință potrivită, am să te mut de aici.

Ea înlemni.

– Ba nu.

– Ba da, porunci el, nefiind însă deloc sigur de autoritatea pe care o avea.

Era extrem de încăpățânată, iar dacă el insista, ea avea să refuze doar din principiu.

– Voi cumpăra o locuință mică, îngrijită și sigură și voi...

Furioasă, îl împinse.

– Ești un nemernic încrezut!

– Ce? Ce-am făcut?

– Am zis *nu*, dar niciodată nu mă asculți.

– Asta pentru că ești atât de încăpățânată! Și mereu te înșeli! Își încrucișă mâinile peste piept. În caz că nu ai observat, domnișoară Fitzgerald, ești într-o mare încurcătură și ai nevoie de ajutor ca să ieși din ea.

– Nu și când soluția ta este atât de ridicolă!

– Ce anume – dacă îmi permiți – este atât de *ridicol* în a avea o casă cum se cuvine?

– Ai idee cât ar bârfi vecinii mei dacă te-aș lăsa să faci asta? Ce pretext rezonabil aș putea găsi?

– Cui naiba îi pasă de ce cred alții?

– Mie îmi pasă! Mie! strigă ea, strângându-și pumnul în dreptul inimii. Aici locuiesc și aici voi rămâne multă vreme după ce tu vei fi plecat din Londra – la amantele și logodnicele tale, și Dumnezeu știe mai la cine. *Eu* trebuie să locuiesc aici. Înghiți o gură de aer uriașă. Reputația este tot ce mi-a rămas. Am pierdut totul în rest.

– Dar suntem prieteni, Emma, nu-i așa? Cu siguranță aș putea să te ajut în numele prieteniei dintre noi.

– Nu înțelegi? Își puse mâinile în șold. *Nu* suntem prieteni! Nu suntem nimic!

– Cum poți spune asta?

– Îți pui mâinile pe mine, iar eu îmi pun buzele pe tine. Sunt convinsă că alte o sută de femei au făcut același lucru cu tine în trecut.

Franchețea ei îl sperie, și detesta faptul că avea o părere atât de proastă despre caracterul lui. Voia să-l vadă ca pe un om mai bun – omul care ar *putea* fi, nu omul care era.

– Este mult mai mult de-atât, și știi asta, zise el cu îndârjire.

– Nu știu să fie mai mult. Știu că te-ai plictisit la țară și că îți cauți o modalitate de a-ți petrece timpul. Dintr-un motiv pe care nu mi-l imaginez, te-ai decis să ți-l petreci cu mine.

– Și a fost grozav, zise el și zâmbi, înfuriind-o și mai mult.

– Ba nu, nu a fost. Mă faci să uit de mine, de îndatoririle mele, de statutul meu.

– Și ce este rău în asta?

– Ce e rău în asta? Extrem de enervată, aproape că țipă: Îți spun eu ce este rău în asta: Am o viață! Asta este important și îmi oferă satisfacții. Și nu este loc pentru tine în viața mea. Mă faci să visez la lucruri pe care nu le voi putea avea vreodată. Mă faci să vreau să devin femeia care nu voi putea fi niciodată. Încerc să-mi țin în frâu comportamentul imoral stând departe de tine, dar tu vii aici, te vâri pe sub pielea surorii mele, prefăcându-te preocupat de bunăstarea noastră...

– Sunt preocupat...

– Și ai tupeul de a sta aici și de a-mi zâmbi, cu un aer măreț. De parcă ai fi un afurisit de prinț...

– Emma, ai vorbit urât, zise el uimit.

– Da! Da, așa am făcut, John Clayton. Ești mulțumit acum? Mă faci să încalc orice limită cunoscută. Gelozie, lene, zgârcenie, invidie, păcate trupești și cuvinte de ocară. Alege tu păcatul!

Fermecat, el râse zgomotos.

– Ești o adevărată nelegiuită!

– Te urăsc!

– Ești nebună după mine!

– Ba nu!

Apucând-o de fund, o ridică, rotindu-se cu ea, în vreme ce ea îl lovea în umeri.

– Ești îndrăgostită de mine.

– Ești atât de plin de tine.

– Spune-o tare! Spune că mă iubești.

– Nici într-o mie de ani, ticălos arogant ce ești!

Se opri din rotit și îi dădu drumul, lăsând-o să alunece pe pieptul lui, până ce picioarele ei atinseră pământul.

Nu-l iubise nimeni, niciodată. Nici măcar părinții lui distanți și reci. Nici Ian, căruia i se părea – la fel ca Emmei – răsfățat

și imposibil. Nici Caroline, care era atât de concentrată pe scopul ei, încât nu putea recunoaște o emoție autentică. Nici vreuna dintre femeile ușuratice, precum Georgina, care erau mânate de diverse motivații, dar nu se arătau excesiv de pătimașe.

Dacă Emma ar fi îndrăgostită de el, el s-ar simți biruit, covârșit, copleșit de forța iubirii ei.

Cât de înspăimântător! Ce extraordinar! Cât de încântător!

O strânse în brațe, bucurându-se de cât de firesc i se părea să o țină la piept.

– Nu poți rămâne să locuiești aici, așa că vreau să-ți găsesc altă locuință. Lasă-mă să fac asta.

– Am mai avut discuția asta. Orice dar mi-ai face, ar părea că mă plătești.

– N-aș avea nicicând intenția de a te face de rușine.

– Cu toate astea, m-aș simți rușinată. N-aș fi decât o altă amantă pentru tine.

– Em...

– Asta aș fi! Nu nega. Faptul că te cunosc mă face fericită, și nu îți voi permite să îmi distrugi fericirea transformând relația noastră în ceva ieftin.

Era atât de oropsită, atât de tristă, încât el se simți rușinat de fiecare impuls grosolan căruia îi căzuse vreodată pradă.

– N-aș putea avea niciodată o părere proastă despre tine.

– Atunci ce părere *ai* despre mine? Ești gata să faci promisiuni? Să îți iei angajamente față de mine și responsabilități aici la moșia Wakefield? Sau ești doar nerăbdător să te împerechezi după bunul plac, să mă răsplătești pentru asta și să pleci?

El nu putu răspunde. Noțiunea de căsătorie era atât de tulburătoare, că genunchii i se înmuiară, și trebui să se străduiască să nu leșine de panică.

Emma nu se putea aștepta să se însoare!

Însă, în clipa în care presupunerea prinse contur, el își dădu seama că, desigur, ea s-ar căsători cu el! Asta își doreau toate femeile – cu excepția femeilor de moravuri îndoielnice cu care era el obișnuit. Însă nici nu se punea problema căsătoriei dintre ei doi. La fel cum nu se punea nici să o dezonoreze făcându-și-o amantă.

Așadar, mai exact, ce anume voia el de la ea? Sex fără obligații? Pentru care să plătească? Pe care l-ar fi primit gratuit?

Nici una dintre idei nu era acceptabilă, dar nici unul din ei nu dăduse glas la ceea ce el căuta să obțină cu atâta înverșunare.

El voia să se bucure de compania ei, de pasiunea ei, să se afunde în magia care se crea când erau împreună, însă, dincolo de toate astea, nu putea spune în cuvinte ce anume dorea. O aventură sexuală trecătoare părea să fie singurul rezultat viabil. Pentru el era o idee incredibilă, dar cum putea să fie asta corect față de ea?

– Îmi pare rău, dar nu mă pricep prea bine la asta, recunoscu el sincer. Trebuie să mă întorc curând la Londra, așa că nu sunt sigur unde anume te-ai încadra tu. Tot ce știu este că am nevoie să petrec timp cu tine cât sunt aici. Dincolo de asta, nu pot găsi un răspuns.

Privirea ei sugestivă dădea de înțeles că nu anticipase nimic mai bun din partea lui, iar el se simți meschin și superficial.

– Vino să mă vizitezi mâine la conac, se rugă el.

– Nu câtă vreme logodnica ta este acolo.

– Înțelege chestia asta! O apucă de umeri și o scutură încet. Caroline nu este logodnica mea!

– Ea crede că este.

– Nu este.

– De ce-ar spune fratele tău altceva?

– Te place și nu vrea ca relația ta cu mine să te rănească. Așa că te-a mințit. Văzând-o că îl cercetează neîncrezătoare, el insistă: Em, nu sunt logodit.

– Jură-mi.

Își duse o mână la inimă și o ridică pe cealaltă ca și cum ar fi jurat pe Biblie.

– Jur.

– De parcă te-aș crede vreodată pe cuvânt, replică ea.

El se aplecă și o sărută pasional și fu ușurat că ea nu se trase înapoi. Trecuse o veșnicie de când nu o mai sărutase, așa că nu se grăbi, bucurându-se de fiecare clipă.

În momentul în care se despărțiră, o apucă de ceafă și își lipi fruntea de a ei.

– Mi-a fost dor de tine.

– Nu spune asta.

– De ce?

– Pentru că vreau să fie adevărat.

– Este adevărat, fetiță prostuță. Mi-a fost dor de tine în fiecare clipă.

O sărută din nou, iar îmbrățișarea ei se transformă în ceva mai mult, ceva uimitor și tulburător. Nu-și putea imagina momentul în care avea să pornească spre Londra fără ea. Cum avea să-și continue viața de zi cu zi când ea îi schimbase cu subtilitate existența? Ce anume îl mai atrăgea la viața lui obișnuită?

– Vino mâine la mine, repetă el.

– Nu.

– Caroline pleacă dimineață.

Cel puțin, așa spera. Măcar o dată, era și el neobișnuit de direct cu ea. Femeia trebuia să plece! Nu-i putea permite să îl împiedice să se bucure de scurta perioadă în care Emma îi era menită.

– John...

– La ora unu. Ca de obicei.

Ridicând din umeri, încuviință înfrântă. Nu putea rezista tentației reciproce, tot așa cum nu putea nici el.

Victorios, încântat că o convinsese, îi luă brațul și o conduse către colibă.

Jane se ascunse în spatele unui tufiș și trăgea cu ochiul către potecă. Îi văzu pe viconte și pe Emma. Se sărutau!

Fu atât de bucuroasă, că abia se stăpâni să nu se învârtă în cerc de veselie.

Așa cum își imaginase, el arăta ca un prinț dintr-o veche carte de povești pe care Emma obișnuia să i-o citească atunci când era mică. Era atât de înalt și de chipeș, atât de elegant și de galant. Și o iubea pe Emma! Știa ea!

Avea să le salveze, exact ca în carte?

Punându-și o dorință, își încrucișă degetele. Apoi, pentru a-și dubla șansele de succes, scoase o pietricică din buzunar și o îngropă sub o frunză pentru zâne, rostind din nou dorința, pentru ca ele să o audă.

Folosindu-se de fiecare șansă pe care o avea, rosti încet o rugăciune către Dumnezeu, implorându-l să le binecuvânteze, dându-i-l pe viconte Emmei pentru a-l iubi și prețui.

Se uită din nou către potecă și îi văzu venind ușor către colibă, așa că alergă rapid și intră în cocioabă. Cu un zâmbet larg pe chip, se așeză la masă, jucându-se cu supa ca și cum nu s-ar fi ridicat de pe scaun.

Harold Martin se sui în trăsura lui elegantă, privind printre crengile groase.

Nu-i venea să creadă! Pur și simplu nu putea să creadă una ca asta! Emma lui! Sărutându-se cu un alt bărbat.

Și nu era primul lor sărut. Erau extrem de apropiați unul de celălalt.

Când dăduse colțul și se uitase spre potecă, observase cuplul și se oprise. Trecuse un minut până își dăduse seama pe cine anume privea, iar reacția lui inițială fusese că vreun tâlhar o silea. Nu putea concepe că femeia virtuoasă pe care o cunoștea s-ar purta imoral cu bună-știință, însă, în vreme ce îi spiona, își dăduse seama că ea participa de bunăvoie.

Ea îi răspundea bărbatului așa cum ar fi făcut-o o prostituată, cu mâinile, trupul și limba.

Cum era posibil așa ceva? Emma se pângărise, lăsase un bărbat – care nu era soțul ei – să o atingă. Oare își pierduse și virginitatea? Castitatea ei îi aparținea lui Harold! Cum îndrăznea?

Se chinui să-și dea seama cu cine se încurcase și, după o cercetare amănunțită, fu uimit să vadă că era vicontele de Wakefield.

Scandalos! Ce rușine!

Wakefield era un destrăbălat, un desfrânat, un libertin de cel mai rău soi. Se deda la acte scandaloase și se punea adesea în situații umilitoare în Londra. Acum, din câte se părea, hotărâse să aibă și la țară parte de unele dintre faptele sale depravate.

Cum de-și pusese ghearele ticăloase pe Emma? Ce prevestea asta pentru Emma și pentru el? Nu se mai putea căsători cu ea după această mârșăvie!

Continuă să îi cerceteze pe furiș, în vreme ce ei își încetară atingerile înflăcărate și merseră agale înapoi la coliba sărăcăcioasă.

Ca doi vechi prieteni, se plimbau braț la braț, purtându-se cu un aer dezgustător de familiar unul cu celălalt.

Clocotind, așteptă ca ei să intre în casă, după care găsi o poiană și întoarse, fără să-și dea cineva seama că el se aflase pe poteca pustie.

Cu fiecare tropot al copitelor calului, se gândea la ce ar trebui să facă acum cu noile informații pe care le avea. Îi plăcea statutul de care se bucura, așa că nu putea să-l irite pe viconte riscând ca distinsul nobil să se enerveze și să pună capăt carierei lui înainte ca aceasta să înceapă cu adevărat.

Cum putea deci folosi această descoperire în avantajul său?

Emma nu era decât o târfă. Având în vedere ce tocmai aflase despre ea, nu și-o dorea drept mireasă. Însă putea obține alte avantaje? Sau în ce condiții o putea obliga să accepte anumite lucruri?

Furios, uluit și jignit peste măsură – însă încântat de perspectivele trupești ale firii ei josnice –, grăbi pasul, cu mintea lucrându-i frenetic.

Capitolul 13

Emma nu știa prea bine de ce pornise totuși spre conacul Wakefield. Întâlnirea din holul lui John cu frumoasa Lady Caroline o convinsese că trebuia să se țină deoparte. Una era să flirteze cu el convinsă fiind că el își făcea veacul numai cu femei ușuratice și alta era să continue după ce aflase că era logodit.

De la acea întâlnire dramatică, lăsase imaginea solemnă a doamnei respective să-i preocupe mintea, și astfel să fie asaltată de motivele pentru care nu exista loc pentru ea în viața lui John. Scuzele de care se servise pentru a-și argumenta comportamentul imoral erau ridicole.

Așa cum zisese și fratele lui, Lady Caroline fusese dintotdeauna destinată căsătoriei cu John, întrucât părinții lor deciseseră cu mult timp în urmă că urmașii lor excepționali aveau să formeze o alianță de putere și influență la care Emma putea doar să viseze.

Dacă el nu se însura cu Lady Caroline – după cum afirmase în repetate rânduri –, atunci altă femeie superbă din clasa aristocrată avea să-i devină în cele din urmă mireasă.

Nu avea să fie niciodată Emma, pe care o cunoștea și pe care nu o considerase niciodată o candidată, nici măcar una îndepărtată, așa încât atracția ei absurdă față de el era o nebunie și se gândi că ar face bine să se abțină să-l mai caute. Tristețea ei, nemulțumirea crescândă erau pretexte nepotrivite pentru un comportament indecent.

Cu toate acestea, se afla acolo, urcând pe furiș scările din spatele casei, ținându-l de mână pe John, strecurându-se precum un cuplu de adolescenți mânați de iubire. Voiau să se bucure de siguranța oferită de dormitorul lui și de intimitatea de care aveau să beneficieze odată închiși înăuntru.

El se pricepea de minune să se furișeze, iar ea bănuia că era un talent pe care-l dobândise copil fiind, când avusese probabil ocazia să exerseze îndelung alergând pe holuri dosnice, din cauza înclinației lui pentru pozne și necazuri!

O, cât de sigură fusese ea că nu aveau să ajungă la asemenea întâlniri furișe! Era atât de slabă din fire!

După ce se întâlnise cu femeia care era – sau nu era – logodnica lui, ea îl evitase cu statornicie. După aceea, el apăruse la ușa ei și, cu numai câteva cuvinte, o convinsese să cedeze farmecelor lui, iar ea fusese încântată în sinea ei că el se neliniștise din cauza absenței ei într-atât încât aflase unde locuia și se deranjase să vină să vadă ce făcea.

Cu toate acestea, după plecarea lui, ea se mustrase cu asprime. Fără îndoială că nu avea să se ducă la conac în după-amiaza următoare, așa cum ceruse el! Supărată din cauza deciziei luate, însă hotărâtă, se sculase și înfruntase acea zi.

Însă cavalerul enervant trimisese o servitoare cu un coș uriaș cu mâncare și un mesaj lung, scris personal de viconte către Jane, în care spunea că alesese dulciurile pentru ea și că spera că acestea erau preferatele ei.

Odată darul primit, nu exista nici o posibilitate ca Emma să-l refuze. Jane ar fi fost distrusă.

John o informase pe servitoare – o femeie mai în vârstă și de încredere pe care Emma o cunoștea de ani buni – că prezența

Emmei era solicitată la conac și că ea și John aveau să meargă să viziteze împreună mai mulți oameni de pe moșie. La fel ca în dățile trecute, servitoarea nu-și dăduse seama de vicleșug.

John spusese foarte clar că aveau să ajungă târziu și că Emma urma să i se alăture la cină, așa că femeia trebuia să rămână să o ajute pe Jane până când Emma avea să se întoarcă. Servitoarea nu se puse la îndoială nici acea decizie. Vicontele era angajatorul și stăpânul ei, așa că ea făcu întocmai ce spusese el, fără să pună întrebări sau să se plângă.

Servitoarea era convinsă că Emma avea o întâlnire programată cu vicontele, așa că Emma nu îndrăznise să nege, căci nu avea chef să se ducă vorba despre motivul pentru care îndrăznea ea să nesocotească cererea lui Wakefield. Se aranjase puțin și plecase.

În vreme ce mergea ca de obicei prin pădure, se tot întrebase de ce acceptase cu atâta ușurință, ce anume urma să spună când avea să ajungă, ce se aștepta să se întâmple. Inițial, își imaginase că avea să fie doar o altă ocazie de a-l ține pe John la distanță, dar pe drumul dintre colibă către conac, în mintea ei se făcuse un talmeș-balmeș.

Nu voia să fie puternică. Nu-l voia pe John la o aruncătură de băț. Perspectivele interacțiunii cu el se reduceau tot mai mult. Cât de mult avea să zăbovească el la moșia Wakefield înainte ca plictiseala să-l îndemne către Londra?

Era de vină sărutul acela blestemat, știa ea. Cel pe care i-l dăduse pe poteca din fața cocioabei, în vreme ce soarele strălucea deasupra, iar el îi mărturisea cât de dor îi fusese de ea – inima ei se sfărâmase în bucățele în timp ce el rostea cel mai ascuns și mai trist secret al ei: ea era îndrăgostită de el! Minunat! Groaznic!

Visase dintotdeauna la un astfel de bărbat, însă răposatul ei tată o avertizase tot timpul în privința aceluiași gen de bărbat. În ciuda nenumăratelor ocazii în care primise povețele prudente ale tatălui, când venea vorba despre John, nu putea ține cont de acel sfat.

Întreaga ei viață tânjise după un bărbat ca John care să îi fure mințile. Și-l găsise, însă, în câteva zile sau săptămâni, urma să dispară precum un fum, atât de rapid că ea avea să ajungă să se întrebe dacă îl cunoscuse cu adevărat sau nu.

Ce situație nenorocită și jalnică ar fi!

Ieșise din pădure și înainta către conac, când el o întâmpinase la intrarea servitorilor. Fără să rostească un cuvânt, o trăsese înăuntru, după care o condusese sus, iar ea îl însoțise fără să crâcnească. Exista ceva inevitabil, o soartă pe care nu o putea schimba sau opri.

Ajunseră la un podest, iar el deschise pe furiș ușa care dădea spre coridor, atingându-și buzele cu un deget pentru a-i face semn să nu scoată nici un sunet. De parcă scosese până atunci! Dacă dădeau peste vreo servitoare, nu ar fi putu găsi nici o minciună care să le justifice gestul.

Privi în hol, care era gol, după care merse în vârful picioarelor și o trase după el. În câteva clipe, fugeau spre dormitorul lui, iar el închise ușa și o încuie în urma lor.

Ea cercetă în fugă încăperea. Era o cameră mare, masculină, pe măsura importanței lui John, cu piese de mobilier masiv, cu draperii și așternuturi roșii, scaune și covoare luxoase. Patul lui masiv domina centrul încăperii, cu un căpătâi sculptat, baldachin stacojiu și cuverturi de catifea. Patul se afla pe un piedestal, cu două trepte deasupra podelei, și era plasat cu fața către fereastra largă, astfel încât ocupanții lui să poată sta întinși privind pajiștile întinse ale proprietății.

Deși mai fusese în această încăpere o dată, când îi făcuse baia aceea fatidică, decorul nu o impresionase la fel de mult. La cât de agitată fusese în ziua aceea, abia dacă observase patul impozant sau culorile și materialele senzuale. Acum, ținând seama de ceea ce urma, camera părea de-a dreptul hedonistă.

Deodată, simți nevoia acută de a atinge totul. Abia aștepta să-și plimbe mâna pe puful acelui material prețios, să-și dea jos ciorapii și să-și afunde picioarele în covoarele acelea scumpe.

Într-o parte a încăperii, era o masă încărcată cu gustări. Pâine, brânzeturi, produse de patiserie, prăjituri – îndeajuns de multe cât să hrănească o familie timp de o săptămână. Mai multe sticle de vin, precum și o carafă de coniac erau disponibile întru desfătare.

Fusese atât de convins de capitularea ei!

Convins că avea să cedeze, deja îi desfăcuse panglica bonetei și o aruncase deoparte, îi scosese agrafele din păr, pentru ca părul greu și lung să i se reverse pe spate.

– Mi-a fost dor de tine, spuse el, luându-i ambele mâini și aplecându-se să-i fure un sărut.

– Mie nu mi-a fost dor de tine, spuse ea țâfnoasă.

– Mincinoaso!

Râse și își încolăci brațele în jurul ei, ridicând-o și învârtind-o până o făcu să amețească, iar ea nu-și putea aminti nici un moment care să fi fost la fel de frumos precum acesta. Nimic nu era la fel de sublim cum i se părea că erau acele momente când atenția lui John Clayton era îndreptată exclusiv asupra ei.

Cum avea să se descurce după plecarea lui?

– Poate că mi-a fost puțin dor, recunoscu ea în vreme ce el o lăsa jos.

– Îți jur, Em, mă scoți din minți.

– Eu? Cum?

–Nu credeam că vii. Ai idee cât de cât timp stau la pândă la ușa din spate și trag cu ochiul afară?

– Nu. De cât timp?

– Nu-i treaba ta, fir-ar al naibii! Cam de-atâta timp.

Ea dădu să-l certe pentru limbajul folosit, când el o opri.

– Știu, știu. Să nu vorbesc urât.

– Mulțumesc.

–Te înțeleg cumplit de bine.

Cât de îngrozitor de adevărat.

– Da, mă înțelegi. Spune-mi ce urmărești de m-ai târât aici, în dormitorul tău. De parcă ea nu bănuia nimic. Nu pot rămâne.

– Bineînțeles că poți. Nimeni nu știe că suntem aici. Servitorii cred că am plecat în urmă cu o oră, iar prezența ta nu e necesară la tine acasă. Ne-am strecurat.

– Ca să ce?

Nu era sigură de ce făcea pe proasta. Prin pantaloni, îi simțea mădularul tare, atingându-i abdomenul.

Putea face asta? Cum să nu poată?

–Vreau să fac dragoste cu tine, Emma. Toată după-amiaza. Toată seara. Toată noaptea, dacă sunt în stare. Râse din nou, ridicând-o și ducând-o în pat, după care o lăsă jos astfel încât să stea în genunchi cu fața spre el. Spune da! Va fi atât de frumos.

Avea să fie frumos. Cum putea să reziste?

Zâmbindu-i cu ochii aceia albaștri minunați, cu gropița în obraz, era întruchiparea păcatului, un magnet al viciilor și al fărădelegilor care îi stârnea instinctele animalice.

„Mă voi preface că este noaptea nunții", își zise ea.

Acum, că se încurcase cu John, trebuia să accepte adevărul: nu avea să se căsătorească niciodată. După ce se îndrăgostise de el, nu se mai putea lega de altul.

De ce să nu se dea bătută? Putea să afle ce înseamnă să fii femeie, soție, și ar rămâne cu amintiri de neuitat și după ce el pleca la Londra. De ce să nu profite de ocazie?

– Și eu vreau să fac dragoste cu tine, recunoscu ea curajoasă.

Merita să cedeze numai ca să-i vadă reacția.

O rostogoli pe pat și se urcă deasupra ei, așa încât trupul lui o apăsa pe saltea de la umeri până la degetele de la picioare. Zonele ei cele mai sensibile erau unite cu ale lui, sânii ei lipiți de pieptul lui, vintrele ei lipite de falusul lui, iar ea era încântată că cedase. Precum o pisică lenește, se întinse, tachinând cu fiecare mișcare subtilă pe care o făcea, știind ce avea să urmeze.

– Am așteptat o eternitate această clipă, spuse el, iar ea consimți. Părea că tot ce trăiseră până atunci nu fuseseră decât scurte opriri în drumul către acest moment. Ca și cum ei nu făcuseră decât să existe până când îi adusese în această ipostază.

– Vreau să nu ne grăbim, spuse ea, astfel încât mai târziu să-mi amintesc fiecare detaliu.

– Voi face tot posibilul, dar nu pot să promit. Dacă nu-ți dai jos hainele în următoarele cinci secunde, nu știu de ce sunt în stare.

Ea zâmbi larg, ca o făptură netoată. Cum să nu fie fermecată de acest derbedeu obraznic?

– De ce zâmbești? întrebă el, cu un zâmbet ce îl egala pe al ei.

– Pentru că mă faci fericită.

– Bun, atunci.

O privi cu tandrețe, iar privirea lui o făcu să-și dorească multe lucruri care depășeau lumea ei, așa că înăbuși acel val tulburător de dorință, hotărâtă să se concentreze pe prezent și pe nimic altceva. După ce întâlnirea se va termina, iar ea se va întoarce la coliba ei amărâtă, aveau să apară destule prilejuri de învinuiri și regrete.

Apropierea deveni mai intensă. Era atât de frumos, că i se părea dureros să-l privească, iar ea nu-și făcea iluzii: dacă ar fi fost vorba despre altcineva, nu s-ar fi culcat cu el. Nici un alt bărbat n-ar fi putut să o atragă atât de mult sau atât de ușor.

Făcea acest lucru pentru el. Pentru că îl iubea. Pentru că voia ca el să fie mulțumit.

El îi șopti în ureche:

– Va dura toată noaptea.

– Știu, șopti ea la rându-i.

– Nu te teme.

– Nu mă tem.

Cu blândețe, însă destul de imperios, o sărută, iar ea îl îmbrățișă atât de strâns, că se putea pierde în acea îmbrățișare. Voia să fie asaltată de o pasiune imposibil de controlat, atât de copleșită de ceea ce avea de gând să facă încât nici prudența, nici decența să nu o poată convinge să dea înapoi.

El o sărută mai profund, iar limbile li se contopiră.

Pornind în jos, mâinile lui îi mângâiau sânii, frământând sfârcurile moi prin rochie, ciupindu-le și jucându-se cu ele. Își desfăcu picioarele, trecându-i tălpile pe după picioarele lui. Fusta era ridicată în jurul taliei, formând o pernă în care el putea apăsa, în timp ce mișcările șoldurilor se armonizau cu ritmul limbii.

Încet, îi descheie corsajul, și, cu fiecare bridă desfăcută, nerăbdarea ei creștea.

Într-un final, îl deschise în față și trase mânecile în jos, dând la iveală cămășuța subțire și uzată. O trase și pe aceea în jos, dezgolindu-i sânii. Încremenit, îi cercetă sânii cu ardoare.

– Ți-am spus vreodată că îți ador sânii?

Emma roși, nefiind obișnuită cu tachinarea lui cu tentă sexuală.

– Da.

– Sunt atât de frumoși. Ai fost făcută pentru mine, Emma.

Zăbovi asupra decolteului ei, sărutând-o, înnebunind-o în timp ce îi strângea sfârcurile. Tocmai când era pe punctul de a izbucni din cauza tachinării, el îi supse un sfârc. Fără pic de milă, se concentră asupra lui până când se întări, după care trecu la celălalt, sugându-l până când ea se crispă și începu să implore îndurare.

Era de nestăvilit, arzând toată, însă pentru prima oară nu îi păsă. Avea de gând să se lase cuprinsă de acea dorință arzătoare. Nu avea să se rețină de la nimic.

Degetele lui agile își reluară mișcarea, împingând ce mai rămăsese din veșmintele ei în jos, peste talie și șolduri.

O sărută și o mângâia, șoptind dezmierdări care o încurajau să se afunde în imoralitate.

În cele din urmă, veșmintele ajunseră la picioarele ei, iar ea rămase doar în ciorapi și pantofi. El se ridică pentru a-i privi trupul dezgolit. Ea se simțea stânjenită și voia să se ascundă, așa că îi venea să ia o pătură sau să-și acopere sânii și zona intimă cu mâinile, dar se forță să se supună privirii lui.

El începu cu degetele de la picioare, mergând agale în sus, către gambe, cercetându-i părul pubian, după care vârî două degete înăuntru. Degetul lui mare îi atingea sexul, iar ea se arcui, dornică să ajungă la orgasm.

– Ești atât de frumoasă, Emma. Se ridică deasupra ei, în timp ce mâna lui obraznică o excita. Dumnezeule, așa am să te călăresc!

– Termină ce ai început! se răsti ea. Trupul ei era acum într-o capcană din care nu mai putea ieși. Nu mă lăsa să aștept.

– Trebuie. M-ai implorat să nu mă grăbesc. Îți amintești?

Îi desfăcu buzele de jos, dezvelind miezul moale și rozaliu, în timp ce o examina cu privirea.

– John! Nu se putea decide dacă voia ca el să se oprească sau să continue, dar nu mai putea suporta mult chinul.

Se aplecă, îndreptându-și atenția direct în zona în care ea își dorea să fie atinsă.

– Să vedem dacă te putem face să uiți că ești fiică de preot.

Cu numai câteva atingeri abile ale limbii, o aduse la limită – și dincolo de ea. Ea izbucni năvalnic sub gura lui dornică. Încercă să scape de acel tumult, însă el o țintui jos, pironind-o de saltea în vreme ce ea se înălța.

Treptat, reveni pe pământ și îl găsi chicotind, plimbându-se languros în sus, zăbovind asupra buricului, asupra sânilor și asupra bărbiei. O sărută încet, cu senzualitate, iar ea își simți propriul gust pe limba lui. Acesta era un stimulent înviorător care o îndemnă să-l atingă, să-l miroasă, să-i absoarbă esența.

El începu să-și scoată cămașa, căutând nasturii, iar ea preluă inițiativa, dezgolindu-l rapid. Se răzgândise în privința ritmului. Pe neașteptate, se grăbi să-l dezbrace, să-și plimbe mâinile peste mușchii viguroși, să simtă trupul lui de bărbat unit cu al ei.

Trase de cămașă, smucind mânecile, după care coborî să-i găsească sfârcul. Îl linse puțin, iar el deveni din ce în ce mai încordat cu fiecare atingere a limbii ei.

Ea îi masă spatele, umerii, după care coborî, mângâindu-l prin pantaloni, până ce el nu mai putu să reziste. Se ridică ușor, ca ea să-i tragă pantalonii peste șolduri, pe coapse în jos. Într-o învălmășeală de materiale, pantofi și ciorapi, se luptară și se încălecară până ce rămaseră amândoi goi.

El o acoperi, de data asta fără a mai fi despărțiți de haine, și se potriviră de minune. Părul aspru de pe pieptul lui și de pe picioare se freca și îi gâdila pielea delicată. Energia care țâșnea de obicei între ei era vie, vibrantă, iar el era extrem de dezorientat de forța acesteia.

– Simți? Doamne, Emma, este de nedescris.

– Da.

Era în delir, extaziată, iar el zâmbi strengărește și își arcui șoldurile, lăsând-o să savureze alunecarea mădularului lui peste abdomenul ei. Proeminența era tare, o entitate care pulsa și cerea să se îndestuleze, iar el nu trebuia decât să se miște un pic ca să o penetreze.

Dându-și seama de acest lucru, curajul ei dispăru, iar Emma fu nevoită să amâne inevitabilul, chiar dacă pentru numai câteva minute.

Îl rostogoli pe spate și îl sărută pe abdomen. Fără pantaloni care să-i stea în cale, putea acum să-l savureze pe deplin. Era tare, erect, cu mădularul înălțându-se țanțoș, iar ea își trecu nasul prin părul lui pubian, pătrunzând până când ajunse la vârful din care curgea lichid, după care îl primi în gură. O răsplăti inspirând rapid, în timp ce abdomenul i se încordă.

Femeile normale, virtuoase ar fi considerat această faptă îngrozitoare, însă ea se desfătă în această decadență, în abandon. Plăcerea resimțită de ea era un semn clar al firii ei desfrânate, al felului în care se abătuse de la cele drepte.

El îi dădu voie să se delecteze, dar nu se mai putea abține mult. Trupul lui era încordat, iar respirația – chinuită și întețită.

Se apropia de final, când, în mod surprinzător, el se răsuci, dând-o la o parte, astfel că acum erau amândoi întinși, iar ea stătea din nou pe spate.

Când observă expresia ei nedumerită, simți nevoia să explice:

– Vreau ca prima oară să fie între picioarele tale.

Ar fi trebuit să-și dea seama că el avea să caute să urmeze calea firească, așa că nu avea de gând să născocească vreo scuză ca să amâne orgasmul, însă avea emoții.

– Promite-mi ceva.

– Draga mea Emma – o sărută în mijlocul palmei –, am să-ți ofer tot ce îmi stă în puteri.

– Vreau să-mi juri că te vei retrage la final. Că nu te vei revărsa în mine.

El se încruntă.

– Te temi să nu rămâi însărcinată?

– Normal că mă tem.

Îl plesni peste fundul gol, iar el râse, după care își reveni.

– Nu pot avea copii, Emma.

– De ce crezi că nu poți avea copii?

– Niciodată nu s-a întâmplat. Niciodată în atâția ani.

Dacă era adevărat, iar ticălosul acesta afemeiat nu avea nici un copil, Emma bănuia că lipsa copiilor avea mai mult de-a face cu alegerea femeilor decât cu vreo problemă a lui. Foarte probabil, iubitele lui nu voiau copii și folosiseră metode de prevenire a sarcinii.

Emma auzise zvonuri despre substanțe și fierturi distribuite de frizeri, de spițeri și de alții care jurau că erau un panaceu, însă, chiar dacă ar fi fost de folos, nu erau la îndemâna femeilor din lumea ei. Din experiența ei, când o femeie făcea sex, nouă luni mai târziu se trezea cu un copil.

– Promite-mi, repetă ea cu fervoare, fără a ști cum avea să reacționeze dacă răspunsul lui avea să fie negativ.

Ar avea oare curajul de a-l respinge? Ridicând din umeri, el zâmbi leneș.

– De parcă ți-aș putea refuza ceva.

El o luă de unde rămăsese și o sărută iar, și în câteva minute se aflau din nou pe culmile pasiunii.

Degetele lui pricepute se plimbau lent peste abdomenul ei, cu fiecare centimetru aducându-l tot mai aproape. Nu-l putea opri, nu putea da înapoi, nu putea schimba direcția în care mergeau.

El își trecu o mână prin cârlionții ei, asigurându-se că era alunecoasă și umedă, deși nu era nici o îndoială în această privință, după care o apucă de coapse și îi depărtă picioarele, în timp ce mădularul lui atinse locul potrivit, ca și cum ar fi cunoscut perfect zona și nu ar fi avut nevoie de îndrumare.

Când el o mângâie cu vârful, ea hotărî, deși era în zadar în acel moment, că era prea mare pentru a se potrivi și simți cum o străbate un val de panică.

Imediat, el simți tulburarea ei.

– Nu te teme, frumoasa mea mică. Relaxează-te și lasă-mă să te fac a mea.

Dintr-o mișcare agilă și rapidă, ajunse înăuntrul ei. Împunsătura prudentă fu blândă, eficientă și nu duru atât de tare precum își imaginase ea. Cu toate acestea, deflorarea o ardea și o înțepa. Lacrimi de durere i se strânseră în ochi, dar și din cauza importanței momentului și a ceea ce reprezenta acesta.

Deși era excitat, John nu era prost, și își dădu seama de ceea ce era evident. Îngheță, trupul îi împietri, fruntea îi fu brăzdată de o încruntătură, după care se smuci deoparte. Dovada păcatului pe care îl comiseseră – sângele ei de fecioară – îi mânjise falusul.

De parcă tocmai și-ar fi dat seama că ea avea sifilis, sări din pat. Cu mâinile în șolduri, se uita aspru către ea.

– Explică.

– Ce anume dorești să știi?

– La dracu', ești virgină!

– Eram.

Nu înțelegea de ce era așa supărat. Era un mare desfrânat, așa că probabil avea zilnic câte o virgină la dispoziție. Ce mai conta una în plus?

– *Credeam* că facem dragoste.

– Exact! Întinse mâna să-și ia pantalonii și îi trase pe el, grăbindu-se să se acopere. Ce se întâmplă? Ai vreo rudă de sex masculin care să dea buzna peste noi și să ne găsească?

– N-am pe nimeni, spuse ea încet, însă el nu ascultă. N-am pe nimeni pe lumea asta.

– Păi, nu o să te ajute cu nimic. Mă auzi? Continuă să vorbească, străduindu-se să-și îmbrace cămașa. Dacă ăsta este cumva un soi de... de... *complot* ca să mă obligi să te iau de soție, n-o să funcționeze. Au existat oameni mult mai vicleni decât tine care au încercat să mă oblige să acționez într-un anumit fel și încă nu au reușit!

Dobitocul chiar își imagina că fusese atras într-o capcană. Cum putea să-i pună la îndoială motivele? Idiotul de el! Nu înțelegea că ea se afla acolo pentru că îl iubea?

Virginitatea ei fusese un dar! Cum îndrăznea să-l desconsidere?

– De parcă aș putea să te păcălesc! Coborî și ea din pat și își înșfăcă rochia, trăgând-o peste cap, după care merse către el până ajunseră față în față, iar ea îl împunse mânioasă cu degetul în piept. Crezi că ești o partidă grozavă, nu-i așa? Ha! Nu m-aș mărita cu tine nici dacă m-ai implora!

– Atunci, ce făceai? O virgină se dăruiește în felul ăsta cuiva cu un singur motiv: căsătoria! Ei bine, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu ți-ai găsit persoana potrivită!

– Cu siguranță nu am găsit-o!

– Ești atât de netoată încât să crezi că m-aș culca cu tine și apoi te-aș lua de soție?

– Ticălos îngâmfat ce ești! spuse ea clocotind de furie.

Jenată și nerăbdătoare să scape, se grăbi să-și ia pantofii și ciorapii, pregătită să riște să iasă pe jumătate îmbrăcată, numai să știe că pleca de acolo.

Fugi către ușă, însă, înainte să apuce să iasă, el o prinse din spate, cu brațul încolăcit peste talia ei. Forțându-se să scape din strânsoare, lovi cu picioarele și cu pumnii, însă el o ținea extrem de strâns.

– Dă-mi drumul!

– Nu. Se străduia să o țină în ciuda faptului că era extrem de mânioasă. Îmi pare rău, chiar îmi pare rău. Nu am vorbit serios când am spus ceea ce-am spus.

– Ba da, ai vorbit serios. Ia-ți mâinile de pe mine!

– Emma! Încetează! îi ceru el cu blândețe, în timp ce îi prinse brațele care îl loveau.

Cererea lui îi anihilă orice împotrivire. Se înmuie și se prăbuși în brațele lui.

– Îmi pare rău, repetă el.

– A fost un dar! Un dar pentru tine! Îl lovi o ultimă oară. Te urăsc!

– Nu, nu mă urăști.

– Ba da! Te urăsc foarte mult!

Începu să străbată camera, târând-o după el precum un sac de cărbuni, fără să-i dea drumul, căci știa că, dacă o făcea, ea avea să fugă numaidecât. O aruncă pe pat – exact unde ea *nu* voia să fie – și o țintui acolo înainte să apuce să scape.

– Știi, Em, dacă nu aș fi fost un mare amator de băutură, din cauza ta sigur m-aș apuca.

Chicoti, ceea ce o enervă atât de mult că, dacă ar fi avut un pistol, l-ar fi împușcat fix în centrul inimii lui negre!

– Dă-te jos de pe mine. Cum el nu se clinti, ea adăugă: Te rog!

– Uită-te la mine!

– Nu.

Nu mai putea fi furioasă. Impresia greșită pe care și-o făcuse despre ea se datora comportamentului ei lasciv. Dacă el își închipuia că era o târfă, singura persoană vinovată de acest lucru era ea și nu putea să-l condamne că își făcuse o impresie extrem de proastă despre ea. Era obosită, epuizată, copleșită și tristă și voia să meargă acasă și să nu se mai întoarcă.

El o îmbrățișă strâns, împiedicând-o astfel să scape.

– Sunt convinsă că prietenii și vecinii tăi au răspândit multe zvonuri urâte despre caracterul meu...

– Și le-am crezut absolut pe toate! exclamă ea arțăgoasă.

– Presupun că am meritat-o. Îi atinse fundul. Am standardele mele, Em. Nu am mai făcut dragoste cu o virgină până acum.

– Ei bine, dă-mi voie să-ți spun că nu te pricepi prea bine la asta.

– Am meritat-o și pe asta. Râse, după care îi atinse bărbia, pentru ca ea să-l privească în ochi. De ce? întrebă el, uimit. Nu merit. De ce ai făcut-o?

– Pentru că am vrut să fii tu primul. Pentru că te iubesc.

Această explicație simplă era departe de a exprima tot ce simțea ea, iar el încuviință, acceptându-i declarația de dragoste, însă nu răspunse la fel.

Nu că Emma s-ar fi așteptat la o declarație nemaipomenită de dragoste, însă acum, că se umilise complet, ar fi fost frumos să primească una.

– Știi că nu mă pot căsători cu tine, nu?

Ce bărbat imbecil!

– Am zis eu că vreau asta?

– Nu, nu ai spus, și cred că o s-o iau razna. Ești singura persoană pe care am cunoscut-o vreodată – cu excepția fratelui meu – care nu vrea ceva de la mine. O cerceta atent, părând tânăr, sfios, neliniștit. Mă ierți?

Ea fu surprinsă de întrebare. Ținând seama de statutul lui, probabil că nu fusese niciodată nevoit să ceară scuze cuiva, iar faptul că acum făcuse asta era un semn că se atașase totuși de ea.

Era așa o prostuță!

– Da, bădăranule.

O sărută cu tandrețe, iar ea lăsă garda jos complet.

– Vreau să încerc din nou asta, zise el tandru. Dă-mi voie să-ți arăt cum poate fi cu adevărat!

„Fraieră, fraieră, fraieră ce ești!" se mustră ea, însă îl ajută să-i tragă rochia în sus pe picioare, ridicându-și șoldurile ca el să-i poată scoate rochia peste umeri.

Fără a mai rosti vreun cuvânt, o dezbrăcă și o făcu să ardă de nerăbdare, gata să consimtă – încă o dată – la orice ar fi cerut el.

Dumnezeule, avea nevoie de mai multă stăpânire de sine! Nu avea deloc autocontrol. Nici măcar o brumă de demnitate nu îi mai rămânea.

Nu mai exista nici o barieră care să-i reziste, așa că o pene-tră cu ușurință. Ea încă simțea durerea produsă de prima experiență, așa că tresări, însă trupul ei rănit se adaptă rapid. El îi luă mâinile și i le întinse deasupra capului, cu degetele lor împreunate.

El zâmbi, și zâmbi și ea, îndrăgindu-l, bucurându-se de acel moment și de persoana cu care îl împărtășea. Era slabă, obsedată,

lipsită de minte, bântuită de nevoia de el și, fără alte gânduri sau impresii, își încolăci picioarele în jurul lui și îl trase aproape.

Capitolul 14

Caroline hoinări fără scop prin holul întunecat, simțind sub tălpi răceala podelei lustruite. Deși era miezul verii, era curent în acea locuință dezordonată, așa că își strânse mai tare cordonul halatului.

Pentru că John fusese plecat toată ziua, făcând turul moșiei, își pierduse acele ore anoste hoinărind prin conacul singuratic, gândindu-se cum putuse să fie atât de necugetată încât să creadă că o vizită la Wakefield ar putea să le repare relația. Când, în sfârșit, el își făcuse apariția pentru o cină întârziată, părea diferit, fericit și mulțumit într-un mod pe care nu îl observase la el mai înainte. Spre dezamăgirea ei, îi trecuse prin minte că schimbările n-aveau nimic de-a face cu ea.

După masă, îndurase încă o *discuție* neplăcută, și după aceea nu mai avusese chef pentru vreo distracție. Refuzase să se înjosească petrecând seara în salonul de la parter, socializând și prefăcându-se ca totul era bine, așa cum îi era obiceiul atunci când lucrurile mergeau anapoda. Deși mama ei o tot sfătuise să nu-și afișeze emoțiile, uneori o femeie trebuie pur și simplu să reacționeze!

John refuzase – și vorbise serios. Cu toate că părinții ei fuseseră o sursă constantă de protecție, convingând-o să treacă peste respingerile lui, acum nu mai putea nega adevărul. Realitatea era greu de înghițit, și îi ura gustul amar, însă el fusese sincer și hotărât, iar intențiile îi fuseseră extrem de clare.

Nu avea să fie nici o nuntă. Niciodată.

Se simțea deprimată, părăsită, furioasă; putea foarte bine să explodeze din cauza amalgamului de sentimente suprimate pe care îl ținea înăuntru. Nu mai putea fi îngăduitoare, ci clocotea de indignare.

Ca de obicei, în timpul discuției, ea își ținuse gura și suportase cu docilitate reproșurile lui blânde privind sosirea ei neașteptată, acceptase cu supunere cererea lui ca ea să plece, însă după aceea, în refugiul oferit de dormitorul ei, născoci zeci de riposte usturătoare.

Cât își dorea să îi fi spus ceea ce gândea cu adevărat! Ce n-ar fi dat să spună și ea ce gândea! Măcar o dată! Dacă s-ar fi pornit împotriva ticălosului ăluia, nu s-ar mai fi oprit!

Fusese atât de sigură că sosirea ei urma să le schimbe relația, că avea să fie mândru de îndrăzneala ei, să o vadă într-o lumină nouă. Dar el o privise ca întotdeauna: o fată imatură, neserioasă și irațională, care avea nevoie de bărbați care să vegheze asupra ei permanent.

Ba chiar... dacă mai era întrebată o dată despre tatăl ei – unde se afla sau ce ar fi spus despre comportamentul ei, sau ce ar face dacă ar afla de călătoria ei –, era posibil să înceapă să urle.

Biblioteca lui John era la stânga ei, iar ea se apropie de ușă și intră. Cineva fusese acolo mai devreme. Ultimii tăciuni ai focului licăreau în șemineu și încălzeau încăperea la o temperatură plăcută. Înconjurată de strălucirea slabă a lumânării sale, se plimbă prin cameră, examinând tablourile și cărțile de pe rafturi. Registrul moșiei era lăsat deschis pe birou, iar ea își plimbă degetele peste coloanele lungi de debite și credite, întristată că reprezentau ceva ce nu avea să fie niciodată al ei.

Cum de ajunsese să depună atât de mult efort, vreme de atât de mulți ani, totul de dragul lui John Clayton, fără să primească nimic în schimb?

Îi spusese mereu că nu avea să se căsătorească cu ea, însă ea nu voise să asculte, așa că nu îi luase în seamă refuzurile –, dar nu fusese exclusiv greșeala ei. Și alții erau vinovați. Tatăl lui. Părinții și bunicii ei. Prietenii ei. Toată lumea fusese atât de convinsă că el avea să cedeze.

Pierduse șirul ocaziilor în care auzise oamenii spunând că pur și simplu el își trăia tinerețea din plin. Că în mod inevitabil urma să se așeze la casa lui și să-și îndeplinească datoria. Că trebuia să fie răbdătoare, înțelegătoare. Mai ales după ce tatăl lui murise, mama ei fusese extaziată, convinsă că urma să fie asaltată în curând de planurile de căsătorie.

Fuseseră cu toții atât de optimiști; fuseseră cu toții atât de proști. John avea să își îndeplinească responsabilitățile cândva, să se căsătorească și să aibă un fiu, așa cum se cerea. Numai că nu avea să facă nimic din toate astea cu ea.

Ea nu știa ce căuta el la o soție, însă evident că ea nu îndeplinea nici una dintre cerințe, iar acest lucru era atât de descurajator, încât nici nu se putea gândi la el. Întreaga ei identitate era bazată pe presupunerea că într-o bună zi avea să se căsătorească cu moștenitorul Clayton, așa că se simțea de parcă i se tăiase craca de sub picioare.

Dacă ea nu urma să fie vicontesa Wakefield, cine avea să fie?

Ideea de a merge în Londra, de a-i înștiința pe părinții ei, de a îndura sarcasmul și ridicolul oamenilor era de nesuportat! Și din moment ce n-avea nici o idee cum să reziste unui asemenea scandal, vulturii aveau s-o devoreze! Ea fusese fiica perfectă, apoi logodnica perfectă și își petrecuse fiecare moment din viață afișând un comportament fără cusur, fără să enerveze pe nimeni, fără să provoace vreodată vâlvă, fără să facă vreodată pe cineva să ridice din sprâncene.

Odată cu respingerea lui, ce alte dezastre aveau să se abată asupra ei? Și cum putea să le supraviețuiască?

Nu avea habar cum putea trece peste un scandal, cum putea trăi cu dezaprobarea și discreditarea celor din jur. Era oare posibil să mori din cauza umilinței?

Dacă ea reușea cumva să reziste catastrofei, era totuși destul de sigură că mama ei n-avea să poată. Femeia mai în vârstă și retrasă cu siguranță ar fi murit de apoplexie de îndată ce un zvon s-ar fi răspândit de la un om la altul.

Cufundându-se în fotoliul din spatele biroului masiv, își sprijini capul în mâini. Cum ajunsese în această postură demnă de milă? Ce avea să facă mai departe? Ce urma să se întâmple cu ea?

Se auziră pași pe coridor, apropiindu-se de bibliotecă, și ea se panică. În ultimele două ore umblase de colo-colo. Nu mai era nimeni treaz! Dacă și-ar fi dat seama că nu era așa, nu ar fi coborât la parter.

Cine putea fi? Dacă era John? Dacă el urma să intre în bibliotecă, avea să fie absolut distrusă!

Nu putea fi văzută în timp ce era atât de răvășită! Îndreptându-și spatele, trase de câteva ori aer în piept, relaxându-și mușchii feței într-un zâmbet calm, imperturbabil. Părul îi era desfăcut și nu avea ce să-i facă, așa cum nu putea să facă nimic în privința faptului că era îmbrăcată doar cu o cămașă de noapte subțire și un halat, așa că se decise să nu se concentreze pe ceea ce nu putea îndrepta.

Ridicându-se, se strădui să pară cât putea de liniștită, chiar în clipa când intră Ian Clayton. Panica i se transformă în groază, apoi în agitație, după care deveni furie. Cum îndrăznea el să îi întrerupă meditația chinuită?! Se pricepea de minune să distrugă tot!

Într-o mână avea o lumânare și în cealaltă o farfurie cu mâncare, iar ei îi trecu atunci prin minte că, de fapt, încăperea nu fusese niciodată goală. Se pare că el lucra la registrul moșiei și plecase până la bucătărie pentru o mică gustare.

Ce nenoroc o atrăsese acolo chiar când ieșise el? Trebuia să scape!

Era complet îmbrăcat, un detaliu care o irita în zadar, deși își dăduse jos vestonul și lavaliera. Nasturii cămășii erau desfăcuți, iar mânecile îi erau suflecate. I se vedea o parte din piept și din antebrațe, care erau acoperite de păr negru, la fel de întunecat ca părul de pe cap. Plenitudinea trupului masculin o distrăgea, însă refuză să îi acorde vreun pic de atenție, ținându-și ochii ațintiți într-ai lui cu rigiditate.

– Scuză-mă, spuse ea disprețuitoare, nu mi-am dat seama că era cineva aici.

– Măi, măi... e chiar regina ghețurilor, replică el. Ce te aduce pe aici la ora asta târzie? Vrei să sperii pe cineva de moarte cu manierele tale exemplare?

Se săturase de el; nu mai putea suporta nici un alt bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Toată viața încercase să nu-i deranjeze, să-i mulțumească – și ce rezolvase cu asta? Nimic, absolut nimic! Murea de nerăbdare să izbucnească. Să spună ce avea nevoie să spună. Să facă orice faptă nepoliticoasă care îi trecea prin minte.

– Mai taci, Ian! rosti ea scurt. Sunt atât de sătulă de gura ta! Și de atitudinea ta!

– Măi să fie! Domnișoara are caracter, spuse el cercetând-o curios. Și se vede.

– Du-te naibii!

Poftim! I-o spusese! Și nu murise nimeni! Cât de uimitor! Cât de înviorător! Cât de eliberator!

– Ești un... un... bastard!

– Ei hai, hai, n-o insulta pe mama.

Se apropie prudent, de parcă îi era teamă să nu-l muște. Având în vedere cât de furioasă părea, era înțelept să se întrebe ce avea să facă. Dintr-odată se simțea capabilă de orice comportament grosolan.

În timp ce îl privea aspru de partea cealaltă a mesei de stejar, el puse deoparte farfuria și lumânarea, iar ea observă furioasă că ticălosul râdea de ea. Chiar n-o lua nimeni în serios?

– N-am de gând să stau aici și să fiu jignită de cineva ca tine.

Plecă furtunos către ușă, însă el întinse mâna și o prinse de încheietură înainte să se poată furișa. Nu o strânse tare sau amenințător, însă gestul intim o opri de îndată. În lumea ei, contactul fizic era atât de rar, încât simțea adesea că trăia într-un balon. Căldura mâinii lui, arzând-o prin lenjeria de noapte, era șocantă și minunată.

El se apropie, iar acum erau unul lângă altul, lipiți de sus până jos. Avusese de gând să îl privească aspru, însă privirile li se intersectară, și se simțea fascinată de cât de albaștri erau ochii lui.

Forța ciudată și inexplicabilă pe care o genera radia în jur, învăluind-o. Aerul din jurul lor vibra de o activitate invizibilă, de parcă apropierea lor scotea scântei.

El se încruntă și o cercetă, cu o mie de sentimente jucându-i pe fața chipeșă.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el într-un târziu.

Vocea îi sună atât de blândă și de grijulie, încât ea se simți cu desăvârșire copleșită. Îi venea să plângă, dar se abținu.

– Nimic, spuse ea din reflex.

– Nu minți, Caro.

Îi folosise numele de alint, însă nu-l certă.

– Ce te face să crezi că mint?

– Ești ca o carte deschisă. Mâna îi alunecă în jos, ca să își poată întrepătrunde degetele cu ale ei. Spune-mi ce s-a întâmplat.

El se rezemă de birou, dar nu îi dădu drumul. Nici ea nu încercă să se desprindă. Contactul era fascinant, fermecător. Cu pielea goală lipită de pielea lui goală, niște senzații minunate se iscau!

Atmosfera devenea mai relaxată, genul de relaxare care conduce la confesiunea unor secrete, împărtășirea grijilor, deși nu-și putea da seama de ce s-ar întâmpla asta. Poate pentru că erau singuri, sau poate din cauza liniștii din cameră, sau pentru că erau doar ea și acest bărbat pe care îl știa de ani buni, dar pe care totuși nu îl cunoștea deloc.

Trăgând-o ușor, el o ademeni mai aproape, între coapsele lui, iar intimitatea aceasta o lăsă fără aer.

– Spune-mi, repetă el. E vorba despre John? Te-a rănit?

Vehemența cu care o întrebase acest lucru o sperie, și rămase cu impresia că, dacă i-ar fi cerut-o, Ian ar fi fost salvatorul ei. Cât de splendid era să vadă un bărbat atât de viril indignat în numele ei. Păcat că nu avea ce onoare să îi apere!

– N-o să se însoare cu mine, nu-i așa?

Ghicise și singură răspunsul, însă avea nevoie să spună cu voce tare ceea ce era interzis.

Cercetând-o, Ian se chinui să fie sincer fără să o amărască și mai mult. În cele din urmă, adevărul se dovedi mai important – și nu exista un mod plăcut de a i-l spune.

– Nu, n-o s-o facă.

– Îți mulțumesc pentru sinceritate, spuse ea încuviințând grațios din cap, prețuindu-i candoarea precum un dar. Le-am permis altora să mă convingă că pur și simplu nu era pregătit să se așeze la casa lui, dar oricum n-ar fi făcut-o, nu-i așa? Oricât de mult aș fi așteptat?

– Nu.

Adevărul o mai înviora puțin, dar, ah, cât de mult o durea.

– Deci ai vorbit cu el despre mine?

– De câteva ori, spuse el cu blândețe.

– Știi... Se opri, detestând faptul că trebuia să se umilească întrebând, dar trebuia să înțeleagă, așa că încercă din nou: Ți-a spus de ce simte că sunt atât de nepotrivită?

– Oh, Caro, asta crezi? Că e ceva greșit la tine?

– Ce altceva aș putea să cred?

Ian își lăsă mâinile pe talia ei în timp ce degetele i se afundau ușor în spate, și o îndemnă mai aproape, încât partea ei din față îi atingea trunchiul. Sânii îi erau lipiți de pieptul lui și, în mod ciudat, sfârcurile i se întăriseră ca niște muguri încordați care se vedeau prin cămașa de noapte – și el îi simțea! –, făcând-o dureros de conștientă de feminitatea ei. De fiecare dată când el se mișca, ea se freca de el și simțea mici fiori î care o săgetau prin sâni și mai jos, făcându-i abdomenul să se încleștеze și vintrele s-o doară.

Zona intimă îi era lipită cu a lui. Îl atingea – acolo! –, și trupul gemea din cauza dorinței de a se apropia, aducând o mulțime de confuzii anatomice care o făcuseră să se foiască și să se îngrijoreze din cauza moravurilor și a principiilor. Deși știa că era indecent să se afle într-o postură atât de imorală, nu-i venea în minte nici un motiv pentru care să plece de acolo.

Buzele lui erau la câțiva centimetri de ale ei, iar inima ei bătea frenetic. Era sigură că avea să o sărute și era pregătită să-l lase, plină de entuziasm. Nu mai fusese niciodată sărutată, deși avusese dintotdeauna fantezii despre cum ar putea fi.

În această noapte îngrozitoare în care toată viața i se prăbușea în jur, dacă Ian Clayton era dispus să o sărute, n-avea de gând să-l descurajeze.

Și totuși, o dezamăgi crunt – fiind un gentleman exact atunci când și-ar fi dorit ea să nu fie! Nu urma să aibă parte de nici un sărut!

– Nu te învinui pentru decizia lui John, spuse el blând. N-a avut nimic de-a face cu tine.

– Dar trebuie să fi avut!

– Caro, n-ar trebui să ai regrete. John nu putea să vadă pasiunea ta pentru el. Ai fi fost atât de nefericită!

El era conștient de pasiunea ce ardea înăbușit în adâncul ei! Cât de palpitant că putea s-o vadă! Fusese nevoie să înăbușe atât de des flăcările, încât abia mai pâlpâiau acum.

– Mi-e atât de rușine și mă simt ca o proastă. Cum mă voi întoarce în Londra?

– Ești puternică. N-ai destulă încredere în tine.

– Parcă aud deja comentariile meschine. O să fie îngrozitor. Cum o să pot îndura umilința?

Lăcrimă și nu încercă să ascundă asta. Ian părea atât de înțelegător, un adevărat confident căruia putea să îi împărtășească cele mai mari temeri, și nu vedea nici un motiv să mai ascundă amărăciunea pe care o simțea.

Nu-și deplânsese niciodată soarta, fiindcă trăise într-un mediu steril și pustiit atât de mult timp, încât era complet izolată de orice lucru care ar fi putut s-o supere. Manifestarea emoțiilor era culmea indecenței. Plânsul ar fi putut să-i facă nasul să se înroșească, obrajii să i se păteze, așa că lamentarea trebuia imediat suprimată.

– Plângi cât simți nevoia, dragă, murmură el, cuibărind-o la pieptul său. O să te simți mai bine după.

Faptul că el o îndemnă să jelească deschise porțile durerii, și Caroline lăsă lacrimile să curgă. Jeli tot. Pierderea fratelui mai mare al lui John, pierderea lui John. Faptul că avea douăzeci și patru de ani și era nemăritată. Jeli pentru că nu fusese niciodată îndrăgostită și pentru că nu avusese niciodată șansa să fie iubită de bărbatul visurilor ei.

În tot acest timp, el o ținu în brațe, mâinile lui mari plimbându-i-se în sus și în jos pe spate, în timp ce îi șoptea dezmierdări în scoțiană, limba lui nativă. Ea le lăsă să îi aline inima frântă și sufletul îndurerat și să îi fie un balsam mângâitor.

În timp, melancolia se estompă, și, simultan, îmbrățișarea se transformă, devenind ceva mai mult, ceva arzător și impetuos. Începu încet, cu un sărut pe ureche, pe păr, dar continuă până când ajunse la buze, iar ea nu făcu nimic să-l întârzie sau să-l împiedice.

Primul ei sărut fu o atingere dulce a buzelor ei cu ale lui și fu atât de încântător, atât de prețios, încât nu putea decât să se întrebe de ce nu făcuse asta mai devreme.

Lucrurile se încinseră în timp ce sărutul devenea mai stăruitor, iar Ian o prinse de ceafă și își plecă ușor capul. Limba lui se juca cu ea, pătrunzând pentru o clipă, și ea înțelegea perfect ce căuta el, așa că îl primea înăuntru.

În mod surprinzător, ea se pricepea să sărute chiar bine. Înțelesese rapid ce se aștepta din partea ei, cum să participe și cum să se bucure cât mai mult de moment.

Își strecură brațele în jurul taliei lui, îmbrățișându-l la fel de puternic cum o făcea și el. Degetele îi explorau trupul, trecând peste oase și mușchi, învățându-i formele și dimensiunile. Sânii și zona intimă îi erau într-o postură chiar mai sugestivă, și putea să îi simtă mădularul, așa cum auzise de la prietenele măritate.

Îl excitase! Cât de minunat! Cât de satisfăcător! Măcar un bărbat din această casă nenorocită să o găsească ispititoare.

El murmură în timp ce buzele lui le cuprinseră din nou pe ale ei, iar el părea chinuit de durere.

– Doamne, de atât de mult timp îmi doresc să fac asta cu tine.

– De mult timp? întrebă ea înghițind în sec, uimită.

Îmbrățișarea se intensifică. Ian o prinse cu mâinile de spate și de fund. Mișcarea era nebunească și îi trezea toate simțurile. O trase mai aproape de coapsele lui, încordându-le într-un ritm necunoscut pe care îl adoptă și ea. Îmbinarea trupească o făcea să se încordeze și să se întindă, având nevoie de mai multă stimulare și neprimind niciodată de-ajuns.

Încurajat de implicarea ei, Ian murmură un geamăt de plăcere care o fulgeră și îi trezi la viață instinctele feminine. Dintr-odată, voia de la el lucruri pe care nu știa să le numească. Ardea de dorință și, în mod ciudat, își dorea să-l sărute peste tot.

Deși rațiunea îi zicea că trebuia să se oprească, fizic se simțea de parcă ajunsese în locul căruia îi aparținea, că fusese dintotdeauna pregătită pentru ca el să se poarte cu ea în acest mod imoral. Orice gesturi depravate pe care le-ar face cu ea ar fi exact ce trebuia pentru a-i elibera tensiunea ce o îndemna spre astfel de fapte nechibzuite. Dacă presiunea nu putea fi domolită, risca să explodeze!

Îi mângâia sânii! Mâna îi lunecă în cămașa de noapte și îi cuprinse un sân, modelându-l și mângâindu-l, iar apoi degetele îi ajunseră la unul din sfârcuri, ciupindu-l în mod chinuitor și seducător. Răspunsul ei fu imediat: se simțea de parcă fusese străbătută de un fulger.

Cum putea oare să supraviețuiască unui asemenea freamăt? N-avea cum să fie sănătos! O reacție atât de extraordinară trebuia să fie periculoasă!

– Ian! Oprește-te!

Din spatele ei, din pragul ușii, John vorbi poruncitor, dar dură câteva secunde ca realitatea să o pătrundă suficient încât să-și dea seama că el intrase în bibliotecă și văzuse totul.

– Ian! mârâi el din nou.

Severitatea lui o străfulgeră, și, cu un țipăt, se smulse de lângă Ian și sări deoparte. Odată cu pierderea bruscă a siguranței oferite de brațele lui, se dezechilibră și se strădui să își recapete echilibrul.

– La dracu'! spuse Ian iritat, apoi murmură un epitet pe care ea nu-l mai auzise niciodată.

Nu știa ce însemna, însă, având în vedere tonul pe care îl spusese, era sigură că reprezenta întru totul și starea ei de spirit.

N-ar fi fost mai rușinată nici dacă tatăl ei ar fi intrat în cameră în timpul acelei scene înfierbântate. Obrajii îi erau de un roșu aprins, inima îi bătea de să-i sară din piept și se chinuia din răsputeri să-și recapete calmul.

Ian îi ținea palma pe spate, susținând-o și alinând-o, și ea făcu câțiva pași împleticiți mai departe, punând o distanță între ei. Acum, că fuseseră descoperiți, nu voia să fie văzută împreună cu el în acest mod dizgrațios.

Ce putea John să creadă? Nu-i de mirare că nu o voia! Cine ar fi vrut-o? Cu doar câteva ore în urmă își afirmase părerea față de căsătorie, iar primul ei act ca femeie fără obligații fusese să se poarte cu fratele lui ca o ușuratică, ca o muiere de rând!

– Ce naiba faci? întrebă John aspru.

Tresări la auzul tonului său brutal și își dădu repede seama că îl certa pe Ian, nu pe ea.

– Ce ți s-a părut că făceam? răspunse Ian insolent, ridicându-se nepăsător de pe birou de parcă n-ar fi avut absolut nici o grijă. O sărutam pe Caroline.

În cameră plutea o amenințare înfiorătoare. Dacă ar fi avut pistoale, ar fi fost scoase și îndreptate către celălalt. Și toate astea din cauza ei!

Ea nu mai văzuse niciodată această latură a vreunuia din ei. De fapt, nici nu era conștientă că se certau vreodată. Ei nu erau niciodată în dezacord, și gândul că purtarea ei necuvenită ar fi adus neînțelegerea între ei reprezenta o rușine în plus.

– Caro, lasă-ne singuri.

John dădu ordinul, și, deși își dorea teribil de mult să fugă de privirea lui, atitudinea lui superioară o făcu să-și iasă din fire.

– Ai renunțat la dreptul de a-mi da ordine, spuse ea, curajoasă pentru prima dată.

– Poate că așa e, admise el fără să-și ia ochii de la Ian, dar ești un musafir în casa mea, iar tatăl tău nu e aici. În absența lui, eu sunt responsabil de integritatea ta.

O privi scurt, iar furia lui o scutură din străfunduri.

– Pleacă! insistă el, iar ea se furișă departe, ca un iepure timid.

– Caro! Stai! o rugă Ian, însă ea nu ezită și nu se întoarse.

Era îngrozită, rușinată de faptul că se pervertise într-un mod atât de josnic, și nici nu se putea gândi la cum era posibil s-o privească el acum. Cu drag? Cu regret? Doamne... cu milă?

Pentru un moment fericit și trecător, renunțase la apărarea ei adânc înrădăcinată, la inhibițiile ei, își lăsase latura sălbatică să-și ia zborul, dar se prăbușise înapoi la pământ la scurt timp după aceea – exact cum o avertizase mama ei că avea să se întâmple dacă dădea ascultare înclinațiilor ei sordide.

Ce o apucase?

Putea da vina pe noaptea aceea. Pe umbre și pe camera izolată. Pe bărbatul elegant și chipeș.

O nebunie temporară, doar atât fusese. N-ar fi putut să fie mai mult.

Controlându-se acum, ieși în grabă și se îndreptă rapid către siguranța camerei ei. Prea zăpăcită să doarmă, își făcu bagajele, încât să fie gata de plecare în zori.

Ian rămase țintuit locului, ascultând pașii din ce în ce mai îndepărtați ai lui Caro, după care îl cercetă pe John pe măsură ce acesta se apropia.

Nu știa ce fel de explicație urma să ofere sau de ce s-ar simți obligat să dea o explicație de orice fel. Mai ales lui John, care nu se dăduse niciodată în lături de la o distracție îndoielnică, însă, din licărul de furie din privirea fratelui său, își putea da seama că depășise o limită pe care nici măcar John – în starea lui blazată – nu o putea tolera.

Urma o confruntare întârziată, însă nu avea chef de așa ceva. Existau mai multe motive pentru care să se certe cu John, iar

acestea nu fuseseră niciodată abordate, însă faptul că încă se simțea excitat îl făcea incapabil de a purta o discuție. Îl dureau testiculele, pulsul îi bubuia, iar simțurile îi erau copleșite.

Așa cum bănuise, Caro era o femeie pasională, ale cărei atribute senzuale fuseseră reprimate pentru atât de mult timp, că nici nu știa că ele existau. Dacă John nu ar fi dat buzna, Ian nu putea spune ce ar fi urmat. Ar fi dezvirginat-o? Ar fi sedus-o pe masă fără să se gândească la consecințe?

În prezența ei, fusese dintotdeauna nevoit să-și înăbușe atracția de nestăpânit, periculoasă, căreia nu-i putea da curs. I se părea că era un înger din rai. Admirată, venerată, dar de neatins. Și acum avusese în sfârșit ocazia să se distreze cu ea! Cum ar fi putut rata o asemenea ocazie?

Experiența îi confirmase o dată pentru totdeauna îngrijorarea privind moralitatea lui îndoielnică. Dacă era capabil să abuzeze astfel de Caro, atunci nu exista nici o îndoială că era un bastard, așa cum era considerat, și, astfel, perfect nedemn de un om atât de bun. De ce petrecea atât de mult timp încercând să demonstreze altceva?

Țâfnos, istovit, trupul lui își declara nemulțumirea produsă de lipsa alinării. Gândurile lui erau acum confuze, și nu se putea baza pe perspicacitatea cu care răspundea de obicei.

John înaintă către el și aproape că-l atinse.

– Să nu mai pui mâna pe ea.

– Altfel ce?

– Altfel va trebui să-mi dai mie socoteală.

– Dumnezeule, tremur.

Avea să fie aceasta ocazia perfectă pentru a se lua la pumni? Mai avuseseră ei și alte conflicte, însă de regulă unul din ei se retrăgea înainte de a nu se mai putea stăpâni.

– Ia mai du-te naibii!

– De ce ești atât de supărat? Tu n-o vrei, îi reproșă el. De ce-ți pasă dacă o vrea altcineva?

– Poate că n-o vreau, dar nu este pentru tine. Adăugă, fără milă: Este prea bună pentru tine.

Nu exista critică mai aspră pe care să i-o poată arunca în față John. Amândoi știau asta, iar faptul că trântise această remarcă arăta cât de înflăcărați erau. Erau prea înfierbântați ca să poată

discuta rațional, și, cu toate acestea, Ian era un bărbat mândru, iar mândria lui îl îndemna adesea să se vâre în tot soiul de probleme. Nu avea de gând să dea îndărăt.

– Deci ce spui tu, John? Că sunt suficient de bun pentru ca amanta ta netrebnică să se strecoare în patul meu și să mi-o sugă în toiul nopții – se îndreptase pentru a deveni mai înalt, întâlnind privirea mânioasă a fratelui său –, dar sunt prea nedemn ca să o sărut pe fosta ta logodnică cea drăguță?

John îl pocni atât de tare, că aproape căzu. Se poticni într-o parte, iar măsuța ornamentală căzu și se făcu țăndări. Ian se agăță de birou, încercând să-și recapete echilibrul.

– Doamne... îmi pare rău.

John se căi imediat și întinse mâna către Ian ca să-l sprijine, însă Ian îl împinse înapoi.

– Cară-te!

Se uitară urât unul la celălalt, în vreme ce John își masa încheieturile care îl dureau, iar Ian își ștergea sângele care curgea dintr-o tăietură a buzei, după care John se mută în spatele biroului, pentru a pune mai multă distanță între ei.

– Îmi pare rău, spuse el din nou. Nu știu ce mi-a venit.

– Ești un idiot. Dintotdeauna ai fost.

Urmă o tăcere apăsătoare, iar dacă unul din ei ar fi început să vorbească, probabil ar fi rostit amândoi reproșuri jignitoare pe care nu voiau să le spună de fapt. Sau poate că problema era că orice ar fi spus ar fi fost exact ce aveau de gând să spună, însă în trecut astfel de acuzații fuseseră cu înțelepciune înfrânate.

– Nu cred despre tine nici un dintre lucrurile pe care le-am spus, zise John. Nici nu le-am crezut vreodată.

– Păstrează-ți confesiunile pentru prietenii tăi de calitate.

John oftă și își frecă mâna învinețită. Supărat și uluit de întorsătura pe care o luaseră evenimentele, spuse:

– Este o nebunie să continui cu Caro, Ian. Părinții ei nu ar permite una ca asta nici într-o mie de ani. Îți dai și tu seama de asta, nu-i așa?

– Bineînțeles că-mi dau seama, răspunse tăios Ian, dar asta nu înseamnă că nu o doresc.

– De ce nu ai avut încredere în mine să-mi spui?

– Nu te privea pe tine.

Nici nu-și amintea de câte ori se prefăcuse că nu vedea sau se arătase nepăsător, ignorând felul în care se purta John cu ea și reasigurându-se că nu era treaba lui.

Caroline fusese ca un ghimpe în inimă pentru el, iar el se chinuise să nu ia în seamă faptul că era fascinat de ea. Reușise chiar să se convingă că era atras de ea pentru simplul fapt că era a lui John, un simbol perfect al nedreptăților din lume.

Epuizat, John se așeză și, în acest răstimp, cercetă biroul. Printre lucrurile amestecate, Ian uitase ce făcea înainte să intre Caroline. Registrul proprietății era deschis pe masă, și nu ar fi trebuit să se întâmple acest lucru. Registrele fuseseră puse deoparte după-amiază, încuiate în sertar, și, teoretic, John era singurul care avea cheia.

Jurnalul lui Ian, în care copiase tot felul de cifre, stătea lângă înregistrările contabile, cu scrisul lui de mână cel ilizibil imposibil de ignorat. Paginile care conțineau notițele lui se vedeau și ele, un teanc acuzator de dovezi pentru care nu exista nici o justificare validă.

John citi cu atenție hârtiile, în timp ce încerca să interpreteze ceea ce vedea, iar Ian își adună forțele. Această confruntare aștepta de o eternitate, iar el era surprins că nu se întâmplase mai devreme. Numai dezinteresul notoriu al lui John pentru chestiunile financiare și prezența tatălui lor fuseseră elementele care împiedicaseră scandalul.

– Explică-mi, îi ceru el.

Ian ridică din umeri, înghițind un val de remușcări, nevrând să se umilească sau să-și ceară scuze.

– Am verificat bilanțurile. Mi-am calculat și partea.

– Care parte?

– Din ce mi-a promis tata pentru că am grijă de tine.

– De cât timp se întâmplă asta?

– De când am venit pentru prima oară în Londra.

Doisprezece ani. Doisprezece ani de înșelăciuni și duplicitate, de minciuni, urzeli și înțelegeri cu tatăl lui în detrimentul lui John.

– De ce?

John era extrem de rănit, însă Ian își făcu curaj și refuză să simtă vreun pic de milă. Fratele lui primise atât de mult, însă nu aprecia cât de norocos era.

– Pentru că tata mi-a cerut asta. Și a fost un avantaj financiar enorm.

– Cât, mai exact?

– Zece la sută din profit pentru fiecare dintre proprietățile deținute de tine pe care tata le administra în locul tău.

– Zece la sută pentru ce?

– Pentru că am avut grijă de tine. Pentru că am dat raportul.

John fu uluit.

– Ai fost plătit să vorbești cu el despre treburile mele personale?

– Fiecare detaliu pe care l-am considerat demn de atenția lui.

– De-asta ne-am întâlnit în Londra.

– Mda.

– Întâlnirea nu a fost o coincidență. John începea să pună lucrurile cap la cap. Ai complotat împotriva mea. Cu tata.

– Da. A trimis după mine după ce tu te-ai mutat singur. Nu avea încredere în tine și voia să-l ajut.

– Avea și un sfârșit acordul dintre tine și el? Sau ai primit permisiunea de a fura de la mine la nesfârșit?

Ian nu văzuse acest lucru ca pe un furt; muncise pentru fiecare ban din averea lui.

– Nu a existat o durată determinată, deși aveam autoritatea de a pune capăt aranjamentului nostru dacă îl puteam convinge că te-ai schimbat.

– Vai, câtă încredere în aptitudinile tale!

Asta dădea de înțeles că tatăl lor nu avea nici un pic de încredere în John.

– Am făcut tot ce mi-a stat în puteri.

– Pun pariu că așa a fost.

Deși John se lupta din răsputeri să-și ascundă reacția, șocul lui fu atât de zguduitor, că genunchii i se înmuiară, iar el se prăbuși pe scaun, privind absent la cifrele acuzatoare.

– Vreau să pleci dimineață.

– Asta și voiam.

– Când mă întorc la Londra, vreau să dispari din casa de la oraș.

– Cum dorești.

Chinuit și îndurerat, John se frecă la ochi cu o mână.

– Hoția ta a luat sfârșit. Vei preda toate cheile, după care nu vreau să mai aud de tine vreodată. Îi voi spune avocatului meu să te contacteze pentru a negocia o înțelegere financiară corespunzătoare.

– Bagă-ți banii undeva, spuse Ian grosolan, întorcându-se să plece. N-am nevoie de sprijin de la tezaurul Wakefield. Am deja destui bani în bancă.

Ieși, refuzând să-și piardă timpul și să discute din nou despre situația aceasta rușinoasă.

În ultima clipă, John spuse încet și cu durere în glas:

– Am crezut că-mi ești prieten.

– Niciodată nu am fost prietenul tău.

Și plecă fără să privească înapoi.

Capitolul 15

Ian se plimbă pe holul care ducea către anticameră. Soarele de vară abia colorase orizontul când se trezise să plece către Londra. Mâncase puțină brânză și pâine în bucătărie, înșeuă un cal și se pregătea să iasă pe ușă.

Nu-i mai rămânea decât să plece, dar nu se putu mobiliza să facă acei pași decisivi. Atâtea lucruri rămăseseră neterminate – cu Caroline și cu John –, și avea impresia că, odată plecat, nu avea să îi mai vadă nici pe ea, nici pe el.

Se opri la bibliotecă și merse la biroul lui John, pe care așeză un săculeț în care se aflau cheile pe care i le dăduse Douglas Clayton, tatăl lor. Cheile de la birouri, uși, cheile de la registre. O colecție întreagă.

Se gândi să scrie un mesaj în care să-și ceară scuze sau să se justifice, poate un simplu rămas-bun, dar nu se putu gândi la nici o formulare care să nu pară egoistă sau lacomă. Ieși din cameră,

refuzând să se mai gândească la modurile în care îl trădase pe fratele lui.

Nu era prea sigur de ce anume consimțise să devină complicele lui Douglas. În mare, nu-l suferise pe tiran. Când Douglas venise pentru prima oară la el cu ideea de a-l spiona pe John, se simțise enervat și jignit, deși în secret fusese flatat că ticălosul acela afemeiat avusese nevoie de el.

Deși i-ar fi plăcut să dea vina pe vârsta sa fragedă și pe naivitate pentru ceea ce făcuse, erau niște pretexte patetice. La douăzeci de ani, fusese fără experiență, sărac și ușor de influențat, dar care era scuza lui pentru că nu schimbase nimic la douăzeci și cinci de ani? Sau la treizeci?

Putea să găsească vreun motiv legitim pentru comportamentul lui? El și John aveau urcușuri și coborâșuri, certuri și neînțelegeri. John putea fi foarte dificil, problematic, dar nici Ian nu era vreun sfânt. Se înțeleseseră grozav în mare parte, iar perioadele de conflicte erau scurte și uitate numaidecât.

John era singurul lui frate. De ce crezuse Ian că merita să piardă prietenia și stima lui pentru niște bani?

John nu avea pe nimeni în care să se încreadă. Fusese înșelat și amăgit de prea multe ori. De tatăl lor și de aproape toți ceilalți. Nu ierta păcatele altora și n-avea să ierte vreodată asta. Relația lor luase sfârșit. Pentru totdeauna.

Ian rostise niște cuvinte urâte pe care le credea și nu prea, pe care le regreta, dar nu prea mult. Foarte des, mândria și invidia puneau stăpânire pe el. Gelozia îl îndemna să facă lucruri pe care nu intenționase să le facă, să-i rănească pe cei pe care îi iubea.

Oftă. Ce pierdere era aceasta. Rivalitatea lor de frați. Pizma și resentimentele lui. Prin trădarea lui, ajunsese să fie un om foarte bogat, însă nu avea nici o satisfacție din această avuție. Ce mulțumire exista în faptul că era bogat, dacă își făcuse averea prin metode atât de necinstite? Nu se putea bucura din plin de beneficiile care erau obținute pe seama naivității lui John.

În foaier, îmbrăcă haina și pălăria, aranjat pentru a ieși în aerul rece din zori, când se auziră pași pe scări. Neliniștit, privi în sus, gândindu-se că era John, care se răzgândise pe timpul

nopții interminabile și decisese că n-ar trebui să se despartă în astfel de condiții.

Spre mirarea lui, nu era John, ci Caroline.

Pentru o clipă numai, ea se opri, iar el putu citi pe chipul ei frumos nenumărate emoții. Bucurie, jenă, mirare, dușmănie. Din cauza loviturii pe care o primise de la John, obrazul și fruntea i se umflaseră și se învinețiseră, și, când ea observă rana lui, ochii ei se măriră de groază, după care își mască orice sentiment cu prudență, retrăgându-se în spatele zidului obișnuit de plictiseală și dispreț.

Coborî ca și cum ar fi plutit, împreună cu servitoarea care o urma. Purtau pelerine, pălării și mănuși, iar ea era în mod limpede pregătită să călătorească fără să-i spună vreun cuvânt de rămas-bun lui John sau măcar lui Ian, ceea ce era de înțeles. În mod cât de poate de clar, dezastrul din seara anterioară nu fusese cel mai bun moment al fraților Clayton, iar el își dorise să îndrepte lucrurile cu ea, însă nu găsise nici o soluție posibilă.

După ce își făcuse griji în privința situației ei, se strecurase spre camera ei, neștiind ce spera să se întâmple. Din fericire, găsise ușa încuiată, așa că nu intrase și încă încerca să-și dea seama de ce făcuse acest efort. Incidentul din bibliotecă fusese îngrozitor. Nu sărutul lor îndelung, ci felul în care se sfârșise, cu John asistând la înflăcărarea lor și cu faptul că o mustrase de parcă ar fi fost un copil, plus umilirea pentru că fusese surprinsă în acea situație.

Ian voia să îndrepte lucrurile, dar nu avea nici o idee cum ar putea să facă acest lucru. Nu avea de gând să-i ceară scuze pentru că o sărutase, deși era convins că ea aștepta asta de la el. Întâlnirea fusese minunată, ceea ce se întâmplase fusese uluitor, iar ea nu greșise cu nimic.

Când ea ajunse la ultima treaptă, el zise cu ezitare:

– Lady Caroline.

– Domnule Clayton.

Era trufașă, plină de dispreț.

Cum putea să se poarte de parcă ar fi fost străini? Cu câteva ore în urmă, își ținuse mâna pe sânul ei! Simți dintr-odată o furie nebună, încât fu nevoit să-și stăpânească impulsul de a o scutura zdravăn.

Ca și cum el ar fi fost invizibil, ea trecu țanțoșă pe lângă el, etalându-și postura, rangul, iar el o apucă de încheietură, gest care o reținu imediat pe loc.

– N-ai putea să îți iei la revedere?

– De ce consideri că trebuie ca eu să-ți spun la revedere ție?

– Iertare, Excelență.

Ea se panică, temându-se că el ar putea face de față cu menajera ei vreo aluzie la întâlnirea lor și astfel indiscreția ei ar ajunge la urechile tatălui său.

– Din moment ce abia ne cunoaștem, domnule Clayton, pentru ce să te iert?

Oftă din nou, detestând-o. Detestându-se pe sine.

– Pentru nimic, Lady C. Absolut nimic.

– Ei bine, în acest caz...

Se întoarse, desprinzându-și mâna dintr-a lui.

– Pleci la Londra?

– Da, deși nu înțeleg de ce planurile mele te privesc pe dumneata.

– Merg și eu. Dorești să te însoțesc?

– Serios! De parcă am nevoie de un însoțitor masculin! Am douăzeci și patru de ani; pot să-mi port și singură de grijă.

Merse țanțoș la ușă, în vreme ce menajera se grăbi să-i deschidă, iar el o privi, umplându-se de venin în timp ce bolborosi în șoaptă:

– Cățea nesuferită!

Nu intenționase ca ea să audă acea replică, dar auzi. Ca și cum ar fi fost străfulgerată de lipsa lui de respect, se opri. Spatele îi era drept ca bradul și trupul ei tremura de mânie, în timp ce el se gândea că bădărănia lui ar putea primi drept răspuns o replică usturătoare – însă se înșelă.

Înăbușindu-și furia și rămânând demnă, ea continuă să meargă fără să se întoarcă.

Timp de câteva minute, el rămase locului, până când trăsura ei se auzi în depărtare, după care ieși, se urcă pe cal și porni la drum, nerăbdător să o ajungă din urmă și să galopeze pe lângă ea fără să se sinchisească de starea ei de spirit.

Cu o smucitură rapidă din frâie, merse la trap pe drumul întortocheat către câmp și satul de dincolo de acesta.

Înainte de ultima curbă a drumului, se opri și privi către conac.

Soarele răsărea din spatele casei, pe cerul portocaliu care făcea zidurile să strălucească de parcă ar fi luat foc. Se bucură de priveliște, apreciind-o, evaluând-o, și, în timp ce făcea acest lucru, observă ceva mișcându-se în dreptul unei ferestre de sus.

Mijind ochii, încercă să-și dea seama cine era, dar nu reuși.

Își dori cu disperare să fie John cel de la fereastră, așa că îi făcu semn cu mâna – în caz că era chiar John. Apoi, galopă încet, trecând pe lângă trăsura lui Caroline și se grăbi către Londra și către orice avea să îl aștepte mai departe.

Georgina se relaxă pe scaunul ei, în centrul lojei Wakefield de la teatru, cu lornionul lipit de ochi în timp ce spiona mulțimea bogată, plină de bijuterii.

Se întreținea cu admiratorii săi asemenea unei regine, salutând deopotrivă prieteni și dușmani în timpul pauzei, și, din atitudinea ei, nimeni nu și-ar fi dat seama că era neliniștită în privința relației ei cu John. Pentru că lumea ei era plină de oameni viciați, răuvoitori – cu mulți dintre aceștia se purtase ea însăși urât –, nu-și împărtășise secretul. Era o ceată adevărată care s-ar fi bucurat de prăbușirea ei.

De o lună, își pierdea vremea acasă, fără informații noi, motiv pentru care era frustrată și simțea că o lua razna.

Biletul ei anonim către Caroline Foster funcționase de minune. Așa cum anticipase Georgina, netoata de femeie dăduse fuga după John. El urma să fie probabil dezgustat de gestul ei, dar avea s-o găzduiască din politețe și să îndure multe zile plictisitoare în care să-i facă pe plac, ceea ce era exact ce-și dorise Georgina. Fiecare ceas petrecut alături de Lady Caroline urma să fie unul departe de șleampăta care îi sucise mințile.

Cu toate acestea, Georgina era iritată. De când plecase Lady Caroline, Georgina nu aflase nici o veste despre cum se desfășura vizita. Înainte să plece de la moșia de la țară, mituise trei

servitoare de la conac, iar Rutherford fusese dintotdeauna sursa ei de încredere, dar nu reușise să scoată nimic de la ei.

Îi scrisese lui John câteva scrisori măgulitoare, prostești, doar ca să nu uite de existența ei, însă el nu-i răspunsese. Nu că se așteptase ca el să-i răspundă, dar le expediase oricum, nerăbdătoare să-l facă să-și amintească de faptul că avea alte responsabilități.

Ce se întâmpla la Wakefield? Întrebarea – și sumedenia de răspunsuri posibile, oribile – o ținuseră trează multe nopți.

Loja contelui de Derby se afla față în față cu a ei, iar ea fu dezamăgită că nemernicul cel pompos nu era acolo. Dacă ar fi fost, s-ar fi holbat pe deasupra nasului său nesuferit la ea. Derby protestase spunând că nu se făcea ca John să se afișeze în public cu Georgina, așa că Georginei îi plăcea să fie enervant de vizibilă.

Derby spusese răspicat că logodnica lui, Caroline, n-ar trebui să fie dezonorată de prezența Georginei în viața lui Wakefield, însă Caroline era atât de tâmpă, că nici măcar nu știa cine era Georgina. Dacă se uita prin sala teatrului și observa o femeie în loja lui John, era în stare să se întrebe mirată cine era acea femeie.

Privi mai de aproape. Până atunci, loja lui Derby fusese goală, însă perdeaua foșni deodată și un grup de femei se revărsă înăuntru. Inima Georginei se opri în loc pentru o clipă. Lady Caroline era în mijlocul grupului, căci revenise în Londra fără ca Georgina să fi fost informată!

Fierbea de nervi. Ticălosul de Rutherford n-avea să mai vadă un bănuț! Cum îndrăznise să n-o avertizeze în privința acestei întâmplări odioase?!

Privind-o țintă, evaluă eleganța femeii mai tinere, expresia ei calmă, mina cât se poate de naturală.

Cum putea suporta un bărbat să se însoare cu o asemenea sclivisită, o întruchipare exagerată a virtuții? Mai ales cineva ca Wakefield. Însăși noțiunea de căsătorie dintre cei doi era caraghioasă.

Ura ei era atât de intensă, că Lady Caroline putea probabil să simtă cum răutatea se revărsa în toată sala. Ce făcea o proastă ca ea la Londra? Nu putea să-l mai țină ocupat pe Wakefield câteva zile? Ce se întâmpla?

În clipa în care Georgina o îndemnase pe tânără să călătorească la proprietatea Wakefield, se rugase ca vreo fărâmă de intuiție feminină reprimată să iasă la suprafață, iar Caroline să recunoască primejdia pe care o reprezenta fiica vicarului. Din câte se părea, Caroline era atât de obtuză, că nu putea să-și dea seama de un pericol nici măcar atunci când acesta se afla clar înaintea ochilor ei.

Chiar în acel moment, prietena Georginei, Portia, se întoarse de la o mică bârfă. Se grăbi să se așeze pe scaunul de lângă Georgina și, peste poate de bucuroasă, rosti cu entuziasm:

– N-o să-ți vină să crezi ce-am auzit!

– Ce?

– Ghici ce familie importantă a răspândit vestea că fiica lor cea mare refuză să accepte o cerere în căsătorie de la vicontele de Wakefield?

Georgina abia se putu abține să nu sară în picioare, mormăind ceva incoerent, extrem de preocupată de această veste. Își reprimă însă orice reacție, își întipări pe chip la zâmbetul calculat și șopti blând:

– Serios?

– Da.

– Când s-a făcut acest anunț?

– Acum o oră. Umblă zvonul că s-a izolat pentru vreo două săptămâni pentru a se gândi la viitor. Portia zâmbi răutăcios. În mod evident, după o perioadă de gândire, s-a hotărât că Wakefield nu este soțul potrivit pentru ea.

– Este destul de clar că i-a luat ceva timp să-și dea seama de asta, spuse Georgina tăios, arătând mai mult interes decât intenționa.

Ceilalți din loja ei și din lojele din jurul ei o cercetau cu atenție pentru a-și dea seama dacă era adevărat ce se spunea despre despărțirea celor doi.

– Știai? întrebă Portia.

– Bineînțeles, minți ea. A zis asta în urmă cu câteva săptămâni.

– Și-ai tăcut mâlc, afurisită ce ești!

Georgina ridică dintr-o sprânceană, prefăcându-se că știe mai multe decât știa de fapt. Păși pe un teritoriu alunecos, conștientă de faptul că John s-ar înfuria dacă ar afla că discutase despre el,

dar nu-și putea permite ca alții să creadă că ea fusese prinsă cu garda jos.

Portia sporovăia, trântind mai multe remarci usturătoare la adresa lui Lady Caroline – că era o fraieră care avea să rămână nemăritată și ce avea să facă acum familia ei cu ea –, dar Georgina abia dacă asculta.

Avea nevoie cât mai repede de o gură de aer proaspăt, de liniște și de calm, pentru a putea analiza în intimitate proporțiile dezastrului, și puțin mai lipsea să sară de pe scaun și să dea buzna afară, ceea ce nu putea face. Impasibilă, își desfăcu evantaiul și îl folosi pentru a-și răcori chipul înfierbântat, în timp ce încerca să-și domolească puțin gândurile.

– Ce-ai mai aflat despre nunta lui Lord Belmont? întrebă ea, schimbând subiectul cu abilitate către un alt subiect preferat de-ale Portiei.

Portia începu o nouă tiradă, iar Georgina se prefăcu a o urmări până când i se păru prudent să plece fără să dea impresia celor din jur că era supărată. Mai zăbovi până ce începu cel de-al treilea act și, șoptindu-i ceva Portiei, ieși cu un aer solemn, îndreptându-se către toaleta pentru femei.

Din fericire pentru ea, aceasta era goală.

Stătu în picioare în fața oglinzii, verificându-și coafura, adăugându-și puțină culoare în obraji. În strălucirea slabă a lămpii, părea să aibă douăzeci de ani, însă, pe măsură ce se apleca, ridurile pe care se chinuia din răsputeri să le ascundă deveneau vizibile.

Rotindu-se într-o parte, își studie profilul. Sânii erau încă fermi și rotunzi, însă nu mai era mult până când aveau să se lase.

Cu fiecare an care se scurgea, situația ei devenea din ce în ce mai dificilă. Nu mai era o femeie tânără și frumoasă, cum căutau conții și vicontii. În alte domenii, maturitatea era un avantaj, dar nu și în cazul ei. Vârsta era un inamic care trebuia cucerit.

Nu avea nici pe departe stabilitate financiară. Avea nevoie de timp pentru a obține asta. Manipulându-și cu pricepere îndemânările și cultivând cu dibăcie tendințele și obiceiurile lui John, sperase să rămână agățată de el până pe la vârsta de patruzeci de ani sau chiar până mai târziu.

Dacă se descotorosea de ea acum, ce avea să facă?

Înainte să-l aibă pe John ca protector, nu fusese nevoie să-și facă griji în privința găsirii unui alt binefăcător. Când pleca unul, de obicei apărea altul, dar exista riscul real ca nimeni să nu o mai vrea dacă o părăsea John. Îmbătrânea, iar această perspectivă era prea greu de suportat.

Trebuia să-l atragă acasă! Trebuia să-l aducă înapoi pe un teritoriu familiar, așa încât să se țină departe de tentații. Odată ce-l prindea în Londra, el avea să-și amintească de iscusința ei de a-l face fericit și de motivul pentru care o alesese pe ea în defavoarea altora. Formau un cuplu reușit, și nimeni nu-l înțelegea atât de bine cum îl înțelegea ea. Investise mult în relația lor și nu voia să-l piardă din cauza intrigilor perfide ale unei țărăncuțe.

Dispunea de atât de puține opțiuni, însă trebuia să găsească o metodă prin care să-l atragă. Se plictisea ușor, era distras la fel de ușor, așa că era dificil să aibă mereu la dispoziție un amestec potrivit de vicii și amuzament.

Ce strategie putea să-l incite îndeajuns de mult încât să revină în oraș?

Răspunsul veni imediat. Sora ei! Da! Avea să o roage pe sora ei, Gwenda, să-i facă o vizită! De ce nu se gândise la asta mai înainte?

Gwenda era dornică de orice scuză pentru a ieși din rutina ei monotonă de la țară și de a scăpa de porcul libidinos și bătrân cu care se căsătorise. În plus, era îndrăgostită de Wakefield și nerăbdătoare să accepte orice propunere care îl includea pe el.

Ei trei avuseseră o întâlnire, aproape decadentă, în timpul căreia duseseră lipsa de moralitate la un nou nivel. Între ea și Gwenda era o diferență de un an, și semănau de parcă ar fi fost gemene, iar John avusese relații cu ele de mai multe ori, relații care îi alimentaseră fanteziile sexuale.

În urma acelei întâlniri depravate, fusese extrem de recunoscător, iar ea fusese foarte bine recompensată, însă de atunci nu mai organizase nimic de acest gen.

Simțindu-se mai sigură pe ea decât se simțise în ultimele săptămâni, se întoarse în lojă. Nu avea să plece în timp ce Lady Caroline era acolo, așa că trebuia să îndure și să rămână la spectacol,

însă, cum avea să se ivească ocazia, intenționa să plece repede acasă și să plănuiască invitația cea indecentă.

Luna se arătase deja pe cer, așa că avea să poată trimite un mesager fără întârziere. Până în zori, invitația ei avea să fie deja pe drum și pe cale să-i fie înmânată lui Wakefield.

Emma se împletici din cauza oboselii, în timp ce se strecură în dormitorul lui John. Trecuseră șapte zile de când fuseseră ultima oară împreună, timp în care ea îngrijise mai mulți copii bolnavi de o gripă care nu mai trecea și care făcea ravagii în sat, ajutase la nașterea a doi copii și stătuse la căpătâiul unui muribund. După decesul acestuia, îi ajutase familia cu pregătirile pentru înmormântare. Pentru că Harold nu avea experiență când venea vorba despre durerea pierderii cuiva drag, nu fusese deloc de ajutor, iar ea se văzuse nevoită să preia inițiativa și să le ajute pe rudele îndoliate să treacă peste calvarul dureros.

Era sleită, slăbită din cauza oboselii, iar rezervele ei obișnuite de energie secaseră, așa că nu voia decât să se trântească pe pat și să doarmă o săptămână. Dar servitoarea lui John fusese pe-acolo și avusese grijă de Jane și de mama ei și lăsase mesaj că vicontele o aștepta pe Emma la conac.

Ajutorul femeii fusese o binecuvântare în acea perioadă aglomerată, permițându-i Emmei să-și vadă de îndatoriri, câștigând astfel niște bani în plus. John trimitea și mâncare, așa că rezerva lor săracă de provizii creștea încet-încet. Situația lor se îmbunătățea, iar prietenia cu el se materializa în câștiguri infinite.

După ce ieșise din casă, târându-și trupul ostenit prin pădure și în sus pe deal, își spuse că fusese de acord să meargă la el doar pentru că voia să-i mulțumească personal pentru generozitate, însă, deși își dorea să-și exprime recunoștința, nu se putea minți singură: se ducea pentru că voia să-l vadă. Nu acționa doar din motive nobile.

În timpul nopților petrecute singură, în vreme ce stătea trează și muncea din greu, îi fusese dor de ticălos, și petrecuse orele solitare gândindu-se la el, întrebându-se unde era, ce făcea și dacă și lui îi era dor de ea. Visase la clipa în care avea să poată face din nou o vizită. Extrem de iritată, își dădea seama că dorea să se întindă

lângă el, să adoarmă și să de odihnească în vreme ce el o strângea în brațe.

Atașamentul ei față de el era imprudent și chiar primejdios, iar tandrețea ei – ridicolă și absurdă, dar nu putea schimba acest lucru. Îl iubea *și* îl plăcea, chiar dacă nu exista nici o explicație pentru acest lucru. Era nepoliticos, tiranic, extrem de răsfățat, un destrăbălat imoral, care avea câte o femeie în spatele fiecărei uși. Însă, așa cum dovedise în repetate rânduri, putea fi și blând, atent, binevoitor, și între ei existau o afecțiune și un magnetism fizic care nu puteau fi ignorate.

Motivul pentru care era atrasă de el era o enigmă fără răspuns. Cum de-i permisese să ajungă să însemne atât de mult era un mister greu de descifrat. Putea să jure că era prea isteață pentru a se vârî într-o indiscreție ridicolă, însă făcuse exact acest lucru, iar acum era implicată mult prea mult pentru a se putea considera în siguranță.

Risca să treacă printr-o mare suferință, iar singura ei alegere era acum să numere zilele rămase până la acel moment groaznic în care el avea să plece la Londra.

Intră pe furiș în camera lui. Stătea la o masă lângă fereastră, cu mai multe registre împrăștiate înaintea lui, de parcă ar fi fost cufundat în scris. Îmbrăcat lejer cu niște pantaloni largi, nu avea nici haină, nici lavalieră, cu mânecile suflecate și nasturii cămășii desfăcuți.

– Ei bine, spuse el zâmbind. Este chiar Sfânta din Wakefield. Ce onoare să mă pot bucura de prezența dumneavoastră!

Ea se simți ușor iritată de tachinarea lui.

– Bună.

El se îndepărtă de birou și bătu ușurel cu mâna pe unul din picioarele lui, în semn că voia ca ea să se așeze, iar ea se apropie rapid și cu bucurie se așeză în poala lui.

– Există vreun sacrificiu pe care nu ești dispusă să-l faci? Vreo sarcină pe care nu vrei s-o preiei?

– Oamenii au nevoie de mine.

– Așa este. O sărută pe frunte, apoi pe buze. Eram aproape convins că nu te mai întorci.

– Am fost atât de obosită.

– Așa am auzit și eu. O sărută din nou, fără să se grăbească, bucurându-se de moment, făcând-o să simtă fluturi în stomac. Nu-mi place că muncești atât de mult.

– Nu mă deranjează.

Ceea ce nu era în întregime adevărat. Simțea că era de datoria ei să-i servească pe alții – așa era ea –, dar nu s-ar fi plâns dacă programul ei nu ar fi fost atât de haotic, dacă uneori ar fi avut dreptul să-i refuze pe cei care-i băteau la ușă.

– Te vei bucura să afli că și eu am fost destul de ocupat, în timp ce ai fost tu plecată.

– Cu ce anume?

– Am revizuit registrele contabile. Am pus la cale o strategie de a readuce proprietatea pe linia de plutire. După cum ai sugerat și tu, am anulat chiriile micilor arendași pentru anul acesta și pentru următorul.

– Eroul meu.

– Nici eu nu-ți acord ție vreun merit. Mă prefac că am făcut totul singur.

– Știam eu că, dincolo de înfățișarea ta dură, se ascunde un suflet nobil.

– Hmm, mormăi el, incapabil să răspundă, iar ea își lipi fața de umărul lui, ascunzându-și zâmbetul. Nu se simțea prea confortabil cu recent descoperitele tendințe filantropice și nu prea știa să primească un compliment. Se fâstâci ca reacție la aprobarea ei privind faptele lui caritabile. Și mai este ceva, spuse el. Ți-am confiscat casa.

– Ce-ai făcut?

Ea sări ca arsă. Ce aveau să facă? Unde să se ducă?

– Calmează-te, o liniști el. Veți rămâne acolo până când cealaltă locuință, mai bună, va fi disponibilă. După aceea, vă veți muta.

– Nu poți face asta.

– Ba pot și asta am să și fac!

– Dar nu-mi permit să plătesc mai mult ca acum!

– Drept mulțumire pentru devotamentul tău continuu față de comunitate, ai fost scutită de chirie.

– Cine a fost informat de acest lucru?

– Administratorul și eu.

– Dar dacă află ceilalți? Ce-o să spună?

– Vor spune că meriți.

Zâmbi îngâmfat, iar ea se încovoie, simțindu-se înfrântă. Era prea obosită ca să riposteze. Prea obosită să lupte. Mai târziu, după ce-și va fi recăpătat forțele, urma să se enerveze din cauza atitudinii lui dominatoare și avea să poată ține piept generozității lui nejustificate, însă pentru moment nu se simțea în stare de nimic.

Căscă total lipsită de grație, simțind cum pleoapele îi cad grele.

– Vino! O ridică și o duse către pat, iar ea scoase un râset gutural.

– Ce-i așa amuzant? întrebă el zâmbind.

El voia să se urce în pat și să își facă de cap. *Ea* voia să se urce în pat și să doarmă o veșnicie. Erau ca uleiul și apa, niciodată nu aveau aceleași gânduri, niciodată nu se puneau de acord. Cum îl găsise tocmai pe el?

– Tu vrei să facem dragoste. Eu vreau să dorm.

– Știu.

În mod surprinzător, el o conduse pe lângă pat, în camera lui. O baie fusese pregătită în cada lui luxoasă, iar apa fierbinte era tentantă. Focul licărea în alămar. Prosoape moi erau împăturite și puse pe un scăunel. Lumânarea ardea, iar un pahar de vin fusese deja turnat.

– M-am gândit că poate ți-ar plăcea să faci o baie.

Emma se uită la cadă de parcă nu mai văzuse niciodată așa ceva. Când se bucurase ea ultima oară de o baie adevărată? Lacrimile i se adunară în ochi, epuizarea spunându-și cuvântul.

– Este încă fierbinte, remarcă ea în mod prostesc. Erai convins că am să vin acum.

– Te-am urmărit. Când mi s-a spus că ai plecat, în final am cerut să înceapă pregătirile.

– O, John, mormăi ea. Nici că te-ai fi putut gândi la ceva mai drăguț.

– Dacă aș fi știut că este atât de ușor să te conving să îmi spui John, aș fi pregătit o baie pentru tine zilnic. Chicoti, aplecându-se să o sărute pe buze. După ce termini, am să-ți fac un masaj, după care poți dormi cât de mult poftești. Câteva lacrimi începură să-i curgă pe obraji, iar el le șterse. Dă-mi voie să te ajut cu rochia.

Începu cu nasturii, iar ea se ridică, cu brațele în lateral. O dezbrăcă tot așa cum ar fi dezbrăcat un copil, gest care ei îi păru atât de drăguț! Trăgând de timp, zăbovi la mâneci, noduri și șnururi. Pe măsură ce fiecare piesă era scoasă, el o sărută și o mângâie, o strânse la piept și o umplu de sărutări.

Progresând de jos în sus, îi scoase pantofii, desfăcându-i jartierele și rulându-i ciorapii. În cele din urmă, rămase doar în cămășuță, iar el se lăsă în genunchi înaintea ei, frecându-se cu nasul de abdomenul ei, culcușindu-se la pieptul ei. Părul lui blond se frecă de sânii ei, iar ea își trecu degetele prin el, cuprinsă de extaz.

El îi smuci cămășuța în sus și i-o trase peste cap, iar ea rămase dezbrăcată, însă nu păru tulburată. Goliciunea ei părea ceva perfect firesc, și, în mod ciudat, își imagină trupul ca aparținându-i lui, ca și cum fusese creată numai pentru delectarea și desfătarea lui.

– În cadă cu tine. Ținând-o de mână, o susținu când ea intră în cadă și se cufundă în apă. Vrei să te spăl pe cap? întrebă el în vreme ce ea stătea întinsă. Vrei să-l las pe spate?

– Nu. Ar dura o veșnicie să se usuce.

– Apleacă-te pe spate, atunci. O îndemnă să se relaxeze. Am să te pieptăn.

Trase un scăunel și îi scoase clema din păr, iar părul ei se revărsă peste marginea căzii, în timp ce el o pieptăna ușor și sistematic. Mișcarea regulată era liniștitoare și, deși încercă să rămână trează, pentru a se concentra pe fiecare moment încântător al întâlnirii lor nemaipomenite, simți că începe să moțăie.

– Să nu adormi în cadă, somnorilă. Așeză peria pe măsuță și o sărută pe obraz. Ai să te îneci.

Râse în timp ce luă o cârpă, o săpuni și îi masă umerii și brațele. O ridică apoi în genunchi, în vreme ce apa i se lovea de coapse, iar el îi ștergea părțile intime, sânii. Atingerea lui era plăcută, liniștitoare, însă îi trezea și simțurile, căci o gâdila pe tot corpul.

O aplecă pentru ca ea să se poată clăti, iar Emma zâmbi când îi veni în minte o amintire.

– De ce zâmbești așa? întrebă el.

– Îți amintești de prima mea vizită aici? Ca să faci *tu* baie?

– Cum aș putea să uit?

– Am fi făcut dragoste dacă amanta ta n-ar fi dat buzna peste noi?

Referirea la amanta lui din Londra tulbură puțin momentul intim, dar el își reveni rapid.

– Eu așa plănuisem. Sunt complet imoral, zise el cu un zâmbet neastâmpărat.

– Da, ești.

Deodată, Emma simți dorința de a discuta despre ibovnica lui. Nu vorbiseră niciodată despre acea femeie, însă Emma era extrem de curioasă în legătură cu ce avea să facă John când pleca de la Wakefield.

Dacă, după ce se despărțea de ea, pleca la Londra și își relua obiceiurile desfrânate – fără vreo pauză între –, ce spunea acest lucru despre ei? Despre caracterul lor? Despre moralitatea lor? Despre starea primejdioasă a sufletelor lor nemuritoare?

Letargia începu să-și facă simțită prezența, făcând-o să spună lucruri la care nu s-ar fi gândit dacă prudența ei ar fi funcționat în limite normale.

– Amanta ta este nerăbdătoare să te întorci?

– Emma..., o certă el.

Nu o putea privi, iar ea nu putea să-și dea seama de ce. Era jenat din cauza felului în care se purtase cu femeia aceea desfrânată? Era deranjat că Emma deschisese subiectul? Era furios din cauza îndrăznelii ei? Sau poate o combinație între toate trei?

– Vei continua să te vezi cu ea după ce te însori?

Antebrațele lui se legănau pe marginea căzii, iar el șovăia, alegându-și cu grijă cuvintele.

– Ceea ce am făcut în viața intimă n-ar trebui să o privească pe soția mea.

– Dar pe Lady Caroline n-ar deranja-o relația ta? Nu cred că vrei să o rănești înadins.

– Eu și Caroline nu suntem logodiți! izbucni el. I-am spus destul de clar că nu există nici o șansă pentru relația noastră și a plecat acasă.

– Dar te vei căsători cândva. Oricare va fi soția ta n-ar...

– Em! o întrerupse el pe neașteptate. N-am de gând să discut asta cu tine.

Își plimba degetele prin apă și părea stânjenit, de parcă ea scosese la iveală aspecte ale personalității lui pe care nu voia să le confrunte.

Ea îl privi cu mai multă atenție și îl văzu abătut, tulburat, de parcă ar fi purtat pe umeri greutatea întregii lumi. Fiind extrem de obosită, nu-i observase suferința și nu-i plăcea să-l vadă așa chinuit, demoralizat sau deznădăjduit.

– Dacă ai fi soțul meu și aș afla că ai o amantă – își plimbă degetele prin părul lui, încercând să-l facă să zâmbească din nou –, aș ucide-o. După aceea, te-aș ucide și pe tine. Lent. Să suferi.

– Probabil așa ai face.

Ochii lui albaștri frumoși îi întâlniră pe ai ei. Era atât de chipeș, atât de drag. Atât de singur.

– Meriți să lupte cineva pentru tine, Wakefield.

– Crezi?

Puse întrebarea de parcă acest lucru nu-i trecuse prin minte.

– Absolut.

O sărută apăsat, după care se retrase.

– Se răcește apa. Haide, ieși de aici până nu răcești.

O ajută să iasă, după care luă un prosop mare și o șterse. Era încă dezbrăcată când o conduse în dormitor și o întinse pe pat, așa că acum stătea întinsă în mijlocul saltelei imense și ispititoare.

De pe o măsuță de toaletă luă o sticlă de ulei parfumat, după care se sui în pat după ea.

– Întoarce-te pe burtă.

Ea se conformă imediat, punându-și bărbia pe antebrațe, în vreme ce el o încălecă peste fundul gol.

Picură puțin ulei – fusese încălzit! – și îl întinse pe pielea ei, după care îi frământă mușchii obosiți. Mâinile lui puternice și ferme îi apăsau tare carnea, și pentru un moment ea avu impresia că era în rai.

Nici în cele mai frumoase visuri ale ei nu-și imaginase că un bărbat ar putea face un lucru atât de minunat unei femei.

Începând de la vârfurile degetelor de la mâini, după care trecând spre vârfurile degetelor de la picioare, cercetând-o, sârguincios, zăbovind adesea peste zone mai indecente. Fiecare por i se deschisese; simțea o extenuare fizică și o dorință sexuală,

îndestulareare amestecată cu o poftă disperată ca trupul lui lucios și alunecos să se frece de al ei.

– Dă-ți hainele jos, porunci ea, prea obosită pentru a-l mai dezbrăca.

– Nu încă. Se roti pe o parte. Întoarce-te pe spate.

O întoarse, după care porni de jos, frecând uleiul pe picioare în sus, către coapse, către burta și sânii ei. Șoldurile ei răspunseră, iar el se așeză pe centru, între picioarele ei, ca ea să-i simtă mădularul, lăsând-o să se înconvoaie ca să mai elibereze din tensiunea acumulată.

Cu mâinile pe sfârcurile ei, se aplecă și trecu prin cârlionții ei, atingând-o cu limba. Cu câteva mișcări abile, simți că ea ajunse la orgasm – și fusese ușor să o aducă în acel punct după tot ce se întâmplase până atunci.

Rămase lipit de ea în timp ce trupul ei se încorda scuturat de spasme. Freamătul încetă, iar el se ridică, sărutând-o, lăsând-o să-și simtă propriul gust de pe buzele lui.

Zâmbi arogant, mândru că era atât de priceput la a o aduce într-un asemenea punct.

– Bădăranule, mormăi ea bucuroasă.

– Ești atât de frumoasă. O întoarse cu spatele către el, acoperindu-se amândoi cu o pătură. Odihnește-te acum, șopti el, în vreme ce brațele lui o cuprinseră.

– Te iubesc, John, mormăi ea, adormind repede.

Ochii i se închiseră, respirația i se îngreună și începu să viseze. De undeva din depărtare, printre multe imagini difuze, i se păru că-l aude răspunzând:

– Și eu te iubesc, Em.

Adormi.

Capitolul 16

John se odihnea într-un fotoliu de lângă fereastră, veghind asupra Emmei. Dimineața se transformase în după-amiază, apoi în seară, însă ea continua să doarmă.

Nu-și pierduse niciodată timpul cu o concubină în alt scop decât pentru desfătări trupești și cu siguranță că nu primise pe vreuna în patul său și nici nu-și dorise ca vreuna să zăbovească prea mult. Experiențele lui cu sexul frumos erau mai degrabă repezite și neglijente, expeditive, ritmul și durata depinzând de nivelul lui de excitare și de nerăbdarea cu care aștepta finalul.

Emma era diferită. Din ziua în care o relație fizică între ei începuse să pară inevitabilă, îl chinuise o dorință nebună de a face dragoste cu ea în camera lui.

Naiva de ea avusese mult mai multă încredere în el decât ar fi fost înțelept, dormind adânc, știind că nimic rău nu i se putea întâmpla în prezența lui. Se afla în mijlocul saltelei, cu părul ei șaten și frumos răsfirat pe perne, și John se vedea nevoit să accepte că patul nu avea să îi mai aparțină pe deplin niciodată. De acum înainte, de fiecare dată când urma să-l vadă, avea să și-o închipuie pe ea acolo.

Suspinând, se simțea părăsit și singur, întrebându-se ce făcea, agățându-se de această ultimă întâlnire cu ea, însă nu vru să caute prea mult un răspuns.

Și nu-și putea explica nici de ce era încă la Wakefield. Inspecția lui se terminase, registrele erau completate, soluțiile fuseseră aplicate. Administratorul era un om competent, care putea să ducă la bun sfârșit toate procedurile pe care John le pusese în mișcare.

Într-o lume logică, John ar fi plecat odată cu Ian, ar fi mers cu fratele său în Londra, s-ar fi relaxat și și-ar fi adunat forțele, apoi ar fi călătorit – cu Ian – la moșiile Clayton din Yorkshire pentru a le inspecta, așa cum plănuiseră.

Cum de mersese totul atât de prost?

După acea noapte îngrozitoare în care dăduse peste Ian în timp ce o săruta pe Caro, încercase să-și dea seama de ce se enervase atât de rău, de ce izbucnise și se dăduse în spectacol, făcându-i pe toți cei implicați să se simtă rușinați.

Deși nu avea nici o legătură romantică cu Caro și, prin urmare, nu fusese înșelat sau trădat, fusese totuși furios pe Ian. Fratele lui știa care era locul lui și care al lui Caro și era conștient de motivele

pentru care ea nu-i putea aparține, așa că ce anume încerca el de fapt să facă?

Ian avea multe defecte, însă își reprima instinctele primare. N-ar fi compromis intenționat o femeie de rangul lui Caro, conștient de faptul că n-ar fi putut să-și îndrepte greșeala. Nu i s-ar fi permis să se însoare cu ea, iar purtarea lui necugetată nu ar fi făcut decât să conducă spre dezastru.

Cât își dorea să se poată întoarce în trecut și să schimbe momentul intrării în bibliotecă, astfel încât sosirea lui să fi fost mai puțin umilitoare pentru toți, dar cu Ian era al naibii de greu să știi cum să procedezi. Deși se prefăcea indiferent față de statutul lui John, existase dintotdeauna o tensiune în relația lor, întărită de faptul că amândoi știau că tot ce deținea John ar fi putut să-i aparțină lui Ian. Discutau rar despre asta, însă era un soi de barieră între ei, puternică și reală.

Oare încercarea lui Ian de a o seduce pe Caro fusese mânată de gelozie? O vedea oare Ian ca pe un alt bun de-al lui John care ar fi trebuit să-i aparțină? Sau era ceva mai profund? Existase oare o afecțiune ascunsă între ei, de care John nu era conștient?

Ei bine, n-avea să afle niciodată. Comportamentul său grosolan îi garantase faptul că nu avea să mai fie niciodată primit de Caro, că ea nu avea să-i mai vorbească și nu avea să mai vină la nici un eveniment la care ar fi fost posibil să participe și el.

Cât despre Ian...

John suferea, gândindu-se cu disperare la altercația lor. Avea atât de puțini prieteni adevărați, și crezuse sincer că Ian era unul dintre ei. Apariția oportună a fratelui său la Londra, întâlnirea lor întâmplătoare și camaraderia lor tot mai strânsă păruseră să se fi născut din afecțiune și respect.

Nu-i trecuse prin minte că Ian pur și simplu lucra pentru tatăl lor, că relația lor era bazată pe o minciună. Având în vedere cât de necurate erau motivațiile lui Ian, nu-și putea da seama cum de se înțeleseseră atât de bine. Omul acela era o minune. Un asemenea talent într-ale prefăcătoriei i-ar fi asigurat o carieră în actorie!

Îl plăcuse oare fratele său câtuși de puțin? Sau banii fuseseră tot ce contase dintotdeauna? Ian păruse adesea nemulțumit, dar

să afle că leacul pentru supărarea lui era să spioneze și să trădeze... An după an! Mai ales când îl criticaseră adesea amândoi pe tatăl lor!

John nu-și putea da seama ce însemna totul, însă simțea o durere în suflet și nu-și închipuia cum puteau să treacă peste prăpastia ce îi despărțea acum. Nu faptul că Ian sustrăsese sume mari de bani îl deranja. Nu avea nici o problemă dacă Ian dobândea o parte din averea familiei. Erau doar ei doi pe lume, singurele progenituri recunoscute de tatăl lor. John avea atât de multe și era bucuros să își împartă avuția cu cineva. Mult mai dureroase erau necinstea fratelui lui și faptul că fusese înșelat.

Frauda lipsită de compasiune a lui Ian îl făcea pe John să-și dea seama că nu-l cunoscuse deloc. Persoana pe care o credea fratele său nu exista de fapt.

Și cât de dureroasă era pierderea!

Suferința provocată de conflictul dintre ei îl ținuse la Wakefield mult mai mult timp decât intenționase. Fiind într-o stare emoțională extrem de proastă, simțise nevoia de-a o avea lângă el pe Emma, însă, în timp ce el tânjea după ea, întristat și așteptând-o melancolic și nerăbdător, ea hoinărise prin vecini, ocupată cu fapte de o bunătate remarcabilă, având grijă din proprie inițiativă de sătenii cu probleme din simplul motiv că ea considera că era de datoria ei.

Inițial, când o trimisese pe servitoare acasă la ea, se așteptase ca Emma să i se alăture de îndată și fusese extrem de iritat de răspunsul ei cum că era prea ocupată. Nimeni nu-l refuza, iar reacția lui inițială fusese să-și facă bagajele și să plece la Londra.

La naiba cu ea!

Însă ideea de a merge acasă nu-l atrăgea. Urma să aibă loc un scandal din pricina despărțirii lui definitive de Caro și trebuia să îndure zvonurile și bănuielile, tachinările, întrebările și poate chiar și replicile furioase din partea rudelor ei de sex masculin. Nu putea să suporte deocamdată nimic din toate astea și voia să aștepte ca acest scandal să se mai atenueze odată cu trecerea timpului.

În plus, Ian părăsise probabil locuința din oraș, și, fără prezența lui acolo, casa ar fi părut pustie și neplăcută.

Georgina era singura constantă, singurul aspect al vieții lui din Londra care rămânea neschimbat, însă nu încăpea îndoială că nu îi era prietenă. Ajunsese într-o situație cu adevărat tristă dacă ea reprezenta singurul lucru care îl atrăgea înapoi în oraș.

Întinse mâna și frunzări scrisorile primite de dimineață, găsind scrisoarea pe care i-o trimisese ea și citind-o din nou. Sora ei venise în vizită, și erau nerăbdătoare să-l vadă.

Deși ea nu era prea explicită, el înțelesese că invitația ei fusese una indecentă, în speranța că astfel îl putea ispiti să vină degrabă în oraș, însă, în mod surprinzător, tactica ei nu i se păru ademenitoare, cum ar fi fost cu o lună sau două în urmă. Ideea de a lua parte la destrăbălări prostești își pierduse farmecul. Având-o pe Emma drept iubită, se bucurase de intimitatea emoțională a întâlnirilor lor și, deși propunerile erotice ale Georginei și ale surorii ei erau tentante, nu avea de gând să dea curs invitației.

Georgina era deosebit de pricepută la a-l distra, a se ocupa de dorințele și de toanele lui, la a se adapta la dispozițiile lui excentrice.

Deși era cunoscută ca fiind o mare ticăloasă cu cei care i se împotriveau, nu fusese niciodată nevoit să vadă această latură a ei. Ea înțelegea lipsa lui de răbdare când venea vorba despre conflicte și tensiuni, așa că atunci când erau împreună, nu se plângea și nu pomenea despre problemele ei. Atenția lui fusese un dar care îi îmbunătățise semnificativ nivelul de trai, și depunea mari eforturi să îl mulțumească.

Era amanta perfectă, și orice bărbat rațional ar fi galopat – fix în acest moment – pe drumul către Londra, însă el rămăsese la Wakefield, disperat să o mai vadă pe Emma încă o dată. De-a lungul ultimelor câteva zile, îl plătise pe ajutorul de grăjdar să o urmărească prin împrejurimi în timp ce își îndeplinea misiunea generoasă și neplătită, așa că primea raporturi detaliate despre unde fusese și ce făcuse.

Femeia era un fenomen continuu. Un exemplu de compasiune. O sursă de empatie fără sfârșit.

Și el era furios pe ea! Pentru că oferea atât de multe unora care nu o apreciau sau care nu o recompensau îndeajuns pentru eforturile și munca ei. Nu-i de mirare că era epuizată! Cum putea o persoană normală să facă față unui asemenea ritm? Era nebună

să muncească atât de mult, de parcă putea să repare tot ce era greșit în lume – de una singură.

Dacă nu ar fi ținut la ea atât de mult, poate că i-ar fi plesnit un pic fundul acela frumos. S-ar putea s-o facă oricum! După ce avea să se trezească. Avea nevoie să-i bage cineva mințile în cap.

Privi din nou către pat, încântat că se putea bucura de momentele astea în timp ce ea se odihnea. Era atât de fericit că o avea cu el, că nu trebuia să fie singur în timp ce se pregătea mental pentru plecare. Își făcuse planuri să plece de dimineață, însă ideea nu-l încânta deloc.

Inițial, considerase venirea la Wakefield ca fiind încă o corvoadă inevitabilă, însă Emma îi schimbase această părere, îi insuflase respectul pentru moșie și pentru oamenii care depindeau de prosperitatea financiară a acestui loc. Pentru prima oară de când murise fratele lui mai mare, când greutăți pe care nu le dorise fuseseră aruncate pe umerii săi, văzuse că îi putea ajuta pe alții, că, în ciuda a aceea ce susținuseră sus și tare tatăl său și mulți alții, se putea descurca onorabil cu administrarea acestor proprietăți extinse.

Se simțea puternic, stăpân pe sine, mândru de cine era și de ce putea realiza în cele din urmă ca deținător al acestui vechi titlu, și îi datora acest nou izvor de încredere Emmei. Avea să-i fie extrem de dor de ea, și i-ar fi plăcut să o ia cu el, să o stabilească în Londra, însă știa că ea nu ar accepta să meargă, tot așa cum știa că el nu avea să îi ceară asta.

Din păcate, ar fi fost atât de departe de mediul ei natural, încât ar fi fost devorată de oamenii din lumea lui. Sau, și mai probabil, ar fi murit de plictiseală. Nu era genul care să trândăvească în vreun apartament elegant pe care i l-ar fi cumpărat el. Ar fi vrut să vindece, să îngrijească, să ajute, în timp ce el ar fi insistat să fie mereu disponibilă, singurul ei scop fiind să îl slujească.

Nu erau niciodată în armonie, nu mergeau niciodată în aceeași direcție. Nu se întrevedea nici un viitor comun pentru ei, nu era garantată nici o legătură permanentă, însă nu putea face pașii necesari pentru a o părăsi. Era atât de grozavă, atât de diferită de orice altă femeie pe care o cunoscuse vreodată...

Când adormise, îi șoptise că îl iubea – și era un lucru deosebit să fii iubit de Emma. În mod bizar, și el o iubea și îi șoptise acest lucru, ceea ce era mare lucru.

Ea îi dăruise atât de multe, îi deschisese mintea în fața atâtor posibilități, îi transformase caracterul. Și totuși, el nu îi oferise nimic la schimb, pentru că nu avea nimic din ceea ce prețuia ea.

Era atât de norocos că o întâlnise, însă cum putea un bărbat să aline o femeie atât de nepretențioasă?

Dintr-odată se simți copleșit de dorința de a fi aproape de ea. Voia să o îmbrățișeze, să îi vorbească, să facă dragoste cu ea. Trupul îi era îndurerat, protestând vehement la încercarea lui de a-i oferi plăcere fără să obțină același lucru la rândul lui.

Avea nevoie să fie înăuntrul ei, să se afunde în făptura ei dulce, să se dezmierde cu delicatețea ei, așa că își dădu jos cămașa, pantalonii și celelalte veșminte până când rămase gol. Mădularul se întărise obraznic și greoi, pulsând de nerăbdare, iar el îl cuprinse în palmă, atingându-se pentru a mai elibera din tensiunea bruscă.

Apropiindu-se încet de pat, se așeză lângă ea și se furișă sub pătura cu care era acoperită. Era caldă și parfumată după baie, și o cuprinse, trupul lui unindu-se cu al ei complet.

Se mișcă tulburată, trezindu-se încet. Ochii i se mișcară, dar nu îi deschise și își ridică mâinile deasupra capului, încordându-și gambele și degetele de la picioare. El îi prinse cu mâna un sân, luându-i sfârcul între degete și făcând-o să toarcă precum o pisică mulțumită.

– Ești prea bun cu mine, spuse ea.

– Cineva trebuie să fie. De ce nu eu?

Urcându-se deasupra ei, îi strânse ambele sfârcuri, mulțumit de felul în care se întăreau. Buzele îi lunecară deasupra unui sân, sărutându-l și sugându-l, iar ea îl cuprinse de gât, îmbrățișându-l, îndemnându-l să continue.

Ardea de dorință și avusese de gând să se satisfacă printr-o uniune rapidă, dar acum savura prea mult sărutarea sânului ei. Mișcându-se mult prea încet, se bucura de detaliile care o deosebeau de altele.

Celălalt sân al ei își cerea dreptul, așa că John se mută la el, încet, savurând, și, când în sfârșit termină de depus săruturi

pe sânii ei, când în sfârșit îi sărută buzele, o cuprinse într-o îmbrățișare tandră. Nu se putea sătura de ea. Afecțiunea ei era o mângâiere dulce, un dar prețuit, și nu suporta gândul că aveau să se despartă.

Buzele li se despărțiră, și ea păru să îi simtă nefericirea. Căuta răspunsuri, încercând să-și dea seama care era sursa supărării lui evidente.

– Ce s-a întâmplat, John?

– M-am certat cu fratele meu, spuse el, uimit de această destăinuire. Nu-și împărtășea niciodată treburile personale și cu atât mai puțin vorbea despre Ian – lucru care îi enerva pe bârfitorii din Londra.

– Din ce cauză?

– Din toate cauzele.

– Trebuie să fi fost o ceartă pe cinste, atunci, spuse ea râzând.

– Da, așa a fost.

– De la ce a pornit?

– L-am surprins cu Caro, în mijlocul nopții. Se sărutau.

La auzul numelui logodnicei sale, ea se încordă și întrebă cu prudență:

– Erai gelos?

– Nu, doar supărat.

– De ce?

– Din cauza comportamentului său. Nu e egalul ei.

În timp ce îi oferea această explicație idioată, se simțea rușinat. Ce părere proastă putea să aibă despre fratele lui! Ian era un bărbat admirabil, însă John fusese îndoctrinat întreaga viață cu regulile societății privind rangul oamenilor și nu putea trece peste asta, nici măcar în cazul fratelui său, pe care îl prețuise dintotdeauna.

– Noi, *oamenii de rând,* suntem foarte enervanți, rosti ea sarcastică, făcându-l să se simtă meschin și rău. Nu stăm la locul nostru atunci când înălțimile voastre ne-o cer.

– Nu știu ce încerca el să dovedească.

– Ești atât de snob, spuse ea râzând din nou. Poate că pur și simplu se plac. Te-ai gândit la asta?

– Da, dar n-ar fi cu putință o relație între ei.

– Și? Unii oameni nu se pot abține. Chiar dacă ceea ce fac e nepotrivit, adăugă ea încet.

Se referea la propria lor relație complexă, însă nu era la fel ca în cazul lui Ian și al lui Caro. Nu-i așa? Era el suficient de prost încât să susțină că, deoarece Caro era fiica unui conte, virginitatea ei era mai importantă decât a Emmei? Gândul era nebunesc.

– Și fura de la mine, spuse el schimbând subiectul conversației într-unul pentru care își putea susține revolta cu mai multă convingere.

– Ești sigur?

– A recunoscut-o.

– Nu părea genul care ar face-o.

– Nu, nu părea. Am spus niște lucruri oribile, zise el roșind.

– Sunt sigură că o să...

– L-am lovit, o întrerupse el, simțind nevoia de a mărturisi.

Ticăloșia a ceea ce făcuse îl mânca de viu.

– Oh, John, șopti ea. Cât de groaznic!

– Mă îndoiesc că mă va ierta.

– Sigur o s-o facă.

– Mă urăște.

– Nu te urăște. Ține prea mult la tine. Mi-am dat seama, spuse ea punându-și o mână în dreptul inimii lui, părând în mod ciudat să-l mângâie acolo unde îl durea. Deși, dacă vreți să vă împăcați, o să depindă de tine. Chiar dacă el a fost cel care a greșit, va trebui să-i ceri iertare.

– Urăsc să-mi cer iertare. Niciodată n-o fac.

– Asta pentru că ți-e atât de greu să treci peste mândrie.

El râse, apreciind sinceritatea ei, faptul că putea să îi expună defectele fără să le facă să sune atât de dezastruoase.

– Ești ca un balsam pentru egoul meu.

– Cineva trebuie să-ți aducă aminte că ești om, spuse ea sărutându-l încet. O să fie totul bine, o să vezi.

O privi în ochi, iubind-o, prețuind-o, și căută puterea de a i-o mărturisi, însă nu-i mai spusese niciodată nimănui asta și, deși se considera un bărbat curajos, nu avea puterea să i-o spună nici ei.

Și, în fond, la ce ar fi folosit o asemenea declarație?

Cuvântul „iubire", atunci când este spus unei femei – mai ales uneia cu o istorie și cu o fire ca ale Emmei –, este un fel

de jurământ al devotamentului, o promisiune a fidelității și a credinței, trăsături pe care el nu le poseda și nu avea nici o idee cum să le pună în aplicare.

Nu credea în fidelitate, nu întâlnise o femeie care să îl facă să se gândească la monogamie și dedicație, deși Emma cu siguranță îl făcuse să se întrebe dacă o astfel de viață era posibilă.

Când avea să se căsătorească, urma să o facă din motive întemeiate: mai multă avere, alianțe, statut. Nobila lui soție avea să îi înțeleagă înclinațiile, să îi ignore obiceiurile proaste în schimbul poziției oferite de mariajul lor. Dragostea n-avea să joace nici un rol.

Emma ar fi fost o soție cu așteptări ridicate, care ar fi cerut fidelitate și loialitate, lucruri pe care el știa că nu le putea oferi. N-ar fi putut să-și țină promisiunea.

Era mai bine să tacă.

Luându-i mâna, o sărută, apoi își întrepătrunseră degetele.

– Plec la Londra.

– Când?

El înghiți în sec, abia mai putând să vorbească. Când venise la Wakefield, nu intenționase să rămână atât de mult. Atunci de ce era atât de dureros să discute despre plecarea lui?

– În zori.

– Așa curând, spuse ea încruntată.

– Trebuie să plec. Ar fi trebuit să plec acum câteva zile.

– N-o să te mai văd niciodată, zise ea și zâmbi șovăitor.

– Nu, nu cred că o vei face.

El simți un zgomot straniu în coșul pieptului și avu apoi o senzație ciudată, de parcă inima i se frângea. Știuse că urma să îl încerce o senzație trecătoare de pierdere, însă până să dea glas planurilor sale, nu înțelesese cu adevărat cât de dureroasă urma să fie despărțirea lor. Cât de mult avea să-l afecteze.

Când își imaginase plecarea, se gândise cât de dureros urma să fie pentru ea, dar el era cel îndurerat. Se simțea de parcă fusese despicat în mici bucăți, ca și cum avea să abandoneze jumătate din el plecând la Londra fără ea.

Cât de bizar. Femeile roiau în jurul lui, și nu era într-atât de imprudent încât să se atașeze. Era atras fizic de Emma, însă refuzase să analizeze situația mai mult de-atât.

Din pricina rupturii de Ian, era deosebit de zăpăcit. Odată ajuns în Londra, totul avea să revină la normal, el avea să se adune și să își alunge din minte imaginea obsedantă a Emmei. Faptul că o avea în preajmă îl zăpăcea, însă timpul și distanța aveau să vindece fascinația lui.

Totuși, ar fi fost ceva mai mulțumit dacă ea ar fi arătat măcar un strop de îngrijorare ca reacție la spusele lui. Se pregătise pentru o demonstrație de isterie feminină, însă Emmei nu-i curse nici măcar o lacrimă, și calmul ei era extrem de descurajant. Sau poate că – îi sugeră o voce tainică – nu era îndurerată.

Fără nici un avertisment, dăduse buzna în viața ei, îi perturbase existența orânduită. Poate că se bucura de plecarea lui.

N-ar fi fost exact ce merita? O întorsătură ironică! Singura dată când se apropiase de o femeie, iar ea era ușurată să-l vadă plecând!

– O să-ți fie dor de mine? întrebă el lipsit de aroganța obișnuită, cu un tremur în voce.

– Da, ticălosule. În fiecare secundă din zi.

– A fost minunat să te cunosc, spuse el fără să îndrăznească mai mult. Mă bucur atât de mult.

– Și eu.

Deși el n-avea de gând să-și mărturisească sentimentele ascunse, sperase ca ea să o facă, însă ea părea amuțită, chiar acum când el își dorea cu disperare să o audă bălmăjind întruna.

– Vreau să rămâi peste noapte.

– John, îl dojeni ea, nu pot.

Prima lui reacție la auzul acestui răspuns fu una de furie! Era atât de sătul ca ea să-i refuze toate dorințele! Acesta era ultima lor întâlnire. Ar fi murit dacă i-ar fi făcut pe plac? Nu putea să fie și ea ascultătoare? Măcar o dată?

Însă la fel de repede pe cât îi venise gândul egoist în minte, îl și alungă. Era vorba despre Emma. Devotamentul ei pentru familie era un element esențial al personalității ei, și n-avea să se schimbe niciodată. N-ar fi vrut să o schimbe! Când avea să fie din nou în casa lui goală din oraș, ducând acea viață desfrânată și plictisitoare, voia să aibă amintiri plăcute cu imaginea ei de la Wakefield, ocupată, împlinită, încăpățânată și hotărâtă.

– Atunci stai cât poți de mult.

– Așa o să fac.

– Vreau să facem dragoste iar și iar. Vreau să îți amintești mai apoi cum a fost, spuse el, luându-se prin surprindere.

– Și eu vreau asta.

O sărută tandru, apoi cu din ce în ce mai multă patimă, bucurându-se de fericirea care emana din ea. În acea stare de disperare, era nerăbdător să se întipărească în sufletul ei.

Aveau să se unească așa cum nu mai făcuse cu nimeni altcineva, avea să o penetreze atât de adânc și cu asemenea ardoare, încât o parte din el avea să rămână în ea și după ce vor fi terminat. La final, voia să fie transformat pentru totdeauna.

Agitat, nesigur, era ca un mire în noaptea nunții sale. Acest moment remarcabil și fericit trebuia să fie o fundație solidă ce avea să-i ofere amintiri care să-i ajungă pentru tot restul vieții.

– Oriunde ai merge, Emma, spuse el înflăcărat, ai fost mai întâi a mea. Nu uita niciodată asta!

– Cum aș putea s-o fac?

– Lasă-mă să-ți arăt cât de mult însemni pentru mine.

– Știu deja.

Ea zâmbi și își desfăcu brațele, iar el se simțea de parcă fusese întâmpinat cu drag acasă.

Capitolul 17

Pleca! Chiar pleca!

Emma potoli valul de tristețe care o înghițea. De la bun început, știu că vizita lui avea să nu dureze la nesfârșit și acceptase faptul că relația lor era una temporară, dar acel moment venise fără vreo avertizare!

Era prea greu de suportat, însă, chiar și așa, nu voia să cadă pradă melancoliei, nu voia ca nefericirea să le strice ultima întâlnire.

John o făcuse să se simtă specială și apreciată, ca și cum ar fi avut un soț drag, care nu fusese niciodată al ei. Împărtășise

o mică parte din existența lui îmbelșugată, iar ea se agățase de relația lor cu o hotărâre și un entuziasm rare.

Dar se sfârșise.

Avea să se întoarcă la Londra, la viciile și ușurătatea lui, iar ea nu-și făcea iluzii. Pentru el, ea constituise o metodă convenabilă de a scăpa de plictiseală și de tristețe, însă fusese puțin mai mult de-atât.

Odată instalat în oraș și odată ce revenea la arsenalul lui de distracții josnice, avea să uite de ea numaidecât. Ea urma să devină doar o altă femeie anonimă care trecuse prin viața lui și care era automat catalogată ca o aventură din trecutul lui regretabil.

Singura diferență dintre ea și celelalte era că ea fusese suficient de proastă cât să se îndrăgostească de libertinul enervant și atrăgător. Nu-și putea explica de ce.

Nimic din relația lor nu avea sens – nici atracția fizică, nici prietenia lor ciudată –, dar era o relație puternică și de nestăpânit, pe care ea o voia împlinită, veselă și deosebită, astfel încât el să-și amintească de această relație cu mare drag.

Și el evalua importanța a ceea ce se întâmpla între ei. Aerul solemn era evident în acțiunile și-n purtarea lui. Voia cu nerăbdare să o sărute, și existau o seriozitate aparte și o tenacitate în felul în care o atingea. Căutau amândoi să-și întipărească bine totul în minte pentru o analiză ulterioară.

Mâinile stăteau pe sânii ei, mângâindu-i sfârcurile, frământându-le, după care își lipi gura de unul din ele. Sfârcul mistuit era extrem de excitat, și ea începu să se agite. El își frecă nasul de celălalt sfârc, tachinându-l și lingându-l, până ce ea nu se mai putu stăpâni, iar el continuă, către abdomen, către buric și mai jos.

Trecând peste pubisul ei, o gâdilă și îi linse abdomenul, în timp ce cu degetele îi mângâia zona intimă. Era umedă, iar ea își desfăcu picioarele, lăsându-i cale liberă. El devenise extrem de nerăbdător, cercetând și atingând, aducând-o într-un hău sălbatic, însă, când să sară peste margine, el schimbă direcția.

O sărută pe interiorul coapsei, după care în sus către abdomen, cercetându-i corpul în detaliu până când ea nu mai putu suporta.

Când buzele li se unire din nou, ea prinse ocazia și se rostogoli astfel încât să stea ea deasupra, să aibă șansa să exploreze și să-l

excite. Începu și ea să îi dezmierde trupul, mângâindu-i pieptul, jucându-se cu sfârcurile lui, până când îl aduse într-o stare de frenezie, cu răsuflarea întețită și pulsul accelerat.

Mădularul lui era tare, insistent, iar ea făcu întocmai ce voia el, luându-l în mână și în gură. Era o manevră care începuse să-i placă, pe care o exersase cu o uitare de sine totală, așa că descoperise diverse tehnici prin care să-l zăpăcească de tot.

Cu o energie sporită, se jucă, mângâindu-i penisul, testiculele, în timp ce limba ei îi stimula vârful excitat. Se frecă și se jucă până când fluidul începu să curgă, iar șoldurile lui se încordară. Când nu mai putea să reziste, îi permitea să intre, să împingă și să se miște, pregătindu-se pentru un final înflăcărat, însă, așa cum făcuse și el, se retrăgea înainte de punctul culminant.

Trasând o dâră pătimașă în sus, se lăsă deasupra lui.

– Vulpoaico! O apucă de fund și îi desfăcu picioarele. Te vreau atât de mult!

– Bine!

– Ai să mă omori cu gura aia!

–Ce mod fericit de a părăsi acest pământ.

– Da, de acord, ce mod fericit, într-adevăr.

Cu o mișcare rapidă, el se roti, așa încât ea se afla din nou dedesubt. Ajunsese la un punct critic; el era încordat, tensionat, cu pieptul greu apăsând-o și presând-o de saltea.

– Trebuie să intru, spuse. Acum! Nu mai pot aștepta!

Îi desfăcu picioarele și se poziționă, iar ea se pregăti ca el să o penetreze cu forță, însă el o tachină, intrând numai puțin, atingând-o cu vârful cât să o ispitească.

– Spune-mi cât de mult mă vrei, zise el.

– Te vreau, te vreau.

Se avântă înainte, pătrunzând mai mult, lărgind-o, producându-i durere și fiori.

–Spune-mi că sunt singurul care te va avea vreodată!

Nu-și putea da seama de ce ar conta acest lucru sau de ce avea nevoie ca ea să-i confirme atașamentul față de el, însă ei nu-i fu greu să-l reasigure.

După ce-l cunoscuse, nu putea să-și imagineze că avea să existe vreodată alt bărbat în patul ei. John era marea iubire a vieții ei, și nu mai era loc de altcineva după aceea.

– Mereu ai fost tu, John. Vei fi singurul.

Când auzi această mărturisire, ochii îi scânteiară cu o incandescență ciudată, și se afundă în ea, dintr-o singură mișcare, după care porni în căutarea împlinirii. Impunând un ritm brutal, o penetră iar și iar, cu șoldurile mișcându-se asemenea unor pistoane ale unui mecanism uriaș. Transpirația îi curgea pe frunte, iar mușchii îi erau încordați și rigizi.

Își încolăci picioarele în jurul taliei lui, unindu-le în spatele lui, și se bucură de această exaltare. Ridicându-se, întinse mâna între ei, mângâind-o cu un deget, în timp ce continua într-un ritm sălbatic.

–Spune-mi pe nume, porunci el.

– John...

– Spune-o din nou.

Degetul lui era de neoprit, de nestăpânit, iar ea se arcui:

– John!

– Nu închide ochii! Uită-te la mine!

Fu imediat cuprinsă de orgasm, se cutremură și țipă. El reținu strigătul ei de plăcere, înghițind sunetul, deși continuă să o atingă.

Când își reveni, el era deasupra ei, cu palmele de-o parte și de alta, și o privea cu o intensitate care o speria. Părea că voia ceva de la ea sau că era pe punctul de a spune ceva profund care să o șocheze și să o surprindă, însă acest moment trecu în vreme ce dorința izbucni din nou, iar el acceleră ritmul.

Forța cu care se mișca era palpitantă, înspăimântătoare, și trecuse dincolo de realitate și de rațiune, într-un tărâm în care numai senzația conta. Frenezia lui o împinsese pe pat până ce dădu cu capul de căpătâi, dar ea se străduia să se țină tare în fața asaltului.

Apucând-o de fund, o ridică astfel încât coapsele ei să se apropie și se împinse în ea cu tot mai multă forță. Aproape că ajunsese la orgasm. Valul izbucni – ea îl putu simți –, și Emma se opri, anticipând retragerea lui, apoi sămânța lui stropindu-i abdomenul ei.

Însă nu se întâmplă așa.

O înhăță, fără să-i lase vreo șansă să scape sau să se retragă, și, cu un geamăt de pasiune și disperare, se goli înăuntrul ei, iar pântecele ei se umplu de sămânța lui. Era ceva ireal, terifiant, nu semăna cu nimic din ce mai trăise vreodată.

Falusul lui pulsa cu fiecare eliberare de lichid și, deși trupul ei îl primea ca pe ceva normal, psihic era alarmată și înspăimântată.

Îi promisese să fie prudent! Îi dăduse cuvântul! Ca o idioată, crezuse promisiunile lui, consimțise la acest act sexual. Nu înțelegea consecințele? N-avea nici cea mai vagă idee cât rău putea să-i facă?

Cum de crezuse că el chiar avea să se oprească? Îl cunoștea, îi intuise înclinațiile, precum și opinia lui arogantă față de clasele de jos. Da, promisese să aibă grijă, dar, când plăcerea lui avea era în balanță cu reputația ei în sat, el nu își refuzase o plăcere.

De ce i-ar păsa lui? Oricum pleca dimineață. Dacă o lăsa în încurcătură, el n-avea să fie prin preajmă să vadă rezultatul.

Ce o apucase să o ia pe această cale primejdioasă? Se considera deșteaptă, credea că avea discernământ, și cu toate acestea se purtase exact ca o netoată care lasă un flăcău viril să-i ridice fustele după o conversație siropoasă și câteva complimente false.

Ce avea să facă acum?

Trupul lui se cutremură și se lăsă pe ea, greutatea lui strivind-o cum nu se mai întâmplase până atunci. Deodată, păru să o sufoce, cu mărimea, poziția și atitudinea lui.

– Dă-te de pe mine! porunci ea furioasă, dar el nu se mișcă, iar ea începu să-l lovească. Lasă-mă să mă ridic!

El se lăsă pe spate, dar încă avea erecție, așa că nu se urni, ci doar căută să o privească, fără a înțelege de ce era agitată.

– Ce s-a întâmplat?

Era cu adevărat nedumerit.

– Ți-ai dat drumul în mine!

– O...

– Ai jurat că n-ai s-o faci!

– Iartă-mă. Eram atât de excitat, nu m-am putut abține.

– Ești copil? Îl împinse de umeri, în zadar. Ești un adult în toată firea! Nu te poți controla deloc?

El inhală și expiră încet.

– Ți-e frică.

– Bineînțeles că mi-e frică. Sunt absolut îngrozită!

– De ce anume?

– Că o să rămân gravidă, netotule!

– Nu poți rămâne însărcinată după o singură scăpare!

– Cine ți-a spus prostia asta?

– Toată lumea știe că e adevărat, replică el.

– Ai idee câți copii concepuți după o singură scăpare am moșit eu?

Zâmbi ușor ezitant.

– Dar, Em, eu nu pot avea copii.

– Și dacă o să fie ăsta primul?

– Nu-ți face griji, nu e.

– Dacă te înșeli și în câteva săptămâni aflu că sunt gravidă, ce-ai să faci în privința asta?

Iată. Chiar acum. O provocare. O insultă la adresa lui. Datorită titlului său, era omnipotent și putea face orice mârșăvie cuiva de rangul ei, fără să i se întâmple nimic.

Oare onoarea l-ar obliga să o ia de soție? Sau, și mai probabil, s-ar gândi el că orice prejudiciu adus ei era atât de neînsemnat, că nici nu merita despăgubire?

În mod lamentabil, și mult prea devreme, află răspunsul lui într-un mod brutal.

– Ce te-ai aștepta să fac?

– Nimic. Își stăpâni un val de disperare. Absolut nimic.

Se răsuci cu spatele la ea, cu erecția care scădea alunecând din ea, și, în clipa în care se eliberă, ea se lăsă pe marginea patului și se ridică. Își frecă mâna în cercuri pe spatele ei. Pentru o clipă, Emma îi dădu voie, bucurându-se de atingerea pielii lui calde, după care se îndreptă de spate și se ridică, plecând spre camera în care făcuse baie mai devreme. Hainele erau strânse într-un teanc ordonat pe măsuță.

– Em! În mod limpede exasperat, strigă după ea, iar apoi merse către locul în care ea se îmbrăca repede. Văzând ce voia să facă, se simți jignit și întrebă: Ce faci?

– Mă duc acasă.

– Dar mai avem câteva ore. Nu-i nevoie.

Pentru un bărbat atât de inteligent ca el, putea fi tare obtuz uneori!

– Nu mai pot sta acum!

– De ce nu? Se apropie și își puse o mână pe talia ei. Am spus că-mi pare rău. Nu te înfuria.

– O, John...

Scoase un oftat greu. El nu avea prea multă experiență în a-și cere scuze, așa că nu-și dădea seama că nu era de-ajuns să admită că avea remușcări. O strânse la piept și drept justificare spuse:

– Te doream atât de mult, Emma.

– Dar asta nu îndreaptă lucrurile.

– Dar a fost minunat, nu-i așa? Îi duse degetul sub bărbie, forțând-o să se uite la el. Nu poți rămâne supărată.

Se ruga de ea, implorând-o să-l ierte, dar de data aceasta nu avea s-o facă. Se dădu la o parte, își luă cămășuța și o aruncă pe ea.

– Îți poți imagina măcar ce se va alege de mine dacă rămân gravidă?

– Nu ești gravidă.

– Încetează cu asta! țipă ea. Mă jignești!

Căzu pe un scaun și întrebă încet:

– Cum ar fi?

– Păi, ar trebui să mă mărit. Rapid. Își apucă rochia și o trase pe ea. Fie ar trebui să cedez avansurilor altui bărbat, după care să mint și să spun că este al lui, fie ar trebui să fiu cinstită și să mărturisesc situația mea și să mă rog să mă ia de soție.

– Să nu faci niciodată asta. N-aș putea suporta să mi te imaginez cu altcineva.

Cât de arogant era din partea lui să insiste ca ea să treacă peste o hotărâre pur și simplu pentru că nu-i plăcea lui! Își mușcă limba ca să nu dea drumul unor replici usturătoare.

– Bine, atunci. Se așeză pe un scăunel și își puse ciorapii și pantofii, ținându-se astfel ocupată pentru a-și stăpâni mânia. Aș fi o mamă necăsătorită, ceea ce înseamnă – în cel mai bun caz! – că aș fi o proscrisă. Aș fi izgonită din comunitate, forțată să mă mut cu tot cu mama mea invalidă și cu sora mai mică. Fără bani și fără vreun loc în care să mă pot duce.

– Și în cel mai rău caz?

– Poate că mă vor ucide cu pietre. Sau cu smoală și pene.

– Nu suntem în Evul Mediu, remarcă el batjocoritor. Nu fi melodramatică!

– Sunt foarte serioasă.

Se ridică, nerăbdătoare să iasă fără să spună măcar la revedere, însă el nu-i dădu voie să treacă. O apucă de mână, trăgând-o

în poala lui, iar ea nu se mai împotrivi, căci știa că până la urmă avea să fie cum voia el. Așa era mereu.

– N-aș permite nimănui să te rănească, spuse el serios.

– Păi, oricum n-ai fi aici să împiedici ca asta să se întâmple, nu-i așa?

Ea privea drept înainte, fără ca măcar să se uite la el, iar el își frecă nasul de bărbia ei și îi sărută ceafa.

Lăsând-o mută de mirare, sugeră:

– Vino în Londra cu mine.

– Poftim?

– M-ai auzit. Vino cu mine.

– În calitate de...?

Întrebarea ei îl zăpăci peste măsură, după care urmă o pauză lungă și dureroasă. Abia după aceea răspunse:

– În calitate de amanta mea. Ce credeai?

– Normal, mormăi ea șovăind. Aș fi amanta ta.

– Te-aș instala într-o casă mare; n-ai duce niciodată lipsă de nimic.

– Și amanta ta de-acum? Te-ai despărți de ea sau ar trebui să te împărțim?

– M-aș despărți de ea.

Dar nu părea entuziasmat de această idee și nici nu era gata să facă un asemenea pas.

– Și mama și sora mea?

– Aș aranja și pentru ele.

– N-ar putea să locuiască și ele cu mine?

– Păi, mă gândeam să te păstrez numai pentru mine.

Întrebările ei îl buimăceau atât de tare încât nu putea exprima ce dorea, dar uimirea lui pălea prin comparație cu frivolitatea propunerii pe care i-o făcuse Emmei.

– Și dacă rămân gravidă? Ce se întâmplă?

– Aș... aș...

– Sunt sigură că vrei să spui că m-ai întreține pentru tot restul vieții, că ai contribui la educația copilului, ca el să te cunoască și să te iubească, și că l-ai îndruma și l-ai îngriji cum ar face orice tată.

– Exact, mormăi el, sunând de parcă s-ar fi înecat la auzul unei asemenea perspective, iar lipsa lui de sinceritate o răni și o scoase din sărite.

– Încetează! Te rog! Se ridică și merse cu pași apăsați pe lângă el. Te faci de rușine!

– Emma, calmează-te. Putem să ne înțelegem.

– Nu, John, nu putem.

Îl privi, iar inima i se frânse. Era atât de chipeș și de robust, dar totodată atât de disperat și de deznădăjduit. Îi plăcuse să se uite la el la nesfârșit, să-l privească și să-l cerceteze. El o fermeca, intrigat și torturat. O fascina cum nimeni nu mai reușise înainte, și, în vreme ce stătea acolo pe scaunul lui scump, iar obiectele din cameră subliniau importanța lui, părea atât de singur, atât de rătăcit și de părăsit, un bărbat bogat, desfrânat, fără prieteni sau familie pe care să se poată baza într-un moment de răscruce.

Ea putea pleca, știind că mama și sora ei o așteptau. Poate că erau sărace, dar se aveau una pe alta. Casa lor mică, dărăpănată, răsuna de discuții însuflețite, de camaraderie și de tandrețe. Își petrecea zilele cu oameni care o iubeau, care o apreciau.

John nu avea pe nimeni. Nu exista nimeni pe lume – poate cu excepția lui Ian Clayton – căruia să-i pese vreun pic de el.

Avea să revină în Londra, la jocurile, la târfele lui și la faptele lui decadente, după care...? Cât de trist că viața lui era atât de lipsită de scop! Că i se dăduse atât de mult, dar că văzuse darurile ca pe niște poveri. Putea face atât de multe lucruri, existau atâtea modalități în care i-ar putea ajuta pe alții dacă ar fi mai deschis față de aceste posibilități.

Deși își dorea să-i spună aceste lucruri, să-l îmbrățișeze și să-l aline, să-i explice diversele moduri prin care putea să găsească mulțumire, ea nu zise nimic, refuzând să fie cea care să umple acest gol. El își crease obstacole, își făcuse o imagine de nemernic și neisprăvit și se bucura din plin de această reputație.

Era un adult, cu resursele necesare pentru a-și schimba soarta oricând ar dori.

Ea era pe cale să-și ia adio de la el; după care nu avea să-l mai vadă vreodată, nu avea să mai audă vreodată de el, dar în următoarele luni înspăimântătoare, nici nu intenționa să se îngrijoreze privind soarta lui. Avea și ea problemele ei. Probleme reale, care trebuiau rezolvate și care o copleșeau. Prin comparație, necazurile

lui păreau neînsemnate, iar ea nu-și permitea să se lase influențată de suferința lui.

Nu putea rezolva totul pentru toată lumea.

– Trebuie să plec.

Făcu încă un pas către ușă și către libertatea care o aștepta pe coridor.

– Emma, repetă el, supărat. Merse către ea, luându-i mâinile amândouă într-ale lui. Nu așa. Nu când ești atât de supărată.

– Trebuie să plec acum.

– Vino mâine! Am să-mi întârzii plecarea, și vom vorbi despre asta.

– Nu-mi vine în minte nici un cuvânt care ar mai trebui spus.

Voia doar ca scena aceea chinuitoare să se termine, însă hotărârea ei și incapacitatea lui de a o convinge îl scoteau din sărite.

– Am zăbovit aici timp de aproape o săptămână doar ca să te mai văd o ultimă dată, se plânse el, enervat, dar tu nu vrei decât să ne certăm.

– Nu mă cert. Plec.

– Te-ai agitat atât pentru o posibilitate extrem de firavă și ești furioasă pe mine pentru că nu-ți pot da răspunsuri imediate la întrebări complicate.

– Nu aștept nimic de la tine. Niciodată n-am așteptat.

– Așa spui tu! Flutură un deget mânios pe sub nasul ei. Ce vrei de fapt de la mine?

– Nimic!

– Mincinoaso, o mustră el. Mă implori cu ochii aia căprui frumoși ai tăi! Ce să fac? Sugerezi că nu-mi pasă de tine. Că nu aș avea grijă de tine dacă ai rămas gravidă. Că nu am onoare sau integritate. Credeam că ai mai multă încredere în mine!

– Ce anume din ce-ai spus în ultimele minute mă poate face să cred că m-ai ajuta dacă aș fi într-o încurcătură?

– Mă pui să iau decizii importante pentru viitor, să-ți fac promisiuni pe care nu știu dacă le-aș putea ține. Când nu-ți pot oferi o soluție imediată pentru o situație care nu există, ești furioasă și spui că nu vreau! Te porți exagerat! Desfăcu brațele în lateral, mânios. Ai vrea să mă prosternez în fața ta? Să te implor să ne căsătorim? Așa să fie, atunci! Căzând deodată în genunchi,

îi apucă mâna într-a lui, strângând-o tare, și spuse deodată: Vrei să te căsătorești cu mine?

Sarcastică, în zeflemea, propunerea era plină de ranchiună și de amărăciune, iar mânia lui o copleși.

Orice altă femeie probabil n-ar fi luat în seamă mânia lui, ar fi leșinat de bucurie, dar ea înțelese că îl adusese în pragul nebuniei, însă nu se putu gândi la o pedeapsă mai aspră sau la o posibilitate mai dezastruoasă decât să se mărite cu John Clayton.

– Nu, niciodată n-aș face asta, zise ea calm.

Trăgându-se deoparte, el se cutremură de parcă ar fi primit o lovitură pentru care ea fu extrem de derutată. Propunerea lui nu fusese făcută din suflet, și ar fi trebuit să fie extaziat de refuzul ei.

Era un bărbat rafinat, un burlac convins și un destrăbălat cu gusturi exorbitante, exotice, care nu s-ar fi legat niciodată de o femeie atât de modestă și de simplă cum era ea. Atunci de ce părea năucit?

Apoi, la fel de rapid cum apăruse reacția lui vehementă, el o și mască, afișând un dispreț plictisit care îi ascundea trăsăturile de aristocrat. Zâmbi afectat de parcă ar fi anticipat exact acea reacție, după care plecă agale către dormitorul principal, așezându-se într-un fotoliu de lângă fereastră.

Tulburată de această schimbare, Emma se simți mâhnită la gândul că aceste remarci dureroase aveau să fie ultimele pe care și le vor fi zis unul celuilalt.

Încet, își aranjă îmbrăcămintea, zăbovind pentru a se calma, după care se duse în dormitor. El era cufundat în hârtii și o ignoră complet. Ea îl observă, conștientă că nu avea să mai aibă ocazia de a face asta.

În cele din urmă, el ridică privirea către ea și se arătă surprins, de parcă ar fi uitat că era acolo. Privirile lor se întâlniră, și o sumedenie de sentimente se citeau pe chipurile lor, sentimente care însă nu puteau fi exprimate.

– Mulțumesc, murmură ea.

– Pentru ce?

– Pentru că mi-ai dat ocazia să petrec un timp cu tine. Voi prețui aceste amintiri.

Făcu o pauză lungă, dar el nu zise nimic. Resemnată, devastată, se îndepărtă, când el îi răspunse:

– Îmi pare rău dacă am creat o situație neplăcută. N-am vrut asta. Dacă ești gravidă, scrie-mi.

– Nu-ți voi scrie.

– De ce? întrebă el agitat. Știi că te-aș ajuta!

– Da, sunt convinsă că m-ai ajuta – îl privi peste umăr –, dar apoi aș suferi necontenit știind că eu și copilul meu nu suntem decât o cheltuială lunară pe care o plătești pentru a-ți acoperi una dintre multele greșeli.

John oftă, cu greutatea întregii lumi pe umeri, agonia din privirea lui fiind de nesuportat.

– N-ar fi așa.

– Exact așa ar fi. Nemaifiind în stare să rostească alte vorbe răutăcioase, se duse către ușă, privi pe culoar și, ușurată că nu era nimeni, ieși din cameră.

– Să te ia naiba! strigă el către silueta ei care se îndepărta. Să-mi scrii! Anunță-mă!

– Da, da, am să te anunț! încuviință ea, dorindu-și să plece cât mai repede, și fugi fără să privească înapoi.

Capitolul 18

John privea absent în timp ce trecea în trăsură pe străzile Londrei, însă nu avea energia necesară pentru a admira peisajul. Ziua de august era înmiresmată, peluzele din cartierul Mayfair fiind tunse impecabil, iar florile în toată splendoarea lor, însă el abia dacă observă. Trase perdeaua și se rezemă de spătarul banchetei.

În câteva minute, avea să ajungă la casa din oraș, fapt care-l chinuise pe durata întregii călătorii, și își înăbuși senzația de groază. Nu avea de ce să regrete întoarcerea în Londra. Nici nu avea să continue să se pedepsească pentru ce se întâmplase cu Emma. Era prea târziu pentru a-și îndrepta comportamentul năvalnic.

Era prea importantă pentru ca el să-i fi pus în pericol reputația, să o fi rănit sau să fi abuzat de ea câtuși de puțin, așa că nu înțelegea de ce continuase și ejaculase în ea.

Cu o desconsiderație catastrofală față de ea și de el, continuase, după ce îi jurase că nu avea să o facă. Singura explicație rațională la care se putea gândi – și cât de nepotrivită! – era că fusese deranjat din cauza despărțirii iminente dintre ei, dându-și seama că avea să fie un lucru dureros și detestând că nu putea să schimbe rezultatul într-unul satisfăcător. Când în sfârșit făcuseră dragoste, fusese atât de minunat să fie înăuntrul ei, că se comportase ca un ticălos.

Avea dreptate să-l acuze că se comportase ca un băiat fără experiență, continuând impulsiv, fără să se gândească la consecințe, însă o parte din el se bucurase că făcuse asta. Sperase prostește că avea să rămână însărcinată. Și o marcase ca fiind a lui, lăsând-o poate însărcinată. Era un instinct sălbatic, primar, și nu-și putea imagina de unde izvorâse.

Deși crezuse dintotdeauna că nu putea avea copii, Emma era îndreptățită să se simtă alarmată. O pusese în primejdie și se pusese și pe el, iar când avusese de înfruntat mânia ei, nu făcuse nimic care să sugereze că avea să se revanșeze.

Singura lui sugestie privind îndreptarea greșelii fusese să o facă amanta lui! Pe Emma! Pe care o considera unică, prea bună. Cum putuse să o insulte în asemenea hal? Când discutase despre această posibilitate cu ea, fusese supărat, obosit și nu gândea limpede, dar toate acestea erau scuze jalnice.

Nu voise să-i devină amantă. Și cu siguranță nu-și dorise să o ia de soție! Avea să fie un soț jalnic, și nu-și dorea să împovăreze o femeie atât de minunată prin prezența lui detestabilă pentru tot restul vieții.

Așadar, ce voise ea? Ce anticipase el? Ce rezultat spera să obțină?

O mie de întrebări îi treceau prin minte. Dacă o lăsase gravidă? Dacă – fix în acel moment – ea era însărcinată cu fiul lui? Ce-avea să facă ea? Ce-avea să facă el? Cum putea să îndrepte lucrurile? Gândurile frenetice îl amețeau repetând necontenit un posibil dezastru, așa că el le îndepărtă.

Cu siguranță nu avea să se gândească la un dezastru! De când ea plecase din dormitor mânioasă, el fierbea și se frământa. Pe durata călătoriei de la Wakefield, fusese însoțit de remușcări și de regrete, de parcă ar fi avut mai multe greutăți atârnate de gât care-l lăsau fără aer.

Se bucura de revenirea acasă! Nici n-avea să pretindă că nu era așa.

Deși nu se reușise, măcar încercase să repare gafa. Se oferise să o ia de soție, un avantaj de care orice femeie singură din Anglia s-ar fi agățat numaidecât, însă ea îl refuzase. Da, se înfuriase și fusese derutat când îi făcuse propunerea, dar făcuse totuși oferta, iar ea îl refuzase cu dispreț.

Înțelesese, precum înțelesese și el, că *nu* era bărbatul potrivit pentru ea.

Relația lor se sfârșise. Nu fusese decât o aventură, o iubire ispititoare frumoasă și distractivă, o metodă delicioasă de a scăpa de monotonie cât timp stătuse la țară, dar nimic mai mult de-atât.

Se terminase! De tot! Gata!

O voce lăuntrică îi amintea cât de mult o plăcea, cât de mult îi îndrăgise compania și îi prețuise opiniile, dar nu avea de ce s-o asculte. Își putea stăpâni deznădejdea! Scăpase de plictiseala și de oboseala care îl conduseseră în brațele ei. Întreaga Londră era, din nou, la dispoziția lui întru delectare, și era hotărât să se bucure de fiecare distracție desfrânată, păcătoasă pe care o putea găsi.

Începând chiar de-acum!

Înainte de finalul săptămânii, Emma Fitzgerald nu avea să fie decât o amintire neplăcută. Peste câteva luni, dacă începea din nou să umble după femei, nici nu avea să-și mai amintească de ea, nici de zâmbetul ei sau de frumoșii ei ochi căprui.

Avea să dispară complet din amintirile lui. Și ce bine că scăpa de ea!

Trăsura se opri în fața casei, iar el zăbovi în vreme ce vizitiul așeză treapta și se pregăti să deschidă portiera. Coborî, uitându-se la casa lui impunătoare și goală. Rutherford plecase înaintea lui, așa că servitorii așteptau probabil să-i facă voia, însă nu se grăbi să intre.

Zăbovind, privi cum erau descărcate bagajele, apoi, nemaiavând ce sa facă, înaintă către ușă. Exact atunci, Rutherford îl salută cu o plecăciune slugarnică.

Se plimbă prin foaier, privind în jur. Știind că detesta lingușitorii, Rutherford se asigurase că personalul rămânea nevăzut, așa că păreau a fi doar ei doi în toată casa.

– Stăpânul Ian a eliberat locuința? întrebă el impasibil.

– Da, domnule. Lucrurile lui nu mai erau când m-am întors.

John oftă.

– A lăsat vreun bilet? Sau vreo informație privind locul unde va sta?

– Nu, domnule.

Slujitorul încercă să pară indiferent, deși era ros de curiozitate. Fiecare bârfitor din oraș ar fi dat orice să afle detalii, dar nimeni nu avea cum să scoată ceva de la John.

Să speculeze până nu mai pot!

Privi pereții, mobila scumpă de pe coridorul lung și se gândi să urce, poate să facă o baie și să ceară să i se aducă cina, însă holul către dormitorul lui ducea și către camerele lui Ian și nu suporta să treacă pe lângă ele și să vadă că lucrurile fratelui său nu mai erau acolo.

Simțind brusc nevoia de a rămâne singur, se învârti și ieși, strigând către vizitiul care voia să ducă trăsura și îi ceru acestuia să aștepte.

– Pregătește-te de un alt drum, Rutherford, spuse el. Peste o zi sau două aș vrea să plec să fac turul proprietăților din Yorkshire. Vreau să mă ocup de moștenirea mea și să revin acasă înainte să treacă toamna.

– Cum doriți, domnule Wakefield.

– Deocamdată merg acasă la Georgina.

Stăpânirea de sine a lui Rutherford cedă, și bărbatul făcu o grimasă, însă își reveni rapid, mascând neplăcerea cu eficacitate. Deveni atent, sperând ca angajatorul lui să nu fi observat.

John se apropie de el, îl cercetă, gândindu-se că ar putea să-l îmboldească pe Rutherford să-i dea un răspuns. Dacă omul era suficient de deranjat cât să se trădeze, John voia să știe de ce.

– Ai vreo problemă cu faptul că o vizitez pe domnișoara Howard?

– Nu, domnule, zise și înghiți în sec. Deloc, dar dacă...

Nu-și putu sfârși întrebarea, așa că John continuă:

– Dacă... ce?

– Dacă primim vești de la domnișoara Fitzgerald? Ce să-i spun?

Așadar... Rutherford se gândea la Emma? John își imaginase că fuseseră discreți, însă nu toate secretele puteau fi păstrate. Își ținuse Rutherford suspiciunile pentru el sau – mai probabil – le împărtășise în stânga și în dreapta? Ei bine, John nu avea să alimenteze zvonuri aiurea sau presupuneri deplasate.

– Te referi la fata vicarului, de la Wakefield? Se prefăcea că nu o cunoaște sau că nu avea nici o legătură cu ea și – era convins – își semnă intrarea în iad făcând asta. De ce naiba m-ar căuta pe mine fătuca aia?

Dezgustul și dezamăgirea lui Rutherford erau evidente. Îl cercetă cu severitate pe angajatorul său, după care mormăi:

– Fără nici un motiv, presupun.

– Așa mă gândesc și eu, mârâi John.

Curajos, Rutherford adăugă:

– Începuse să-mi placă atitudinea ei îndrăzneață, domnule.

Simulând nepăsarea, John ridică din umeri și insistă:

– N-am petrecut cu ea suficient de mult timp cât să-mi dau seama de asta.

Își feri privirea, neputând suporta condamnarea ostentativă a lui Rutherford, și plecă rapid către trăsură, în care urcă fără să-și ia rămas-bun. Vizitiul lui obosit porni la drum, și, în scurt timp, ajunse în fața casei Georginei.

Deși era bine-venit la orice oră, încercase să fie politicos și-și anunțase întotdeauna vizita. Acum ea nu știa că el era în oraș, așa că gestul lui era nepoliticos, dar nu-l interesa. Se simțea îngrozitor și murea de nerăbdare să facă ceva neglijent, ceva nesăbuit, să se destrăbălează până uita de el, până ce sufletul și mintea lui aveau să se liniștească. Măcar de-și găsea liniștea!

Ușa era încuiată, și nu ciocăni, ci folosi cheia pentru a intra. Nu era nici un servitor prin preajmă, însă recunoscu râsul Georginei, ce răzbea până la el din camera de zi. Din moment ce nu-l aștepta, își dădu seama ce era cu voioșia asta în mijlocul căreia nimerise.

Urcă scările către salonul dezordonat și către cele două femei care se aflau în el.

Georgina și sora ei, Gwenda, erau tolănite pe canapele, în rochii aprins colorate, cu părul desfăcut și picioarele goale. Rochia Georginei era strânsă pe corp, însă cea a surorii ei era mai largă, și avea unul din sâni expus și o coapsă sprijinită pe pernele canapelei.

În mod limpede, se delectau cu obiceiurile lor obraznice: băutură și țigări. O pipă exotică stătea lângă o carafă cu coniac, iar aerul din încăpere era îmbibat de fum și mirosea greu a opiu.

Era o scenă depravată, sordidă, genul de scenă pe care o întâmpina de obicei cu mult entuziasm; însă de data aceasta nu simți nici o bucurie. De fapt, era chiar revoltat, dar își stăpâni sila, încercând să nu simtă nici o emoție față de ceea ce avea să facă.

– Bună, Georgina.

Se rezemă de tocul ușii, cu brațele încrucișate pe piept.

– Wakefield!

Sări de pe canapea, dar mișcarea rapidă o dezechilibră, așa că se prinse de canapea pentru a se ține pe picioare.

Groaza provocată de apariția lui neanunțată fu evidentă. În mod clar, nu avea nici un chef să-l distreze, dar afișă un zâmbet amabil și se prefăcu încântată.

– Cât mă bucur să te văd. Când ai ajuns acasă?

– Chiar acum. Pășii în cameră de parcă era stăpânul casei – ceea ce și era – și, în mod irațional, fu puțin dezamăgit de întâmpinarea ei lipsită de sinceritate. O asemănare cu Emma îi veni dintr-odată în minte. Fusese dintotdeauna veselă, însuflețită și chiar fericită când era cu el, iar el alungă acea imagine enervantă.

Georgina era plătită – și încă foarte bine – să se ocupe de el. Sentimentele nu intraseră vreodată în calcul, iar el n-ar fi vrut niciodată ca ea să se prefacă atașată de el. Se purta ca un tont stângaci.

Cu un gest grațios, ea îl invită pe canapea.

– Îți amintești de sora mea, Gwenda?

– Desigur.

– Lord Wakefield, rosti Gwenda, și una din mâinile ei alunecă pe talie, desfăcându-și centura, în vreme ce faldurile rochiei ei se mișcau, lăsând să i se vadă goliciunea.

Moderne, senzuale, ispititoare, formau un cuplu frumos, îndrăzneț, aventuros, gata de orice distracție, însă, în mod bizar, el nu simți nici cea mai slabă dorință. Pentru un scurt moment, fusese tentat să plece, să le lase în rutina lor depravată și să se lipsească de desfătarea trupească, dar, de îndată ce gândul acesta absurd se contură, pufni în râs.

De ce să se abțină? Nu avea obligații față de nici o femeie, nu era reținut de nici o constrângere. În patruzeci și opt de ore, avea să plece către Yorkshire. Înainte de asta, era nerăbdător să se delecteze cu activitățile lui preferate – și nu se simți deloc vinovat din cauza acestei decizii.

– Vrei ceva de băut? întrebă Georgina, alungând liniștea ciudată care se așternuse între ei.

– Aș vrea, da.

Luă un pahar, îl umplu cu whisky și i-l întinse lui. Degetele lor se atinseră, iar el observă că nu simți nimic ca urmare a contactului.

Se concentră din nou asupra băuturii și înghiți o gură, cum făcea de obicei, dar, pentru că abia de mai pusese băutură în gură de când o cunoscuse pe Emma, își pierduse rezistența, iar lichidul îi arse gâtul. Ochii îi lăcrimară și aproape că se făcu de râs tușind și scuipând.

Adunându-și repede puterile, se adresă Georginei:

– Am avut o călătorie tare obositoare. Aș vrea să fac o baie, urmată de un masaj și să de cină. Sunt lihnit.

– Sigur, John.

Între timp, ea își recăpătase stăpânirea de sine și sări de parcă nimic nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să-i satisfacă orice capriciu.

Se ridică pe vârfuri și îl sărută pe buze într-un fel care îl enervă, după care ieși pentru a-i chema pe servitori.

După ce plecă, Gwenda bătu ușor cu mâna în canapea, afișând un zâmbet natural care promitea multe episoade de extaz erotic.

– Nu ne-am mai văzut de o grămadă de timp, Lord Wakefield.

– Da, așa este, admise el, apoi traversă încăperea și se așeză.

*

Georgina zăbovea la masa unde lua micul dejun, sorbind ciocolata caldă și contemplând plicul sigilat aflat dinaintea ei. Nu se grăbea să-l deschidă. Orice mesaj conținea acel plic era primejdios și putea să-i schimbe viața pentru totdeauna.

Părea ceva primejdios – simțea asta cu toată ființa ei –, o presimțire feminină că aveau să fie vești proaste.

Scrisoarea era de la domeniul Wakefield și fără îndoială avea să explice ce se întâmplase cu John. Înainte ca el să plece la Yorkshire, vizita lui scurtă fusese descurajantă. Stătuse îmbufnat, evident tulburat de o dilemă importantă, și nu voise – sau poate nu putuse – să petreacă din cauza acelei îngrijorări.

Nimic din ce încercase ea nu reușise să-i alunge tristețea și mare parte din pasiunea lui pentru vicii și depravare dispăruse, ceea ce era o descoperire îngrozitoare pentru cineva ca ea.

Dacă avea să continue cu această stare și renunța complet la tendințele lui de a-și trăi viața la maximum, ce avea să se întâmple cu ea?

Era necesar să ia măsuri drastice. Trebuia să fie hotărâtă, dar, în același timp, nu greșea cu nimic dacă începea să investigheze în particular și discret alte oportunități financiare – doar pentru eventualitatea în care eforturile ei dădeau greș și aranjamentul cu John lua sfârșit.

Ridică plicul și-l examină, verificând greutatea și dimensiunea acestuia în palmă. Fusese destul de ușor să-l însușească din corespondența zilnică a lui John. Servitorul care îl furase era un jucător împătimit care avea întotdeauna nevoie de bani, ceea ce Georgina îi oferea bucuroasă în schimbul unor servicii.

O femeie nu putea avea niciodată prea mulți prieteni în locurile potrivite!

Nu era convinsă ce anume o făcuse să caute o scrisoare, dar acum, că sosise corespondența, se bucura nespus că avusese o asemenea intuiție.

Sătulă să stea în suspans și să tot amâne inevitabilul, vârî degetul mare sub sigiliu și îl ridică ușor, cu grijă. Dacă nu era ceea anticipase ea, avea să-l resigileze și să-l strecoare în cutia poștală

a lui John, fără ca nimeni să-și dea seama că plicul lipsise pentru o vreme de la locul lui.

Cu un calm imperturbabil, parcurse textul, cu buzele curbate a dezgust, în timp ce inima îi bătea la gândul că dezastrul era iminent.

În documentul îngrijit, scris de o femeie, stătea scris:

Dragul meu John, regret că mă văd nevoită să-ți scriu aceste vești teribile, dar, când ne-am despărțit, mi-ai spus să te contactez dacă se întâmplă ceva...

Când termină de citit pagina, clătină din cap dezgustată.

– Fată proastă, tare proastă! bombăni ea în încăperea tăcută.

Împături din nou hârtia și lovi marginea acesteia de lemnul mesei, fierbând, speculând, gândindu-se la ce avea să se întâmple dacă John afla vestea – și ce urma să se întâmple dacă nu o afla.

Ce să facă el cu aceste vești?

În cele din urmă, hotărî că nu exista decât o soluție. Gândul că el ar putea sări să o ajute pe destrăbălata aia i se părea greu de suportat.

Epistola trebuia distrusă.

Dacă avea să afle ulterior că flușturatica scrisese pentru a-l informa despre situația ei, avea să fie prea târziu pentru ca el să intervină, și nimeni nu avea să se întrebe vreodată cum de se pierduse scrisoarea de la ea.

Serviciile poștale nu erau deloc de încredere.

O lumânare stătea aprinsă pe bufet. O smulse și ținu colțul scrisorii deasupra flăcării. Odată ce foaia deveni prea fierbinte, îi dădu drumul pe farfurie, iar acesta se prefăcu în scrum, după care se duse până la vatră și aruncă bucățile rămase în foc.

În vreme ce ultima dovadă dispărea, ea folosi un șervețel să se șteargă pe degete, înlăturând orice semn că umblase cu mâinile în scrum, după care urcă la etaj pentru runda de după-amiază de socializare.

*

Emma rătăci pe holul casei parohiale și cercetă detaliile casei în care se născuse și în care crescuse. Pentru că locul acesta era acum reședința unui burlac, multe lucruri erau diferite față de cum fuseseră pe vremea când locuința era folosită de familia Fitzgerald, însă ambianța familiară o liniștea.

„Pot face asta!" își spuse în sinea ei. „Pot!"

Trecuseră zece săptămâni de la teribilul incident din dormitorul lui John, când se iubiseră atât de tandru și se luptaseră atât de încrâncenat. De la acea întâlnire desfrânată, se întrebase adesea cum de doi oameni care împărtășiseră momente atât de intime ajunseseră la un punct atât de urât în relația lor.

Îl ura! Îl iubea! Și simțea cu intensitate fiecare schimbare tumultuoasă de senzații.

Cum putea pasiunea pentru el să o aducă într-un asemenea hal?

Umilită, degradată, înnebunită, se duse până la bibliotecă, unde menajera spusese că Harold era în final gata să o primească. O lăsase să aștepte aproape o oră, după care pierduse vremea uitându-se la ceas, numărând cât de greu se scurgeau minutele.

Dacă nu s-ar fi aflat într-o asemenea strâmtoare, Emma ar fi refuzat să-i facă jocul. Încerca să îi demonstreze ceva sau să o învețe o lecție, dar ea nu-și dădea seama care era intenția lui. Era însă într-o stare jalnică, motiv pentru care așteptase.

Deși nu știa sigur ce anume se întâmplase între timp, era evident că el nu mai părea dornic să o ia de soție. Ideea că el s-ar fi putut răzgândi o făcu să se înfioare.

Dacă nu mai era interesat, ce avea să facă ea? Ce opțiuni avea?

Mai demult, fusese un vizitator frecvent al ei, dar în ultima vreme îl văzuse doar foarte rar. Nu îi mai propunea să meargă la picnic sau la plimbări cu trăsura, nu o vizita să o întrebe de sănătate. La biserică, ea și Jane îl salutau după slujbă, dar el era rece și rezervat, și din atitudinea lui față de ea, se cunoștea că ceva se schimbase radical.

Emma se temea că îl enervase, deși nu-și putea da seama cum anume. Putea fi foarte plicticos, tipicar, deși ea încercase întotdeauna să fie politicoasă. Și totuși, ceva îl îndepărtase.

Reuniunea din sat, unde enoriașii sărbătoreau recolta la final de septembrie, se ținuse cu o săptămână înainte, iar ea fusese sigură că el avea să o invite să-l însoțească, însă el nu o făcuse, și pentru ea era un semn rău având în vedere circumstanțele.

Fiind tot mai îngrijorată, se apropie de bibliotecă.

Ușa era deschisă, dar ciocăni oricum, răceala dintre ei făcând-o să se simtă incomod din cauză că dăduse buzna. Nemulțumită, observă că el stătea la biroul care-i aparținuse tatălui ei, cufundat în hârtii, și că nu ridică privirea atunci când ea intră.

Îi era dor de tatăl ei, de existența ei din acele vremuri, de modul cum se desfășura viața ei pe vremea când nici nu-și dădea seama cum treceau zilele, când nu existau surprize la care să se aștepte, nici catastrofe, nici suferință sau mâhniri. Nici un John Clayton care să facă prăpăd în viața ei.

Tatăl ei fusese un bărbat plin de compasiune, care își petrecuse toată viața ajutându-i pe cei mai puțin norocoși.

Cât de enervant că lui Harold i se dăduse voie să fie succesorul tatălui ei! Era furioasă în mod inexplicabil, dar își reținu orice comentarii, ca să nu trădeze sentimente cărora nu îndrăznea să le dea glas.

– Ia loc.

Era enervat, ca și cum vizita ei era o pierdere de vreme.

Fiind ocupat cu sortarea și aranjarea documentelor, el o ignoră, înfuriind-o cu lipsa lui de politețe, dar Emma se stăpâni. Având în vedere starea curentă și dificilă a relației lor, nu putea să arate nici cea mai mică urmă de iritare.

După o îndelungă cugetare privind condiția ei, se hotărâse să-l caute pe Harold pentru a-i cere ajutorul. Îi scrisese vicontelui de Wakefield cel preamărit, însă acesta nu se sinchisise să-i răspundă, și nu mai era nimeni la care să poată apela. Cu siguranță, nu putea apela la mama ei. Chiar dacă aceasta ar fi fost în toate mințile, nu fusese niciodată o femeie puternică și nu ar fi putut face față unor asemenea vești. Iar Jane era mult prea tânără.

Emma nu avea nici o confidentă de încredere și, deși se înțelegea bine cu multe dintre femei, nu putea discuta cu ele situația ei.

O asemenea veste ar fi circulat imediat prin vecini, iar Emma avea nevoie de discreție absolută.

Deși se chinuise, nu găsise nici o alternativă. Nu mai cunoștea nici un alt gentleman care ar fi putut să o ajute. Numai pe Harold. La început, el fusese îndrăgostit lulea, aproape obsedat de ideea de a se căsători cu ea. Acest tip de afinitate nu avea cum să înceteze peste noapte. Probabil că încă o simpatiza.

Se ruga să-și găsească vorbele potrivite pentru a-i prezenta situația – fără să se umilească!

– Ce s-a întâmplat? întrebă el deodată.

Aruncă deoparte hârtiile și se răsuci în scaun, cu degetele strânse pe piept – în privire i se citea un soi de venin care o sperie, care era absurd.

Acesta era Harold! Anost, plictisitor, mătăhălos, Harold cel de încredere.

Pentru o clipă, șovăi, după care reveni:

– Trebuie să-ți vorbesc.

– În calitate de...? Preot?

– Da, dar speram să-ți vorbesc și ca unui prieten.

Zâmbi nesigură, dar el nu-i arătă în schimb nici urmă de amabilitate.

– Închide ușa, spuse el și făcu semn cu capul către ușă.

Ridicându-se, se duse și o închise. Îi simți privirea tăioasă în ceafă, dar reveni pe scaun, cu fruntea sus, deși mâinile îi tremurau, iar ea și le vârî sub fustă.

– Am o mărturisire de făcut și...

– Poftim? strigă el, întrerupând-o. Nu te aud.

– Ei bine... ai vrut să te căsătorești cu mine vreme de câteva luni – o privea cu atâta răutate, că nu era sigură că avea s-o lase să-i mărturisească tot adevărul, așa că se grăbi – și te-am tot amânat. Mărturisesc că am fost nepoliticoasă, dar în ultima vreme mă întrebam dacă... dacă... ai vrea...

Deși își imaginase această conversație de nenumărate ori, realitatea nu semăna deloc cu ce avusese ea în gând. Nu putea exprima ceea ce dorea. Rușinea era prea mare, iar povara ei o se părea de neconceput.

De fapt, ea abia dacă îl cunoștea pe Harold și fusese ridicol să-și închipuie că putea să-l roage să o protejeze de batjocura celorlalți, că putea să-i anuleze păcatele în ochii comunității. Era pur și simplu disperată, iar neliniștea nu o ajuta prea mult.

Nu putea face asta. Nu lui. Nimănui.

O, ce n-ar fi dat să-l poată strânge de gât pe John Clayton! Dacă ar putea să-și încolăcească mâinile în jurul gâtului lui pentru zece secunde amărâte, n-ar fi regretat ziua aceea!

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să vin.

Dădu să se ridice, dar vocea lui ascuțită o opri.

– Stai jos! porunci el, bătând darabana furios pe masă. Poți să-mi spui orice. În definitiv, suntem *logodiți*.

Fără îndoială că se prefăcea îngrijorat pentru ea, iar cuvântul „logodiți" avea în el atâta ranchiună și dispreț, că ea se trase la distanță de el, dând să plece, fiind însă îngrijorată pentru că nu știa cum putea să o facă. Și-apoi, gândurile ei erau atât de agitate, panica ei atât de mare, că nu putu să ia o decizie care să-i salveze viața.

Alunecă pe scaun și nu putu rosti un cuvânt, nu putu să explice de ce se afla în biblioteca lui. Lacrimile stăteau să-i curgă. Devenea din ce în ce mai sensibilă și cel mai mic lucru o făcea să plângă. În plus, era extrem de obosită. Din cauza muncii grele. Din cauza chinului, și a trudei, și a disperării.

– Dă-mi voie să ghicesc, o mustră el. Ești într-o situație grea și ai nevoie de mine ca să ieși din ea.

– Așa credeam, dar m-am înșelat. Nu-ți pot cere așa ceva.

– De ce nu, dragă Emma? Sunt logodnicul tău! În curând voi fi soțul tău! Ce s-a putut întâmpla atât de îngrozitor încât să nu poți împărtăși cu mine?

Felul jignitor în care vorbea, atitudinea și ostilitatea lui erau atât de nepotrivite omului pe care-l știa ea, că nu-și putea da seama ce anume îl făcuse să devină atât de dușmănos. Ocolind masa, se așeză în fața ei. Nu era extrem de înalt, dar ea stătea jos, așa că el o intimida cu prezența.

– Ai venit, cumva, aici ca să-mi spui că ești gravidă? Cu alt bărbat?

Emma se cutremură.

– De unde știi?

Răutatea lui căpătă proporții.

– Deci este adevărat!

– Da.

Își privi pântecele, conștientă că privirea lui licărea îndreptată către abdomenul ei, către sânii ei, și el o evaluă într-un mod cât se poate de libidinos și de disprețuitor. Cercetarea fu atât de meticuloasă, că Emma se simți ca și cum ar fi fost dezbrăcată în fața lui și se chinuia să reziste impulsului de a-și acoperi trupul cu mâinile, ca el să nu o mai privească în asemenea fel.

– Ți-a plăcut să îți faci de cap cu vicontele tău cel drag, Emma?

Dumnezeule! Știa despre John! Cum putea ști?

– N-am vrut să...

– Gura! Se aplecă, apropiindu-și fața de a ei, forțând-o să-l privească. Te-ai făcut de rușine! Și pe mine m-ai făcut de rușine! Ai idee cât de dezgustat sunt de ceea ce-ai făcut?

– Nici nu pot...

– Voiam să te iau de nevastă! Să te cinstesc și să te respect! Mi-a păsat de tine. Am avut grijă de tine. Tot ce așteptam în schimb era să fii virgină când ne căsătoream. Am cerut prea mult?

– Nu.

– În schimb, ești pângărită, spurcată, însărcinată! Îndrăznești să vii să mă implori să te iau de nevastă! Să cresc alt copil de parcă ar fi al meu!

Înainte ca ea să-și dea seama de intenția lui, el se îndreptă și o plesni cât de tare putu. Emma se clătină, încercând să scape de mânia lui.

– Târfă!

Clocotea. O plesni din nou, aruncând-o de pe scaun direct pe podea.

– O, Doamne! O, Doamne! gemu ea iar și iar, ținându-se de obrazul lovit.

– Și cum a fost, Emma, să ți-o tragi cu nobilul tău drag? I-ai supt-o? L-ai lăsat să ți-o tragă în fund? Fiecare remarcă a lui era ca o lovitură sălbatică. Cât de departe aveai să mergi înjosindu-te doar ca să-i atragi atenția?

Târându-se în genunchi, Emma se chinui să-și recapete echilibrul ca să poată pleca, dar era atât de uluită, că nu putu să reacționeze. Mușchii ei nu ascultau nici cea mai elementară comandă.

Nimeni n-o mai lovise vreodată, și era complet bulversată de purtarea lui necivilizată, îngrozită de brutalitatea care putea urma. Încercă să se târască, însă el o înșfăcă de gât, stând deasupra ei și scuturând-o.

– Povestea ta este jalnică! Atât de obscenă! Fiica inocentă a vicarului, sedusă de marele lord! O strânse de gât, zgâlțâind-o și făcând-o să plângă. Cum a reușit să te atragă? Cu bani? Cu podoabe? Cât de puțin timp a trecut înainte să te facă să-ți desfaci picioarele?

– Nimic, spuse ea. Nu mi-a oferit nimic.

– Trebuie să-ți fi promis ceva. Ce anume? Dragoste eternă? Devotament total? Ca și cum atingerea ei îl făcea să se revolte, îi dădu drumul și se îndepărtă, dar nu înainte de a o lovi în coaste atât de tare, că i se tăie respirația. Ei bine, vezi acum cât de mult valorează promisiunile lui, nu-i așa? Unde este acum, Emma? Unde este stimabilul tău lord acum, după ce te-a adus în situația asta patetică?

Cu furia dezlănțuită, se îndepărtă de ea, ca și cum nu mai avea de gând să facă și alte gesturi violente, iar panica ei se domoli. Nu credea că avea să o lovească din nou, dar nu putea fi sigură. Derutată, dezorientată, se chirci pe covor. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Harold avea dreptate: Cum putuse John să-i facă asta – cum putea orice bărbat care avea conștiință să facă una ca asta? –, să provoace acest dezastru după care să plece nestingherit?

Nici nu-i scrisese vreo scrisoare ca să o întrebe de sănătate. Nu-și trimisese niciodată vreun servitor pentru a vedea ce mai făcea. Casa mai bună pe care i-o promisese – pe care ea spusese că nu o voia – nu se concretizase niciodată.

Plecase în Londra și uitase de ea.

În ultima lui zi la Wakefield, insistase să fie înștiințat dacă rămăsese gravidă, așa că, odată ce bănuielile îi fuseseră confirmate, îl anunțase, dar nu primise nici un răspuns la scrisoare. Dacă îi mai rămăsese vreun pic de afecțiune pentru ea, n-ar fi trebuit

să răspundă? Chiar dacă ar fi făcut-o numai cu scopul de a-i trimite ceva bani...

Harold fusese singura ei speranță – chiar dacă slabă și îndepărtată. Ce avea să se întâmple cu ea? Cu mama și cu sora ei? Nu suporta să se gândească la asta!

Umilită, rușinată, nu știa de când stătea acolo, cu Harold privind-o din cealaltă parte a camerei, însă vocea lui o scoase brusc din reverie.

– Termină cu bocetele și ridică-te. M-am săturat de tine.

Slăbită și abia ținându-se pe picioare, se ajută de brațul fotoliului pentru a se sălta în picioare. Arăta groaznic, cu nasul roșu și ud din pricina plânsului, cu obrazul umflat și pulsând din cauza loviturilor primite. Părul îi era ciufulit, iar câteva agrafe i se împrăștiaseră, așa că se aplecă să le ia.

– Voi anunța căsătoria duminică, spuse el deodată, dar nu putem amâna patru săptămâni întregi. Vom aștepta puțin, iar nunta se va ține în două săptămâni începând de azi.

Nu-i venea să creadă că el era convins că ea avea să se mărite cu el după ceea ce tocmai se întâmplase.

– N-am s-o fac, nu.

– Ba ai s-o faci!

Se aplecă deasupra ei, speriind-o din nou.

– Și dacă refuz?

– Voi pune bărbații din sat să te târască până la biserică și să te lege și să-ți pună căluș, după care te voi acuza de preacurvie. După care vei fi izgonită. Doar cu hainele de pe tine.

– Vecinii nu mi-ar face niciodată una ca asta! protestă ea, deși nu era atât de încrezătoare precum pretinse.

Cine putea ști cum avea să reacționeze lumea?

– Pentru o persoană care pretinde a avea habar despre condiția umană, chiar nu înțelegi oamenii. Râse perfid. Se vor bucura să te vadă defăimată, se vor bucura nespus să vadă că o persoană atât de pioasă și de cinstită ca tine a păcătuit în asemenea hal. Mai ales cu un bărbat ca Wakefield. Este urât de toată lumea.

Acest lucru nu era neapărat adevărat, nu după ce-l convinsese să anuleze evacuările și să amâne chiriile, dar de aceste avantaje se bucuraseră numai câțiva dintre cei nevoiași. Care era opinia

generală? Familia Clayton era adesea învinuită de diverse nenorociri, dintre care unele se petreceau din vina lor, unele nu. Exista un grup de instigatori plini de resentimente și de rea-voință. Aveau acele suflete nemulțumite să-i urmeze ordinele lui Harold doar ca să se răzbune pe John?

Ura lui Harold era evidentă, iar ea se simți datoare să întrebe:

– Dacă mă urăști atât de mult, de ce ai vrea să te însori cu mine?

– Beneficiile vor fi mai numeroase decât pierderile.

O trase aproape, lipind-o de el, astfel că Emma îi simți mădularul erect! Era tare ca un bolovan! Oricât de scârbos părea, el fusese excitat de ceartă, fusese atâțat de ură.

Se chinui să se elibereze, să mărească distanța dintre ei, însă el o ținea prea strâns și se lipise de coapsa ei, ca ea să-i simtă erecția. În mod jignitor, îi mângâie sânul, jucându-se cu el, frământându-l, ciupind-o ca să o doară.

– Îmi imaginez că se vor petrece o mulțime de scene deocheate în dormitorul nostru. Se aplecă să o lingă și să-i muște lobul urechii. Vor fi avantaje în a fi căsătorit cu o târfă.

– Ticălosule! urlă ea, tremurând de dezgust, iar el o ciupi și mai tare de sfârc.

– Desigur, fapta mea bună nu o include și pe dementa de maică-ta. Voi lua legătura cu azilele de nebuni, ca să găsesc un loc pentru ea, dar Jane va locui cu noi. O sărută pe gât, umplând-o de salivă, făcându-i scârbă. Acum, că știu ce târfă e sora ei, datoria mea de bun creștin mă obligă să mă ocup de educația micuței. Trebuie să o feresc de influența ta nefastă.

– Nici într-o mie de ani.

Râse din nou.

– Vei avea un acoperiș deasupra capului, iar reputația ta va rămâne intactă. În schimbul bunăvoinței mele, vei face tot ce spun. În fiecare noapte, Emma. Îți sugerez să te pregătești.

Adunându-și toate forțele, ea îl împinse la o parte, dar își dădu seama că reușise să scape numai pentru că o eliberase el. Era mult mai puternic decât ea; dacă ar fi vrut să o bruscheze în continuare, ar fi făcut-o cu ușurință.

– Ești nebun! strigă ea înfiorată și îngrozită.

– O să fie așa cum spun eu, o avertiză. Pregătește-te!

Emma se îndepărtă, grăbită să iasă în hol, și ieși în aerul curat, proaspăt și în lumina soarelui, dorindu-și să scape de chinul și de nebunia lui, după care fugi până acasă fără să se mai oprească.

Capitolul 19

Din loja sa de la balconul teatrului, John privi în jur și suspină adânc.

În cele două luni în care lipsise din Londra, nu se schimbase nimic, și înnebunea de plictiseală. Piesa era ca de obicei mediocră, cu aceiași oameni anoști, iar după spectacol veneau aceleași preocupări jalnice.

Dacă altădată ar fi fost plin de energie și nerăbdător să înceapă noaptea lungă presărată cu nenumăratele distracții, acum nu-și putea găsi nici măcar o urmă de entuziasm. Își pierduse răbdarea cu personajele lipsite de esență care se prefăceau a-i fi prieteni și pentru modul superficial de a-și petrece timpul, deși poate că în realitate nu-și *pierduse* interesul pentru distracții ușuratice. Bănuia că de fapt acesta nu existase niciodată.

În mod uimitor, începea să înțeleagă că o mare parte din decadența pe care o acceptase era de fapt dezgustătoare pentru el. Avusese o misiune iresponsabilă, lungă de cincisprezece ani, de a-și scoate din minți tatăl, de a împlini fiecare dintre așteptările scăzute ale bărbatului bătrân și dificil, având multe obiceiuri viciate și dedându-se celor știa că aveau să-l înfurie pe bărbat.

Când fusese tânăr, i se păruse fascinant și incitant să-și testeze limitele și să încalce toate regulile, însă comportamentul pe care-l adoptase din ură și mânie devenise în timp un mod de viață. Nu-și putea explica cum și de ce își permisese să fie atras într-o asemenea existență depravată, însă nu putea să mai ducă o existență atât de jalnică.

Poate că în sfârșit se maturizase. Sau poate că petrecerea unei lungi perioade la țară cu enervanta și neobrăzata fiică de vicar

îl forțase să se privească mai cu atenție – cum fusese, încotro se îndrepta, ce își dorea de la viitor.

Pe parcursul relației lor scurte, ea îi sancționase și îi corectase excesele și necumpătarea, îl îndemnase să se perfecționeze, și, deși crezuse că o ignorase folosindu-se de obișnuita lui abilitate de a ignora ce nu voia să audă, ceva se schimbase în el.

Transformarea începuse după ce el revenise în Londra de la Wakefield. Singur, indispus, iritat și nemulțumit, le vizitase pe Georgina și pe sora ei, intenționând să se delecteze cu plăcerile indecente pe care acestea i le-ar fi oferit, înainte să plece pentru o vreme la Yorkshire. Fusese pregătit să se afunde în viciu, să ia parte la orice perversiune pe care ar fi născocit-o Georgina, dar constatase că nu fusese capabil să ducă lucrurile până la capăt.

Stătuse puțin, mai luase ceva de băut, avusese o conversație scurtă și deocheată cu Gwenda, dar undeva între discuții și declarația lui Georgina cum că baia era pregătită pentru el, entuziasmul îi pierise. Atracția pe care o găsea adesea la un asemenea comportament sordid dispăruse și, uimindu-le atât pe femei, cât și pe sine, își terminase de băut whisky-ul și plecase fără să-și fi desfăcut măcar un buton de la manșetă.

În săptămâna anterioară se întorsese discret în Londra, însă nu o anunțase pe Georgina – nici pe oricine altcineva. În cele șapte zile, rămăsese sechestrat în casa sa din oraș, meditând asupra șederii sale la Wakefield și asupra drumului la Yorkshire.

Fusese singur de-a lungul călătoriei, cu mult prea multe ocazii să se gândească și să fiarbă la foc mocnit, și începuse să aibă o nouă perspectivă. Asupra sa. Asupra lumii.

În cele din urmă, apatia fusese cea care îl îndemnase să meargă la teatru, însă, în timp ce se uita în jur la aristocrații bogați și leneși din aceeași pătură socială ca el, nici una dintre pasiunile lui anterioare și nici unul dintre foștii săi camarazi nu îl atrăgeau câtuși de puțin.

La sosirea lui, câțiva dintre prietenii săi apropiați i se alăturaseră, și se așteptau să chefuiască împreună cu ei după spectacol. Ar fi mers la jocuri de noroc și să bea, apoi la prostituate, însă John detesta ideea de a ieși în oraș. Distracțiile lor obișnuite păreau atât de superficiale.

Zâmbi, amintindu-și de Emma Fitzgerald. Ce-ar fi gândit ea dacă l-ar fi văzut acum?

După perioada de început petrecută la Wakefield și după ce ea îi gonise însoțitorii, John nu mai jucase zaruri sau jocuri de cărți. Gustase din băutură doar cu rarele ocazii când trecuse pe la Georgina și acum chiar îi plăcea să fie treaz. Își petrecuse un deceniu într-o permanentă stare de beție și uitase cum e să ai mintea limpede, să cobori din pat în fiecare dimineață, în formă și alert.

Cât despre conduita lui sexuală...

Ei bine, părea să lase în urmă notorietatea sa de libertin promiscuu. Potențiale concubine îi ieșeau mai mereu în cale, însă, în mod neobișnuit, el nu simțea imboldul de-a răspunde farmecelor lor. La reședința Yorkshire întâlnise o văduvă deosebit de atrăgătoare care făcuse mai mult decât doar să sugereze discret că ar vrea să aibă o aventură, însă insinuările ei seducătoare nu îi măriseră pulsul – și cu atât mai puțin vreo parte a corpului.

După ce o avusese pe Emma drept iubită, nimeni altcineva nu se putea compara, și se gândea acum serios dacă nu cumva îi era destinat să rămână celibatar pentru tot restul vieții.

Împreună cu ea avusese cu adevărat parte de fericire și de pasiune și nu putea găsi energia necesară de a se culca cu altcineva doar în scopul eliberării tensiunii fizice. Simplele plăceri carnale păreau atât de lipsite de scop. Dacă avea de gând să depună atât de mult efort, își dorea mai mult decât simpla satisfacție trupească.

Voia râsete, spontaneitate, euforie, prietenie.

Altfel de ce s-ar mai obosi?

Zâmbind din nou, își aminti de Emma și de cum intrase furtunos în biblioteca lui de la moșia Wakefield. Scandalizată, țanțoșă, hotărâtă, fusese cu adevărat o priveliște demnă de admirat! Îl ademenise și îl fermecase așa cum nici nu visase vreodată că ar fi posibil.

Se gândea adesea la ea, și era mult mai mult decât o amintire întâmplătoare. Întotdeauna mintea îi fugea la ea, întrebându-se cum se mai descurca și dacă – din întâmplare – devenea și ea uneori nostalgică din cauza lui, deși probabil că gândurile care-l implicau pe el erau pline de mânie și de furie.

Obsesia lui pentru ea era ridicolă și inutilă, însă nu se putea controla. Se gândea neîncetat la ea, la soarta ei, în asemenea măsură încât ridicase peniță de câteva zeci de ori, gata să-i scrie s-o întrebe de sănătate, însă fusese prea laș să înșire cuvintele pe hârtie. Probabil că ar fi fost atât de furioasă, încât ar fi făcut bucăți orice scrisoare fără s-o citească mai întâi.

Desigur, nici ea nu îi scrisese, deși el fusese atât de sigur că avea să o facă. Primul lucru pe care îl făcuse când se întorsese din Londra fusese să scotocească prin scrisori, căutând-o pe a ei, și fusese uimit să descopere că nu primise nici măcar una. Dacă ea ar fi făcut primul pas în a reface legătura dintre ei, gestul acesta i-ar fi oferit lui curajul necesar să răspundă, însă Emma n-o făcuse – și nu o putea învinui pentru asta.

Cu siguranță că amintirile ei despre timpul petrecut împreună cu el erau extrem de diferite de ale lui. Îi oferise oare măcar o fărâmă de fericire? Existase oare măcar un moment în care să nu fi fost poruncitor sau despotic? Îl mustrase periodic că era plin de sine, orgolios, prea încrezut, și John se îndoia că distanța dintre ei îmblânzise acele amintiri vagi ale ei.

Cât de mult își dorea să poată schimba trecutul!

Acea ultimă după-amiază odioasă fusese îngrozitoare, cu toate că el plănuise să fie minunată, și pusese în umbră tot ce se întâmplase între ei. Întâlnirea lor finală ar fi trebuit să fie minunată, și nu era corect ca acea confruntare să întunece toată bucuria de până atunci.

Ea era încă la Wakefield, știa asta, pentru că administratorul moșiei făcuse o referire la ea într-o propoziție concisă dintr-un raport. Nu pomenise însă decât că aștepta ca o locuință potrivită să devină disponibilă și că spera să reușească să mute familia Fitzgerald înainte de sosirea iernii.

Din moment ce era singura informație pe care John o avea despre ea de când plecase, recitise acel pasaj de mii de ori, căutând în mod ilogic orice semnificație ascunsă care ar fi putut sta în spatele acelui comentariu obscur.

Cu siguranță că ea l-ar fi contactat dacă ar fi avut nevoie de el! Dacă situația i s-ar fi înrăutățit, l-ar fi anunțat, nu-i așa?

Chiar în timp ce această întrebare absurdă îi răsări în minte, el o alungă. Nu i-ar fi cerut niciodată ajutorul. Trebuia să accepte

realitatea! Nu voise niciodată nimic de la el, și, dacă el ar ceda și i-ar oferi prostește ajutorul, ea l-ar refuza.

Era un bărbat mândru și n-avea de gând să o implore să-l lase s-o întrețină. Trebuia să o uite, să meargă mai departe, însă problema era că nu avea nici o direcție în care să se îndrepte.

Scoțând încă un oftat lung, se ridică și își ocoli însoțitorii, ieșind din lojă înspre coridor. Lumea avea să presupună că ieșise să bea ceva sau să fumeze și că avea să se întoarcă în scurt timp. Aveau să treacă minute bune până să-și dea seama că el plecase pe furiș.

Își luă haina și pălăria și ieși agale în seara răcoroasă de toamnă. Ploua fin, iar aerul era înviorător după ce petrecuse atât timp în aerul închis din teatru, și rămase un timp în ușă, gândindu-se dacă să meargă pe jos o vreme, înainte să își cheme trăsura.

Distras, se răsuci pentru a pleca, fără să fie atent, și se lovi de o doamnă cu mantie. În timp ce o prinse de braț pentru a-și cere scuze și pentru a o echilibra, mantia îi alunecă de pe cap, și se trezi față în față cu Caroline. Era surprins să o vadă, înțelegând că – după ce începuseră să se răspândească zvonurile privind ruperea logodnei lor – își luase o vacanță lungă în Italia.

– Bună, Caro, spuse el cu afecțiune. Ce mai faci?

– Nu te privește ce mai fac, Wakefield, zise ea retrăgându-și brusc mâna.

Nu merita o astfel de reacție plină de animozitate și nu pricepea de ce era în continuare mânioasă.

– Nu fi supărată.

Ea nu-i răspunse, ci privi în lungul străzii către escorta care venea încet din spate, și el simți nevoia să adauge:

– Nu ne-am fi potrivit niciodată. Despărțirea noastră a fost pentru binele amândurora.

– Absolut! aprobă ea rapid. Sunt atât de ușurată să nu-mi mai bat capul cu risipa și extravagențele tale. Și cu târfele tale depravate!

Era suficient de impertinentă încât să pomenească despre ibovnicele lui! Avea limba atât de dezlegată, încât el se întrebă dacă nu cumva ea băuse un pic prea mult vin.

– Îmi pare rău dacă unele dintre faptele mele te-au jenat.

– Nu, nu-ți pare rău. Umilirea mea îți aducea satisfacție.

– N-am vrut să...

– Cine e amanta ta acum? îl întrerupse ea. Încă ești înhăitat cu îngrozitoarea de Georgina Howard?

– Caro!

– Sau ai cumpărat o locuință pentru micuța ta prietenă din Wakefield?

– *Prietena* mea din Wakefield? repetă el, sunând ca un idiot.

– Nu nega, John Clayton, spuse ea clocotind. Unul dintre dragii tăi amici londonezi a fost suficient de amabil încât să-mi scrie despre ea vara trecută.

– Ai primit o scrisoare despre mine? zise el neîncrezător și, la aprobarea ei concisă, întrebă: Ce scria?

– Oh, lucruri obișnuite.

Lucruri *obișnuite!*

– Cum fiica șleampătă a preotului îți captase interesul și cum aveai să mă faci de râs din nou. De aceea m-am grăbit să vin la țară. Mi-am imaginat că te pot opri – proasta de mine, spuse ea privindu-l din cap până în picioare. Mi-e milă de femeia care o să sfârșească măritată cu tine, Wakefield. Sincer, mi-e milă. Mă bucur atât de mult că nu voi fi eu aceea!

Măi să fie! Era mânioasă rău, iar el nu-i putea domoli răbufnirea, dar își dorea un strop de cordialitate.

– Ai mai auzit ceva de Ian? întrebă el politicos, convins că putea să ducă conversația către un subiect mai puțin conflictual decât lipsa lui de integritate.

Nu mai avusese nici o altă discuție cu fratele său. În timpul în care John fusese în Yorkshire, nu primise nici un mesaj la casa din oraș. Rutherford lansase câteva întrebări printre ceilalți majordomi, însă nu descoperiseră unde se afla.

– De ce aș fi fost contactată de acel animal respingător?

– Credeam că erați... erați...

Ce erau, mai exact? N-ar fi putut să descrie ce anume văzuse în bibliotecă în acea noapte.

– Fratele tău nu înseamnă nimic pentru mine, spuse ea. E un bădăran insuportabil, din clasa de jos, care se năpustește asupra unor femei neștiutoare, și cu siguranță nu e genul cu care mi-aș petrece eu timpul.

Înălță capul și îi aruncă o privire fratelui ei, Adam, care îl zărise pe John și se apropia grăbit de ei.

– Salut, Adam, spuse John străduindu-se să pară amabil în ciuda împrejurărilor.

– Dispari, Wakefield! zise Adam în timp ce o apucă pe Caro de braț și o trase înăuntru.

Întristat și tulburat, John rămase acolo mult timp după ce ei se îndepărtaseră.

O cunoștea pe Caro de când era fetiță, însă nu știa cu adevărat prea multe despre ea. Fusese vizibil atrasă de Ian, tot așa cum Ian fusese atras de ea. Acum, că era ascunsă în sânul familiei sale, avea nevoie să-și justifice păcatul desfrânat punând lipsa ei de judecată pe seama firii lui Ian.

Cât de trist că trebuia să-și justifice purtarea – acel singur moment când se lăsase în voia pasiunii – transformând-o într-o amintire dureroasă.

Renunță la ideea de a merge pe jos și îi ceru unui ușier să-i cheme trăsura. În timp ce se închidea în compartimentul trăsurii, prin minte îi treceau tot felul de întrebări: Cine i-ar fi spus lui Caroline despre pasiunea lui pentru Emma? Cine ar fi fost atât de răuvoitor?

Oamenii o iubeau pe Caro; era prea blândă și prea liniștită pentru a-și face dușmani. Cine nu o plăcea? Cine ar fi vrut să-i facă rău? Și cine ar fi cunoscut suficient de multe lucruri despre ceea ce făcea el la Wakefield?

Doar Ian și Georgina. Ian nu i-ar fi făcut niciodată ceva atât de îngrozitor lui Caro. Nici vreunei alte femei. Ceea ce însemna că rămânea doar Georgina. Dar de ce? Ce urmărise?

Ajunseră la el acasă, însă, în loc să coboare, îi ceru birjarului să meargă la locuința Georginei, și ajunseră de îndată pe strada ei liniștită. Aruncă o privire afară, mulțumit să vadă o lumânare arzând în dormitorul ei de la etaj. Pe drumul până acolo îi fusese teamă să nu cumva să fi fost plecată. Din moment ce voia să poarte o scurtă discuție cu ea, nu îi surâdea ideea de a umbla după ea.

Îi ceru vizitiului să aștepte, trecu repede de poartă și ciocăni la ușă. Era târziu, așa că n-avea de gând să dea buzna neanunțat. Mai bătu de două ori, până când se auziră niște pași. Majordomul

răspunse și, văzând cine era în prag, ridică din sprâncene de uimire.

– Lord Wakefield! Nu ne așteptam să veniți!

– Trebuie să vorbesc cu Georgina. Să înțeleg că e trează și că mă poate primi?

– Păi, da... adică ea e... eu..., spuse el agitat, aruncând o privire în susul scărilor.

– Vom discuta în salon. Imediat, adaugă el, văzând că omul nu părea să se miște.

– Da, domnule. O să-i spun.

Plecă, dar mergea enervant de încet.

– Mă grăbesc. O să urc eu.

– Dar Lord Wakefield... este... De ce nu-mi permiteți să... Aș putea...

John deja urca, iar servitorul mergea agitat pe lângă el, vorbind incoerent. Când își dădu seama că nu-l putea opri pe John, începu să țipe:

– Domnișoara Georgina! Lord Wakefield este *aici!* Urcă pe scări. *Acum!* M-am gândit că ați vrea să *știți!*

John nu-l băgă în seamă, simțindu-se dintr-odată nerăbdător să aibă acea discuție cu ea. În trăsură nu fusese complet sigur de ce urma să spună, însă gândurile i se orânduiseră treptat: era sătul de Georgina. Nu mai era aceeași persoană care fusese la început și nu mai avea loc în viața lui.

În timp ce urca, majordomul mergea agitat în spatele lui, și John își aminti de ultima sa vizită aici, când fusese la un pas de desfrâu cu ea și cu sora ei. Numai gândul la ce ar fi putut face îi dădu fiori – încă un semn care arăta cât de mult se schimbase.

Ușa era întredeschisă, așa că el o împinse până la capăt... ca s-o vadă pe Georgina goală, în plin act sexual. Ea se panică, ridicându-se din pat și încercând haotic să-și îmbrace halatul. Romeo al ei – un bărbat pe care John nu-l recunoștea – se bulucea către celălalt capăt al saltelei, încercând să-și găsească pantalonii.

Era îndesat, chelios, burtos și cu o erecție care pierea rapid.

– John! spuse Georgina tremurând, zăpăcită, îndreptându-se către cealaltă parte a patului pentru a-i bloca priveliștea oferită de celălalt bărbat. Ce faci aici?

– Te-aș putea întreba și eu același lucru.

– Nu știam că te-ai întors.

– Evident.

– Nu e ceea ce pare, zise ea foindu-se, trăgând de cordonul halatului.

– Serios? spuse el râzând. Priveliștea era deosebit de amuzantă, și se distra de minune că ajunsese într-un asemenea moment. Mie mi se pare că te-ai cam distrat cu acest flăcău bine făcut.

Îi privi pe bărbat, încercând să pară meschin, deși nici că se putea să-i pese mai puțin.

– Cum vă cheamă, domnule?

– Lord Wakefield, spuse bărbatul înghițind în sec, nu vă puneam coarne. N-aș face niciodată asta! Vă rog nu mă provocați la duel! M-ați omorî! Sunt groaznic când vine vorba despre pistoale, și eu...

John își dădu ochii peste cap. De parcă s-ar fi duelat pentru Georgina...

– Ieși! ordonă el. Bărbatul reușise să-și îmbrace pantalonii, însă nimic altceva, așa că John îi strânse de pe jos haina și încălțămintea și i le trânti în brațe. Poftim! Pleacă!

Bărbatul fugi cât îl ținură picioarele, și rămaseseră amândoi nemișcați, ascultând, în timp ce majordomul îl conduse în josul scărilor și îl dădu afară pe ușă. Georgina se apropie rapid și îl mângâie pe piept ademenitor.

– Pot să-ți explic.

– Nu-i nevoie.

– M-am simțit atât de singură fără tine. Am fost îndurerată și lipsită de putere, zi de zi, și am...

– Încetează! spuse el, dându-i mâna la o parte.

– Nu fi supărat, John, îl rugă ea, confundându-i starea de spirit.

– Nu sunt.

– N-am mai avut niciodată un amant. Niciodată în toți anii de când suntem împreună. Jur că el e primul!

– Ei, asta dacă excludem acea ocazie când ai încercat să i-o sugi lui Ian la Wakefield, dar, din moment ce te-a refuzat, bănuiesc că nu se pune.

Ea se zbârli amintindu-și de Ian – probabil fusese absolut sigură că nu avea să o refuze –, dar își mască iute mânia. Întorcându-se

cu o expresie șireată, încercă să-și dea seama cum putea să iasă cât mai bine din acest dezastru.

– O să mă revanșez, șopti ea seducător. Ești pe drumuri de o veșnicie. Ești epuizat. Lasă-mă să te destind.

Făcu un pas înainte, și el se albi la față, înecându-se cu mirosul transpirației ei, al parfumului rânced, al miresmei sexului ce plutea în jurul ei.

– Nu sunt obosit. Sunt în Londra de o săptămână.

– O săptămână! exclamă ea, clocotind. Dar nimeni...

Ea bombăni o înjurătură, dându-și seama că aproape recunoscuse un adevăr periculos, așa că el îi completă replica:

– Dar nimeni nu te-a informat?

Încercând să pară calmă, se apropie de o masă și își turnă un pahar de coniac. Deși încerca din răsputeri să pară stăpână pe sine, tremurul degetelor îi trăda agitația.

– De ce aș avea oameni care să mă informeze despre sosirile și plecările tale?

– Asta mă întreb și eu.

Îl privi precaută, încercând să găsească rapid cel mai bun răspuns.

– De parcă aș avea nevoie să te spionez, remarcă ea batjocoritoare. Sunt mai apropiată de tine ca oricine altcineva. Dacă am nevoie să știu unde vei fi sau ce vei face, e de-ajuns să te întreb.

– Deci nu și-ai băga nasul în treburile mele?

– Cu siguranță că nu. Cine a sugerat că aș face asta? Spune-mi, ca să îi pot arunca în față că e un mincinos!

– N-ar fi trebuit să îi scrii lui Lady Caroline vara trecută, spuse el trecând direct la adevăr, iar icnetul ei o dădu de gol. Comportamentul tău a întrecut orice limită, și nu-mi pot da seama de ce ai făcut-o. Ce încercai să rezolvi prin asta?

După întrebarea lui, ea renunță la orice prefăcătorie și ridică din umeri, presupunând în mod greșit că o doză de adevăr îi putea fi de folos.

– Speram că o să meargă de-ndată la Wakefield și o s-o goneasă că pe acea lipitoare evlavioasă de care erai tu îndrăgostit, zise ea dând dintr-o singură mișcare coniacul pe gât. Dar prăpădita aia proastă nici măcar de atât n-a fost în stare.

– Sperai să o gonească pe domnișoara Fitzgerald?

Ideea că Georgina era geloasă pe Emma era atât de nebunească, încât i se părea de-a dreptul caraghioasă, și poate că ar fi râs în hohote din cauza asta dacă n-ar fi fost atât de iritat.

– O prostie din partea mea, știu, dar asta e, zise ea respingându-i întrebarea cu o fluturare a mâinii, de parcă îi fuseseră iertate păcatele pentru simplul motiv că le mărturisise.

Scorpia era o minune. Când venea vorba despre uneltiri. Manevre. Intrigi și născociri. Dar să unelteasca împotriva lui Caro? Și a Emmei?

– Mă bucur că am venit aici în seara asta, spuse el.

– Și eu mă bucur, scumpule, izbucni ea, considerând că situația fusese îndreptată. A trecut prea mult timp de la ultima ta vizită.

– Nu suficient de mult timp, ripostă el, făcând-o să se încrunte și să-și strice altfel trăsăturile impecabile. Mă bucur că am fost martor la tertipurile tale, pentru că asta îmi face decizia mult mai ușoară.

– Ce decizie?

– S-a terminat între noi.

– Nu! strigă ea țâșnind spre el și apucându-l de braț. Nu poți vorbi serios. Nu și dacă însemnăm atât de mult unul pentru celălalt.

– Nu ai *însemnat* niciodată nimic pentru mine. Și nici eu pentru tine.

– Greșești. Am făcut totul pentru tine! Doar ca să fii fericit! Te iubesc! Te... Te...

Iubirea era ceva atât de nepotrivit felului ei de a fi, încât abia putea pronunța acel cuvânt, și John era dezgustat că-l spusese tocmai acum. Această intrigă patetică nu făcu decât să îi accentueze convingerea de-a scăpa de ea.

– Secretarul meu o să te contacteze cu un acord financiar care să te ajute până când îți poți aranja să ai o altă locuință. Și o să-ți las trei luni la dispoziție să eliberezi casa, dar să nu întârzii. Vreau să pleci de îndată ce trec cele trei luni.

Rămasă fără glas, îl privi aspru, apoi își transformă amărăciunea în vorbe:

– Ticălosule! După tot ce am făcut pentru tine! După tot ce-am îndurat!

– Ai fost bine plătită pentru preacurvia ta, remarcă el grosolan, așa că nu încerca să mă simt vinovat. N-o să meargă.

– O să mă răzbun pentru asta, amenință ea amarnic, ca o netoată.

– Nu, n-o vei face.

– Îți știu toate secretele, vei fi ruinat.

Înfuriat că îndrăznea să-l amenințe, se apropie de ea și o prinse de gât. Aplică suficientă presiune încât s-o lase temporar fără aer, făcând-o să îl zgârie disperată, însă el era prea puternic.

– Îți mulțumesc pentru serviciile tale, așa că n-o să îmi expun punctul de vedere cât timp îți cauți un alt protector. Însă, spuse el scuturând-o violent și aruncând-o spre pat, dacă aflu vreodată că ai vorbit despre mine, despre fratele meu sau despre orice altă femeie din viața mea cu oricine altcineva, dacă răspândești chiar și o singură poveste, o să am grijă eu însumi să nu existe nici măcar un bărbat în tot regatul care să te vrea.

– Ticălosule, repetă ea.

– Nu mă provoca, Georgina. N-o să-ți placă rezultatul, îți garantez.

Se depărtă rapid, ca nu cumva să o ia la bătaie de furios ce era. La ușă aruncă o privire către ea. Părea mai bătrână, cu pielea de obicei netedă și lucioasă acum plină de riduri și îmbătrânită, cu expresia obosită și frântă.

– Nu vreau să mai aud vreodată de tine, îi porunci el. Pleacă măcar cu mândria intactă.

Privirile li se întâlniră ca într-o luptă aprigă, apoi ea se întoarse pe spate și studie tavanul. Scoase un chicot sinistru și neliniștitor, însă John nu avea nimic de spus, așa că se roti iute și coborî scările grăbit.

– Deja m-am răzbunat, strigă ea în urma lui. O să afli curând ce am făcut. Dar o să fie prea târziu... prea târziu...

Chicotul bizar îl urmă o vreme, însă John nu îi băgă în seamă prostiile îndrugate și simți un val de euforie ca urmare a despărțirii de ea. Sentimentul de libertate era de nedescris.

Un sclav al obișnuinței, ura neînțelegerea și conflictul, așa că le evita ca pe ciumă. Accepta anumite situații mult mai mult decât

era cazul pur și simplu pentru că nu suporta prea ușor schimbările. Faptul că reușise să se debaraseze de ea era încă un lucru pe care îl putea pune pe seama Emmei.

Prin lingușirile ei neîncetate, îl transformase într-un alt bărbat. Cât de deprimant era că nimeni nu observase acele schimbări!

Se urcă în trăsură, îi făcu un semn vizitiului și porniră la drum.

Ce noapte! Când în sfârșit ajunse acasă, fu pentru prima oară când nu simți regretul de a fi ajuns; avea să se bucure de singurătate. Dar, în timp ce urcă iute treptele de la intrare, Rutherford însuși deschise ușa. Era trecut de miezul nopții, așa că promptitudinea lui era stranie.

– Aveți un vizitator, domnule. În bibliotecă.

Emma! În sfârșit trecuse peste mândria ei! Avea nevoie de el! Cât de magnific!

Își suprimă noul val de entuziasm, abținându-se cu greu să nu dea fuga pe hol, ca un băiețel extaziat.

– La ora asta? întrebă el, prefăcându-se nepăsător.

– E vorba despre fratele dumneavoastră, domnule.

– Ian? bălmăji el.

După tot ce se întâmplase în seara aceasta, nu și-ar fi imaginat și o asemenea întorsătură de situație.

Ian este aici! Vrea să-și repare greșelile? Are vești proaste?

După disputa lor de la Wakefield, îi fusese teribil de dor de Ian și se îngrijorase neîncetat întrebându-se unde era și ce mai făcea. John regreta separarea lor, îi părea rău de fiecare detaliu răutăcios al certei lor reprobabile și își dorea ca relația lor să devină din nou armonioasă.

– A sosit după ce ați plecat la teatru, clarifică Rutherford. I-am spus unde sunteți, însă nu a dorit să meargă să vă găsească. A spus că va aștepta să vă întoarceți – se opri, părând neliniștit –, și i-am spus că nu e nici o problemă dacă rămâne.

– Desigur, Rutherford, spuse John. Ian e mereu bine-venit aici. Acum, îți mulțumesc că ai așteptat, dar poți merge la culcare.

– Dacă sunteți sigur...

– Sunt sigur.

Rutherford încuviință aprobator din cap și plecă, lăsându-l pe John singur în hol. Rămase pe loc în timp ce servitorul său se îndepărtă, apoi trase adânc aer în piept, pregătindu-se pentru orice avea să urmeze și încercând să nu fie prea optimist. Având în vedere ultima întrevedere, orice primire ar fi fost acum posibilă. Se ruga pentru un sfârșit amiabil, însă dacă întâlnirea lor avea să se termine prost, nu voia să fie prea dezamăgit.

Merse până la bibliotecă și intră. Ian stătea lângă foc. Nerăbdător și posac, adoptase o postură rigidă, cu mâinile împreunate la spate, cu degetele întrepătrunse. Deși era încruntat, zâmbetul lui John se întinse până la urechi. Era al naibii de fericit să-și vadă fratele și nu se putea preface.

În ciuda neînțelegerilor lor, puteau să-și rezolve problemele. Era convins de asta.

– Ian!

– Wakefield, spuse el fără să trădeze nici o emoție.

– Am fost teribil de îngrijorat pentru tine. Ce-ai mai făcut?

– Asta nu e o vizită de curtoazie.

– Ian, ce naiba?!

Era uimit și rănit de atitudinea lui Ian, însă n-avea să înceapă discuția cu o ceartă.

– Mă bucur atât de mult să te văd. Sper că ai venit acasă pentru totdeauna.

– Aici nu e *acasă* pentru mine. N-a fost niciodată, adăugă el tăios.

Zâmbetul lui John dispăru, și suspină. Împăcarea avea să fie mai dificilă decât crezuse. Traversă camera, încercând cu disperare să vindece rănile relației lor.

– Atunci de ce-ai venit?

– Am vești din Wakefield.

„De la Wakefield? S-a întâmplat ceva cu Emma!" Se crispă, gata să se confrunte cu o catastrofă.

– Ce s-a întâmplat?

– Emma Fitzgerald e însărcinată, spuse el apropiindu-se amenințător, până când ajunseră față în față. Pentru a masca dizgrația în care-ai aruncat-o, e pe cale să se mărite cu Harold Martin, vicarul acela detestabil și turnător, care a fost desemnat după moartea tatălui ei.

– Emma e însărcinată? spuse el, simțind cum i se înmoaie picioarele.

Nu putea să accepte vestea, și oscilă o vreme extaz și groază. Lăsase o femeie însărcinată! Pe Emma! Cât de fantastic! Cât de înfiorător!

De ce nu îi scrisese? Nu știa că ar fi ajutat-o? Chiar avea atât de puțină încredere în el?

– Din moment ce nu te-ai deranjat să vorbești cu părintele Martin, spuse Ian dojenitor, n-ai nici o idee în ce situație teribilă se află domnișoara Fitzgerald, și nu îi pot permite să treacă prin asta.

– Când e nunta? întrebă el, punând singura întrebare care părea să conteze.

– Peste patru zile.

– Atât de curând?

– Domnișoara Fitzgerald nu are nici o rudă bărbătească rămasă care să acționeze în interesul ei, așa că voi fi eu protectorul ei.

– Nu are nevoie de un protector, îl contrazise John. O iubesc, mereu am iubit-o. Acum, că m-ai informat de problema ei, o voi ajuta.

– Lasă-mă să fiu sigur că pricepi, spuse Ian neîncrezător, măsurându-l din priviri. Ai două săptămâni să te îngrijești de situația ei. O să îți asumi răspunderea, altfel o să ai de-a face cu mine.

– Ce îmi ceri mai exact? Să o iau de soție?

– Da.

– Și dacă n-o voi face? Ne vom duela în zori? adăugă el, pe un ton de glumă.

– Exact.

Mâna lui Ian zvâcni. Avea în mână o mănușă de călărie, și pielea acesteia pocni când izbi obrazul lui John. Capul i se răsuci într-o parte în timp ce își simțea inima frântă.

Ar fi fost Ian capabil de o faptă atât de ticăloasă? Ar putea îndrepta o armă către singurul său frate? Cu intenția de a-l răni sau de a-l omorî?

John n-ar fi putut. Indiferent ce-ar fi făcut Ian.

– Ian, nu fi ridicol. N-aș putea niciodată să...

– Dă un anunț de nuntă în *Times*, îl întrerupse Ian. O să mă uit după el. Dacă nu-l voi vedea în următoarele două săptămâni, ar fi bine să-ți alegi urmașii.

Pocni din călcâie, un gest necivilizat de rămas-bun, și apoi îl ocoli pe John de parcă l-ar fi găsit respingător.

– Ian... așteaptă! imploră John, însă acesta nu se opri, ieșind din cameră fără să fie condus.

John se întoarse și privi lung la flăcările din șemineu, apoi merse la birou și se așeză pe scaun.

Îl urma oare un mare ghinion? Lucra oare sub o influență malefică? Cum de atrăsese el atâta nefericire și suferință într-o singură seară?

Obosit, năucit, înfrânt și confuz, se rezemă de spătarul înalt și privi către foc. Evident, era nevoie de mai mult decât de o conversație scurtă sau de câteva insistențe ca să repare relația lui cu Ian. Poate că nu avea să reușească niciodată, și ar trebui să se obișnuiască cu gândul că îl pierduse pentru totdeauna.

Dar Emma?

Era pe cale să se căsătorească. Putea să o oprească? Voia să facă asta? Ea își dorea ca el să facă asta? Dacă ar fi mers degrabă la Wakefield, l-ar fi criticat pentru prostiile lui romantice? Dacă decidea să oprească nunta, avea suficient timp să intervină? Și cum ar fi mai bine să procedeze? Era el gata să meargă în sat, să dea buzna în biserică și să o ia de acolo în toiul ceremoniei, ca vreun cavaler nebun din alte epoci?

Ideea aceasta îl făcea să zâmbească larg.

Doamne, dar cât blestema ziua în care o cunoscuse pe fătuca aia enervantă!

– Emma Fitzgerald, vin, șopti el camerei goale. Ești pregătită?

Capitolul 20

Jane Fitzgerald auzi pe potecă tropot de cai. Trăgeau o trăsură sau o căruță, dar ea era prea speriată să se uite afară ca să vadă cine venea.

Emma era plecată, și, cum aflase că urma să se mărite cu vicarul Martin, Jane era îngrozită că bărbatul sosise în absența Emmei. Dacă plănuia să mute mobila? Ce putea ea să facă?

Nu voia să fie singură cu el. Nici aici la colibă și cu siguranță nici în casa parohială. Deși nu recunoscuse asta de față cu Emma, bărbatul o speria. Nu putea înțelege de ce. El nu spusese și nu făcuse niciodată nimic nepoliticos, dar, după cum o privea și îi vorbea, Jane nu suporta gândul că avea să locuiască împreună cu el.

Când Emma pomenise prima oară despre posibilitatea unei căsătorii cu domnul Martin, Jane o ascultase politicos, dar se speriase. Nu putea înțelege de ce Emma ar lua o decizie atât de drastică.

Supraviețuiau admirabil – având în vedere circumstanțele. Situația lor ar fi putut fi mult mai gravă. Nu mureau de foame. Coliba lor era confortabilă și curată și nu aveau nevoie de vicarul Martin.

Emma nu observa caracterul lui straniu? Nu simțea... aerul ciudat pe care îl emana?

Dacă vicontele nu s-ar fi lepădat de ele! Jane fusese atât de convinsă că el ținea la Emma. Fusese martora iubirii lor, și încă suferea din pricina abandonului lui.

Cum putuse să le lase la mila vicarului Martin?

Vizitatorul ei descălecă și, în câteva secunde, oricine ar fi fost, ciocăni la ușă. Agitată și speriată, Jane privi spre mama ei, care se legăna liniștită în balansoarul ei, nederanjată de intruziune.

Vizitatorul ciocăni din nou. Un foc mocnea în vatră, iar fumul se înălța pe coș, așa că nu se putea preface că nu era nimeni acasă. În cele din urmă, Jane strigă:

– Un minut.

Întredeschise ușa, iar briza răcoroasă a toamnei o învălui. Soarele strălucitor al după-amiezii pătrunse în colibă. Jane clipi și clipi din nou, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Cu siguranță avea în față o fantomă! O nălucire!

– Bună ziua, domnișoară Jane, spuse vicontele Wakefield. Bărbatul zâmbea, părul lui blond licărind în lumina puternică a soarelui. Îți mai amintești de mine?

– Vicontele Wakefield?

– În persoană. Făcu o piruetă ca să o convingă că era real. Aș fi onorat, domnișoară Jane, dacă mi-ai spune John.

– Așa voi face.

– Unde este sora ta?

– Este plecată la o naștere.

– Deci... nu va veni în următoarele ore. Sau poate zile.

– Da.

– Bun, șopti el misterios.

– Te rog, intră.

Deodată, Jane se simți bine, cum nu se mai simțise de foarte mult timp, și deschise larg ușa. El intră, privind-o în tăcere pe mama lor, apoi își trase un scaun la masă, ca și cum ar fi stat întotdeauna acolo. Jane închise ușa în urma lui, dar privi afară în curte, unde erau câteva căruțe goale, cu vizitiii așteptând răbdători.

– Ai vrea niște ceai? îl întrebă ea, așezându-se lângă el. Avem puțin, dar mi-ar face plăcere să îl împart cu dumneata.

– Nu este nevoie, draga mea, dar îți mulțumesc. Vicontele se aplecă înainte, cu brațele încrucișate, iar felul în care o privi o făcu pe Jane să se simtă specială și importantă. Permite-mi să te întreb ceva.

– Desigur.

– Ce părere ai despre vicarul Martin?

– Nu îl plac deloc.

– De ce?

– Este rău cu Emma.

– Cum este rău cu ea?

– Este foarte morocănos și o ceartă mereu, îi spune că ar trebui să fie diferită, deși eu cred că este foarte bine așa cum este. Se aplecă și ea și șopti: Și se poartă groaznic cu mama.

– Ți-ar plăcea ca Emma să se mărite cu el?

– Deloc. Mărturisindu-și cu voce tare reținerile, Jane se simți ușurată. Nu o vei lăsa să facă asta, nu-i așa?

– Nu, dar Emma este teribil de încăpățânată. Va trebui să lucrăm împreună dacă vrem să o împiedicăm.

– Ajut cum pot, se oferi Jane încântată. Ce trebuie să facem?

John îi dezvălui planul lui, iar, când termină, Jane zâmbi, fiind de acord că era o idee grozavă.

– Dar mama? întrebă ea. Este ușor confuză, și va fi greu să o convingem să plece de aici.

– Mă ocup eu de mama voastră. Nu va mai trebui să îți faci griji pentru ea. Vicontele se ridică. Vrei să mă prezinți mamei tale?

Întinse mâna spre ea, iar Jane i-o strânse, bucurându-se de sentimentul de siguranță pe care îl simțea în preajma lui.

– Desigur. Îl conduse lângă scaunul mamei lor. Mamă, spuse ea blând, acesta este prietenul meu, John Clayton.

Mama lor se încruntă, meditând asupra numelui.

– Clayton? Clayton? Sunteți rudă cu vicontele Wakefield?

– Da, doamnă, răspunse el politicos. Vă invită la conac pentru cină.

– Cât de minunat, spuse femeia. Au trecut secole de când n-am mai fost acolo. Edward ne va însoți?

John părea confuz, dar Jane îl lămuri:

– Edward a fost tatăl meu. Jane roși, rușinată că vicontele era martor la amnezia mamei ei. Uneori, uită că tata a... ei bine...

– Da, doamnă Fitzgerald, minți el cu bunăvoință. Edward m-a trimis după dumneavoastră. Vă așteaptă la conac.

– Minunat.

Femeia se ridică, iar John o ajută, în timp ce Jane luă hainele și pălăriile lor, apoi vicontele le însoți afară, în briza răcoroasă, ținând-o pe femeie de braț, ca să nu se împiedice sau să își piardă echilibrul.

În capătul rândului de căruțe era o trăsură elegantă. Vizitiul îi aștepta, iar John o urcă pe mama ei, apoi dădu să o ajute pe Jane. În ultima secundă, fata se răsuci și îl îmbrățișă, îngropându-și chipul în haina lui aspră, de lână.

– Știam că vei veni după noi! îngăimă ea. Știam! M-am rugat în fiecare noapte! Mă bucur atât de mult că ești aici!

– Și eu. John o îmbrățișă la rândul lui și o sărută pe păr. O să mă ocup de tot, Jane. Nu îți face griji.

– Nu îmi mai fac, recunoscu ea.

Bărbatul o urcă în trăsură, îi înveli picioarele cu o pătură, apoi dădu instrucțiuni vizitiului, care mână calul. Trăsura porni atât de repede, încât lui Jane îi sări stomacul până-n gât, iar ea râse și se prinse bine. Înaintea să ia curba, Jane privi în urma ei, peste

umăr, aruncând o ultimă privirii colibei unde trăise cu teamă zi de zi.

Bărbații aduși de viconte se sfătuia cu acesta. Veniseră cu topoare și ciocane, iar el arătă spre cocioaba dărăpănată.

– Haideți să terminăm cu ea, le porunci el. Ne grăbim.

Un zâmbet îi lumină chipul fetei, iar Jane se întoarse, refuzând să mai privească înapoi.

Emma își târâia picioarele pe drumul anost ce ducea spre coliba lor, forțându-se să continue. Vântul tomnatic era răcoros, iar mantia ei ponosită o proteja cu greu împotriva lui. Frigul îi înțepa degetele de la mâini și de la picioare.

Ridică privirea spre cerul de un albastru uimitor, la norii furioși ce îl străbăteau. Pământul era acoperit de frunze arămii și galbene, iar ramurile copacilor erau golașe. În aer se înălța fumul, mirosurile anotimpului fiind acum evidente, căci recolta se încheiase, iar vecinii își ardeau gunoaiele.

Iarna avea să se abată în curând asupra lor.

„Și apoi?“ răsună o voce în capul ei, dar Emma refuză să se gândească la multiplele răspunsuri dezastruoase.

Nașterea la care asistase mersese relativ ușor, travaliul nu durase foarte mult, iar durerea fusese nesemnificativă. Când se pregătea să plece, tatăl copilului îi strecurase o bucată de pâine și niște cartofi în geantă, așa că cel puțin avea ce mânca la cină, dar, după deciziile dureroase pe care fusese nevoită să le ia recent, noțiunea de masă caldă era o consolare îndepărtată.

Cât ura să meargă acasă! Trebuia să îndure vorbăraia fără sens și sănătatea incertă a mamei sale, plus interogatoriile lui Jane. Jane o bătea la cap neîncetat, vrând să știe de ce voia să le lege de Harold. Biata fată era atât de optimistă! Emma nu avea cum să-i explice păcatele hidoase pe care le puteau comite adulții sau să-și mărturisească disperarea.

Ce putea ea să facă?

Soluția evidentă era să îl contacteze din nou pe John Clayton, ceea ce nu avea de gând să mai facă vreodată. Se înjosise o dată, dar nu primise răspuns la scrisoarea ei demnă de milă.

Dacă i-ar fi răspuns, dacă l-ar fi trimis pe administratorul moșiei la colibă, dacă ar fi arătat cel mai mic interes, Emma nu ar fi fost acum așa: temătoare, pierdută, disperată, derutată.

Când își amintea ultima lor conversație, când el o rugase să îl caute dacă era însărcinată, vedea roșu în fața ochilor. Cât de sincer fusese! Când de serios! Ce actor talentat!

O făcuse să ajungă la măsuri disperate, o lăsase fără opțiuni. Încercase în zadar să își rezolve problema, căci totul era distrus. Nu se putea mărita cu Harold! Totuși, dacă îl refuza, ce avea să se aleagă de ele?

Harold se năpustise asupra ei, răspândind zvonul cum că urma să fie o nuntă grăbită, în timpul ceremoniilor de duminică. Când ea trecea prin sat, vecinii bârfeau cu privire la motivele unei nunți grăbite.

Nimeni nu fusese atât de impertinent încât să o întrebe de ce se grăbeau atât de tare, așa că ea nu avu ocazia să nege bârfele, și nu avea de gând să aducă singură subiectul în discuție.

Speculațiile o copleșeau, iar Emma se simțea captivă, încolțită. Dacă nu se mărita cu el, următoarea bârfă avea să fie că Harold se oferise politicos să o salveze de un scandal, dar ea fusese prea încăpățânată să accepte. Harold urma să apară ca un erou, iar ea avea să devină destrăbălata satului.

După ce își dăduse seama de personalitatea lui periculoasă, pe care o ascundea fără rușine de congregație, Emma nu se îndoia că el nu ar fi ezitat să o amenințe. Deși nu fusese niciodată martora unei acuzații publice de preacurvie, auzise despre îngrozitoarele spectacole.

Nu erau prea departe vremurile în care femeile erau arse pe rug pentru acuzații mai puțin grave, iar ea nu putea suporta să se gândească la ce soartă i-ar putea pregăti bărbații satului. Sau femeile. Ele puteau fi cele mai rele.

Nu credea că ar supraviețui umilinței de a fi târâtă în biserica unde tatăl ei făcuse atât de mult bine și fusese atât de apreciat. Harold avea să facă tot felul de comentarii răutăcioase, instigatoare, descriind legătura ei cu John Clayton. Emma ar fi nevoită să îngenuncheze, legată de mâini și de picioare, să se înjosească în fața mulțimii în timp ce Harold îi expunea păcatele.

Existau șanse să fie biciuită, poate bătută cu pietre sau să primească alt tratament de acest gen. Din cauza tratamentului dur, copilul iubit din pântecele ei ar putea avea de suferit.

Dacă era ucisă sau grav rănită, ce avea să se întâmple cu Jane și cu mama ei? Din moment ce ar fi rudele unei proscrise, nimeni nu ar fi suficient de curajos cât să le ia în grijă.

Înaintând cufundată în gânduri, nu își dădu seama de calul care se apropia până nu ajunse lângă ea. Animalul fornăi și lovi cu copita în praf când călărețul îl struni. Prea cufundată în nefericirea ei pentru a-și face griji în privința celui care îi bloca drumul, Emma nu ridică privirea.

– Bună, Emma, spuse călărețul.

Uimită, Emma se opri, cercetând pământul. Acel ton seducător putea fi al unul singur bărbat!

Nu avea să îl privească! Nu, categoric nu!

Ca și cum ar fi fost invizibil, îl ocoli și își văzu de drum, ținând ochii în jos, dar îi putea simți privirea – intensă, fierbinte – pe spate. După câțiva pași, el întoarse calul și porni după ea.

– Nu ți-ar plăcea o plimbare? întrebă el.

Precaută, se uită încruntată la creatura uriașă pe care el o încălecase cu atâta grație.

Nu i-ar plăcea o plimbare? Nu ar fi minunat – pentru câteva minute – ca altcineva să care povara?

Printre dinții încleștați, răspunse:

– Pleacă!

Era atât de furioasă pe el! Îi pricinuise atât de multă tristețe și durere, încât își dorea să își înfigă degetele în gâtul lui și să strângă până îl vedea dându-și ultima suflare.

Dacă exista o parte mică din ea – o parte minusculă, infimă – care se bucura totuși că el în sfârșit venise după ea, Emma o ignoră. Era un ticălos prea mare ca să fi venit chiar când ea avea cea mai mare nevoie de el. Trebuia să fie o întâlnire întâmplătoare. Un accident.

Foarte probabil, el ajunsese la conac de câteva ore și deja se plictisise. Probabil voia să mai scape de plictiseală ademenind-o la o tăvăleală în iarbă.

Dacă Emma ar fi avut un pistol, l-ar fi împușcat direct în inima lui neagră!

Continuă să meargă. El ținu pasul cu ea și nu se arătă deranjat de faptul că ea îl ignora. În cele din urmă, descălecă, mergând cu nonșalanță lângă ea, ca și cum nu ar fi avut nici o grijă. Și nu avea.

– Pari obosită, spuse el.

– Da, *viconte* Wakefield, sunt obosită. Așa se simte în general cineva după ce muncește ca un câine.

– De ce nu vrei să te urci tu călare și să merg eu pe jos? Wakefield era dezarmant de curtenitor. Te ajut.

– Nu urc pe bestia aia.

Emma mări pasul, iar el se grăbi să o prindă din urmă.

– De ce nu îți plac caii?

– Îmi plac caii.

– Nu ai învățat niciodată să călărești?

– Sigur că am învățat! Emma fu indignată la auzul insultei – orice fată educată știa să călărească. Să știi că nu am fost întotdeauna săraci!

– Atunci, de ce nu urci? Ți-ar prinde bine să te odihnești.

Revoltată și furioasă, Emma se întoarse spre el cu mâinile în șolduri. Ticălosul îi zâmbea! Zâmbea!

– Am căzut cândva, bine? Când aveam doisprezece ani, mi-am rupt mâna.

– Și nu ai mai încercat de atunci?

– Nu, Excelență. Acum, dacă mă scuzi...

Îi întoarse spatele și plecă, nesuportând să fie atât de aproape de el. Era atât de chipeș. Uitase cât de frumos era cât fusese plecat, și să îl vadă acum – prea frumos, prea minunat, prea luminos, prea... prea... de toate! – era mai mult decât putea suporta.

Furia ei crescu pe măsură ce el se apropia din nou.

– Emma, pari furioasă pe mine.

– Furioasă? Pe tine? Se încruntă. Ar trebui să îmi pese de tine ca să fiu furioasă.

El râse. Râse de furia ei! Deodată, Emma își închipui cum cei mai calmi oameni puteau fi motivați uneori să ucidă. În acel moment, o crimă odioasă părea o idee strălucită.

– Mi-a fost dor de tine, spuse el din senin.

Emma încremeni, refuzând să se lase impresionată de acea declarație.

– Dacă te afli aici pentru că speri să ne tăvălim puțin prin iarbă, de dragul vremurilor trecute, mai gândește-te!

Brusc, Emma se opri, și la fel făcu și el. Calul, luat prin surprindere, se lovi de el.

– Urmează să mă mărit duminică, spuse ea furioasă, așa că poți să fugi înapoi la Londra, la târfele tale, la ibovnicele tale și la logodnicele care nu sunt de fapt logodite cu tine. Nu îmi mai ține calea pe viitor. Rămas-bun, Lord Wakefield!

Coliba era după cotitură, iar Emma goni spre ea, dorindu-și să se închidă înăuntru, unde putea să plângă și să își oblojească rănile, departe de ochii lui.

– Emma! o strigă el.

Ea se întoarse, dând din mâini, și își închipui că arăta probabil ca o nebună, cutreierând pădurea și urlând din toți rărunchii.

– Ce trebuie să fac ca să pleci? strigă Emma. Te rog, spune-mi, ca să o fac de îndată! Nu ești dorit aici!

El ridică din umeri și râse.

– Îmi pare rău, dar nu plec.

Ce voia să spună? Nu pleca atunci? Nu pleca pentru câteva zile? Pentru totdeauna?

Emma era prea tulburată ca să descifreze ghicitori!

– Este nevoie de mine acasă, spuse ea, reluându-și înaintarea, dorindu-și cu disperare ca el să renunțe și să plece, să înceteze tortura pe care i-o pricinuia simpla lui prezență.

– De fapt, spuse el blând, voiam să vorbesc cu tine despre colibă înainte să ajungi. De aceea am ieșit în întâmpinarea ta.

Cuvintele lui erau de rău augur, amenințătoare, iar Emmei i se păru că fumul pe care îl simțise de la distanță devenise mai puternic acum, iar mirosul de lemn arzând o umplu de groază.

Înnebunită, porni spre el, studiindu-l, căutând un indiciu cu privire la ultima lui intrigă, dar era expert în a-și masca planurile și emoțiile. Nu putea citi nimic pe chipul lui.

– Ce-ai mai făcut de data asta?

– A fost pentru binele tău, zise el mândru.

În ciuda oboselii, Emma alergă cât de repede putu spre capătul cărării. Cu inima bătând să îi iasă din piept, se grăbi spre luminișul unde fusese odată casa ei – care însă dispăruse. Tot ce mai rămăseseră din ea erau resturi ale coșului de fum din piatră

și un morman mocnit de lemne arse. Mare parte din ea se transformase în cenușă, dar câteva flăcări încă ardeau. Apoi observă un baros pe care cineva îl lăsase rezemat de un copac.

Focul nu fusese întâmplător. El așteptase ca ea să plece, apoi incendiase în mod intenționat coliba.

Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, el se apropie, cizmele lui scumpe strivind frunzele căzute, calul lui impresionant venind semeț în urma sa.

– Unde este Jane? strigă ea. Unde este mama mea?

– Sunt la mine.

– La *tine*?

– Da.

– Unde sunt lucrurile noastre? Le-ai distrus?

– Nu. Am confiscat tot ce ai.

Tiran arogant!

– Dar de ce? Nu aveam mai nimic. Ce-ai putea face cu ele?

– Ei bine, domnișoară Fitzgerald, îmi datorezi o sumă destul de mare pentru chirie.

Chirie? Avea tupeul să pomenească despre chiria?

– Dar ai anulat chiria! Pentru toată lumea!

– Nu pentru tine. Tu ai cerut să nu o fac, ai uitat? Nu ai vrut tratament special.

Glumea? Își bătea joc de ea? Emma se încruntă la el, dar privirea lui era impenetrabilă.

– Și vei scoate la licitație colecția noastră patetică de lucruri drept compensație?

– Doar dacă nu te poți gândi la o altă cale de a mă răsplăti pentru toate problemele.

– Ce *probleme* ți-am cauzat noi? pufni ea. Nu aș fi permis unui... unui *câine* să locuiască în coliba aia, darămite familiei unei femei nevoiașe. Ce povară reprezenta pentru tine prezența noastră aici?

– Sunt un om de afaceri, Emma, spuse el pe un ton enervant. Sunt dispus să uit de chirie dacă tu faci ca timpul ăsta să merite – ca să spun așa. Ce-ai putea să faci – ceva care să fie pe placul meu?

Mai avuseseră discuția asta o dată. În ziua în care se cunoscuseră. Cum îndrăznea să îi ceară favoruri?! După toată nenorocirea

pe care i-o pricinuise! După toate prin câte o făcuse să treacă! După felul în care o privea – ca și cum el ar fi fost o pisică, iar ea un canar –, era evident că el credea că ea avea să cedeze.

Câtă insolență! Emma era atât de nervoasă, încât credea că avea să explodeze.

– Ai îndrăzneala să presupui – merse spre el, pregătită să ucidă – că aș ceda acestei propuneri îngrozitoare pentru a doua oară?

– Da. Arogant, Wakefield își împreună mâinile la spate. La mine este tot ce ai tu mai drag, tot ce prețuiești. Cum altfel le-ai putea recupera?

– Așa te distrezi tu? Călătorești de la o casă la alta, băgându-te cu de-a sila pe gâtul chiriașelor tale nebănuitoare?

– Am făcut-o doar cu tine, spuse el, rânjind, ceea ce o enervă la culme pe Emma. Tu pari să scoți ce e mai rău din mine.

Erau unul lângă altul acum, iar Emma privi în ochii lui albaștri, urându-l și iubindu-l.

Cât de ușor ar fi să spună da. Să-i cadă în brațe și să îl lase să o ducă la conac. Se putea desfăta în lux, putea lua cina și putea face baie, odihnindu-se până avea să își revină.

În ultima vreme, muncise mai mult ca niciodată, încercând să câștige un ban și provizii în plus pentru cămara lor. Bebelușul și programul încărcat îi sporeau oboseala. Era epuizată, speriată, într-o stare psihică nu foarte bună și ghinioanele și nenorocirile păreau a se ține lanț.

La conac ar fi răsfățată, iar repaosul i-ar fi fost de folos. Ar mânca mai variat, ar mai lua puțin în greutate, ceea ce ar fi minunat pentru copilaș, iar Harold nu ar mai putea să o umilească în biserică dacă Wakefield îi oferea protecția lui, așa că era tentată să accepte.

Dar apoi... Apoi ce urma să se întâmple?

John avea să se întoarcă la Londra, iar ea avea să fie din nou dată uitării. Lăsată cu inima frântă și cu iluziile spulberate, situația ei cu Harold avea să se agraveze, și ar ajunge de unde plecase.

Ca o neghioabă îndrăgostită, îl privi, iar faptul că ținea privirea în sus o făcu să amețească. Sarcina ei fusese în mare parte lipsită de probleme, cu grețuri slabe dimineața și crize rare de amețeală. În plus, nu își amintea când mâncase ultima oară.

Totul se învârtea în jurul ei. Emma își pierdu echilibrul și, deodată, el era acolo, strângând-o la pieptul lui. Era minunat să fie în brațele lui, și trase adânc aer în piept, inhalându-i mirosul, căldura. Avea intenția să se retragă din îmbrățișare și să reziste fără sprijinul lui, dar avea să mai zăbovească așa un minut sau două. Dacă se mișca acum, avea să cadă în fund pe pământ.

– Ești bine? o întrebă Wakefield.

Soarta ei era mai sumbră ca oricând, așa că nu avea să mai fie vreodată *bine*, dar îl minți:

– Da, sunt bine.

Plin de afecțiune, el îi cuprinse capul în palme.

– Este ceva ce ai vrea să îmi spui?

Emma îl privi speriată. Oare făcea aluzie la sarcina ei? La ce altceva s-ar fi putut referi?

Deja îl informase pe ticălos – nu o ajutase cu nimic – și nu avea de gând să se înjosească repetându-i. Mai degrabă ar muri pe străzi decât să îi ceară ajutorul! Mai degrabă ar muri de foame, ar îngheța într-un troian de zăpadă, s-ar vinde ca sclavă!

Dacă avea ceva să îi *spună*? O, da! O mie de insulte îi stăteau pe vârful limbii, dar, înainte să le reverse asupra lui, amețeala i se înteți și stomacul i se întoarse pe dos.

Și leșină.

Harold stătea întins pe spate, cu un braț peste ochi, sudoarea curgându-i pe piept în timp ce se lupta să își liniștească pulsul asurzitor. Târfa care îi oferise uimitoarea partidă ieșise puțin din încăpere, lăsându-l un moment să își revină înainte de runda a doua.

Datorită schimbărilor ce urmau în viața lui, orgasmul fusese uimitor. Era capabil să-și închipuie fantezii atât de delicioase! Adesea, se concentra asupra Emmei, gândindu-se cum urma să o aibă sub controlul și stăpânirea lui. În universitate, Adrian îl învățase numeroase metode prin care își putea exercita supremația asupra femeii.

Îi plăcea ca târfele să se ocupe de el în timp ce își închipuia că era cu Emma, că o lega de pat și că ea îl implora.

Femeia avea să afle cine era stăpânul ei!

Destul de des, își închipuia că și dulcea Jane îi oferea plăcere. Jane, cu caracterul ei inocent și cu trupșorul de copil. Cât de minunat ar fi să o aibă sub acoperișul lui, să depindă de el! Avea multe tehnici la dispoziție prin care să o învețe să fie recunoscătoare și supusă.

Ușa se deschise, iar el zâmbi răutăcios. Matroana cumpărase o nouă virgină, și, din moment ce el era un client atât de valoros, o păstrase numai pentru el.

Ca să fie primul care să o aibă, fusese nevoit să plătească un preț exorbitant, dar costul avea să merite. Avea să își imagineze că era Jane Fitzgerald și avea să exerseze cu ea, până când într-un final avea să se întâmple și cu micuța Jane.

Mădularul îi deveni erect. Când matroana îi spusese că o putea avea pe tânără, își făcuse întâi hatârul cu o târfă mai bătrână, ca să își mai potolească dorința arzătoare.

Îndestulat acum, putea lua lucrurile încet, putea să o facă să strige și să îl implore să fie blând. Dar nu avea pic de milă – după cum urma să descopere Emma. Ea avea să își spună jurămintele în biserică, se asigurase el de asta. Și mai târziu...

Ah, mai târziu... Noaptea nunții lor avea să fie sublimă.

– Tu, de-acolo! Fătucă! strigă el aspru, plănuind să o supună de la bun început. Vino aici!

O voce masculină, plină de sarcasm, îi răspunse:

– Cred că mă confunzi.

Vicarul încremeni, încruntându-se. Oare ațipise? Visa?

Nu... glasul era real și venea dinspre ușă. Alarmat, se răsuci pe o parte și își înghiți nodul din gât, erecția lui reducându-se la un ciot lamentabil, pe care-l acoperi iute cu mâinile.

– Lord Wakefield! spuse el palid. Vă pot explica.

– Sunt convins că poți, dar știi ce?

– Ce?

– Nu îmi pasă, nu vreau să îți aflu motivele. De fapt, nu îmi pasă deloc de tine, zise dezgustat.

Wakefield veni mai aproape de el. Cu Harold întins în pat, nobilul îl domina categoric. Vicarul se simțea vulnerabil, lipsit de apărare, așa că sări în picioare, dar noua poziție nu îi îmbunătăți situația. Din moment ce era gol-pușcă, era greu să se arate prea trufaș.

Fu cuprins de rușine, dar și de o furie arzătoare. Cine era Wakefield să dea buzna și să facă pe moralistul? Aristocratul era un libertin desfrânat, pentru care nici un act sexual nu era prea depravat.

– Ascultă aici, Wakefield, zbieră el, umflându-se în pene, dar nereușind să sune intimidant. Nu trebuie să ascult...

– Pervers nenorocit! clocoti vicontele. Cât de tinere îți plac? Nouă ani? Zece? Sunt doar fete? Sau și băieți?

Panicat, vicarul încercă să găsească scuze și să nege.

Una era să fii prins într-un bordel – un burlac nu putea fi învinovățit pentru compania feminină pe care o căuta! Chiar și un om al clerului avea pofte trupești. Dar nu își putea justifica predilecția aberantă pentru copii.

Negarea părea să fie alegerea prudentă.

– Habar nu am despre ce vorbești.

– Tacă-ți fleanca, mârâi Wakefield. Am avut o discuție lungă cu matroana.

Harold era îngrozit până în măduva oaselor. Ce îndrăznise să îi mărturisească târfa aia bătrână? Dacă îi spusese despre pasiunea lui pentru...?

Dumnezeule, nici nu se putea gândi la asta!

Nu, nu se putea să îi fi spus! Ce-ar fi putut el să îi răspundă? Ce putea să facă?

– Wakefield, încercă el să îl lingușească, nu putem să vorbim despre asta?

– Nu.

– Dar înțelegi că un bărbat are... *nevoi*.

– Crede-mă, vicarule, nici un *bărbat* dintre cunoștințele mele nu are genul ăsta de *nevoi*.

Un gând brusc îl străfulgeră: Ce căuta Wakefield la bordel? Nu putea fi o vizită întâmplătoare! Probabil venise cu același scop ca Harold! Măgar ipocrit!

– Dumneata, *domnule*, de ce ești aici? Folosi tonul de reproș pe care vorbea din amvon. Mă critici pe mine, când ești pe cale să faci același lucru! Îți sugerez să scapi de propriile vicii înainte de a te lua de ale altuia.

Wakefield râse, un râset amenințător și răutăcios, care îi trimise vicarului fiori pe șira spinării.

– Presupui că m-aș coborî într-atât încât să îmi caut desfătarea în locul ăsta?

– De ce altfel ar vizita un bărbat acest bordel?

– De ce, într-adevăr?

Wakefield păși mai aproape. Părea uriaș. Înalt. Lat în umeri. Musculos. Tremurând de indignare.

Complet îmbrăcat!

Harold dădu înapoi, dar tăblia patului îi blocă retragerea. Nerăbdător, își privi hainele, care erau așezate pe un scaun. Și-ar fi dat brațul drept ca să ajungă la ele, dar Wakefield era un zid de netrecut, împiedicându-i evadarea.

– Nu este cinstit, încercă el să se scuze, să critici un om pentru aceleași tendințe ca ale tale.

– Spre deosebire de tine, eu nu sunt aici pentru sex.

– Atunci, de ce?

– Doar ca să te anunț că nu mai este nevoie de tine la parohia Wakefield.

– Nu!

– Nu este nevoie nici să te întorci la casa parohială. Chiar în timp ce vorbim, bunurile îți sunt împachetate și duse de acolo.

– Nu poți face asta!

– Deja am făcut-o.

Nu își putea pierde slujba! Așteptase ani de zile să pună mâna pe ea! Dacă era dat afară, cum avea să își mai câștige pâinea? Garderoba lui elegantă și trăsura aveau să-i fie confiscate. Ar fi nevoit să renunțe la Emma, și apoi, fiind din nou sărac, nu ar mai putea convinge nici o femeiușcă să îl ia de soț.

Câtă rușine! Dumnezeule! Nimeni nu fusese vreodată destituit din postul de vicar! Avea să cadă în dizgrație, să fie umilit, să ajungă de râsul lumii.

Cum avea să îi explice una ca asta tatălui său? Ce putea să îi spună mamei sale?

– Îi voi scrie episcopului! Arhiepiscopului! Voi protesta! Voi face apel! Voi... voi...

Doar un prost ar crede că putea schimba ceea ce se întâmplase. Wakefield era prea puternic și prea influent. Avea să obțină ce voia.

Furia îl copleși, și începu să îi reproșeze cu ostilitate, lucru deloc înțelept:

– Cine ești tu să mă pedepsești pe mine? Cu reputația ta, nu ești în măsură să judeci!

– Bine punctat. Wakefield încuviință din cap. Dar, din moment ce amantele mele sunt adulte, nu trebuie să mă furișez noaptea.

– Și Emma Fitzgerald? Aventura ta cu ea nu a fost prea fățișă, nu-i așa?

Când aduse vorba despre Emma, primi o reacție uluitoare din partea aristocratului, fapt ce îl puse pe gânduri. Deci... vicontele avea un punct slab, nu-i așa? Mai bine să îl exploateze.

– I-am tras-o, să știi, inventă Harold. De câteva ori. Nu a mai fost cine știe ce partidă după ce și-a depărtat picioarele pentru tine, dar eu...

Wakefield îl lovi atât de tare, încât îl trimise în capătul camerei. Se prăbuși peste măsuța de toaletă, sticluțele de pe ea căzând pe podea când el încercă să se ridice. Sângele îi curgea din nas, prelingându-i-se pe piept.

– Nasul meu! Nasul meu! gemu el. Mi-ai spart nasul!

– Ridică-te, nenorocitule!

Gâfâind, văicărindu-se, vicarul se ridică în genunchi, iar Wakefield îl lovi iar și iar, aruncându-l din nou la podea. Îl lovi apoi cu piciorul în vintre, făcându-l să se ghemuiască și să urle.

În timp ce ticălosul se zvârcolea de durere, Wakefield se aplecă deasupra lui, înșfăcându-l de gât și scuturându-l.

– Dacă îi mai rostești vreodată numele, dacă pur și simplu te gândești la ea, te omor. Acum, m-am săturat de tine. Ieși!

Wakefield îl ridică de-un braț și de un picior și îl azvârli pe hol, unde se lovi de perete cu o bufnitură înfundată.

Clienții și târfele din camerele vecine trăgeau cu ochiul de după fiecare ușă, nerăbdători să afle sursa gălăgiei. Scările erau la capătul holului, iar el era dezbrăcat, plin de sânge, cu nasul și fața umflată și zvâcnind.

– Pleacă! urlă Wakefield, repezindu-se spre el. Dispari, vicarule Martin!

Când Wakefield îi menționă numele și poziția, se auzi un icnet colectiv de uimire, apoi șușoteli, urmate de râsete asurzitoare,

care îl înfuriară și îl scandalizară. Făceau glume pe seama organelor lui genitale ofilite, a feței lui distruse.

– Hainele mele! imploră el. Te rog!

Întinse mâna spre el. Aristocratul nebun nu avea de gând să îl alunge dezbrăcat, nu-i așa?

Wakefield îl plesni peste mâna întinsă, iar Harold, îngrozit, se împletici, alergând spre scări și prăbușindu-se peste ele.

Furios de-a dreptul, Wakefield se grăbi după el, înghiotindu-l și împingându-l ca să scape mai repede de el. Harold ateriză în salonul principal, unde oaspeții beau și petreceau cu târfele.

Când el se rostogoli în încăpere, urmă o tăcere uimită și profundă, apoi începură cu toții să râdă.

Se împletici spre ușa din față, deschisă de un individ mătăhălos, iar Harold ieși în noaptea rece, cu râsetele răutăcioase răsunând în urma lui.

Wakefield îl urmă pe verandă, apoi în curte, la fel de furios și de periculos. Harold o luă la fugă, pietrele zgâriindu-i picioarele goale, dar el de-abia simțea. Înainte de-a se afunda în pădure, se opri și privi peste umăr, dar Wakefield era încă acolo, luminat de razele lunii.

– Pleacă, ticălos dezgustător! urlă el. Să nu te mai prind vreodată în calea mea!

Wakefield azvârli ceva înspre el – Harold îl văzu prin întuneric. Era o piatră mare și, în mod surprinzător, vicontele țintea excelent. Piatra îl lovi pe Harold în capul pieptului, trântindu-l la pământ. Wakefield aruncă încă una, apoi încă una, fiecare găsindu-și ținta cu o precizie uimitoare și dureroasă.

Înfrigurat, gol și singur, Harold țipă, se ridică și dispăru între copaci.

Capitolul 21

Emma se foi în pat, iar John o privi să vadă dacă se trezea, în sfârșit. Trebuia să își revină la un moment dat. O persoană nu putea să doarmă o eternitate.

Când leșinase, îl speriase de moarte, și o dusese degrabă la conac în brațe, convins că era pe moarte. Era palidă ca o fantomă și slabă ca o scândură, și nu se trezise pe drum, deși calul o zgâlțâise pe cărarea din pădure, nici când o urcase la etaj sau o rugase pe menajeră să o dezbrace și să o învelească.

Făcuse mare vâlvă când intrase în casă. Forfota începuse când servitorii lui o recunoscuseră pe Emma și când observaseră că el o ducea direct în dormitorul său. Servitorii săi erau conservatori din fire și nu erau prea mulțumiți că el o punea pe domnișoara Fitzgerald într-o situație compromițătoare.

Ca să scape de gura lor, fu nevoit să le ofere rapid niște explicații. Doar declarația lui insistentă și convingătoare cum că plănuia să se căsătorească cu ea de îndată ce vicarul din parohia vecină putea veni în Wakefield împiedică o revoltă serioasă. Fusese nevoit să le arate verighetele pe care le cumpărase din Londra, ca să îl creadă.

Inelele strălucitoare din aur liniștiseră spiritele și oferiseră suficiente garanții pentru intențiile sale, așa că îl lăsaseră să își vadă de drum, deși se îmbulziseră pe coridor, pregătiți să dea buzna dacă Emma avea nevoie de ajutorul lor.

La început, fusese îngrozit că o boală teribilă pusese stăpânire pe ea. Disperat și îngrijorat, îi spusese asta cameristei, dar ea râsese și îl asigurase că Emma era pur și simplu epuizată din cauza ritmului înnebunitor în care muncise de când plecase el.

Apoi, îi mărturisise că Emma purta un copil în pântece, dar femeia nu fusese șocată. Circulau zvonuri cu privire la starea Emmei și la motivele nunții ei cu vicarul Martin, dar numele lui John nu fusese nici o clipă legat de scandal. Odată adevărul scos la iveală, oamenii ardeau de nerăbdare să răspândească vestea, așa că el le permisese să plece, dar nu înainte să capete o mustruluială zdravănă pentru starea delicată a Emmei.

John nu înțelesese că sarcina putea epuiza o femeie sau că munca în exces era un lucru rău pentru mamă și copil. De fapt, nu știa foarte multe despre sarcină, evitându-i până atunci cu grijă pe cei care erau mai familiști de fel, dar acum, că aflase toate detaliile, îi venea s-o strângă de gât pe Emma.

Ce credea ea, cum putea să fie atât de nepăsătoare față de sănătatea ei?

Camerista îl certase, spunându-i că Emma avea nevoie de odihnă prelungită, de o dietă bogată și de răsfăț pentru restul lunilor de sarcină. Se încruntase la el de parcă l-ar fi provocat sau i-ar fi pus în cârcă o povară uriașă, pe care nu și-o asumase până atunci.

Ca și cum ar fi fost o povară pentru el să o răsfețe pe Emma! Când colo, de-abia aștepta să înceapă!

Mergând pe vârfuri lângă pat, o privi, așa cum o făcuse în ultimele ore. Îi plăcea să o studieze, delectându-se cu pielea ei fină, cu felul în care pieptul i se ridica în timp ce respira. Uneori, ea mormăia ceva, fruntea încrețindu-i-se de griji. O dată îi rostise numele – cel puțin sunase ca numele lui –, și el fu încântat că, după atâta timp, încă apărea în somnul ei.

Când era trează, se putea preface că nu îi păsa, că era furioasă, dar, când dormea și era vulnerabilă, îl striga.

John încercă să se consoleze cu acest fapt.

Deși făcuse greșeli și se comportase irațional și nedrept, fusese din cauză că era nebun după ea. Sentimentele lui profunde pentru ea îl făcuseră să spună lucruri pe care nu le credea, și nu se gândise niciodată la consecințe.

Nu era foarte priceput la a-și cere scuze sau la a-și repara greșelile, așa că acum ajunsese într-o situație de care era străin. Ea nu era prea îngăduitoare cu cei care greșeau, așa că trebuia să fie precaut. Stricase atât de mult lucrurile, încât nu se putea aștepta să fie ușor să își răscumpere greșelile.

Foindu-se, Emma se întoarse pe spate și își duse un braț lângă cap. Părul ei ondulat era răspândit seducător pe pernă. Era atât de frumoasă, atât de uimitoare, iar dacă el juca așa cum trebuia ultima sa carte, avea să fie a lui pentru totdeauna – trucul fiind să o facă să accepte fără prea multe proteste.

Trecuse o eternitate de când o ținuse în brațe, de când se culcase cu ea. Din ziua în care plecase la Londra, nu își putuse scoate din minte faptul că îi era teribil de dor de ea. Fără ca el să-și dea măcar seama, Emma devenise partea mai bună din el.

Se băgase pe sub pielea lui, dar Wakefield habar nu avea cum de reușise. Era de-a dreptul fermecat, iar ceea ce simțea pentru ea îl făcuse să se poarte straniu și total greșit. De-a lungul anilor, se gândise cu stoicism că în cele din urmă avea să fie nevoit

să se însoare, dar tot amânase, refuzând să se îndrepte către ceea ce credea că avea să fie un coșmar.

Cât de minunat și de revigorant era să afle – într-un final – că nu era deloc atât de greu.

Simți o durere în piept, ca și cum inima îi explodă de bucurie. Atinse locul cu pricina, zâmbind, gândindu-se la cât de norocos era.

Devenind deodată nerăbdător să fie gol lângă ea, își scoase hainele.

O mai făcuse o dată înainte, o spălase și o pusese în pat, apoi se strecurase lângă ea. În acea după-amiază fatidică, făcuse gafă după gafă.

Vărsându-și sămânța înăuntrul ei, își încălcase promisiunea. Apoi, spre rușinea lui, lăsase obrăznicia și aroganța să pună stăpânire pe limba lui ascuțită. Ea fusese speriată și alarmată, iar el fusese prea mândru și arogant ca să îi ofere promisiunile pe care ea avea nevoie să le audă.

Mândria îl făcuse să o abandoneze și să o lase să își poarte singură de grijă, să se chinuiască dincolo de limitele omenești. În căutarea ei disperată după ajutor, el o împinsese în brațele lui Harold Martin. Dacă Ian nu i-ar fi spus dspree dezastrul care stătea să se întâmple, John nu ar fi ajuns la timp să împiedice catastrofa.

Se cutremură la gândul a ceea ce i-ar fi făcut el în cele din urmă – și mamei, și surorii ei.

Deși focul mocnea în cămin, flăcările se stinseseră, temperatura scăzuse, iar el se cutremură din pricina podelei reci de sub picioare. Ridică pătura și se strecură sub ea, întinzându-se cu grijă, ca să nu o sperie.

Patul era un cocon cald, iar el își vârî un braț pe sub umărul ei și-l puse pe celălalt pe talia ei, trecându-și ușor un picior peste șoldul ei. Închise ochii, lăsând senzațiile neîndestulate să se bucure se atingerea și de mirosul ei. Fericirea îi gonea prin vene.

Fără să ezite, Emma se ghemui lângă el și, deși John își închipuise că întâlnirea avea să fie decentă, mădularul lui începu să ceară atenție.

Nu mai făcuse sex de luni bune, din acel moment decisiv în care făcuse dragoste cu Emma, iar corpul lui îi tot aducea aminte de lipsa aceasta. Nesupunerea propriului trup ar fi trebuit să-l

stânjenească, dar John nu putea fi prea aspru cu el. Emma îl excitase la culme de fiecare dată, și nu fu surprins să descopere că nimic nu se schimbase.

O dorea cu disperare și nu își închipuia cum s-ar putea schimba acest lucru în următorii cincizeci sau șaizeci de ani. O imagine caraghioasă îi apăru în minte – el însuși la bătrânețe, alergând-o prin dormitorul lor, excitat, neostenit, încă tânjind după satisfacția pe care o obținea doar în compania ei.

Mișcându-și șoldurile, se desfătă cu senzația minunată dată de faptul că-și simțea mădularul lipit de abdomenul ei fin. Mai împinse ușor o dată, doar pentru că savura acea senzație, iar ea își arcui șoldurile și le întâlni pe ale lui, corpul ei fiind la fel de pregătit și de dornic ca al lui.

Nerăbdătoare, ea îi acceptă prezența, zâmbind și torcând, primind neașteptata conexiune ca și cum ar fi fost în toiul unui vis erotic, iar el își juca în mod adecvat rolul. Apoi, brusc, Emma încremeni, mușchii încordându-i-se și fruntea încruntându-i-se.

Timpul păru să se oprească în loc, răsuflarea îi deveni sacadată, apoi Emma deschise brusc ochii. Urmă un moment de dezorientare, în care nu înțelegea unde se afla sau cu cine era, apoi realitatea o izbi.

– Tu! strigă ea, ca și cum John ar fi fost un câine care nu avea voie în casă.

– Bună, draga mea Emma.

John o sărută pe gură, dar ea se retrase de lângă el și se sprijini în coate. Privi în jur, disperată să își dea seama unde era și îi luă câteva clipe până să priceapă că era în dormitorul lui.

– De cât timp dorm? îl întrebă ea printre dinții încleștați.

– De șaisprezece ore, plus sau minus câteva minute.

John se întinse și înfășură o șuviță din părul ei pe degetul său.

– Cum de am ajuns în patul tău?

– Ai leșinat și te-am adus acasă.

– Vai, mulțumesc foarte mult, spuse ea furioasă, dar asta *nu* este casa mea! Cum îndrăznești să pretinzi așa ceva?

– Ți-am spus vreodată cât de dulce ești când ești furioasă?

– Ooo... trebuie să plec de aici!

Dădu păturile la o parte, iar aerul rece îi învălui pe amândoi, făcând-o să privească în jos și să observe că era dezbrăcată.

– Sunt goală!

– Așa cum îmi placi.

Grăbită, Emma trase de așternuturi, încercând să se protejeze de privirea lui pofticioasă, însă fără succes. El o adora goală și nu avea de gând să își ferească privirea sau să se comporte ca un gentleman în fața crizei ei neașteptate de modestie feciorelnică.

Dacă era după el, nu ar mai fi lăsat-o să se îmbrace niciodată.

– Cum am ajuns dezbrăcată?

– Sunt la dispoziția dumneavoastră, domnișoară Fitzgerald.

John minți fără pic de efort, lăsând-o să creadă că el o dezbrăcase și că se bucurase de fiecare moment indecent, decadent.

– Tu... tu... Limba ei puritană nu putea rosti o insultă adecvată care să îl descrie. Unde îmi sunt hainele?

– Le-am ars.

Distrugerea ținutei banale fusese o izbucnire de moment, iar John era mai mult decât încântat că avusese curajul să scape de tot, având astfel parte de încă un avantaj: Emma nu putea fugi dezbrăcată. Pentru moment, o sechestrase, și era goală. Când hainele pe care le comandase pentru ea urmau să sosească, avea să o observe transformată într-o domniță elegantă.

Cât urma să mai trăiască, John nu avea de gând să îi permită vreodată să mai poarte negru, gri sau maroniu.

– Mi-ai *ars* hainele?

– Pe toate.

Indignată, Emma îl privi ca și cum ar fi fost o insectă dezgustătoare, pe care ar fi vrut să o strivească.

– Și eu ce fac acum? Întinsă în patul din dormitorul tău, ca o concubină dintr-un harem, satisfăcându-ți capriciile și poftele trupești?

– Exact.

– Îmi poruncești să fac asta?

– Nu. Aș prefera să îți dai acordul nesilită de nimeni.

– Și dacă refuz?

– Nu poți.

– Atunci, sunt prizonieră?

– Nu *chiar* prizonieră.

Emma se enerva mai tare cu fiecare secundă care trecea, iar John se abținea să nu râdă, întrebându-se cât mai avea să dureze până reușea să o facă să izbucnească.

– Nu uita, continuă el. Încă mai ai datorii de plătit.

– Datorii!

– Îți amintești de chiria neplătită, nu-i așa?

– Dintre toate lucrurile tiranice, cumplite, viclene...

– Te iubesc.

Gata! O spusese cu voce tare, pentru prima oară în viața lui, și era teribil de mândru de sine.

– Ei bine, eu te urăsc! spuse ea printre dinții încleștați.

John râse. După variatele modalități în care se descotorosise de ibovnicele lui din ultimii zece ani, cât de amuzant și de potrivit i se părea acum că singura lui declarație de dragoste era categoric refuzată!

– Ba nu mă urăști, spuse el blând.

– Ba da! insistă Emma. Chiar te urăsc!

Cu o mișcare rapidă, John o cuprinse de talie și o trase lângă el, ajungând deasupra ei. O țintui de pat, atingându-și coapsele de ale ei, iar erecția i se strecură între picioarele Emmei, zvâcnind cu o dorință arzătoare.

Ajunsă la capătul puterilor, Emma nu se opuse și nu încercă să scape, părând înfrântă după ce se luptase îndelung și aprig. Voința de revoltă o părăsise. Corpul îi era neputincios, brațele lipsite de vlagă, iar John fu devastat să vadă lacrimi în ochii ei.

– Nu face asta, îl imploră ea. Te rog! Nu aș suporta să mai trec încă o dată prin asta!

– Și prin ce crezi, draga mea Emma, că vei fi forțată să treci?

– O să mă lingușești ca să mă convingi să mă culc cu tine. Pentru o zi. O săptămână. Mereu cedez! Emma își înghiți nodul din gât. Apoi, după ce o s-o fac, tu te vei întoarce la Londra.

Emma presupunea că el se juca cu ea. Că asta era o vizită temporară! Cât de minunat avea să fie să îi demonstreze opusul!

– Nu plec nicăieri.

– Nu te cred.

Ce încăpățânată! Era nevoie de măsuri disperate, și, ca nu cumva să își piardă curajul, John spuse:

– Vrei să te măriți cu mine?

– Încetează! Mă doare când te porți așa! Când mă flatezi cu complimente pe care nu le crezi! Când...

John o sărută, întrerupând-o. Pentru o secundă, ea se împotrivi, apoi oftă și se lăsă în voia sărutului.

– Mărită-te cu mine, repetă el când buzele li se despărțiră.

– Nu!

El își puse mâna pe stomacul ei și o masă în cercuri lente, imaginându-și copilașul care era adăpostit acolo.

– Este ceva ce ar trebui să îmi spui?

Gândindu-se că el îi descoperise secretul, furia îi încețoșă privirea.

– Dar ți-am spus!

– Când?

– De îndată ce am bănuit. Ți-am trimis o scrisoare.

John se încordă, mijind ochii. După întâlnirea lui dezastruoasă cu Georgina, când se despărțiseră, se întrebase la ce se referise amenințarea ei și dacă ar fi putut avea legătură cu Emma. Făcuse aluzie la o scrisoare? O furase cumva?

Dacă da, existau multe metode prin care el putea afla, la fel de multe ca acelea prin care se putea răzbuna.

Fosta lui amantă avea să deteste ziua în care îl întâlnise.

– Mi-ai scris?

– Da, dar nu mi-ai răspuns niciodată. Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar el i le șterse. Nu ai venit după mine.

– Și ai crezut că nu îmi pasă?

– Da. Am fost singură. În tot timpul ăsta.

Emma începu să plângă amarnic, iar el o strânse la piept, îmbrățișând-o și mângâind-o pe spate. Îl durea teribil că ea crezuse că nu se putea baza pe el, dar, în definitiv, el își petrecuse aproape toată viața ducând indiferența la rang de artă. Ce altceva ar fi putut crede Emma?

– Șșșttt, o alină el, s-a terminat. Totul va fi bine. Sunt aici acum.

– Mi-a fost atât de frică.

Era mare lucru că Emma cea dârză își recunoștea teama, iar el zâmbi, sărutând-o pe păr, pe obraji.

– Nu am primit scrisoarea ta, Em. Jur.

– Atunci, cum de-ai știut?

– Ian a aflat cumva de situația ta. Mi-a spus, și eu am venit de îndată.

– Mi-era teamă că va trebui să mă mărit cu altcineva, și nu aș fi suportat una ca asta. Am fost atât de confuză și atât de... speriată de...

– Nu îți face griji în privința lui Harold Martin, o întrerupse el, uimind-o. Nu te va mai deranja vreodată.

– Dar știe despre noi și m-a amenințat că...

John își temperă furia, căci nu voia ca Emma să-și dea seama că vicarul îndrăznise să-l provoace. Nu se putu abține să nu se gândească la metodele la care apelase ticălosul ca să o bage în sperieți, dar chiar nu voia să afle mai multe. Dacă ea îi povestea totul, John se temea că avea să fie tentat să îl vâneze și să îl ucidă.

– Eu și domnul Martin am avut o discuție serioasă, spuse el cât de calm putu, și a hotărât cu nu acestea sunt slujba și locul potrivite pentru el. A plecat.

– Ești sigur?

– Da.

Emma se înfioră, simțindu-se ușurată, părând să înțeleagă că el și Martin avuseseră mai mult decât o discuție politicoasă, dar nu insistă asupra chestiunii, ceea ce pe John îl bucură. Nu ar fi vrut să o sperie, spunându-i unde îl găsise pe ticălosul dezgustător sau ce făcea acolo.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere.

John privi în ochii ei de un cafeniu divin, fericit să se afle în sfârșit alături de ea. Copleșit de această fericire, de iubirea lui pentru ea, spuse uimit:

– Sunt pe cale să devin tată.

– Da, ești, recunoscu Emma.

– Deci ar trebui să devin și soț. John o țintui de pat. Domnișoară Fitzgerald, ți-am făcut o propunere, iar răspunsul tău nu a fost cel potrivit. Nu accept un alt răspuns în afară de da.

– Vorbești serios...

– Da, la naiba, sunt serios! spuse el iritat. Femeia asta îi făcea mândria praf! Crezi că nu aveam altceva mai bun de făcut decât să mă fâțâi prin provincie, cerând în căsătorie femei nerecunoscătoare?

– Ce beneficii aș putea avea dacă mă mărit cu tine?

– Emma! exclamă el exasperat. Ce spui de un acoperiș deasupra capului? Mâncare în cămară? Haine, stabilitate și siguranță?

– Toate bune și frumoase, începu ea, înnebunindu-l, dar cum rămâne cu...

El era un bărbat orgolios, iar ea îi punea răbdarea la încercare. Nu putea accepta defăimarea intențiilor și a integrității lui. Enervat, o întrebă:

– Ai idee câte femei din lumea asta ar vrea să fie în locul tău?

– Asta mă îngrijorează. Că nu știu cu câte femei va trebui să...

– Cu nici una. S-au dus. Pentru totdeauna.

– Și ibovnica ta?

– M-am despărțit de ea când am plecat din Londra.

– Și cum rămâne cu băutura? Și cu jocurile de noroc?

– Gata cu ele!

Emma îl privi suspicioasă, nevenindu-i să creadă.

– Adevărat?

– Ai avut un efect extraordinar asupra caracterului meu. Băutura și jocurile mă plictiseau de moarte. Cât despre alte femei... nici una nu îmi poate stârni poftele, zise el și pufni.

– De ce?

– Pentru că nu ca tine.

– Te aștepți să cred asemenea prostii?

John deveni serios. Aceasta putea fi singura lui șansă de a-i arăta cât de mult o prețuia. O sărută din nou și fu fericit când ea i se alătură în îmbrățișarea euforică.

– Cât privește partea cu soțul, nu sunt cine știe ce partidă.

– Nu, nu ești.

– Dar te voi prețui mereu, voi avea grijă de tine și promit să te iubesc pentru tot restul zilelor mele. Până la ultima suflare.

– O, John.

– Spune da, Em. Mărită-te cu mine.

– Sunt o proastă, mormăi Emma.

Rămase tăcută și gânditoare vreme ce păru o eternitate, iar John se panică, căci, pentru prima dată, nu îi putea descifra expresia. Tăcerea continuă la nesfârșit, în timp ce ea se străduia să ajungă la o concluzie. Într-un final, întrebă:

– Am locui aici, la moșia Wakefield?

John de-abia se abținu să nu ridice pumnii triumfător.

– În cea mai mare parte a anului.

– Ai avea grijă de mama și de sora mea?

– Ca și cum ar fi ale mele.

– Vei fi un tată devotat pentru copiii mei?

– Sper să avem vreo zece.

– Dacă te mai „rătăcești" vreodată, ești de acord cu castrarea?

– Te târguiești teribil, domnișoară Fitzgerald, dar pentru tine aș fi de acord chiar și cu asta, zise John râzând.

– Vorbesc serios, John. Dacă rostești jurămintele, mă voi aștepta și să le onorezi. Aș fi distrusă dacă ai căuta o alta după mine.

– Știu asta. Nu aș face-o niciodată.

Privindu-l, căută vreun semn de ezitare, dar nu găsi nici unul și, în cele din urmă, acceptă că propunerea lui era sinceră.

Emma suspină, cedând.

– Da. Mă mărit cu tine.

Nu ar fi existat altă alegere. Nici o altă concluzie nu ar fi fost potrivită sau satisfăcătoare. John nu își putea explica de ce pierduse atâta vreme. De obicei, nu era greu de urnit, și puse asta pe seama narcisismului și a firii lui dictatoriale, dar acum era ușurat că îi venise mintea la cap înainte să fie prea târziu.

Dacă ar fi pierdut-o din cauza prostiei lui, nu știa ce s-ar fi ales de el. Cum ar fi putut să meargă mai departe fără ea?

– Când? Mâine?

– Păi, mi-ar plăcea să am puțin timp la dispoziție pentru aranjamentele necesare. Nici măcar nu am haine pentru o asemenea ocazie. Emma îl mustră din privire. Cineva pare să mi le fi ars pe toate.

– Atunci, o săptămână. Nu pot aștepta mai mult.

– O lună.

– Două săptămâni, spuse el grăbit, și asta este ultima ofertă.

– Bine, viconte Wakefield, fu ea de acord.

– Este atât de bine când faci ceea ce ți se spune.

– Nu te obișnui cu asta.

El râse zgomotos. Nu urma să mai aibă parte de vreun moment monoton după căsătoria cu ea!

Era sătul de chinul prin care fusese nevoit să treacă pentru a o câștiga. Despărțirea lor i se păruse deprimantă, iar John era pregătit să experimenteze câteva dintre beneficiile unui om aproape însurat.

– Acum... despre datoriile alea pe care trebuie să le plătești...

– Datorii! Ce îndrăzneală!

Emma încercă să fugă din pat, dar el o opri. Din moment ce nu putea scăpa, Emma îl lovi cu pumnii, dar, din poziția aceea, nici o lovitură nu își atinse cu precizie ținta.

John se aplecă să o mângâie, și, în clipă când o atinse în zona intimă, împotrivirea ei încetă. Emma ridică privirea spre el, dorința licărindu-i în ochi, iar apoi încuviință din cap, în semn de capitulare. John o sărută blând, apoi se strecură între coapsele ei.

– Unde rămăsesem? o întrebă el, zâmbind larg.

– Nu ne puteam pune de acord în legătură cu modul în care ar trebui să îți înapoiez banii pe care ți-i datorez.

– A, da. Am decis că favorurile sexuale ți-ar mai micșora din datorii, dar nu am dezbătut termenii înțelegerii.

– Nu am fost de acord cu așa ceva, spuse ea, părând sfioasă. Nu mă voi lăsa intimidată.

– Bine, atunci. Voi stabili condițiile fără vreun comentariu din partea ta. John se prefăcu gânditor, apoi îi porunci: Vei avea grijă de mine sub orice formă îți voi cere, cât de des îți voi cere, de acum și până la nuntă.

– Nu pot suporta ca apucăturile tale aristocratice să iasă la iveală.

– Știu. Asta iubesc la tine.

– Bădăran despotic, mormăi ea.

– Gândește-te cât de mult te vei distra aducându-mă pe calea cea bună.

– Da, toată munca mea de-o viață va da roade.

– Da.

Dar la asta se pricepea Emma cel mai bine: să îndrepte lucrurile, să ofere sprijin, să sară în ajutor. Ce bărbat norocos era!

Un zâmbet viclean lumină chipul Emmei.

– Deci, *Lord* Wakefield, cu ce ai vrea să încep? Ce dorești?

Răspunsul era atât de simplu. De banal. De esențial.

– Pe tine. Doar pe tine.